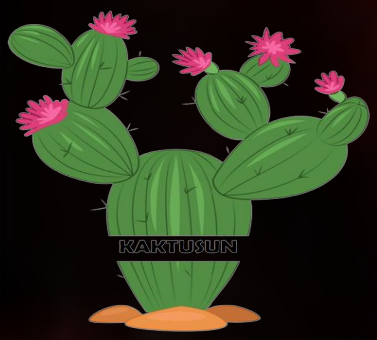

ARTEMİS

"MORGANVILLE ROMANLARI
BAGIMLILIK YAPIYOR."

RACHEL CAINE

KARA SAFA

MORGANVILLE VAMPİRLERİ KİTAP

KARA ŞAFAK

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 12

BAZEN ORTAK BİR DÜŞMAN, DÜŞMANLARIN ORTAKLIĞINI GEREKTİRİR!

Morganville, vampir ve insanlardan oluşan sakinleriyle daima tehlikeli bir kasaba oldu. Ama vampirleri yok etmeye kararlı, azılı bir düşmanın istilası altındaki Morganville, şimdi yalnızca tehlikede değil. Tamamen yok olmak üzere...

Draug denen ve vampirlerle beslenen esrarengiz yaratıklar kasabayı işgal ettiğinden beri, Claire Davis ve arkadaşlarının hayatı tam bir kargaşaya dönüştü. Kasaba sakinlerinin çoğu kaçarken Claire, Shane, Eve ve Michael elbette kalıp savaşmayı seçti. Draug'lar bölgenin su şebekesini kullanarak hızla çoğalıyordu. Morganville'in durumu kritikti. Özellikle de, kasabanın kurucusu vampir Amelie, Baş Draug'un ısırığıyla zehirlendiğinden beri.

Claire'le arkadaşları, Amelie'yi iyileştirmenin ve vampirlerle insanların ortak düşmanlarını alt etmenin bir yolunu bulamazsa, Morganville'in bir hayalet kasabaya dönüşmesi işten bile değildi.

RACHEL CAINE

"Morganville Vampirleri", "Weather Warden" ve "Outcast Season" gibi dünya çapında çoksatar serilerin yazarı Rachel Caine, kendisi gibi sanatçı eşi R. Cat Conrad'la birlikte Forth Worth, Teksas'ta yaşıyor.

KARA ŞAFAK

MORGANVILLE VAMPİRLERİ
KİTAP 12

RACHEL CAINE

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Bu kitap, dostum ve yazma konusundaki
akıl hocam Patricia Anthony'ye adanmıştır.
Onun sürekli rehberliği, fantastik tavsiyesi ve
parlak örneği olmasa, asla bugün olduğum yere
gelemezdim. Beni desteklediğin için teşekkürler Pat.
Umarım uzun yıllar boyunca desteklemeye devam edersin.

Ve Bexter ile Ronan için.
Dünyaya hoş geldin küçük adam!
Tebrikler anne!

TEŞEKKÜR

Coşkulu destekleri ve neşeli hâlleriyle yazma mesaimi kolaylaştıran Ruscon Marriot University Park'taki arkadaşlarıma, özellikle de Kat, Sandy ve Echoe'ya.

Zeki Kızlar'ın yarı resmi destek grubuna, özellikle de Kelley ve Melissa'ya. Muhteşem yazarlar olmaları bir yana, böyle muhteşem bir kadın grubunun parçası olmak şahane! Aynen devam Zeki Kızlar!

Joe Bonamassa'ya, çünkü, daima.

Ve sonu gelmeyen uzun günleri ve teslim tarihlerini ve krizleri idare eden ve bunu nezaketle yapan Cat'e. Söz veriyorum, günün birinde sözcük sayımı olmayan bir günümüz olacak. Ama bugün değil.

YAZARIN NOTU

Serinin *Isırık Kulübü*'ne kadarki kitaplarında, Morganville'de yaşanan her şeyi Claire Danvers'ın gözünden seyretmiştik. O zamandan beri ise başkalarının bakış açılarını da ziyaret ettik. Özellikle de bundan bir önceki kitap, *Son Nefes*'te.

Kara Şafak'ta da olayları bu şekilde izlemeyi sürdüreceğiz. O yüzden, bölüm başlarında, o bölümde olanları kimin anlattığına mutlaka bakın. Çünkü herkesin sırları var.

... Ve bunlardan bazıları ölümcül olacak.

GİRİŞ

Morganville, Teksas, diğer şehirlere benzemez. Evet, küçüktür, sevimsizdir, birçok açıdan sıradandır ama burada bir şey daha var... Vampirler. Şehir onlarındır. Morganville'de onların borusu öter. Daha doğrusu öterdi.

Bu kurak ve çorak topraklara beklenmedik yağmurlar yağıyor. Yanlarında da bir şey getiriyorlar: Vampirleri soylarını tüketircesine avlayan avcıları.

Draug'lar.

Suda saklanıyorlar. Vampirlerle, bulamazlarsa insanlarla besleniyorlar. Onlar varken, bir çöl şehrinde bile güvenli köşe yoktur. Ne vampirler, ne de hâlâ onların arkasında duran az sayıdaki insan için.

Sıkı tutunun. Çünkü Morganville değişti.

Kapkara bir gün başlıyor.

1

CLAIRE

Bağırsa çok daha iyiydi. Ne var ki Michael Glass bağırmıyordu. Gırtlağından iç parçalayan bir yakarış sızıyordu, o kadar. Fermuarı çekilmiş uyku tulumunun içinde iki büklüm olup kıvranmaya başladı. Vampir gücüne dayanamayan kumaş yırtıldı ama Michael uyku tulumunun hapsinden kurtulmasına rağmen, debelenmeye devam etti.

Odanın diğer tarafındaki Claire Danvers ayağa fırladı, kendi uyku tulumuna takılıp sendeledi ve son anda duvara tutunup yüzüstü yere kapaklanmamayı başardı. Kalp atışları göğüs kafesini zorluyordu. Ağzında paniğin o ekşi, kaçınılmaz tadı vardı.

Geldiler, diye düşünebiliyordu sadece. Dövüşmeye, kaçmaya, karşı koymaya hazır olmalıydı ama aklındaki tek şey ne kadar korktuğu ve çaresiz olduğuydu.

Dünyada *vampirlerin bile* korktuğu şeyler vardı ve oraya gelmişlerdi. Huzursuz, hafif bir uykudan uyanalı henüz

birkaç saniye olmuştu ama kâbusları onu gerçek dünyada da takip ediyordu. *Draug'lar*. Onlar vampir değil, başka bir şeydi. Suda hareket eden, suyla vücut bulan, vampirleri yavaş ve korkunç bir ölüme sürükleyen yaratıklardı onlar.

Bir hafta önce duysa Claire bunlara kötü bir şaka gözüyle bakardı ama o yaratıkların Morganville'e geldiğini gözleriyle görmüştü. Güneşin hükümranlığındaki bu çöl şehrine nadiren yağan yağmurlarla gelmişlerdi. Vampirler nihayet son savaşlarını vermişti.

O sabah uyandığında Claire'in bildiği bir şey daha vardı artık. Vampirlerin var olduğu bir dünya ne kadar kötü olursa olsun, draug'lu bir dünyayla karşılaştırılamazdı bile. Morganville'e sinsice sızmış, savaşa hazır hâle gelene dek beklemişler, sonra da vampirleri olduğu kadar insanları da büyüleyen, her nasılsa hem iğrenç hem çok güzel olan o şarkıya başlamışlardı.

Morganville'deki vampirlerin en güçlüleri onlara karşı gelmiş, biraz da olsa direnmeyi başarmışlardı. Kayıp vermek pahasına tabii. Şehrin buzlar kraliçesi Amelie ısırılmıştı. Onsuz durum hızla daha da kötüleşiyordu.

Michael hâlâ o korkunç sesi çıkararak kıvranıyordu. Claire nihayet boş boş seyretmek yerine kalkıp ona yardım edebileceğini fark etti.

Zemini halı kaplı geniş odanın ışıkları birden yandı ve Claire kapıda erkek arkadaşı Shane Collins'i gördü. Shane önce Claire'e, sonra görünmez düşmanlarla savaşan Michael'a baktı.

Michael kâbusuyla boğuşuyordu.

Claire, derin bir nefes alıp gözlerini bir saniyeliğine kapattı ve bir el hareketiyle Shane'e sorun olmadığını belirtti. Shane ona başını sallayarak karşılık verdi. Birlikte arkadaşlarının yanına gittiler. Michael uyku tulumundan geriye kalanlara dolanmıştı, Claire'in görebildiği kadarıyla hâlâ derin uykudaydı. Shane eğildi ve kısa bir tereddütten sonra elini Michael'ın omzuna koydu.

Michael anında -vampir hızıyla- uyandı. Göz açıp kapayana dek doğrulmuş, Shane'i bileğinden yakalamıştı. Gözleri kırmızıya dönmüş, uzayan keskin köpekdişleri ışıkta parlıyordu.

Shane belli belirsiz sendeledi. Claire onun yerinde olsa en iyi ihtimalle kıçüstü yere oturacağını tahmin edebiliyordu. Bileği de muhtemelen kırılırdı. Belki istemeyerek, ama kırılan bir kemik söz konusuysa özür dilemek pek bir şey ifade etmezdi.

"Sakin ol," dedi Shane usulca. "Bir şey yok, dostum. Güvendesin. Geçti artık. Burada kimse sana bir şey yapamaz, emin ol."

Michael donakaldı. Gözlerindeki kırmızı ışık sönüyordu. Birkaç kez kırptıktan sonra gözleri her zamanki mavilikle-rine kavuştu. Yüzü solgundu ama Michael için normal bir durumdu bu artık. Claire onun yutkunduğunu, ardından da kesik bir nefes alıp Shane'in bileğini bıraktığını gördü. "Kusura bakma, dostum."

"Büyütmeyelim," dedi Shane. "Çok mu kötüydü?"

Michael hemen cevap vermedi. Dalıp gitmişti. Claire'in o kâbusu tahmin etmesi zor değildi. Michael, Morganville Yüzme Havuzu Tesisleri'nde, o bulanık, zehirli havuzun dibinde olduğunu görmüş olmalıydı. Draug'lara yem oluyordu. Vampirlere elma şekeri muamelesi yapan o yaratıklar, onu canlı canlı yiyorlardı. O yaratıklar, o an Morganville'i istila ediyor, buldukları her şeyi, saklandıkları pis sulara götürüyorlardı.

Michael'ın tenindeki iğne deliğine benzeyen küçük kızarıklıklar, geçmeye yüz tutsa da hâlâ duruyordu. Eskisine göre daha yavaş iyileşiyordu. Belki de göründüğünden çok daha kötü yaralanmıştı. "Evet," dedi sonunda. "O havuzda olduğumu gördüm..." Devamını getirmedi. Gerek de yoktu zaten.

Claire orayı görmüştü. Shane görmekle kalmamış, *hissetmişti*. Hayat kurtarmak için havuza atlamıştı. Vampir hayatı da olsa. Draug'lar ona da saldırmışlardı. Her yanındaki kızarıklıklar bunu ispatlıyordu.

Havuz, Claire'in gözünün önüne geldi. O iğrenç havuzun dibine bağlanan, draug'ların canlarını ve güçlerini yavaş yavaş emdiği çaresiz vampirleri görür gibi oldu. Hayatında bu kadar dehşet verici bir şey görmemişti. Şahit oldukları onda büyük bir öfke de uyandırmıştı. *Kimse* böyle bir şeyi hak etmezdi. *Hiç kimse.*

"Berbat bir şeydi," dedi Shane, başını sallayıp Michael'ı onaylayarak. "Üstelik ben senin kadar kalmadım. Sık dişini, Mickey." Elini tekrar uzatıp Michael'ın omzunu şöyle bir

sıktı ve doğruldu. "Şu an kız gibi çığlık atmak istediğini biliyorum. Tutma kendini."

Michael homurdanarak yüzünü ovuşturdu. "Git başımdan, Shane. Seni neden yanımda dolaştırıyorum ki."

"Rock yıldızı olduğun için, alçak gönüllülük öğreneceğin birileri sana her zaman lazım."

Claire gülümsedi. Michael'ın sesi eskisi gibi çıkmaya başlamıştı. Shane, hepsine bunu yapabiliyordu. Küçük bir sataşma ya da şaka yollu bir hakaretle her şeyi normale döndürüyordu.

Aslında hiçbir şey normal olmasa bile.

Claire panikten kurtulmaya başlayınca saatin kaç olduğunu düşünmeye başladı. İçinde oldukları oda, zamana dair en küçük bir ipucuna izin vermiyordu. Yaşlılar Konseyi binasına sığınmışlardı ve hemen hemen tüm vampir yapıları gibi bu binada da pencere kıtlığı vardı. Uyku tulumu, katlanır yatak ve boş alan açısından ise çok zengindi. Anlaşılan vampirler felaket senaryoları konusunda ustaydılar. Sorunlara hazırlıklı olmak (ve sorunlardan kaçınmak) konusunda binlerce yıllık tecrübeleri olduğu düşünüldüğünde buna şaşmamak gerekirdi.

Otuz kişinin rahat rahat sığacağı o odada Claire, Michael ve Shane'den başka kimse yoktu.

Dördüncü ev arkadaşları, Michael'ın kız arkadaşı Eve görünürde yoktu. Michael'ınkinin yanındaki uyku tulumu bir kenara itilmişti.

"Shane," dedi Claire, korkuya kapılarak. "Eve yok."

tg: kaktusunx

"Evet, biliyorum. Kalktı," dedi Shane. "İster inan ister inanma, kahve bulmaya gitti. Baristayı tezgahından ayırabilirsin, ama..."

Claire rahat bir nefes daha aldı. Shane kendi başının çaresine bakma (ve yakınlarını koruma) konusunda profesyonel sayılırdı. Michael, vampir olmanın sağladığı avantajlara sahipti. Claire, ufak tefekti ve yapılı sayılmazdı ama kafasını ve dikkatini kullanarak (ve doğru kişilerle arkadaş olarak) kendisini sağlama almayı bilirdi.

Eve ise... Şey, Eve uçlarda yaşamayı sevmesine rağmen bir Buffy değildi. Aşırı yanları, onu içlerinde incinmeye en açık kişi yapıyordu. Claire böyle anlarda Eve için hep endişe ediyordu.

"Kahve mi?" dedi Michael başını ovuşturmayı sürdürerek. Saçları berbat bir hâlde olmalıydı ama saçı her hâliyle güzel görünen kişilerdendi o. Uykudan yeni uyanmış olmasına rağmen, dağınık sarı bukleleri tam da olması gerektiği gibiydi. Michael uyku tulumunu kenara çekip gömleğini ararken Claire bakışlarını kaçırdı. Michael'ı seyretmek bir zevkti ama o sözlüydü. Hem Shane de yanı başlarındaydı.

Shane.

Oraya gelirlerken, güneşin ilk ışıkları belirdiğinde Shane'in onu nasıl durdurduğunu anımsadı. "*Benimle evleneceğine söz ver,*" demişti Shane. "Şimdi değil. Günün birinde."

Aralarındaki gizli ve küçük bir sırdan öteye gitmese de, Claire o sözü vermişti. Midesindeki kelebekler yine uçuş-

maya başladı. Karnında neşe, korku, heyecan ve hepsinden çok da sevgiden oluşan bir duygu yumağı, göz kamaştıran bir ışık topu vardı sanki.

Shane'in sımsıcak içten bakışları, ona kendisini dünyadaki tek insan gibi hissettiriyordu. Shane yüzünden taşan bir sevinçle ona doğru yürüdü. Michael yakışıklı olmasına yakışıklıydı ama Shane... Shane, Claire'i eritip bitiriyordu. Gücü, kararlılığı, dalgın gülümsemesi, gözlerindeki açlık... O kalın zırhın altında az bulunur, kırılgan bir yan vardı ve Shane ona bu yanını açtığı için Claire kendini şanslı ve özel hissediyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Shane. Claire başını kaldırıp ona baktı. Shane'in yüz ifadesi ciddileşti. Çok şey görüyor gibiydi. Claire, korkusunu ondan gizleyemezdi. Shane de bunu bir zayıflık belirtisi olarak görecek biri değildi. Hafifçe gülümsedi, alnını Claire'in alnına dayadı ve "Çok iyisin," dedi. "Gayet iyisin, taşsın taş."

Claire, korkusunu bastırıp derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Tabii ki." Omzuna gelen kumral saçlarını eliyle taradı -Michael'ın aksine onun saçları keçe gibi olmuştu- ve başını eğip tişörtüyle kot pantolonuna baktı. Hiç değilse giysileri çok kırışmamıştı. Claire'e ait olmasalar bile temizdiler. Yaşlılar Konseyi binasının bodrum katında bir giysi deposu olduğunu öğrenmişlerdi. Burada bedenlerine göre ayrılmış kutu kutu giyecek vardı. Bazıları Viktorya döneminden kalmaydı. Kabarık etekler, korseler, sedir sandıklarda tutulan, hoş kokulu kâğıtlara özenle sarılmış şapkalar.

Claire, bu giysilerin nereden geldiğini öğrenmeye meraklı değildi ama bazı şüpheleri vardı. Evet, eski olanları vampirler saklamış olabilirdi ama bu açıklamaya uymayan yeniler de çoktu. Örneğin Amelie'nin Train grubunun bir konser tişörtünü giydiğini hayal edemiyordu. Bunların başka kaynaklardan... Mesela bazı kurbanların üstünden alındığını düşünmemeye çalıştı.

"Sen de kâbus gördün mü?" diye sordu Shane'e. Shane'in onu saran kolları bir an için gerildi.

"Abartılacak bir şey olmadı. Kâbuslar konusunda zaten uzman sayılırım." Kesinlikle haklıydı. Claire onun yaşadığı korkunç şeylerin bir kısmını biliyordu ve o kadarı bile ömür boyu terapi görmeyi gerektirirdi. "Yine de dünün rezalet bir gün olduğunu kabul etmem lazım. Ben bu kelimeyi kolay kolay kullanmam. Belki bu sabah bir şeyler değişir."

"Sabah oldu mu?" Claire saatine baktı.

"Sabahtan ne anladığına bağlı. Öğleyi geçti. Yani teknik olarak sabah diyemeyiz. Tahminen beş saat uyuduk. Ya da sen beş saat uyudun. Eve bir saat önce yerinden fırladı. Ben de uyandım çünkü..." Başını iki yana salladı. "Lanet olsun. Burası ödümü koparıyor. Burada iyi uyuyamıyorum."

"*Dışarıdan* daha fazla mı korkutuyor?"

"Mantıklı bir soru," dedi Shane. Dış dünya -daha doğrusu Morganville- o birkaç gün önceki yarı güvenli yer değildi. Evet, şehri vampirler yönetiyordu. Vahşi ve kötü oldukları söylenebilirdi. Eski krallıkları yöneten saltanatlarla mafya arasında bir yerdeydiler. Tüm bunlara rağmen hiç de-

ğilse kuralları vardı. Ahlakla, iyi niyetle ilgili olmasa bile bu kurallar onların genel davranışlarına yön veriyordu. Canları kan istedi diye önlerine çıkan ilk insanı öldürmezlerdi.

Gerçi av ruhsatlarının yaygınlaşması kaygı vericiydi.

Ne var ki artık vampirler de besin zincirinin bir parçası olmuştu. İnsanlardan gelecek tehditlere karşı hep dikkatli olmuşlardı ama asıl tehdit hiçbir zaman insanlar olmamıştı. Vampirlerin gerçek düşmanı, o iğrenç yüzünü sonunda göstermişti. Draug'lar. Claire'in onlara dair tek bildiği, suda yaşadıkları ve şarkılarıyla vampirleri (ve insanları) ölümlerine çektikleriydi. İnsanlar için bu ölüm hızlıydı. Vampirler için ise... O soğuk havuzun dibine bağlanan vampirler, draug'lar tüm enerjilerini damla damla tüketene dek yaşıyor, yaşıyor, yaşıyordu.

Yaşıyor ve neler olduğunu görüyorlardı. Canlı canlı yem oluyorlardı.

Vampirlerin gerçek anlamda korktuğu tek yaratıktı draug'lar. İnsanları küçük görüyorlardı. Draug'lara tepkileri ise, anında, topluca kaçmak olmuştu. Yakalanan vampirleri kurtarmak için kalan birkaç vampir dışında.

Hep birlikte denemişlerdi. Vampirlerle insanlar birlikte mücadele etmişti. Vampirlerden nefret eden asi insan grupları bile draug'lara saldırmıştı. Claire'in gördüğü en çetin savaştı bu. Kendisinin ya da herhangi birinin hayatta kaldığına hâlâ inanamıyordu.

Tüm çabalarına rağmen o yosunlu, terk edilmiş havuzdan üç vampir kurtarabilmişlerdi. Michael, zarif (ve muh-

temelen oldukça tehlikeli) Naomi ve ölümcül olduğundan kimsenin şüphe etmediği Oliver. Sonra zaten kötü olan durumları daha da kötüleşmiş, diğerlerini bırakmak zorunda kalmışlardı.

Amelie hariç. Morganville'in kurucusu Amelie'yi de kurtarmış sayılırlardı. Claire o konuyu da düşünmemeye çalışıyordu.

"Hey," dedi Shane onu dürterek. "Kahveyi unutma. Eve çok üzülür. İçmezsen yine o gotik, emo, asık yüzünü gösterir."

Shane, her zamanki gibi aralarında pratik zekâlı olanın kendisi olduğunu göstermişti. Claire güldü çünkü söylediği doğruydu. O gün Eve'in gotik, emo, asık yüzlü yanından kimseye fayda gelmezdi. En başta da Eve'in kendisine. "Bir fincan kahve için canımı verebilirim. Özellikle de krema ve şeker varsa."

"İkisi de var."

"Çikolata?"

"Şansını zorlama."

Michael kalkıp onlara katılmıştı. Hâlâ eskisinden daha solgundu. Gözlerinde yabancı bir parıltı vardı. Sanki hâlâ o havuzda, boğulmakta olduğundan korkuyormuş gibi.

Claire onun elini tuttu. Elinin sıcaklığı, her zamanki gibi oda sıcaklığından biraz daha düşüktü ama *soğuk* değildi. O da *canlıydı* ama onlardan farklı bir sistemi vardı. Neredeyse Shane kadar uzundu. Başını eğip Claire'e o rock yıldızlarını andıran, her kızın kalbini yerinden oynatabile-

cek gülümsemesiyle gülümsedi. Ama Claire'in bağışıklığı vardı. Neredeyse. Onun kalbi, gizli gizli, çok az oynuyordu yerinden. "Ne oldu?" diye sordu Michael. Claire başını iki yana salladı.

"Hiç. Yalnız değilsin, Michael. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğiz. Söz veriyorum."

Michael gülümsemeyi bırakıp Claire'e onu, daha doğrusu onda bir şeyi ilk kez görüyormuş gibi dikkatle baktı. "Biliyorum," dedi. "Hey, hatırlıyor musun? Buraya ilk gelişinde seni az daha içeri almıyordum."

Claire o kapının eşiğine ilk kez geldiğinde çaresiz, yaralı, ürkek ve Morganville'de ayakta kalmak için fazlasıyla küçüktü. Michael onunla ilgili kuşku duymakta haklıydı. "Evet."

"Çok yanılmışım," dedi Michael. "Belki daha önce söylememişimdir ama şunu bilmeni isterim ki... O zamandan beri yaşadıklarımız... Sağ çıkamazdık. Ne ben, ne Shane, ne de Eve. Sensiz yapamazdık."

"Benim sayemde değil," dedi Claire. "Hayır! Bizim sayemizde. Birlikte daha iyiyiz. Birbirimize sahip çıkıyoruz."

Michael, tekrar başını salladı ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan Shane araya girip Claire'in elini Michael'dan aldı. "Sevgilime vampirlik taslamayı kes, dostum. Ona kahve lazım."

"Hepimize lazım," dedi Michael, Shane'in omzuna onu sarsmaya yetecek şiddette bir yumruk atarak. "Vampirlik taslamak mı? Bel altına çalışıyorsun."

"Altı da vampir, üstü de," dedi Shane, değişmeyen bir yüz ifadesiyle. "Hadi."

Claire, pişen kafein kokusunu Eve kadar, yere bırakılmış fasulye taneleri gibi izleyebiliyordu. Koku, Yaşlılar Konseyi'nin steril, resmi, penceresiz binasına, soğuk mermer duvarlara ve kalın, tüylü halılara rağmen garip bir ev havası katıyordu.

Koridor, geniş, oval bir salona açıldı. Bir tekerleğin merkezine benzer bir kesişim noktasıydı burası. Ortasında yuvarlak bir masa duruyordu. Normalde masada kocaman bir çiçek buketi durur, ortamı iyice cenaze evine çevirirdi. Çiçek bu kez kenara itilmişti, onun yerinde bir kahve makinesi, küçük şeker kâseleri, kaşıklar, peçeteler, fincanlar ve fincan altlıkları duruyordu. Krema ve süt kapları bile vardı.

Claire gözlerine inanamadı. Sanki birdenbire bir kâbustan şık bir otele geçivermişti. Muhtemelen mutfak benzeri bir yere açılan bir kapıdan Eve çıkageldi ve elindeki tepsiyi masaya bıraktı.

Claire ona bakakaldı. Karşısındaki Eve'di ama ona *benzemiyordu.* Gotik makyajı yoktu. Saçları yumuşak dalgalar hâlinde yüzünün iki yanına düşmüştü. Pudrayla kaplı olmadığı hâlde yüzü beyazdı, film yıldızlarını andırıyordu. Ödünç kıyafetler giymesine rağmen, Eve'in doğal hâli *nefes kesiciydi.* Yine de kendine 50'ler tarzı, siyah, kabarık bir etek bulup yakıştırmayı başarmıştı.

Boynundaki -havuzdan açlıktan gözü dönmüş bir hâlde çıkan Michael'ın yol açtığı- izleri kapatmak için kırmızı bir eşarp kullanmıştı.

Eve'in tavrı ve görüntüsü *fazla* kusursuzdu. Shane'le Michael göz göze geldi. Claire onların da aynı şeyi düşündüğünü sezdi.

Eve onlara neşeyle gülümsedi, "Günaydın, ufaklıklar! Kahve isteyen?"

"Selam," dedi Michael yumuşak ve Claire'in içini cız ettirecek kadar tedirgin bir ses tonuyla. "İyice dinlenmeden kalkmamalıydın." Elini uzatınca Eve irkildi. İrkildi. Michael'ın ona vuracağından korkmuştu âdeta. Michael'ın kolları iki yana düştü. Claire onun yüzüne bakamadı. "Eve..."

Eve telaşla, soluk almadan konuşmaya başladı. "Kahvemiz sıcak, her şeyimiz var. Mocha yapamadım, kusura bakmayın. Burada espresso bulmak kolay değil. Ah, kruvasanlar da fırından yeni çıktı. Alsanıza."

"Kruvasan mı yaptın?" Shane'in kaşları az kalsın alnını terk edip tavana yapışacaktı.

"Hazırdı, ben sadece fırına koydum, aptal. Ben bile bu kadarını yapabilirim." Eve'in gülümsemesi hiç de içten değildi, her an kaybolacak gibiydi. "Bana sorarsanız, buradaki mutfağı daha önce kullanan olmamış ama hiç değilse stoklar sağlam. Tereyağı ve süt bile var. Almayı kim akıl etti acaba?"

"Eve," dedi Michael yine. Bu kez Eve ona baktı ama hiçbir şey söylemeden bir fincan alıp kahve koydu ve Michael'a

verdi. Michael gözlerini ondan ayırmadan fincanı aldı ve kahveyi yudumladı. Bunu çok istediğinden değil de Eve'i mutlu etmek için yaptığı anlaşılıyordu. "Eve, lütfen..."

"Hayır," dedi Eve. "Şimdi olmaz." Dönüp mutfağa doğru yürüdü ve arkasına bile bakmadan kapıyı iterek geçti.

Üçü oldukları yerde kıpırdamadan durup gıcırdayan kapıyı dinlediler. Sonunda Shane boğazını temizledi ve bir fincan alıp kendine kahve koydu. "Eee," dedi. "Odadaki beş yüz kiloluk gorilden hiç bahsetmeyeceğimiz ortada. Peki bugünü nasıl geçireceğimize dair bir planı olan var mı?"

"Bana sorma," dedi Michael. "Ben yeni uyandım." Sözleri sıradandı ama ses tonu öyle değildi. En az Eve'in ses tonu kadar garip ve gergindi. Kahvesini masaya koyup bir kruvasan aldı ve geldikleri odaya doğru uzaklaştı. Shane peşinden gidecekken Claire onu kolundan tuttu.

"Dur," dedi. "Bizim yapabileceğimiz bir şey yok. Bırakalım da kendi başına düşünsün."

"Onun suçu yok."

"Biliyorum. Eve de biliyor. Ama canı yandı. Yakan da Michael'dı. Onlara zaman gerek." Claire bu kez Shane'in bakışlarına aynen karşılık verdi ve bakışlarını kaçıran Shane oldu. Shane de onun canını yakmıştı -en çok da duygusal olarak- ve onun da aklı başında değildi. Ne var ki bazen gerekçeler, zaman kadar etkili olamıyordu. Bu, ikisi için de bedeli ağır bir ders olmuştu. Michael'la Eve için daha da ağır olacaktı.

Büyümenin ne berbat bir şey olduğu, zaman zaman insanın karşısına böyle çıkıyordu işte.

"Tamam, demek biz bizeyiz. Hâlâ bir plana ihtiyacımız var," dedi Shane. Kahve fincanını ağzına götürdü. Claire de sıcak, acı, nefis kahvesinden bir yudum aldı. Sırada dumanı hâlâ tüten kruvasan vardı. Ağzında eriyen şey, hamur kılığına girmiş cennetti. "Ya da dur. Bize plan değil, bordo bereliler lazım. Ama kıytırık bir plana bile razıyım."

Claire yutkundu. "Ağzın doluyken konuşma."

Shane onun yaşındaki her çocuğun -hayır, *erkeğin*- yapacağı gibi, ağzını açıp lapa olmuş kruvasanları Claire'e gösterdi, ardından kahvesini içip ağzını tekrar açtı. Hepsini yutmuştu.

"İğrençsin. Seni bir daha hiç öpmeyeceğim."

"Öpeceksin," dedi Shane ve söylediğini ispat etmek için dudaklarını Claire'in dudaklarına bastırdı. Claire sözünün arkasında durmak için kaçmaya çalıştı ama *Tanrım*, onunla öpüşmeye bayılıyordu. Sıcak dudaklarındaki acı-tatlı karışımı kahve tadı çok güzeldi. Belirsizliğin kıyısında beklerken, ona bu kadar yakın olmak çok güzeldi. "Gördün mü?"

Claire, "Fena değil," diyerek onu tekrar öptü. "Ama tekniğini ilerletmen gerek."

"Yalancı. Benim tekniğim müthiş bir kere. İspat ister misin?" Claire itiraz edemeden Shane onu öptü. Haklıydı. Claire ellerini Shane'in bol tişörtünün altına soktu ve onun dümdüz karnına, oradan da yukarı, sert göğüs kaslarına dokundu. Teni kadife gibiydi ama kadifenin altında âdeta demir vardı. Claire'in nefesi kesildi.

Ama dahası da vardı. Shane onun Train tişörtünü sıyırıp güçlü ellerini çıplak beline sararak onu kendine çekince, Claire hafifçe inledi ve... kendinden geçti.

Buz gibi bir ses, o eşsiz anı böldü. "Birçok şeye katlanabilirim ama *bu* onlardan biri değil. Hayır."

Claire suçüstü yakalanmış bir hırsız gibi hızla Shane'den uzaklaştı. Oliver'ın sesini başkasıyla karıştırması mümkün değildi. Ses, arkalarından geliyordu. Claire yuvarlak salonlardan nefret ediyordu. Birilerinin pat diye içeri girebileceği çok fazla kapı vardı. Özellikle de sinsi vampirlerin. Onlara doğru yürüyen Oliver'a döndü. Hayır, anlaşılan Oliver'ın hedefi kahveydi çünkü onların yanından geçip kendine kahve koydu. Claire, onun kahve içtiğini hiç görmemişti ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Oliver, Morganville'in en ünlü kafesi Common Grounds'ın sahibiydi. Tabii hâlâ öyle bir yer olduğu söylenebilirse.

Şehirdeki tüm dükkanlar gibi Common Grounds da kapanmıştı.

Oliver, kendini insan gibi göstermek için en fazla çaba sarf eden vampirdi. Bu belki de onun hepsinin içinde insana en uzak vampir olmasındandı. Soğuk, duygusuz ve ukala biriydi. O da *iyi* günündeyse. Bu özellikleri, kafede büründüğü orta yaşlı, batik tişört ve kot pantolonla gezen hippi imajıyla çelişiyordu ama karşılarına dikilen vampirin o imajla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Kendisine çok daha fazla uyan yüz yıllık, siyah bir takım ve beyaz gömlek giymişti. Kravat yerine de yakut bir iğnesi vardı. Silindir

şapkası olmasa da, geçen yüzyıldan fırladığına inanmamak olanaksızdı. Claire bunların onun *gerçek* giysileri olduğunu anladı. Oliver ikinci el bir şey giymezdi.

"Galiba iyi sabahlar dilemek pek anlamlı olmaz," dedi Shane.

"Ne sabah, ne de iyi olduğu düşünülürse, evet," dedi Oliver, terslercesine. "Benimle ağız dalaşına girme, Collins. Hiç havamda değilim." Claire onun soluk tenindeki kızarıklıkları görebiliyordu. Michael gibi o da havuzda yaşadıklarının anısını üzerinde taşıyordu. Claire onun geceyi nasıl geçirdiğini merak ediyordu. Uyuyabilmiş miydi acaba? "Plan konusuna dönersek, evet, bir planım var ve evet, şu anda işliyor."

"Sormamızda bir sakınca..."

"Evet, sakınca var," dedi Oliver. Bu kez onları terslediğine şüphe yoktu. Gözlerinde kırmızı bir parıltı vardı. *Yorgun görünüyor*, diye düşündü Claire. Hâlinde insani bir yan da vardı. "İşe yaramak istiyorsanız Theo Goldman'ı bulup bana getirin. Hemen."

"Theo mu?" Claire huzursuz oldu çünkü Theo'nun, Morganville'deki pek çok vampir gibi kaybolduğunu duymuş ve onun da havuzda olduğunu varsaymıştı. Amelie, draug'ları öldürmek için havuza gümüş döktüğünde verilen kayıplardan biri olduğu muhtemeldi. "O burada mı?"

"Burada olsa onu bulmanızı neden isteyeyim?"

Shane yine her kızdığında yaptığını yapıyor, diklenmeye başlıyordu. Oliver'ın Claire'e -aslında herhangi birine- aptal

muamelesi yapmasından hiç hoşlanmıyordu. Ama en çok da Claire'e. O gün kendi aralarında kavga etmeleri kadar lüzumsuz bir şey olamazdı. Öyle ya da böyle iş birliği yapmışlardı. Canlarını kurtarmak istiyorlarsa, buna mecburdular. Claire, elini Shane'in koluna koydu ve son derece makul bir ses tonuyla, "Onu nerede bulabileceğimize dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

Oliver'ın eli titredi. Claire bunu onun tuttuğu fincandan anladı. Michael gibi o da hâlâ gücünü toplayamamıştı. Oliver normalde gözünü korkuttuğu için Claire buna sevinebilirdi ama bunun yerine kendisini daha da güvensiz hissetti. "Hayır," dedi Oliver. "Yok. Ama ona ihtiyacım var. Bu yüzden onu bulacaksınız." Bir süre bekledikten sonra, ikisine de bakmadan, "Kurucu'nun iyiliği için," diye ekledi Amelie için. Bunu söylerken ses tonunda belli belirsiz bir yumuşama olmuştu.

"Durumu kötü mü?" dedi Claire. Oliver cevap vermeden dönüp gidince Claire, Shane'e baktı. "Durumu daha kötü, değil mi?"

"Öyle anlaşılıyor. Yine de belli olmaz." Ama Shane de Claire'in düşündüğü şeyi düşünüyordu. Claire bunu biliyordu. Eğer Amelie ölürse, Oliver'ın insafına kalacaklardı. Hiç iyi bir şey değildi bu. O bir generaldi ve savaşların kanlı olmasını isterdi. İki taraf için de. "Belki de fırsatımız varken şehri terk etmeliydik. Eşyalarımızı aldığımız gibi giderdik."

"Michael'ı yalnız mı bıraksaydık? Ya Eve? Eve onu bırakmaz. Bunu biliyorsun."

Shane yanıt vermedi. Claire onun kaçacak biri olmadığını biliyordu ama Shane bu düşünceyi kafasından atamıyordu. Morganville'de hayal kurmak da bu kadar oluyordu işte. Bir anlık duraksamadan sonra Shane omuz silkti ve "Zaten artık çok geç," dedi. "Goldman'ı aramaya nereden başlayalım dersin?"

"Hastaneye bakmaya gerek yok. Kapalı," dedi Claire. "Bütün hastaları ambulans ve otobüslerle götürdüler. Theo her yerde olabilir. Burası çok büyük bir şehir olmayabilir ama bir vampirin saklanmasına yetecek kadar büyük. Biliyorsun, ailesini gönderdi."

Claire'in tanıdığı çoğu vampirin aksine Theo gerçek bir aileye sahipti ve onlara değer veriyordu. Onları güvenli bir yere gönderip arkada kalmak tam onun yapacağı bir şeydi.

"Zaten hastaneye yaklaşamayız," dedi Shane. "Orası yasak bölge. Yaklaşırsak şarkı başlar."

Draug'ların şarkısı sadece ürkütücü değil, aynı zamanda da tehlikeliydi. Ele geçirdiği kişiye her şeyi unutturuyordu. Sizi hazır yem yapıyordu. Claire başını salladı. "Her tür sudan uzak dursak iyi olur."

"Ya tuvalet? Lütfen tuvaletleri kast ettiğini söyleme yoksa hayatın tadı tuzu kalmaz. Duvar dibine işemeyi berduşlar kadar severim ama..."

"Kimyasal tuvalet," dedi Claire. "Amelie, bir yapı firmasına kimyasal tuvalet getirtti. Ama lütfen bana duvarlara işediğini söyleme."

"*Ben mi?*" Elini kalbine götürüp çok incinmiş gibi baktı. "Başka bir görgüsüzü düşünüyor olmalısın. Neden başka birini düşünüyorsun? Kıskanıyorum."

Claire bu oyuna ayak uydurmak isterdi ama suyu düşününce aklına fincanındaki kahve geldi ve öğürdü. "Ah, kahve..."

"En leziz şişe sularıyla yapıldı," dedi Eve. Geri dönmüş, bu kez kurabiye getirmişti. "Bunlar da hazır. Beni Martha Stewart'la karıştırma, Shane. Vampirler şişe suyu depolamış. Draug'ları düşünüp önlem almış olabilirler. Plastik şişe çevre için kötü olabilir ama şu an işimize yarıyor. Demek Theo'yu arayacaksınız?"

"Oliver istedi," dedi Shane, ağzına bir kurabiye tıkarak.

"Espresso doldurmak söz konusu olsa bile onu hayal kırıklığına uğratmayı göze alamazsın. Ben o herif için çalışıyorum, sözümü dikkate al. Hem Theo'nun yanımızda olması şu ortama..." -mermer yüzeyleri, halıyı, loş ışığı gösterdi- "panzehir olur. Theo hiç değilse neşelidir."

Gerçekten de genellikle öyleydi. Yine de Claire tanıdığı çoğu vampir gibi -Michael ve büyükbabası Sam hariç- Theo'nun da kendi canını her şeyin önünde tutacağını tahmin ediyordu. Vampirlerin dünyayı nasıl algıladıklarını bir kez sindirebilirseniz, neyi neden yaptıklarını anlamak kolaylaşıyordu. Örneğin Morganville. Kendi güvenliklerini sağlamak için kontrol ettikleri bu şehre sahip olmak onların yararınaydı. Bazen acımasızlaşıyor, ama bunu meşru müdafaa olarak görüyorlardı. Üstünlüğü insanlara bırakırlarsa

eninde sonunda öldürüleceklerinden korkuyorlardı. Claire buna katılmıyor ama onları anlıyordu.

Theo ise... çoğundan daha makul biriydi. Neyse ki. Eve haklıydı. Theo gelirse hepsi biraz sakinleşirdi. Tabii bilinmeyen bir havuzun dibinde yem olmamışsa.

Claire ürperdi.

"Bizimle gelmek ister misin?" diye sordu Shane, Eve'e. Bir yandan da dudaklarına bulaşan çikolatayı yalıyordu. Doğrusu bu görüntü Claire'i büyülemeye başlamıştı. Kendini tutmasa Shane'e yardım edecekti ama tutmayı başardı. *Ne yeri ne zamanı, Claire, ne yeri ne zamanı...*

"O bizimle gelemez," dedi Claire, Eve evet demek için ağzını açarken. "Yapma, Eve. Dün gece neredeyse iki ünite kan kaybettin. Daha gücünü toplayamadın, sen de bunu biliyorsun. Dinlenmen gerek."

Eve, bir şey söyleyemeden ağzını kapattı ama Claire'e sert bir bakış atmaktan da geri durmadı. Olanları anımsatmakla onu ne kadar kırdığını anlasın istiyordu sanki. Eve'in de, Michael'ın da sürekli o konuyu düşündüğü ortada olsa bile.

"Doğru," dedi Shane sessizce. "Eve, sen kalıp... Yemek falan yap."

"Oldu canım," dedi Eve ters ters. "Beni yanınızda istemiyorsanız, ben de Amelie'nin oğlanlarından bir iki tanesiyle silah bulmaya giderim. Bize acil silah lazım. İzin veriyor musunuz, yoksa inci küpeler takıp, önlük giyip uslu bir kız gibi dikiş mi dikmemi istersiniz?"

Shane teslim olur gibi elini kaldırdı ve bir adım geriledi. "Söyleyecek hiçbir şeyim yok." *Aferin*, dedi Claire içinden. "Ama dışarı çıkacaksan yanında birkaç vampirden fazlası olsun, Eve. Michael'ı da al."

"Ne derler bilirsin. Sayımız ne kadar az olursa o kadar az dikkat çekeriz." Michael konusuna hiç girmemişti ama yüzünde inatçı ve alıngan bir ifade vardı. Shane'le göz göze gelmekten kaçındı.

"Şu an ne kadar çok kişi olursanız o kadar iyi. O... şeyler şakaya gelmez. Bunun farkındasın herhâlde."

"Farkındayım," dedi Eve. Kara gözlerine, perili bir evin camlarını anımsatan gölgeler vurmuştu. "Şehrin çeşitli yerlerine silah stoklamak iyi olur diye düşündüm. Bir meydan savaşına girişilirse elimizin altında silah olurdu."

Bu... çok iyi bir fikirdi. Claire bir şey söylemeden başını salladı. Shane etkilenmişti, saygıyla bakıyordu. Onda garip duran bir ifadeydi bu. Kolay kolay etkilenen biri sayılmazdı o. "Gümüş bulun," dedi. "Mümkünse kuyumcu yağmalayıp bütün gümüş zincirleri toplayın. Parçalayıp el bombası gibi kullanabiliriz." Gümüş, vampirlere de draug'lara da zarar veriyordu.

Shane kendinden emin bir tonda konuşuyordu. Lise yıllarını vampir düşmanı babasının etkisinde geçirmişti. Büyük olasılıkla vampir öldürmek konusunda şehirde ondan bilgilisi yoktu. Vampirler hariç tabii. "O pisliklerde işe yarayan tek şey bu. Yeni pompalı tüfek mermisi yapması konusunda da Myrnin'le konuş."

Myrnin, Claire'in vampir patronuydu. Öyle manyakça bir ilişkiye, işçi-işveren ilişkisi denebilirse elbette. Myrnin, Frankenstein ise Claire de Igor'du. Myrnin'in yer altında bir laboratuvarı vardı. Claire zaman içinde o laboratuvarı eskiye göre daha az korkunç bir yer yapmayı başarmıştı ama egzotikliğinden kurtaramamıştı. Myrnin'in her adımı kaos ve çoğu kez de eğlence demekti.

Ama her zaman değil.

Eve gözlerini devirince yine Claire'in tanıdığı o umursamaz kız oldu. "Çok sağ ol, Collins. Ben Myrnin'le konuşmayı akıl edemezdim zaten. Herhâlde onunla konuşacağım! İlk seferimizde işe yarar bir şeyler yapan tek kişi oydu."

"Hey!"

"Söz meclisten dışarı diyeyim bari."

"Yeterli," dedi Shane. Birden sıkı sıkı sarılıp Eve'i şaşırttı. "Kendine dikkat et, olur mu?"

"Ederim." Eve, Shane'i kol mesafesinde tuttu ve onun yüzüne dikkatle baktı. "Hah. Sen hiç kucaklaşmazsın. Önce seni kucaklamazlarsa."

"Öyle mi?"

"Evet. Hiç."

Shane omuz silkti. "Herhâlde herkes arada bir değişik bir şey yapar."

Claire gerçekten ne kadar değiştiklerini birden fark edip hayret etti. Eve ayakları yere daha sağlam basan, daha dikkatli biri olmuştu. Shane öfkesini kontrol altına almış, doğ-

ru şekilde kullanmayı öğrenmiş, öfkesiyle barışmaya başlamıştı. Eskiye göre daha dışa dönüktü artık.

Michael... Michael'ın değişimi tedirginlik uyandırıyordu. Takdir etmesi diğerlerine göre daha zor bir değişimdi. O, daha fazla değişmemek, kaybettiği insan hayatından daha da uzaklaşmamak için çaba sarf ediyordu.

Claire kendi değişimiyle ilgili fazla şey söyleyemezdi. Herhâlde artık kendine daha çok güveniyordu, daha tecrübeliydi ama insanın kendisine dışarıdan bakması zordu. Değişmişti ama sonuçta hâlâ Claire'di işte.

Eve onlara el sallayarak veda etti, Claire'e sıkıca sarıldı -tam Eve'lik bir hareketti bu- ve eşyalarını bıraktıkları odaya yöneldi. Michael oradaydı. Claire, aralarındaki şeyi... *Sorun* demek az geliyordu, *sıkıntı* ise çok sıradandı. En yakın iki arkadaşının arasındaki şeyi ifade etmek için *karmaşık*tan başka söz yoktu. Aralarındaki her neyse, Claire bunu aşacaklarını umuyordu.

Claire giderken kahvesini aldı, ağzına iki tane kurabiye attı -hazır olsun olmasın, sıcak, çıtır çıtır ve lezzetliydi- ve Shane'in peşinden başka bir koridora girdi. Oliver'ın kullandığı koridor oymuş gibi geliyordu Claire'e ama bina çok kafa karıştırıyordu. Etrafta tabelalar varsa, onları herhâlde sadece vampirler görebiliyordu. Ama Shane az öncekinden hiç farkı olmayan başka bir koridora girdi, sonra da sola döndü. Başka bir salona çıktılar. Burası da bir tekerleğe benziyordu ve jant bağlantı noktalarından birinde parmaklıklı bir kapı vardı. *Amelie'nin özel korumaları*, diye düşün-

dü Claire, bazılarını tanıyınca. Onları görmeye alıştığı gibi kusursuz değillerdi. Siyah takımlar ve güneş gözlükleri gitmişti. Şimdiki giysileri Claire ve arkadaşlarıyla aynı kaynaktan geliyordu. Herhâlde en sevdikleri dönemin kıyafetlerini seçmişlerdi.

Mesela kapıdaki iki koruma. Uzun, zayıf, ela gözlü, sarı saçlı olanı, siyah, çivili bir deri ceket ve dar kot pantolon giymişti. Seksenlerden gelmiş gibiydi. Çıkık elmacık kemikli, çekik gözlü arkadaşı ise Claire'in hayatında gördüğü en dar polyester pantolonu giymişti. Üstünde de kısa bir ceket ve pastel tonlarında, dar bir gömlek vardı.

"Disko kuyruğu herhâlde," diye mırıldandı Shane. Claire gülmemek için kendini zor tuttu. Gerçi çabası nafileydi. Vampirler onları rahatlıkla duyabilirdi. Alınacakları varsa da alınırlardı. Ama 70'leri temsil eden vampir hafifçe gülüp dişlerinin ucunu göstermekle yetindi. 80'ler vampiri ise bir tepki göstermeye zahmet etmedi.

Duvar boyunca dizilmiş, heykel gibi kıpırtısız duran çok sayıda vampir vardı. Çoğu o kadar retro değildi ama bir tanesi gangsterler zamanından gelmişe benzeyen bir takım elbise tercih etmişti. Claire onun elinde filmlerdeki gibi içine makineli tüfek saklanmış bir keman kutusu görse şaşırmazdı.

"Kimse cephaneliğe giremez," dedi disko müdavimi. Kapı sözcüsü o olmalıydı. "Lütfen geri dönün."

"Oliver'ın emri var," dedi Claire. "Theo Goldman'ı bulmamız gerekiyor."

"Dün bulmamız gerekiyordu," dedi Shane yardım için araya girerek. "Ölmeyi hiç istemeyiz. O yüzden cephaneliğe girmek zorundayız."

"Cephaneliğe kimse giremez," dedi vampir yine. Bıkkın bir ses tonuyla konuşmuştu ve Shane'e tepeden bakıyordu. Uzun boylu biri için bile çok kolay bir şey değildi bu. "İzniniz yoksa giremezsiniz."

"Ki var," dedi Claire'le Shane'in arkasından bir ses. Claire arkasında bir vampir sesi duyduğunda artık her zaman yapmayı öğrendiği gibi hızla arkasına döndü. Amelie'nin güzel, sarışın "kız kardeşi" -Claire bu akrabalık ilişkilerinin ayrıntılarını bilmese de, kan bağıyla değil, vampir kanı bağıyla kardeş olduklarını biliyordu- Naomi bir metre arkalarına kadar ürkütücü bir sessizlikle sokulmuştu. Gülümseyip başını hafifçe eğerek selam verdi. Hâlâ ona yüzlerce yıl önce öğretildiği gibi aşırı resmi davranıyordu ama yine de çaba gösteriyordu. Hiç değilse tam bir reverans yapmamıştı. Zaten üstündeki kargo pantolon ve kısa kollu gömlekle pek kolay olmazdı bu. "Oliver'la bizzat ben konuştum. Ben de onlara eşlik edeceğim ve Doktor Goldman'ı bulmalarına yardım edeceğim."

Bu açıklamanın gözle görülür bir etkisi oldu. Disko müdavimi ve 80'lerci ortağı -Billy Idol denebilir miydi?- saf çeliğe benzeyen sürgüleri halter gibi kaldırıp karmaşık bir kilitle uğraştı ve sonunda kapıyı onlara açtı. Naomi, korumaların yanından geçti ve başını çevirip o büyüleyici, biraz da garip gülümsemesini sergiledi. "Umarım size eşlik

etmemde bir sakınca yoktur," dedi. Fransızcayla karışık, eskileri anımsatan bir aksanı vardı. Claire bu aksanın genel olarak tüm erkekleri etkilediğini fark etmişti. Vampirleri sevmeyen Shane'i bile.

"Yok," dedi Shane. "Bence fark etmez. Claire?"

"Bence de yok," dedi Claire. Naomi'yi seviyordu. Eski zamanlara aitken modern olmak için elinden geleni yapması hoşuna gidiyordu. Başta sandıkları gibi Michael'ın peşinde olmaması da Claire'i rahatlatmıştı. "Şey, Naomi, dövüşmeyi... biliyor musun?"

"Elbette," dedi vampir, önden yürürken. Geniş, kare bir odaya girdiler. Oda, yerden tavana kadar kutu dolu raflarla kaplıydı. Vampir paranoyasının gerçekten de sınırı yoktu. Naomi en yakın kutunun yanına gidip kapağını açtı. Kutuda pompalı tüfekler vardı. Bir tüfek çıkarıp ustaca bir bilek hareketiyle kutunun kapağını kapattı ve gülümsedi. "Bütün vampirler dövüşebilir," dedi. "Modern silahlara biraz yabancıyım ama çok önceleri anladığımız gibi kesici aletler draug'lara karşı maalesef pek etkili değil."

"Onlarla son savaşınızda başka ne kullandınız?" diye sordu Claire. Naomi yeni bir kutu açıyordu. O kutudan kılıç çıktı. Başını hüzünle iki yana sallayıp kutuyu bıraktı.

"Cesaret," dedi. "Çaresizlik. Bir miktar da şans. En etkili kozumuz gümüş. Ama gümüş bizi de yakıyor. Bunun dışında ateşten başka bir şeyin etki etmediğini öğrendik ama ateş bizim için de tehlikeli." Başka bir kutu açtı ve kutudan büyük, biçimsiz, karmaşık, hazneli, hortumlu bir alet çı-

kardı. Pirinç aksama bakılırsa Myrnin'in icadıydı ama aynı zamanda endüstriyel görünüyordu. "İşte."

"O ne?" diye sordu Claire, kaşlarını çatarak. Bilimkurgu filmlerinde insanların sırtına takıp uçtuğu roketlere benziyordu.

"Bu," dedi Shane, aleti Naomi'nin zarif ellerinden alarak, "*harika* bir şey."

"İyi de ne yani?" dedi Claire.

"Alev makinesi," dedi Shane. Ağır aleti bir çanta gibi sırtına geçirirken zorlandı. Aletin göğsü ve omuzları saran, hızla çıkarılabilecek kayışlarını bağladı. "Bu draug'larda işe yarıyor, öyle mi?"

"Evet," dedi Naomi. "Ama çok dikkatli ol. Draug'lar suda yalnızca saklanmıyor, kendileri *zaten* sıvı. Sıvıyla ateş buluşunca ortaya buhar çıkar. Buharda kısa süre de olsa hayatta kalabilirler. O buharı içine çekersen, seni içinden hemen öldürürler. Hangi formda olurlarsa olsunlar, tenine temas etmeleri bile tehlikeli. İnsan da olsan, vampir de olsan böyle."

Alev makinesinin Shane'de yarattığı coşku azaldı ama aleti sırtından indirmedi. Claire'in anladığı kadarıyla alevli silahlarla dolanmak, her nasılsa erkeklere kendilerini çok iyi hissettiriyordu. Kendisi o silahı kuşansa, ateş karşısında ne kadar korunmasız olduğunu düşünmeden duramazdı. "Anlaşıldı," dedi Shane. "Mesafemizi koruyacağız."

"Nereye tuttuğuna da dikkat et, lütfen," dedi Naomi ciddiyetle. "Bunu sevgili Claire'in de iyiliği için söylüyorum. Ateş, savaşta insanları kayırmaz."

Claire açtığı kutudan çıkan yaylı tüfekleri pas geçti. Uçları gümüş de olsa yeterince zarar vermezlerdi. Jöleyle balçık arası bir kıvamları olan draug'ları sadece delmeye yarayabilirlerdi. Draug'ların lideri Magnus ise diğerlerinden farklıydı. Çok daha güçlüydü o. Mesela insanın boynunu kırabiliyordu. Claire bunu çok yakından biliyor ve aklına getirmek bile istemiyordu.

"Ya alevli oklar?" dedi Claire. "Onlar işe yarar mı?"

"Pek yaramaz. Draug'ların vücudu küçük ateşleri hemen söndürür. Yalnızca Shane'in taşıdığı ayarda alevler yeterli hasarı bırakabilir. Benzin dolu şişeler ve ateş bile..."

"Biz onlara molotofkokteyli diyoruz," dedi Shane yardımcı olmak için.

Naomi ona şöyle bir bakıp devam etti. "Onları yavaşlatmaya yetmez. Şişeyi denize atmaktan farksız. Çok büyük ihtimalle ateş söner gider. Belli bir etkisi olabilir elbette ama deney yapacak durumda değiliz. Savaşın ortasında tekniklerinizi ve araç gerecinizi geliştirip yenileyecek vakit olmaz."

"Myrnin'in pompalı tüfek fişekleri işe yarıyordu," dedi Claire. "Yenilerini..."

"Evet, yapmış. Buldum," dedi Shane, yeni bir kutu açarak. Bir avuç fişek çıkarıp gösterdi.

"Onların sıradan fişek olmadığından emin misin?"

Shane bir tanesini Claire'e attı. Fişeğin üstüne siyah kalemle gümüşün simya sembolü çizilmişti. Kesinlikle Myrnin'in işiydi bu. Muhtemelen sadece ikisinin anlayabi-

leceği bir uyarıyı yazmaya sadece o kalkışırdı. "Bunun anlamını nereden biliyorsun?"

Shane alınmışa benziyordu. "Gümüşle ilgili her şeyi bilmek benim işim. Aldığın notları da gördüm. Patronunla ilgisi olan her şeyi araştırıyorum zaten." Sözlerinden bir kıskançlık havası seziliyordu ama Claire'in bunu uzun uzadıya düşünecek ne vakti vardı, ne de enerjisi. Hoşuna gidecek olsa bile.

Claire kutuya eğilerek "Orada yüzlerce fişek vardır," dedi hayretle. Yüzüne düşen saçlarını sabırsızca geriye taradı. Artık uzamaya başlamışlardı, fena hâlde de yıkanmaları gerekiyordu. Duş Claire'in gözünde tütüyordu ama bir süre şişe suyuyla idare etmek zorundaydı. "Dün geceki çatışmada elindekilerin hepsini harcadı sanıyordum."

"O zamandan beri çalışıyor," dedi Naomi. "Koridorun ilerisindeki bir odaya kapandı. Bir saat kadar önce korumaları çağırıp bu kutuları taşıttı. Anladığım kadarıyla fişek üretiminde başkalarını da kullandı."

Myrnin'in böyle yoğun çalışmasının iki anlamı vardı. Ya çok korkmuştu ya da ciddi bir mani nöbeti geçiriyordu. Belki de ikisi birden. Bu ihtimallerin hiçbiri iyi değildi. Korktuğunda onun bir sonraki adımını kestirmek imkânsızdı. Maninin kaçınılmaz sonu ise dipsiz bir bunalımdı ve buna vakit yoktu.

Naomi, Claire'in düşüncelerini okumuş gibi, "Onunla ilgilenmek gerekecek ama biz Theo'yu bulana kadar beklemek zorunda," dedi.

"Amelie'nin durumu o kadar kötü mü?" diye sordu Shane.

"Evet, maalesef o kadar kötü. Hâlâ bir kalbim olsaydı, cesur ve sersem kardeşim için sızlardı. Bizim peşimizden gelmemeliydi. Yasa, yasadır. Draug'ların eline düşen ölmüş sayılır. Bizi kurtarmak, diğer herkesi riske atmak demekti."

Claire fişekleri çantasına doldurmayı bırakıp ona baktı. "Seni *kurtardı*. Michael'ı ve Oliver'ı da."

"Kimi kurtardığının bir önemi yok. Asıl mesele kendisini, *Kraliçemizi*, başkaları için tehlikeye atması. Duygularına yenik düşüp sersemlik etti. Elizabeth'in zırhlara büründüğü çağ artık tarih oldu. O zamandan beri kraliçeler savaş meydanına adım atmıyor."

"Uyandırayım, hanımefendi. Artık ortalıkta kraliçe kalmadı," dedi Shane. Bir tüfeği doldurup kurdu ve alev makinesiyle birlikte koyacak bir yer aradı. "Kraliçe yok, kral yok, imparator yok. En azından Amerika'da. Artık CEO'lar var. Aynı şey ama bunların tacı yok."

"Vampirlerin her zaman bir hükümdarı olacak," dedi Naomi. "Eşyanın tabiatı böyle." *Gökyüzü mavidir* der gibi söylemişti bunu. Bundan daha doğal bir şey yoktu sanki. Shane omuz silkip Claire'e baktı. Claire de ona omuz silkerek karşılık verdi. Vampir politikaları onları hiç ilgilendirmezdi. "Hadi. Doktoru bulmalıyız."

Shane başını iki yana salladı. "Başka doktorunuz yok mu?"

"Var," dedi Naomi, "ama o en iyisi. Şişe çekme ve kan akıtma gibi Orta Çağ tekniklerinin ötesine geçen bir tek o."

Claire'e bir tüfek uzatıp şüpheyle baktı. "Ateş etmeyi biliyor musun?"

Claire tüfeği doldururken başını salladı. "Shane öğretti." Onun cüssesinde biri için hiç kolay olmamıştı. Pompalı tüfek teptiği için Claire her seferinde eve çürük bir omuzla dönmüştü. Naomi, ondan da kırılgan görünüyordu ama Claire tüfeğin onu etkileyeceğini hiç sanmıyordu.

Shane alev makinesini omzunda dengeledi. "Hanımlar? Önden buyrun."

"Adi," dedi Claire.

"Nezaket gösteriyordum!"

"Alev makinesi taşırken ona nezaket denmez."

2

MICHAEL

Gitarımı özledim.

Kafamda yankılandığında aptalca geliyordu bu düşünce. Gerçekten de öyleydi ama parmaklarımın tellere dokunmasına hasret kalmıştım. Müzik, içimdeki gürültüyü susturuyor, her şeyi yerli yerine oturtuyor, bir düzene sokuyordu. Gözümü korkutan karmaşanın o kadar da korkunç olmadığını söylüyordu bana. Elime ilk kez bir enstrüman aldığımda, o ünlü müzisyenlerin yarattıklarını benim de yaratabileceğimi hissetmiştim. Müziği kontrol edebilir, onun aracılığıyla kelimelere ihtiyaç duymadan konuşabilirdim. Sihirden öte bir şeydi bu.

Hayatın kendisiydi.

Gitarım yanımda olmadığı için çıplak gibiydim. Yalnızdım, etrafımdaki karmaşayı kontrol edemiyordum. Ama diğerlerinin gereksiz bulmayacağı bir şey almak için bile eve gitmeye kalkışmak çok tehlikeliydi. Ders verdiğim

müzik mağazasına gitmeyi aklımdan geçirdim. Orası şehir merkezine yakın, draug'lara uzaktı. Mağazanın kapalı olması önemli değildi. Kilitli kapılar, metal kepenkler vampirleri durdurmaya yetmezdi.

Hâlâ kabullenemiyordum. Bir *vampirdim* ben.

Evet, büyük bir sürpriz değildi bu. Vampir olalı hayli zaman geçmişti. Onun öncesinde yarı vampir, yarı hayalettim. Evimde, yaşamla ölüm arasında hapis kalmıştım. Ne var ki, bugüne dek kendimi hiç bu kadar... sapkın, bu kadar yabancı hissetmemiştim. Artık ben, ben değildim.

Benimle diğerlerinden daha çok ilgilenen Naomi, beni bu konuda uyarmıştı. Kendimle, bir zamanlar sahip olduğum insanlık arasındaki mesafenin arttığını hissedeceğimi söylemişti. Benim yaptığım gibi yaşamanın, bir zamanlar olduğum kişi gibi olmaya çalışmanın bana ve yakınımdakilere zarar vermeye başlayacağını söylemişti.

Haklıydı. Onun haklılığını kanıtlamıştım, değil mi? Kontrolümü kaybetmiştim. *Eve*'i ısırmıştım.

Onu neredeyse öldürüyordum.

Eve'in kanıyla lekelenen gömleğin yerine giymem için verdikleri gömlek batmaya başlamıştı. Beni rahatsız ediyordu. Onu çekip çıkardım ve yere fırlatıp odada turlamaya başladım. Kendime baktım. Cildim bembeyaz, damarlarım masmaviydi. Yaşayan bir mermer parçasına benziyordum. Mermer parçasının soğukluğunu da taşıyordum.

İçim ise tir tir titriyordu. Dünyam sarsılmıştı. Evet, hepimiz draug'lardan korkuyorduk ama ben asıl kendimden,

dönüştüğüm şeyden, güya sevdiğimi düşündüğüm insanlara yapabileceklerimden korkuyordum.

Aşk. Bunun anlamını gerçekten biliyor muydum? Hiç öğrenmiş miydim? Ne yapıyordum ben? Kendimi ne sanıyordum? Ona her yaklaştığımda onun hayatını hiçe saymış olmuyor muydum? Her şeyin kontrolümde olduğuna inanmıştım ama sonra... Canavarın gemlerini elinde tuttuğum yolundaki illüzyon darmadağın olmuştu.

Volta atarken o ânın güzelliğini düşünmemeye çalışıyordum. Kontrolümü tamamen yitirene dek aslında ne kadar gergin ve tetikte olduğumu fark etmemiştim.

İçimde bir şey donup kaldı, yürümeyi bıraktım, Eve geliyordu.

Kalın halılara rağmen, koridordan bana doğru geldiğini duyabiliyordum. Ona has o yumuşak kokuyu alabiliyordum.

Kapı arkamdan açılıp kapandı. Artık kullandığı şeftali aromalı şampuanın, sabununun ve tüm bunların altındaki tuzlu, sıcak kanının kokusu da bana ulaşıyordu.

Arkama dönmedim.

"Gömleğin nerede?" diye sordu.

"Batıyor," dedim. "Önemi yok. Üşümüyorum." Ama soğuktum. Eve'in teni beni ısıtmadığında, oda sıcaklığında bile bir ceset kadar soğuktum. "Giyecek başka bir şey bulmaya gidiyorum."

Döndüm. Eve, kapıyla aramdaydı. Kalbim artık atmıyordu -aslında sık sık atmıyordu demeliyim- ama onun yüzüne baktığımda, yine de kalbime bıçak saplanmış gibi

oldu. Başı dik, cesaretle karşımda dikiliyordu. Boynunda beyaz bir sargı bezi ve açtığım yaraları kapatmaya yarayan bir eşarp vardı. Hep böyle yapardı zaten, acısını hiç belli etmezdi. Gotik makyajı, vampirlere duyduğu korkuyla arasına bir zırh örmek için yapıyordu. O an giydiği puanlı elbisesi ve ayakkabılar zırhın başka bir formuydu. Gerçek Eve'le dünya arasında bir kalkandı.

Ve ikimizin arasında.

"Bu kadar mı?" dedi. "Gömleğin batıyor, sen de yenisini giyeceksin. Bu konuşmanın konusu bu mudur yani?"

Gözlerine bakamıyordum. Bir uyku tulumunun üstüne oturdum; benimki değildi, benimki paçavraya dönmüştü. Elimdeki gömleği düzeltip başıma geçirdim. Zaten sorun kumaşta değildi. Beni içten içe yakıp rahatsız eden, hatırlamaktı. Açlığa tamamen teslim oluşumu hatırlamak. Kendimi durduramamıştım. Durdurmazdım da. Onun kanını içmek... Bana tarifsiz bir mutluluk vermişti. Cenneti görür gibi olmuştum. Oraya bundan daha fazla yaklaşamayacaktım zaten.

Vampir olmanın ne anlama geldiğini bildiğimi sanıyordum ama Eve'i tutup kendimi kanın kıpkırmızı tadına bıraktığımda yanıldığımı anlamıştım. Sanki ayaklarımın altında dünya yarılmış, ışık hızında benden uzaklaşan bir hayatı yakalamak için çırpınmaya başlamıştım.

Çaresizliğin gücünü kullanarak beni kendime gelmeye başlayana kadar durdurmayı başaran Claire olmasa, sevdiğim kadını öldürmüş olacaktım.

Karşımda duran, benden cevap bekleyen kadını.

"Yapamam," dedim. Kelimeler kurşun gibiydi, ağzımdan zor çıkıyordu. Çıktığında da, ağırlıklarını ona yüklediler. Onun yüzüne bakmıyordum, bakamazdım, ama gözlerindeki acıyı ona bakmadan da görebiliyordum. Ve öfkeyi. "Boş ver, Eve."

"*Seni* mi boş vereyim?" O gülünç, eski moda topukluların üstünde kusursuz bir dengeyle eğilip yüzüme baktı. Gözleri iri, siyah ve tahmin ettiğim gibi acı doluydu. O acıya ben sebep olmuştum. Olmaya da devam ediyordum. "Michael, senin suçun değildi ama canımı yaktın. Bu konu... içimize işlemeden önce konuşulmalı. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Anlıyordum. İçimize çoktan işlemişti. En azından benim içime. Beni zehirli bir asit gibi yakıp kavuruyordu. "Konuşulmalı mı?" dedim. "Konuşmak mı istiyorsun?"

Başını salladı.

"Seni nasıl yakalayıp zapt ettiğimi ve sen çığlıklar atıp bana direnirken senden nasıl son derece mahrem bir şey aldığımı mı konuşmak istiyorsun?" dedim. "Bir hayvan gibi davrandığım için başka birinin beni durdurmak zorunda kaldığını mı konuşalım?"

Eve saf değildi, ne demek istediğimin farkındaydı. Rengi atınca yüzü âdeta gotik makyajlı hâline döndü. "Michael, sen bana *tecavüz* etmedin."

"Yaptığım şey tam da oydu," dedim. "Shane'in ona ne dediğini biliyor musun? Diş tecavüzü diyor."

"Shane ne dediğini bilmiyor." Karşı çıkmasına rağmen Eve sarsılmış gibiydi. "Sen... kontrolünü kaybetmiştin, Michael."

"Bu bahane benim için geçerli oluyor da birilerine zarar veren herhangi biri için neden geçerli olmuyor?" Ona dokunmak istiyordum ama bunu göze alamıyordum. Eve ağzını açtı ama bir şey söyleyemeyince kapattı. Gözyaşlarını gözünü kırparak savuşturdu. "Bunun bahane olmadığını sen de biliyorsun. Birlikte olacaksak, böyle bir bahaneye sığınamayız."

"Yaralanmıştın. Aklın başında değildi. Bunlar önemli, Michael."

Elimi vampir hızıyla uzatıp omzuna koydum. Sonradan kendine hâkim olsa da irkildiğini ikimiz de fark etmiştik.

Sözlerim böylece ispatlanmış oluyordu ve bunu Eve de biliyordu.

"Eve, sana dokunduğum zaman irkiliyorsun," dedim. "Kaçıyorsun. Canını nasıl yaktığımı hatırlıyorsun. Sağ çıkıp çıkmayacağını bilemediğin o anlar aklına geliyor. Elbette önemli. İkimiz için de."

"Ben..." Diyecek bir şey bulamayıp sustu. Çünkü haklıydım elbette. Neler yaşandığını ikimiz de biliyorduk.

"Suçun bende olup olmadığı önemli değil. Kendimde miydim ya da yaptığından zevk alan pisliğin biri miydim, ne fark eder?" dedim. "Ben vampirim, Eve. Biz böyle yaparız. İnsanların kanını alırız. Bazen gönüllü olurlar, en güzeli de odur. Ama bazen biz ne istersek o olur. İçgüdüsel olması

yaptıklarımızı affettirmez. Aynı kapıya çıkıyor. Seni sevsem bile canın yanacak, belki de öleceksin. *Biz,* gerçekleşmeyi bekleyen bir trajediyiz."

"Hayır!" Öne atılıp boynuma yapışmaya çalıştı ama benim vampir hızım vardı. Yakalanmak istemediğimde beni yakalamak kolay değildir. Bir adım geriledim ve daha Eve ne olduğunu anlayamadan onu bileklerinden yakaladım. Sıkıca. Can acısıyla kıvrandı ama kaçmaya çalışmadı. "Michael, *hayır*, yapma bunu. Sadece biraz zamana ihtiyacım var, o kadar. Daha *dün geceydi.* Başa çıkabilmem için bana biraz zaman tanırsan..."

"İyileşecek misin?" Gözlerimin kırmızılaşmasına izin verip dişlerimi çıkardım. "Gerçekten mi? Ben böyleyken yanımda için rahat edecek mi?"

İşte o zaman kaçıp geriledi. Onu bırakmadım. Gücü, benimkiyle kıyaslanamazdı. "Beni korkutmaya çalışıyorsun ama boşuna!"

Kollarından birini bırakıp eşarbı boynundan çektim. Beyaz sargı bezindeki kan lekeleri içimde bir şeyi hareket geçirdi. O canavardan nefret etsem de, onu sonsuza dek kilit altında tutamayacağımı biliyordum. Morganville'de vampirlere belli bir sıklıkta düzenli av izni veren izin belgeleri bu yüzden vardı. Amelie, Morganville'de ölçülü bir şiddete bu yüzden izin veriyordu. Vermese, delirirdik. Eve'in yanında delirdiğim gibi.

"Dur," dedi. Sesi artık o kadar kararlı çıkmıyordu. "Dursana, *adi herif!*"

"Dün gece de böyle demiyor muydun?" dedim ve onu şiddetle sarstım. "Demiyor muydun? Durdum mu, Eve? Durdum mu?"

Kolunu kurtarıp yüzüme tokat attı. Canım yanmadı ama birden yüzümde hissettiğim sıcaklık, gözlerimi kırpmama yol açtı. Diğer kolunu da bıraktım. Bir adım gerilediği anda bir şeyin bana saplandığını hissettim. Kalbimin biraz uzağına saplanmıştı, tüm soğukluğuna rağmen yakıyordu.

Gümüş.

Başımı eğip baktım. Sağ tarafımda, kabzasına kadar girmiş küçük bir bıçak vardı. Değdiği her yeri yakmaya başlamıştı.

Eve'in gözlerinden yaşlar akıyordu. Nefes nefese kalmıştı ama hiç zayıflık göstermiyordu. Boyun eğmeyecekti.

"Seni durdurabilirim," dedi. "Mecbur kalırsam seni istediğim zaman durdurabilirim, Michael. Bunu kafana sok. Bıçağı kalbine saplayabilirdim çünkü hazırlıksız yakalandın. İstemesen bile bana karşı hep hazırlıksız olacaksın. Bu konuda eşitiz. Çünkü ben de sana karşı hep öyle olacağım. Buna *güven* denir. Buna *sevgi* denir." Bıçağı tutup bir hamleyle çıkardı. Uyku tulumunun üstüne devrildim. *Tanrım*, canım çok yanıyordu. Gümüş beni zehirlemeye devam ederken tir tir titreyerek kıvrandım. Ama yaram ölümcül olmaktan çok uzaktı. Doğru bir nokta seçmiş ve süreyi iyi ayarlamıştı. Ayrıca, garip ama o acıyı seviyordum. Ona ihtiyacım vardı.

Onu hak etmiştim.

"Beni duydun mu, Michael? Buralardaki tek sorunlu kişi olduğunu zannetme. Bir daha bana öyle bir şey yapmana asla izin vermeyeceğim. O yüzden, senin ne kadar güçlü, benim de ne kadar zayıf olduğum konusunda kuruntulara kapılıp durma. *Ben güçsüz değilim.* Böyle düşünebildiğin için sana lanet olsun. Kendinle ve vampir öfkenle başa çıkmayı öğren ve şu triplerden kurtul."

Ayağa kalkıp bir an bana baktı ve elinde parıldayan gümüş bıçağıyla yürüdü.

Henüz uzaklaşmaya başlamıştı ki konuşmaya yetecek kadar nefes almayı başararak kendimi şaşırttım. "Şu an seni sevdiğimi söylesem çok mu saçma olur?"

Durmadı bile. "Az önce seni bıçakladığım düşünülürse, evet, biraz."

"Ama seviyorum," dedim başımı tekrar uyku tulumuna koyarak. "Tanrım, Eve, o kadar seviyorum ki, ölebilirim. Ama sevgimin seni de öldürmesini istemiyorum."

Ağır ve sağlam adımlarla uzaklaşmasını seyrettim. Kendine ve duygularına tamamen hâkimdi.

Ben ise o duyguların ne olduğunu bilmiyordum ama... artık aşk içermediklerinden korkuyordum.

Kendimi sırtüstü yere bırakıp gözlerimi kapattım ve iyileşmeye çalıştım.

3

CLAIRE

Pompalı tüfeğin alışılmadık ağırlığı Claire'i rahatsız ediyordu. Daha önce tüfek kullanmıştı ama çanta gibi taşımamıştı. Sırt çantasını çok özlemişti. O çanta, hayatındaki tüm önemli şeyleri sembolize ediyordu. Ulusal Silah Derneği posterindeki bir çocuk gibi gezmek ise hiç ona göre değildi.

Beline, Shane'in cephaneliğin diplerinde bulduğu bir kemer takmıştı. Kemere kolayca çekip çıkarabileceği şişeler bağlıydı. Gümüş nitrat. Vampirler ve draug'lar için çok tehlikeliydi. Taşıyabileceği tüm silahlar üstündeydi.

Kendini aşırı hantal hissediyordu ama Yaşlılar Konseyi binasının ana girişini tutan korkunç vampir kapıyı açıp da Shane ve Naomi'yle birlikte dışarı adımını attığında bu hissi azaldı.

Akşamüstüydü, hava kapalıydı, yağmur yağıyordu. Olaylar ilk başladığında da göğün birden kararması ve

tg: kaktusunx

yağmurların başlaması yeterince moral bozucu olmuştu. Morganville'de neredeyse hiç yağmur yağmazdı, yağdığında da bir hışımla gürleyip aynı gün dinerdi. Bu kez günlerce sürmüştü ve draug'ları getirmişti. *Onlar gidene dek Morganville güneş yüzü görmeyecek*, diye düşündü Claire.

Naomi loş ışıkta bir melek gibi ışıldıyordu -yanlış türde bir melekti ama yine de çok güzeldi. Claire'le Shane'e başını salladı ve merdivenlerden görülen manzaraya baktı.

Görüntü sakindi. Korkunç bir sakinlik. Niagara Şelalesi gibi merdivenleriyle bir Roma tapınağını andıran Yaşlılar Konseyi binasının önünde ağaçları, gölleri, patikaları ve karanlıkla boğuşan kadim ışıklarıyla yemyeşil Kurucu Meydanı uzanıyordu. Meydanın eşsiz gaz lambaları, bahçedeki yılanlar gibi tıslıyordu. Yeşilliğin ortasındaki geniş açıklıkta bir platform yükseliyordu. Şehir toplantıları burada yapılırdı. Vampir öldürmeye kalkışan insanların tutulduğu bir kafes de yakın zaman öncesine kadar orada duruyordu. Bazen ceza sadece kafese kapatılmak oluyordu. Bazen, eğer vampir öldüyse, çok daha kötüsü olurdu.

Ama kafes artık yoktu. Claire bununla gururlanabilirdi. Amelie'nin kafesi kaldırmasını o sağlamıştı. İnsan toplumuna bazı temel haklar kazandırmıştı ama bunları pek umursayan yoktu.

Bakışlarını Kurucu Meydanı'ndan ve oranın kötü anılarından ayırıp Morganville'e baktı. Çok büyük bir şehir değildi. Bulunduğu noktadan Teksas Prairie Üniversitesi'nin kapılarını görebiliyordu. Kampüs hâlâ bir fener gibi ışıldı-

yordu. Gözlerini kısıp bakınca kapılar kapalıymış gibi geldi. "Öğrenciler burada olmamalı," dedi Naomi'ye.

"Değiller zaten. Her biri tahliye edildi. Amelie bu çapta bir felaketi gerekçelendiremez. Normal zayiatların üstünü örtmekte bile zorlanıyor."

Zayiat. Vampirler böyle diyordu. Claire ise *cinayet* olarak görüyordu. "Ne dedi peki?"

"Hiç. Rektör bir duyuru yapıp eyalet bütçesindeki kesintiler yüzünden sömestrın kısa kesildiğini söyledi. Bütün öğrencilere yüksek notlar ve sonraki dönemin tüm derslerini seçme hakkı verildi. Çalışanlardan kurtulmak için de kimyasal bir serpinti olduğunu duyurup herkesi gönderdiler."

"Şehir çok dikkat çekecek," dedi Shane, ufka bakarak. "Morganville'in en istemediği şey."

Naomi omuz silkti. "Şu an elimizden bu kadarı geliyor. Zaten bunların bir önemi kalmayacak. Üniversite bir daha açılmayacak ve biz şehri terk edeceğiz. Buna mecburuz. Amelie yakında bunu anlayacak. Ya da Oliver. Morganville bizim için ölü bir şehir artık."

Sanki bir vampir dinine ait kutsal şeylerden bahsediyordu. Kaçmak, tek seçenekti âdeta. Vampirlerin draug'lar konusunda yaşadığı korkunç tecrübeler düşünüldüğünde, o kadar da mantıksız değildi bu. Ama Amelie savaşmaya karar vermişti. Oliver da savaşacaktı. Savaşmayı tercih edeceğini açıkça ifade etmişti.

Claire, Myrnin ve Oliver dışında gerçekten mücadele etmek isteyen kimse olmadığından korkuyordu. Vampirler

kalpsiz değildi ama hep bir noktaya odaklı yaşıyorlardı. Güya korumaları altında olan insanları feda etmeleri hâlinde hayatta kalma olasılıkları artacaksa cenazenize çiçek gönderip biraz da üzülürlerdi. Claire, *onlara güvenilmez,* diye hatırlattı kendine. *Draug'lar gibi onları öldürebilecek şeyler konusunda daima önce kendilerini düşünürler.*

Öyleyse Myrnin'in yaptıklarına ne demeliydi? Amelie'nin? Oliver'ın? Bütün vampirler aynı değildi. Tıpkı insanlarda olduğu gibi. Bazısı kaçardı, bazısı kaçmazdı. Bazıları savaşırdı, ancak çok az bir kısmı başkalarını umursardı.

"Evimizi görebiliyorum," dedi Shane, eliyle göstererek. Karanlıkta güçlükle görünüyordu, o mesafeden oyuncağa benzeyen, Viktorya Çağı stiliyle komşularından ayrılan beyaz bir binaydı. Işıkları kapalıydı. İçinde ışığa ihtiyaç duyan kimse yoktu. Zaten şehirde çok az ışık vardı. Birkaç pencereyi titrek mumlar ya da şömineler aydınlatıyordu. Elektriğin güçlü ışığı, şehrin bulundukları merkezi dışında mevcut değildi. Vampirlerin dikkati başka yerdeyken çoğunluk şehirden ayrılmıştı. Claire, Myrnin'in, insanlar fark edilmeden gidebilsin diye sınırlardaki engeli kaldırdığını tahmin ediyordu. Geride kalanlar, Shane gibi kavgacılardı. İtilip kakılınca arkasını dönüp gitmeyenler. "Binanın boyaya ihtiyacı olduğunu sana söylemiştim. Doğrusunu istersen bu kahrolası şehrin tamamının elden geçmesi lazım."

Haklıydı. Yağmurun sırılsıklam bıraktığı Morganville berbat hâldeydi. Kızgın çöl güneşinin de şehre çok nazik

davrandığı söylenemezdi ama eskiden hiç değilse... temiz görünüyordu. Şimdiyse çamura batmıştı, sular şehirdeki tüm canlılığı alıp götürmüştü.

"Listemin en tepesinde," dedi Claire. "Ölmemeye çalışmaktan hemen sonra geliyor. Ev boyanacak."

"İnsanın bir hedefinin olması güzel," dedi Shane elini uzatarak. "Adımlarına dikkat et."

Naomi, onlara meraklı bir bakış atarak basamaklardan indi. Bir kedi kadar çevik ve zarifti. Yağmur mermerleri kayganlaştırdığı için Claire'le Shane temkinli adım atıyordu. "Draug'ların burada olup olmadığını nasıl anlayacağız?" diye sordu Shane, Naomi'ye. Aynı anda da bir su birikintisine bastı. Claire de onun gibi dizlerine kadar bağlı botlar giyiyordu.

"Isırdıklarını hissettiğin an anlarsın," dedi Naomi. "Küçük, tek tük birikintilerde o kadar tehlikeli olmazlar ama yağmur devam ediyor. Akan sulardan ve büyük su kütlelerinden uzak durun. Toprak, suyu hızla emdiği için çok şanslıyız. Çölün avantajları."

"Şehri kurmak için bu yüzden burayı seçti," dedi Claire. Yağmur, kapüşonundan sızmaya başlamıştı bile. Günün kalanını üşüyerek geçireceği kesindi. Naomi her tarafını kapatan, kapüşonlu bir yağmurluk giymişti. Claire yağmurluğu yağmurdan çok çıplak tenini draug'lardan korumak için giydiğini tahmin ediyordu. "Yağmur çok azdı ve kimse size burada ilişmezdi. Burayı istediği gibi kontrol edebilirdi."

"Kontrol, illüzyondur," dedi Naomi. "Şimdiye dek bunu anlamalıydın, genç Claire. En güçlümüz bile kendi kaderine hükmedemez. Elimizden sadece fazla zarar görmemeyi ummak gelir."

Of, tam da Amelie gibi konuşuyordu. Bunaltıcı. Belki de gerçekten akrabaydılar. Shane omuz silkti. Kader kavramını önemsediği söylenemezdi. Özellikle de bir vampir dayatıyorsa.

Merdiven bitince, "Ne tarafa?" dedi Shane.

"Yüksek yerlerde kalmalıyız," dedi Naomi. Bir an olduğu yerde durup şehre baktı, sonra başını iki yana salladı. Yağmurluğunun cebinden bir alet çıkardı. Çarklardan, tellerden, hortumlardan ve renk renk sıvılardan Myrnin yapımı bir şey olduğu anlaşılıyordu. Sıvılardan biri köpürüyordu. Naomi bir düğmesine basıp aleti tekrar cebine koydu. "Hiç olmazsa sihir sürüyor."

"Sihir mi?"

"Draug'ların çağrısını siliyor."

"O sihir değil, ses yok etmek," dedi Claire. "Temel fizik. Bir dalgayı yok etmek için başka birini kullanıyorsun. Tıpkı dalgaları büyütmek için başka dalgalar kullanmak gibi."

Naomi ona anlaması zor bir ifadeyle, ince bir bakış attı. "Sen öyle diyorsan öyledir. Sonuçta işe yarıyor. Yoksa benim için çok kısa bir yolculuk olurdu bu. Sizin için de." Bu sonuncusunu kısa bir süre düşündükten sonra eklemişti.

"Theo'yu bulmanın bir yolunu bildiğini söylemiştin," dedi Shane. "Dökülmenin vakti geldi, hanımefendi. Hava

karardığında dışarıda olmak istemiyorum. Şey, daha da karardığında."

Naomi yağmurluğunun diğer cebinden küçük bir şişe çıkardı. Şişe yarısına kadar kırmızı bir tozla doluydu. Şişenin mantar tıpasını çıkardı, başka bir şişeden içine su koydu ve tıpayı tekrar takıp karıştırdı. Şişedeki sıvı koyu kan kırmızısına dönüştü. Tıpayı tekrar çıkardı ve şişedekini içti.

"O ne be?" Shane ona bakakalmıştı. "Yanına atıştırmalık bir şeyler mi aldın?"

"Theo'nun kan soyu," dedi Naomi. Yüzünü buruşturup şişeyi attı, sonra da ayağıyla parçaladı. "Tüm soyların kütüphanelerimizde kaydı vardır. Bu sayede gerektiğinde onları bulabiliriz. Bishop'ın soyundan olsaydı onu kolayca bulurdum, ama değil. O yüzden buna bel bağlamak zorundayım. Tadı rezalet. Kupkuru..." Birkaç saniye kıpırdamadan durdu, sonra birden öğürmeye başladı. Ayakta duracak gücü kalmamış gibi son basamağa oturdu.

"Bu plan içime su serpti diyemem," dedi Shane, Claire'e. "Alev makinesine rağmen."

Naomi titreyen elini kaldırarak durmalarını işaret etti, yumruğunu sıktı, en sonunda gevşedi. Başını kaldırdı. Yağmur, neredeyse masmavi kesilen yüzüne yağdı. Dudakları da camgöbeğiydi. Buğulu bir buz kalıbından oyulmuşa benziyordu.

"Farklı soy," dedi fısıltıyla. "Sizde kan grubu farklılığı neyse, bu da bizim için o."

"Seni kötü yaptı," dedi Claire. Vampir başını salladı.

"Ne kadar kötü?" diye sordu Shane. "Yürüyebilir misin?"

"Bir saniye," dedi Naomi. Sesi şimdiden daha güçlü geliyordu. "Benim kanım, onun yuttuğum kanını yok etmeden önce gitmeliyiz. Aralarında çetin bir savaş var. Kanı oldukça güçlüymüş." Zorlukla gülümseyip doğruldu. Claire yardım etmeye hazırlandı ama Naomi'nin yardıma ihtiyacı yoktu. "Bu tarafta."

"İyi bir haber değil bu," dedi Shane. Çünkü orası draug'ların yavaş yavaş ele geçirip üs belledi̇ği yasak bölgeydi. "Neden orada kalıyor ki? Neden kaçmıyor?"

"Onu yakalamış olabilirler," dedi Naomi, ama sonra başını iki yana salladı. "Hayır, aramızdaki bağ sayesinde bunu hissederdim. Yaşıyor ve saklanıyor. Yine de onu bulmak kolay olmayacak."

"Konuşmak yerine yürüsek daha iyi olacak," dedi Claire. "Ne olursa olsun karanlık çöktüğünde sokakta kalamayız."

Naomi kaşlarını havaya dikti. "Birimiz arkada kalacaksa bile mi?"

"Birimiz arkada kalacaksa," dedi Shane, alev makinesini bir çanta gibi sırtlayarak, "gücenme ama o sen olacaksın."

Naomi'nin gülümsemesi göz kamaştırdı. "Maalesef çok gücendim." Claire onun şaka yapıp yapmadığından emin olamadı. Sonradan pişman olmamak için tedbiri elden bırakmamak gerekirdi. Claire, Shane'in böğründe alev makinesinin kayışları tarafından korunmayan bir bölge buldu ve dirseği geçirdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Shane. "Ya hepimiz döneriz, ya hiçbirimiz dönmeyiz demek istedim. Eminim ki sen de aynı fikirdesindir."

"Bittabii." Yine o muğlak gülümseme. Ne hissettiğini anlamak mümkün değildi. Artık pek önemi yoktu bunun. Hepsi bu işin içindeydi ve bir an önce harekete geçmek zorundaydılar.

Hiç vakit kaybetmeden.

O güven veren aydınlığı, polis kordonunu ve vampir korumalarını bırakıp Kurucu Meydanı'ndan ayrılmak zor oldu. Sadece içten içe gitmek istemediklerinden değil. Korumalar da onları bırakmak istemedi. Yaşlılar Konseyi binasındaki gibi, herkes kesin emirler almıştı. Ne olursa olsun, kimseyi içeri almayın, dışarı da bırakmayın, şeklinde özetlenebilirdi bu emirler. Ama Naomi kimseye boyun eğmiyordu. Öfkeli ve silahlı bir vampire kafa tutacak insan polis sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

"Güzel," dedi Shane, Naomi onları yola doğru götürürken. Tüm coşkuya rağmen başarıya ulaşmayan insan isyanından kalan araba ve silahların çoğu kaldırılmıştı. "Ne kadar uzağa gideceğimize dair bir fikrin var mı?"

"Yok," dedi Naomi kaşlarını çatarak. "Neden?"

"Güvenlik açısından yürüyerek gitmesek daha iyi olabilir."

"Taşıdığın alev makinesi, araba içi gibi dar bir alanda işe yaramaz," dedi Naomi. "Silahını seçerken bunu düşünebilirdin."

"Küçük araba değil, pikaptan bahsediyorum," dedi hemen. "Ben arkaya binerim. Hanımlar olarak siz öne binersiniz. Maksimum hız, minimum risk. Hem Claire'le ikimizin ateş etmesi için uygun bir platform olur. İstersen senin için de."

Naomi başını kaldırıp bir süre sessizce ona baktı, sonra başını salladı. "Pekâlâ," dedi. "Çok istiyorsan bir tane bul."

"Araba araklama yeteneğimin beni habire hapse sokmanın dışında bir işe de yarayacağını biliyordum zaten," dedi Shane. "Burada bekleyin." Sırtındaki ağırlığa rağmen çevik adımlarla uzaklaştı. Claire onun peşinden endişeli gözlerle baktı. Tüm afra tafrasına rağmen Shane de en az onlar kadar tehlikedeydi. Claire'in sevgilisinin arkasından dalgın dalgın bakan Naomi bile.

"Bana Shane Collins'in güvenilmez biri olduğu söylemişlerdi," dedi, "ama o yönde bir izlenime kapılmadım. Bizim türümüze karşı kin beslediği ve fırsatını bulduğunda bizim gibileri öldüreceği de söylendi. Oysa o bizi kurtarmaya çalışıyor. Garip."

"İnsanlar değişir," dedi Claire.

Naomi omuz silkti. O yapınca, egzotik, alışılmadık bir harekete dönüşüyordu. "Elbette," dedi. "Ne var ki ben hep kötüye gittiklerini gördüm, iyiye değil. Hatta bir zamanlar beni seven kişilerin sonradan beni yakmak istediklerine şahit oldum."

"Öyleyse ödeşmişsiniz," diye çıkıştı Claire. "Çünkü zamanında Amelie de Shane'i işlemediği bir suç yüzünden

kafese tıkmıştı ve yakacaktı. Shane değişti. İyiye doğru. Üstelik hiçbir mecburiyeti yoktu."

"Belki de senin için değişmiştir."

Nedense bu fikir Claire'i çileden çıkarttı. "Hayır. Benim için değil. O aslında iyi biri ve iyilik yapmak istiyor. Benim gibi. O yüzden... çeneni kapatabilirsin." Claire ne kadar uykusuz, yorgun, gergin ve korkmuş olduğunu o an anladı. Naomi'nin, sevdiği kişiyle ilgili duygusuzca yorumları onu gereğinden fazla öfkelendirmişti.

Naomi bir şey demeden ona sakin ve resmi bir bakış attı. Bir buz kalıbından farksızdı. Ortada hayati bir durum yokken çok daha nazikti. Hayatta kalma içgüdüleri devreye girince, saygısız insanlara karşı tahammülünü kaybetmeye başlamıştı.

Ama hırlamadı, kırmızı gözlerle bakmadı, dişlerini göstermedi ya da vampirlerden beklenecek bir cevap vermeye kalkışmadı. Claire buna memnun olmalıydı. Bir süre rahatsız edici bir sessizlik içinde beklediler. Derken bir motor gümbürtüsü ve kaldırıma vuran farlar, dev gibi bir pikabın gelişini haber verdi. Önlerine yanaşan aracın kasası neredeyse bir mavi balina kadardı. İçine de bir futbol takımı sığardı. Arka camında -boş da olsa- işe yarayabilecek bir tüfeklik vardı.

Tamponundaki çıkartmada SİLAHLARIMI ANCAK ÖLÜMÜ ÇİĞNEYEN ALIR yazıyordu. Şakacı biri (muhtemelen arabanın sahibiydi) siyah bir kalemle ÇİĞNEYEN'den önce DİŞLERİYLE diye eklemişti. Claire

yazıya odaklanan Naomi'ye baktı. Yüzünde dalgın, ürkütücü bir gülümseme vardı.

Shane pikabın camından başını uzattı ve "Tanrım," dedi. "Silah manyağı serserilere bayılıyorum. Bu yaramaz çocuğu kim sürmek ister?"

"Ben istemem," dedi Claire hemen. Naomi de aynı anda, "Ben kullanmayı bilmiyorum," dedi.

Shane arabadan inip onlara boş gözlerle baktı. "İstemiyor musun?" dedi Claire'e. Ardından daha da şaşkın bir ifadeyle Naomi'ye döndü. "Bilmiyor musun? Çok ciddiyim, sizde bir problem var."

"Problem derken mantığı kast ediyorsan haklısın," dedi Claire. "Bu şeyin tanktan tek farkı, tanktan daha fazla benzin yakması."

"Şu an tek düşünebildiğin benzin masrafı mı yani?"

"Hayır, bu yükseklikten yolu bile göremem! Bu şeyi kim sürüyor? Yetiler mi?"

"Rad," dedi Shane. "Rad'i tanırsın. Oto tamircisi, motosiklet satan Rad. Hadi! Söz, sana bebek koltuğu alacağım."

Claire ona kuşkuyla bakınca Shane gri gökyüzünün en parlak bölgesini işaret etti. Saatin ilerlediğine ve Theo'yu bulma umutlarının öğleden sonra güneşiyle birlikte azalmaya başladığına dair sessiz bir hatırlatmaydı bu.

"Tamam," dedi Claire. Shane, onu krom basamağa kadar kaldırmak zorunda kaldı. Claire araca kendisi binebildi. Yere daha yakın tırların bile olduğundan emindi Claire. Naomi'nin böyle dertleri yoktu. Yolcu kapısından araca

zarafetle bindi. Claire arkadaki tüfekliğe pompalı tüfeğini yerleştirirken Naomi kendisininkini elinden bırakmadı ve dikkatle etrafı süzmeye başladı.

Claire yolu görebildiğini fark etti. Ama pedallara yetişebilmesi için koltuğu çekebildiği kadar öne çekmesi gerekti. Shane kasaya yerleşti ve aracın yanına güm güm vurarak kalkış işaretini verdi.

"Evet," dedi Claire. "İşte gidiyoruz."

Gidemediler.

Ayağını hemen pedaldan çekip camdan başını uzatarak Shane'e seslendi. "Bu devirde kim düz vites kullanır?"

"Erkek gibi erkekler," dedi Shane. "Hadi, Claire. Başarabilirsin!"

Gerçekten de başardı ama vites değiştirmek yine de işkenceydi. Düşünecek çok şey vardı. Özellikle de içinde bulundukları karmakarışık hâl göz önüne alınırsa. Ama yapacak bir şey yoktu, Claire dişlerini sıkıp koltuğu biraz daha zorladı ve debriyaja bir kez daha merhaba dedi. Çok garip, iğrenç bir histi ama becerdi. Pikap boğuk bir uğultuyla öne fırladı. *Bu şeyle bir binayı bile çekebiliriz*, diye düşündü Claire. Akılda tutmaya değebilirdi.

Sahte güvenlik çemberinden ayrılmak -sahteydi, çünkü Claire o duygunun ışığın yarattığı bir illüzyon olduğunu biliyordu- hâlâ çok kötü bir fikirmiş gibi geliyordu. Hâlâ öğleden sonra olmasına rağmen uzunları yaktı, hemen ardından da klimayı çalıştırdı. Kuru, sıcak hava çok iyi geldi. Soğuk kemiklerine işlemişti. Giysilerini ıslatan yağmur

damlalarında hiç draug olmamasına rağmen Claire kendini yapış yapış hissediyordu.

Ya yanılıyorduysa? Bir draug etmesi için o zehirli yağmur damlalarından kaç tane gerekirdi? Bu yaratıklar hakkında çok az şey biliyorlardı ve bilgi eksikliği Claire'i her zaman çok rahatsız ederdi. Dönüp Naomi'ye baktı. Daha doğrusu Naomi'nin ensesine. Çünkü o tüfeğini camdan çıkarmış, dışarıyı kolluyordu.

"Sola," dedi Naomi düz bir sesle. "Sonra düz devam et." Merdivendeki hâlinden daha iyi görünmüyordu. Altından kalkıyordu ama hâlinden hiç memnun değildi. Claire, antikorlarının (vampirlerde antikor varsa tabii) işgalci kanı yok etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Bir de, yabancı kandan bir anda yüksek seviyede verilerse ne olacağını. Tüyleri ürperdi. Sebebi soğuk değildi. *Bu şekilde ölebilirlerdi. Kısa sürede etkisiz hâle gelmelerine yarayacağı kesindi.* Bunu kaç insan biliyordu acaba? Değerli bir bilgiydi bu. Tehlikeliydi de. Zayıf yanlarının bilinmesinden hoşlanmıyorlardı.

Claire çalışmayan trafik lambasında bir an duraksayıp sola döndü. Yaptığına aptallık denebilirdi. Ortada dikkat edecek bir trafik yoktu çünkü. Görebildiği kadarıyla şehirde hareket hâlindeki tek araba onlarınkiydi. Yağmur yavaşlayıp neredeyse sise dönüşmüştü. Silecekler çalışmaya devam ediyordu. Çıkardıkları ritmik ses insanı sakinleştiriyordu.

Derken Claire başka bir ses daha duydu.

İlkin, her ne kadar olasılık dışı da olsa, Naomi'nin şarkı söylediğini sandı. Düşük perdeden bir sesti bu, çok güzeldi,

zar zor duyuluyordu. Sonra teypten şüphelendi ama sesi açmak için düğmeye basınca bir değişiklik olmadı.

Sesin draug'lardan geldiğini anlamalıydı ama bir şey bunu fark etmesini engelliyordu. Direksiyonu sese doğru çevirmeye başladı. Hangi şarkı olduğunu anlamak istiyordu, peşine düşecekti. Bildiği, çok sevdiği bir şarkıydı ve dilinin ucundaydı.

Şehrin tehlikeli bölgesine doğru, sağdaki bir ana yola dönerken, Naomi kemik beyazı elini hızla uzattı ve direksiyonu aksi yöne çevirdi.

Claire birden kendine gelerek frene bastı ve ona baktı. Pikabın arkasından küt diye metalik bir ses geldi. Shane sırtını vurmuştu. "Hey! *Alev makinesi!*" diye bağırdı öfkeyle.

"Frekansı ayarlamalıyım," dedi Naomi. Cihazı cebinden çıkarıp düğmelerini çevirdi. Uzaklardan gelen şarkı duyulmaz oldu. "Dikkat etmelisin, Claire. Onları duyuyorsan, onlar da seni duyuyorlardır. Varlığını hissediyorlardır. Magnus artık seni tanıyor. Dönüşünü bekliyordur. Tekrar onun eline düşmek istemezsin."

Magnus. Draug'ların başı -Claire'in anladığı kadarıyla, efendileri. Hepsi birbirinin aynısıydı ama Magnus'ta bir farklılık vardı. O... daha somuttu sanki. Karanlıkta her şeyi kendisine çeken bir yoğunluğu vardı.

Onun eline... Claire boynuna sarılan o soğuk, ıslak elleri düşünmeden edemedi. O anıyı kafasından silme gayretiyle tepeden tırnağa titredi. Derin, düzenli nefesler almaya çalıştı ve Naomi'ye kafa salladı. "Ben iyiyim," dedi. "Ne dinlemek istediğimi biliyorum."

"Önemli olan dinlememek," dedi Naomi, direksiyonu bırakarak. "Eğitimin süresince bir iki klasik eser okumuş olmalısın. Yoksa artık onları okutmuyorlar mı?"

Claire pek bir şey okutmadıklarını düşünüp utandı ama "Bir iki tane okuduk," demekle yetindi.

"Kulakları bal mumuyla tıkalı adamları kürek çekerken, gemisinin direğine bağlı Odysseus'un çözülmek için nasıl kendini yırttığını hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordu. Babasının sevdiği hikâyelerden biriydi bu. Claire daha çocukken ona okumuştu ve üzerinde konuşmuşlardı. Büyük Grek mitlerinin hepsini okumuşlardı. Özellikle de Odysseus'la ilgili olanları. Claire onu hep sevmişti. Akıllı ve tehlikeliydi, tanrısal güçleri de yoktu. Sadece aklı ve iradesi vardı.

Sirenlerin şarkısını dinlemek onun için bir sınavdı.

"Odysseus aptal biri değildi," dedi Naomi. "Ama o yaptığı aptalcaydı. Grekler başka bir ad verse de, ona şarkıyı draug'lar söylüyordu. Delirmediği için çok şanslıydı."

Shane arka camı indirip başını içeri uzattı. "Hanımlar, çok heyecanlı bir sohbete daldığınızdan eminim. Ayakkabılarla falan ilgili olmalı. Ama orta yerde enayi gibi dikilmesek olmaz mı? Ben burada açıktayım!"

Haklıydı. Klasiklerin analizini yapmanın zamanı değildi. Claire gırtlağını temizledi ve arabayı kaldırıp Naomi'nin gösterdiği yöne sürdü.

Ona bakınca, Naomi'nin kendisinden çok da büyük olmadığını fark edip şaşırdı. On sekiz ya da on dokuz yaşında

donup kalmış olmalıydı. Tabii onun çağında bu yaş ülke yönetmek ve bir sürü çocuk sahibi olmak için yeterli görülüyordu. Naomi, vampir olmadan yıllar önce yetişkin sayılmış olmalıydı. Claire ise bu duyguya yeni yeni alışıyordu.

Naomi birden sağ tarafı işaret etti. Farlar bir an için sokak tabelasını aydınlattı ama Claire ne yazdığını göremedi. Yağmur ve karanlık yüzünden Morganville ona yabancı ve garip geliyordu. Evlerin yan yana sıralandığı bir sokaktı bu. Terk edilmiş gibi görünüyordu. Dışarıda yürüyen bir insan görmek şöyle dursun, camlarda bir mum ışığı bile yoktu.

Naomi yumruğunu sıkınca Claire kaldırıma yanaştı. Shane'i sarsmamak için bu kez dikkatli davranmıştı. Shane camı tekrar açınca vampirin bloğun ortasındaki evlerden birini işaret ettiğini gördü. Morganville'de yüzlerce benzeri olan, sade, ahşap duvarlı, modern standartlara göre küçük, 1940'larda inşa edilmiş bir evdi. Açık renk boyası (güneş her şeyi aynı griye çevirdiği için orijinal rengi bilmek imkânsızdı) yer yer dökülmüştü. Kaplamaların da köşeleri çürüyüp kopmuştu. Otların ele geçirdiği bahçede paslı bir bisiklet duruyordu. Metal salıncak öyle yan yatmıştı ki, bir çocuk oturacak olsa demir yığının altında kalabilirdi.

Olmayacak şey değildi.

Posta kutusunda siyah boyayla SUMMERS yazıyordu. Shane açıp kutunun boş olduğunu gördü. Omuz silkip posta kutusunu kapattı, sonra da alev makinesinin uzayabilen ucunu eline aldı.

Claire dudaklarını oynatarak, *bu ev ahşap!* dedi. Shane ne demek istediğini ancak üçüncüde anladı. Hayal kırıklığına uğrasa da silahı bırakıp gümüş kurşunlu pompalılardan aldı. Claire kendi tüfeğini koluna almıştı. Yanlışlıkla tetik çekilirse yere (muhtemelen de ayağına, ama daha iyi bir alternatif yoktu) ateş edecek şekilde tutuyordu. *Bir avcı beni görse hayattan soğurdu*, diye düşündü. Aleti nasıl taşıyacağını bile bilmiyordu.

Rüzgârın ve havanın yıprattığı ön kapı kapalıydı. Naomi şöyle bir baktıktan sonra tekmeyi yapıştırınca kapı, çerçevesinden çıkıp evin dar holünde zemine yapıştı.

Shane bile bu darbeden etkilenmişe benziyordu ama bu etki, Naomi kapı eşiğine gelene kadar sürdü. Vampir onlara içeri geçmelerini işaret etti. Claire sonunda evde bir çeşit bariyer olduğunu anladı. Biri -bir insan- hâlâ orada oturuyordu. Naomi içeriye davetsiz giremezdi. Morganville'de mülkiyet kuralları çok karmaşıktı. Miras, soy, evde şu anda oturanlar, vampirlerin oturup oturmaması, bunların hepsi birer faktördü. Kesin olan, buranın bir insan evi olduğu ve vampirleri engelleyen bir insan bariyeri taşıdığıydı.

Bir bu eksikti. Neyse ki Naomi hiç değilse kapıyı açabilmişti.

Shane de anlamış olmalıydı ki başını sallayıp Claire'e göz kırptı ve içeri girip devrilen kapının üstüne çıktı. İçerideki toz bulutu yüzünden Claire hapşırdı ama kapıyı devirdikleri için zaten sessiz davranmaları gerekmiyordu herhâlde.

Shane tüfeğini rahat bir pozisyonda, yere doğru tutuyordu. Claire onu taklit etti. Ayağı bir yere takılınca bunun ne kadar akıllıca olduğunu anladı. Tüfek yukarı baksaydı, parmağı tetiğe değdiği anda kendisini öldürebilirdi.

Shane soldaki odayı kontrol ederken Claire sağdakine baktı. Evde her kim yaşıyorsa, içeriye dışarıdan daha fazla özen göstermemişti. İçerisinin de çok sıkı bir tadilata ihtiyacı vardı. Tavan muhtemelen aktığı için kabarmıştı. Claire duvarlardan süzülen su damlalarını görebiliyordu. Elektrik olsa büyük tehlike demekti bu. Anlaşılan en iyi zamanlarında bile burasının, *eviniz ne kadar temiz* tarzı reality şovlarda yüksek puan alması imkânsızdı. Rutubet ve bozuk yemek kokuyordu ve buz gibiydi. Mobilyalar korku filmlerini çağrıştırıyordu. Oyuncaklar da vardı ama büyüyünce seri katil olacak bir çocuğa ait gibiydiler.

Theo Goldman'ın bulunabileceği bir yere benzemiyordu. Hem de hiç.

Claire'le Shane tavan arası da dâhil her yere baktılar. Çatıdaki koca delikten su damlıyordu. Evin çürümesine şaşmamalıydı. İnsan ya da vampir, kimseden bir iz yoktu.

"Bu evin biraz ilgiye ihtiyacı var," dedi Shane. "Alev makinemin ilgisine." *Shane'in* bile böyle demesi, evin hâlini özetliyordu.

Claire gülümseyerek ona baktı. Hiç ses duymamıştı ama Shane'in yüzünde dehşeti gördü. Arkasına dönmek için hareketlendiği anda kalın, terli, kaslı bir kol boynuna dolanıp onu çekti. Shane pompalı tüfeğini hemen doğrulttu ama

sonra ne yaptığının farkına varıp indirdi ve yavaşça masaya koyup ellerini kaldırarak teslim vaziyeti aldı.

Claire nefes almaya ve boğazındaki baskıyı azaltmaya çalışarak parmak ucunda yükseldi. Magnus'un onu yakaladığı, çatırdayarak kırılana kadar boynunu çevirdiği o korkunç ânı tekrar yaşıyordu sanki. Kalbi göğüs kafesini yarıp çıkacak gibi atıyordu. Nabzı kulaklarında gümbürdüyordu. Onu kimin yakaladığını göremiyordu ama bu bir erkek vücudu, bir erkeğin kıllı koluydu. Parmaklarını kola batırdı ama kısa tırnakları bir işe yaramıyordu. *Düşün, Claire.* Shane ona bazı temel hareketleri göstermişti. *Karşına çıkacak herkes senden iri ve güçlü olacak*, demişti, onu yerme gayesi taşımadan. *Zayıf noktalarına nasıl vuracağını öğrenmelisin.*

Öğrettiği ilk şey, ne *yapılmaması* gerektiğiydi. Ayakucunda yükselmek, saldırgana yardım etmek demekti. Claire çok korkuyordu ama kafasının içinde Shane ona ne yapması gerektiğini söylüyordu. *Başını dirseğine doğru çevir. Çeneni öne eğ. Sağ elinle sol bileğini tut. Kolunu kıvırarak dön ve çek. Seni bırakınca sen bırakma, hemen yaklaşıp gözlerini ve boğazını hedef al. Asla kaçma. Asla tekrar dengesini sağlamasına izin verme.*

Claire sakince dönüp saldırgana vurdu ve bir anda serbest kaldı. Saldırganıyla yüz yüzeydi. Onu kendisinden birkaç karış uzun biri olarak görüyordu sadece. Yüzlerin ve isimlerin o an bir önemi yoktu. Adamın açıkta kalan boğazına yumruğunu bütün hızıyla savurdu...

Ama yumruk hedefe ulaşmadı. Theo Goldman bir gölge gibi araya girip Claire'in elini tuttu.

Saldırgan, şaşkınlıktan bembeyaz kesilmiş bir yüzle geriledi. Ufak tefek bir kızdan böyle bir karşılık beklememişti. Claire vahşi bir zafer duygusuna kapılmak üzereyken kendine geldi.

"Theo? Neler oluyor?" Theo pek değişmemişti. Vampirler zaten değişmiyordu, değil mi? Theo yumuşak başlıydı. Siyah gözleri şefkatle bakıyordu. Saçları kırlaşmıştı. Yüzünde çoğu vampirde olmayan bir şey vardı. Gülümsemeyle oluşan çizgiler. Ama yorgun görünüyordu.

Shane tüfeğini doğrultmak dışında kıpırdamamıştı. Soğukkanlı bakışlarını Claire'e saldıran adama dikmişti. Adamın bir girişimde daha bulunmasını beklediği belliydi.

Adam kıpırdamadı. Adrenalinin etkisiyle hâlâ titreyen Claire buna nerdeyse üzülecekti.

Theo başını iki yana salladı ve masadaki buruşuk bir kâğıdı aldı. Kâğıdı yayıp hızla bir şeyler yazdıktan sonra mutfağın loş ışığında görebilsinler diye havaya kaldırdı: HAROLD DOST. BENİ KORUMAYA ÇALIŞIYORDU. ÖZÜR DİLERİZ.

"Harika," diye mırıldandı Claire ama Harold'a baktığı anda öfkesi dinmeye başladı. Onda... bir tuhaflık vardı. Kopya çekerken yakalanan bir öğrenci gibi rahatsızca kıpırdanıyordu. Korkmuş gibiydi.

İri cüssesine rağmen tam bir çocuk gibi hareket ediyordu. Vücut dili buna işaret ediyordu. Gelişiminde bir tuhaf-

lık varmış gibi. Hata yaptığının farkındaymış ama hatasının ne olduğunu bilemiyormuş gibi acınası bir ifadeyle bakıyordu Theo'ya.

Claire, Shane'in yanına gerileyip tüfeğin namlusunu itti. Shane de Claire'in sezdiklerini sezmişti. Başını sallayıp tüfeği hafifçe indirdi.

Shane, Theo'ya, "Seni almaya geldik," dedi. Vampir başını iki yana sallayıp kulaklarını gösterdi. Kulaklarında bir gariplik vardı ama Claire karanlıkta iyi göremiyordu. Shane kalemi alıp BURADAN GİTMELİYİZ. ARABAMIZ VAR. SENİ DE GÖTÜRECEĞİZ yazdı.

Theo onun yazdıklarını okudu, biraz düşündü ve başını iki yana salladı. Kâğıda HAROLD'I DA ALMALIYIZ yazdı.

Shane omuz silkip kalemi aldı ve kâğıtta az yer kaldığı için küçük harflerle ARABA HAYVAN GİBİ yazdı.

Theo, HAYVAN sözcüğünün etrafını çizip kaşlarını havaya kaldırdı. Claire oflayarak kalemi aldı ve ARABAMIZDA YETERİNCE YER VAR yazdı.

Theo ağzını oynatarak *ha*, yaptı ve gülümsedi. İyi.

Kâğıtta yer kalmadığı için Claire mutfaktaki mezbelede başka kâğıt aradı. Çöp yığınlarına ve kurumuş bulaşık dolu lavaboya yaklaşmamaya dikkat etti. Sonunda bir köşede buruşturulmuş bir ilan buldu. Birkaç ay önce Shane'in dövüş sporları dersi aldığı ve başlarına bin türlü dert açan spor salonunun ilanıydı bu. Spor salonunu hatırlamak artçı şok gibiydi ama artık onları etkileyemezdi.

İlanı çevirdi ve üstüne AMELIE'NİN SANA İHTİYACI VAR. DURUM ACİL. ÇOK HASTA yazdı.

Theo bir an apışıp kaldı, sonra telaşa kapıldı. NE OLDU? yazdı aceleyle.

DRAUG diye yanıt verdi Claire. ISIRILDI.

Theo ağzını oynatarak Claire'in anlamadığı bir şeyler mırıldandı ve endişeyle elini ağzına götürdü. Sonra kararlılıkla başını sallayıp Harold'a dönerek eliyle akıcı hareketler yaptı. Harold anlamış gibi başını salladı.

Claire, Theo'nun kulaklarındaki garipliğin ne olduğunu işte o anda anladı. Kulaklarından dışarı çıkan bir şeyler vardı. Sanki...

İğne gibi. Uzun iğneler. Dikiş iğneleri.

Claire sersemleyerek bir adım geriledi. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Kolunu kaldırabilecek kadar kendine geldiğinde hemen Theo'nun kulaklarını işaret etti.

Theo acı acı gülümseyip tekrar ilanı aldı. KULAK ZARIM DELİK KALMALI. YOKSA ÇAĞRIYA DİRENEMEM.

Kulak tıkacının vampir versiyonuydu bu. Kulakları gerçek anlamda devre dışı bırakıyordu. Ama iyileşmesin diye o iğneleri kulağın içinde tutmak müthiş can yakıyor olmalıydı. Claire düşününce bile bayılacak gibi oldu.

Harold uysalca Theo'nun arkasından kapıya yürüdü. Shane'in bir işaretiyle, Harold, Naomi'yi görünce bir şey yapmasın diye Claire hemen peşlerine düştü.

Ama Naomi yoktu. Claire bir an ona bir şey olduğundan korktu. Sonra arabanın motor sesini duydu ve sürücü kol-

tuğundaki Naomi'yi gördü. Araba kullanmayı bilmese de, en azından çalıştırmayı biliyordu.

Etrafta bir tehlike belirtisi yoktu.

Claire tüfeğini hazırda tutarak dışarı çıktığı anda, verandanın köşesindeki paslı bir su borusundan su boşaldı ve bir dalga hâlinde onun önünü kesti. Bu sırada yağmur da hızlanmış, Claire'in montunu ve açıkta kalan yerlerini dövmeye başlamıştı.

Önündeki su birikintisinden bir draug çıkıp pençe gibi ellerini uzatırken, Claire tüfeğini kaldıracak zamanı ancak bulabildi.

O anda bile karşısındaki şeyin neye benzediğini tam anlamıyla kavrayamıyordu. İnsan beyni onu bir forma büründürmek için çabalıyor ama başaramıyordu. Jelatini andıran korkunç gözleri aslında göz değildi. Gövdesi gövde değildi. Pençe gibi elleri de herhâlde başka bir şeydi. Daha kötü bir şey. Sonuçta Claire'e doğru uzanan bir şey vardı, bu da onu harekete geçirmeye yetiyordu.

Claire tetiği çekti.

Dipçik omzuna öyle sert çarptı ki Claire bir şeyin çat ettiğini hissetti. Bir kemiği kırılmış olabilirdi. Acı, boynundan ayaklarına kadar her yerine yayıldı. Çıkan ses de âdeta gerçek bir tokat gibiydi.

Ne var ki tüm bunlar, draug'un başına gelenlerin yanında hiç kalırdı.

Saçmalar, yayılacak zamanı bulamasa da draug'un başı denebilecek yerde on santimetre çapında bir delik açtı.

Keskin bir çığlık duyuldu ve draug formunu kaybetmiş bir su kütlesine dönüşerek yere saçıldı. Claire, draug'dan kalan kütlenin oluşturduğu dalgadan sıçrayarak kaçtı. Ceset mi demeliydi ona? Claire öldüğünden emin değildi ama artık saldırmıyordu ve önemli olan da buydu.

Başka draug'lar da vardı. Çamurlu bahçeye yayılmış su birikintilerinde vücut buluyor, sokaktaki su borularından çıkıyor, yağmurla birlikte geliyorlardı.

Tanrım. O kadar çoktular ki.

Shane'in ateş ettiğini duyunca kendine gelerek tüfeği doğrulttu ve ateş etmeye başladı. Canı yanıyordu ama tetiği çekmeye devam etti. Shane pikaba giden bir yol açıyordu. Claire de draug'ları yoldan uzak tutmaya odaklandı. Theo'yla Harold'ın arkasına geçip onları tehlikeden olabildiğince uzak tutmaya çalıştı.

Draug'ların insanları umursadığı yoktu. İnsanlardan alabilecekleri çok az şey vardı. Claire'in asıl düşünmesi gereken Theo'ydu. Ona erişmek için önlerine geleni de öldürürlerdi tabii ama yollarına çıkmadığı sürece Harold güvende sayılırdı. Şimdilik. Pikaba ulaşıncaya kadar Claire en az beş draug öldürdü - ya da *dağıttı*.

Theo pikaba binmedi. Soğukkanlı bir edayla kenarda durup önce Harold'ın binmesini bekledi. Claire ve Shane onun iki yanına geçmiş, ateş ederek draug'ları uzak tutuyordu. Kulakları çınlayıp kalbi deli gibi atsa da Claire başka bir tüfek sesi daha duydu. Naomi de kenardan ateş ediyordu.

Theo sonunda zıplayıp pikabın kasasına çıktı. Ardından Shane onu takip etti.

Shane tüfeği Theo'ya verip alev makinesinin hortumunu çözdü ve düğmeye bastı.

Claire nefesini tutup sürücü kapısına yöneldi. Naomi, tetiği son bir kez çekip birkaç metre ötesindeki draug'u patlattıktan sonra kenara kaydı ve Claire arabaya bindi. İlk binişinde kapıyı yüksek mi bulmuştu? Bu kez binmek için zıpladığını bile hatırlamıyordu.

Akşamüstünün loş havası birden turuncu bir ışıkla aydınlandı. Claire, dikiz aynasından bakınca erkek arkadaşının tüm sokağa inanılmaz yoğunlukta bir alev püskürttüğünü gördü. Aleve temas eden Draug'lar buharlaşıyordu. Naomi'nin sesleri yutan cihazına rağmen Claire, draug'ların metalik çığlıklarını duyabiliyordu. Artık şarkı söylemedikleri kesindi.

Claire vites değiştirip gaza basınca Shane neredeyse pikabın kasasından draug'ların ortasına düşüyordu.

Ama Theo onu omzundan yakalayıp tuttu. Harold korku içinde kasanın bir köşesine sinmişti.

Claire rahat bir nefes alıp gaza tekrar bastı. Otuz saniye geçmeden yağmur tekrar yavaşlayıp tavanda zor duyulur bir tıkırtıya dönüştü. Shane alev makinesinin düğmesini kapattı.

Kurucu Meydanı'nın rahatlatıcı, sıcak ışıklarını görünceye dek Naomi, tüfeğini hazırda tutup camdan dışarıyı kollamayı sürdürdü.

4

CLAIRE

Claire, Theo ve Harold geniş, yuvarlak holden geçerken Eve'in hazırladığı kahve, kahvaltılık ve kurabiyeler hâlâ masadaydı. Daha doğrusu bir kısmı. Görünüşe bakılırsa Eve'in o sabahki marifetlerine talep çoktu. Claire onu görememesini garipsedi. Onu kafeinin verdiği enerjiden kurtulmaya çalışırken bulacağını düşünmüştü. Hâlâ bir şeyler pişiriyor olabilirdi. Şehre silah zulalamak için vampirlerle gerçekten de dışarı çıkmamış olduğunu umuyordu.

N'olur barışın artık, dedi içinden Michael'la Eve'e. *Aranız kötüyken her şey kötü.* Ama içinden bir ses aralarının düzelmeden önce daha da kötüleşeceğini söylüyordu.

"Harold," dedi Theo, bir kapıyı açarak. "Burada güvende olursun. Ben yakında dönerim."

Harold ona telaşlı el hareketleriyle karşılık verdi. Sağır olması, draug istilasındaki Morganville'de nasıl sağ kaldığını açıklıyordu. Gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi Theo. "Burada kimse seni rahatsız etmez. Söz veriyorum."

Harold ikna olmuşa benzemiyordu ama odaya girdi. Theo onun arkasından kapıyı kapattı.

"Arkadaşın mı?" diye sordu Claire.

"Bir hastam," dedi Theo. "Şimdi de başka bir hastamın yanına gitmeliyiz. Amelie'nin."

O odadan çıkan tüm kapılar Claire'e aynı geliyordu. Hangisinin Morganville'in Kurucusu'na gittiğini tahmin edemedi. Theo ise kendinden emindi. Dosdoğru gittiği bir kapıyı açıp hızla çıktı. Claire kapı tekrar kapanmadan yetişebilmek için koştu.

Binadaki birbirine benzeyen, sayısı belirsiz, halı kaplı, duvarlarında çok güzel (ve muhtemelen aşırı pahalı) tabloların dizildiği koridorlardan birindeydiler. Koridorun sonunda Amelie'nin korumalarından ikisinin beklediği çift kanatlı bir kapı vardı.

"Theo Goldman," dedi Theo yaklaşırken. "Geldiğimden haberi var."

"Doktor." Bir tanesi başını sallayıp ona kapıyı açtı. "Soldaki ilk kapı."

Claire peşinden içeri girdi. Korumalar onu süzdü ama durdurmaya çalışmadılar. Tek yaptıkları arkalarından kapıyı sessizce kapatmak oldu.

Claire'in dikkatini ilk çeken şeyin koku olması garipti. Vampirler normalde pek kokmazdı. Yeni beslendiklerinde çok hafif bir kan ya da belli belirsiz bir çürük çiçek kokusu

yayabiliyorlardı ama Claire'in o an aldığı, odanın kalın halısına ve kadife perdelerine sinmiş o iğrenç hasta odası kokusuyla kıyaslanamazdı bile. İçerisi çok güzel görünüyordu ama... çürümüştü.

Oliver soldaki ilk odadan çıkıp kapıyı kapattı. Gömleğinin kolları kıvrıktı, soluk, kaslı kolları ortaya çıkmıştı. Sağ bileğinde diş izleri ve kan lekesi vardı. Bitkinmiş gibi geldi Claire'e. Görmeye alışkın olduğu Oliver değildi.

Onları görünce omuzlarını dikleştirip her zamanki duruşuna geçti ve Theo'ya başıyla selam verdi. Claire'e şöyle bir baktı ama bir şey söylemedi. Claire öfkeyle, *sanki ben burada yokum*, diye geçirdi içinden. *Senin için hayatımızı tehlikeye attık, pis herif. Hiç değilse teşekkür edebilirdin.*

"Sana ne kadarı anlatıldı?" diye sordu Oliver, Theo'ya. Theo omuz silkti.

"Pek bir şey anlatılmadı," dedi Theo. "Isırıldı, değil mi?"

"Baş draug tarafından; Magnus."

Theo'nun bakışları Oliver'ın yüzünde donakaldı. Sonra onun ısırılmış bileğine ve üstündeki kan lekesine baktı. "O işe yaramaz," dedi. "Bunu biliyorsun. Tek yaptığın kendini riske atıp güçsüz düşürmek."

Oliver buna karşılık vermedi ve kenara kayarak Theo'nun yolundan çekildi.

Claire daha önce yaptığı gibi gölgesi rolüne bürünerek onu takip etmeye kalkışınca Oliver onu omzundan tuttu. "Sen giremezsin. Durumu insan ziyaretçi kabul edecek kadar iyi değil."

Claire, bundan Amelie'nin dostla yiyecek ayrımını yapacak durumda olmadığını anlayıp ürperdi. Amelie'nin vahşi yüzünü görmüştü ama Kurucu tam anlamıyla vampir moduna geçtiği o anda bile kendine hâkimdi.

Bu kez durum farklıydı. Çok farklı ve çok tehlikeli.

Onu sıkı sıkı tutmaya devam etmesine rağmen Oliver ona bakmıyordu. Dalgın bir sesle, "Galiba onu bulduğun için sana teşekkür etmeliyim," dedi.

"Galiba," dedi Claire, çekilip Oliver'ın elinden kurtularak. Oliver kurtulmasına izin vermişti tabii. Vampirler isterlerse elleriyle sıkarak kemik bile kırabilirdi. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Hayır," dedi Oliver aynı dalgın ses tonuyla. "Doktorun da anlayacağı gibi, çok daha kötü." Sonunda Claire'e baktı. Gözleri ifadesizdi. "Yakında ölecek."

"Ölecek mi? Ama Doktor Goldman'ı getirdim..."

"Acısını dindirmek için," dedi Oliver. "Kurtarmak için değil. Baş draug ısırdığında bizden biri için kurtulmak diye bir şey söz konusu olamaz... Kendileri de ölümle sonuçlanacak birtakım eylemler dışında."

Claire bir süre bekledi ama şaşırmamıştı, bir şok yaşamadı. Amelie, Morganville Yüzme Havuzu Tesisleri'nde yere düştüğü andan beri durumun farkındaydı sanki. Ama şehir, Kurucu'suz aynı olamazdı. Amelie'de diğer vampirlerde olmayan, şefkate benzer bir yön vardı. İnsanlardaki gibi değildi belki ama yine de... Onun öleceğini düşününce bir kayıp duygusuna kapılmamak imkânsızdı.

Onun yerini, bilinmeyene duyulan korku alacaktı.

"Üzgünüm," dedi Claire sessizce. Oliver birden her zamanki -Claire'in gerçek olduğunu düşündüğü- Oliver'a dönüştü.

"Olmalısın zaten. Beni iyi dinle. Amelie sana ve senin türüne benim yapacağımdan çok daha fazla tolerans gösteriyordu. Sizinle eşit olarak yaşayabileceğimize kendini inandırmıştı. Ama yanılıyor. Dünyanın bir düzeni var ve bu düzen içinde insanlar vampirlerden daha aşağıda. Bu her zaman böyle olmuştur."

"Vampirler de draug'lardan aşağıda, değil mi?" dedi Claire.

Oliver ona tokat attı. O kadar hızlı oldu ki Claire sadece bir şeyin hareket ettiğini gördü, sonra da yanağındaki sızıyı hissetti. Hazırlıksız yakalandığı için sendeledi ve kendine kızdı.

"Haddini bil," dedi Oliver. Claire öfkeden başına hücum eden kanın sesinden onu zor duyuyordu. "Amelie senin iğnelemelerine tahammül ediyordu. Ben etmem."

Claire ondan hiç korkmadığını fark edince şaşırdı. Oliver da bunu fark etmiş olmalıydı. Claire onun yüzüne gözlerini hiç kırpmadan, dik dik baktı. Ortalığı birbirine katmak üzereyken Shane'in karşısındakilere baktığı gibi. "Açık konuşalım. Bize ihtiyacınız var. Sadece kanımız, vergilerimiz ya da bize emir vererek tatmin ettiğiniz egonuz için değil. Sizi draug'lardan korumamız için bize muhtaçsınız. Size saldırıyorlar ama onlara direnecek kadar kalabalık değilsi-

niz. Biz sizin hizmetçiniz değiliz. Eşit olmak istemiyorsan sen bilirsin. İstediğimiz an bu şehirden çekip gidebiliriz."

"Myrnin'e sizi burada tutması için emir verirsem hiçbir yere gidemezsiniz. Sınırların kontrolü hâlâ bizde."

Claire'in kahkahası duvarlarda yankılandı. "Myrnin'e herhangi bir emir verişini görmeyi çok isterdim. O, Amelie'yi seviyor. Bu şehre gelmesinin tek sebebi bu. Seni sevmiyor."

Oliver'ın dili tutulmuştu. Claire onu ancak bu şekilde tarif edebilirdi. Oliver'ı daha önce hiç o hâlde görmemişti.

"Öfkeni ve korkunu anlayabiliyorum," diye devam etti Claire. "Ama bunu dostlarından çıkarma. Bana bir daha vurursan, ben de sana Shane'in benim için yaptığı gümüş kaplı muştayla vururum. Canının yanacağından emin olabilirsin."

"Dost mu?" dedi Oliver güler gibi. "Sahiden mi?"

"Şu an için öyle. Bana bir daha vurursan işler değişir."

Oliver duvara dayanıp kollarını göğsünde birleştirene kadar Claire bakışlarını ondan ayırmadı. Vampir başını yana eğince atkuyruğu yaptığı kırlaşmış kahverengi saçları göründü. Yüzündeki çizgiler biraz yumuşamıştı.

"Ne zamandır buradasın, Claire?" diye sordu bambaşka bir ses tonuyla. "Neredeyse iki yıl oldu, değil mi?"

"Neredeyse." On sekizinci yaş günü hızla yaklaşıyordu. Bir zamanlar Claire için her şeyden daha önemliydi o gün. Şimdiyse anlamsız geliyordu. Zaten her anlamda bir yetişkindi artık. Morganville'de hızlı büyümek zorundaydınız.

"Ben senden biraz daha uzun bir süredir buradayım," dedi. "Farkında mısın?"

Doğrusu pek değildi. Oliver'ın, onun Teksas Prairie Üniversitesi'ne girmesinden altı ay kadar önce şehre geldiğini tahmin edebiliyordu ama Oliver şehrin ayrılmaz bir parçası gibiydi. Morganville'i onsuz düşünmek imkânsızdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Burayı yönetmeye sen ne kadar uygun değilsen ben de o kadar uygun değilim," dedi. "Vampirlerin çoğu Amelie'yle birlikte geldi. Daha sonra geçen yıllar boyunca gelenler çok azdır. Ben ise burayı fethetmeye geldim. Hakkım olan, türümüzden kalanların hükümdarlığı tahtına oturmaya geldim. Amelie'yi öldürüp burayı yok etmeye geldim. Herkesin bunu bilmesi... Durumumu biraz zorlaştırıyor."

Bunu Claire de biliyordu. Hep şüphelenmişti en azından. O geldiğinde Amelie'yle Oliver arasında gergin bir ateşkes vardı. İki vampir güç ve acımasızlık açısından aşağı yukarı eşittiler. Claire kendisi şehre gelmeden önce Oliver'ın en az bir kez yönetimi ele geçirmeyi denediğinden emindi.

Garip ama Amelie sanki bir kez daha denesin diye onun yaşamasına izin vermişti.

"O çok zeki ve sakin," dedi Oliver. Artık Claire'den çok ortaya konuşuyor gibiydi. "Beni onun yardımcısıymışım gibi davranmaya zorlamanın benim için ölümden daha kötü bir ceza olacağını biliyordu. Amelie yarattığı şiddete bulaşmayı sevmez. Kraliçeler kendi ellerini kirletmek istemezler. Ben o işe daha uygundum. Kısa süre sonra beni

kendi hâlime bıraktı. Bana güvenmesi için bir sebep yoktu. Hem de hiç. Ama güvendi ve ben de buna... Ona saygı göstermek zorunda kaldım." Bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Kendimi birden insanları, bu şehri, onu kurtarırken buldum. Bunlar benim doğal içgüdülerim değil."

Galiba dolaylı bir özürdü bu. Claire onun özrünü tam olarak kabul edeceğini sanmıyordu ama onu biraz da olsa anlayabiliyordu. Oliver, yapısı gereği Amelie gibi sakin, soğukkanlı bir hükümdar olamazdı. O sabırsız ve acımasız bir savaşçıydı ve kendisinden aşağıda olanları uzun vadede umursamıyordu.

"Yani haklısın," dedi alçak sesle. "Bunları başarmak için insanların yardımına ihtiyacım olacak. Senin ve arkadaşlarının da. Gururum inciniyor ama fanilerin yardımı olmadan başaramayız. Vampirler draug'larla savaştılar, onlardan kaçtılar ve öldüler. Ama draug'lar fanilerle savaşmaya alışık değil. Sizin... Ne yapacağınızı kestirmek imkânsız. Bir komutan olarak savaş kazanmak için elime geçen tüm silahları kullanırım. Beni anlıyor musun?"

Claire ona belli belirsiz gülümsedi. Sanki yara varmış gibi dudakları acıdı. "Bizim harcanabilir olduğumuzu söylüyorsun."

"Bütün askerler harcanabilirdir. Genç, yaşlı, vampir, insan fark etmez. Hep böyle olmuştur." Bir şey duymuş gibi başını çevirdi. Bir saniye sonra Amelie'nin kapısı açıldı ve Theo Goldman dışarı çıktı. İki vampir bakıştıktan sonra Theo başını iki yana salladı.

"İyi gitmiyor," dedi. "Dönüşümü... başlamış. Bir süre daha dayanabilir ama en fazla iki gün içinde artık tanıdığımız Amelie olmayacak. Onu da yok etmeden içindeki zehri yok edemem. Hiç kimse edemez. Yaratığın dönüşmesini istediği şeye dönüşmeden önce harekete geçmeliyiz."

"Ama daha zamanı gelmedi," dedi Oliver.

"Çok yakında gelecek. Yapalım mı? Bir gümüş nitrat enjeksiyonu..."

"Istıraplı bir ölüm demek," diye araya girdi Oliver. "Bir kraliçeye yakışmaz. Zamanı gelince ben onunla ilgilenirim. Tek ve ani bir darbeyle olmalı."

Theo başını iki yana salladı. Çok üzgün görünüyordu ama vakur, sakin bir havadaydı. Ölüme mahkûm bir hastanın karşısındaki bir doktor gibi. "Geç kalmamaya dikkat et, Oliver. Ben artık Naomi'yle ilgilenmeliyim. Beni bulmak için büyük riske girdi. Kanı kendine enjekte etmesinin bedelini ödedi. Ona yardım etmem için Bishop'ın soyundan gelen birinin kanı lazım."

"Naomi." Oliver'ın ses tonu fazlasıyla duygudan yoksundu. "Kurtar onu öyleyse. Umurumda değil. Önce Amelie'yi rahat ettir. Senden tek istediğim bu."

Theo kaşlarını hafifçe çatarak başını salladı. "Anladığım kadarıyla draug'larla savaşacaksın."

"O öyle istedi. Doğrusunu istersen ben de bunu istiyorum." Oliver'ın gözlerinde kırmızı bir parıltı belirdi. "Zayıf, çelimsiz insanların yaşadığı bu tatsız, zavallı dünyada verilecek şöyle sağlam savaşlar neredeyse hiç kalma-

dı. Draug'lar en azından birkaç morluk yüzünden sızlanıp ağlamıyor."

"Sen hep deliydin," dedi Theo. "İnançların için, güç için, kan için deli oluyordun. Galiba bizim de şu an buna ihtiyacımız var. Daha fazla deliliğe."

"Bu şimdiye dek benimle ilgili söylediğin en güzel söz olabilir, Doktor."

"Güzel olsun diye söylemedim. Hadi, Claire. Seni tek başına bunların yanında..." Gözü Claire'in yüzüne takılan Theo birden sustu. Gözleri irileşmişti. Claire bir an şaşırdı ama sonra yanağında bir iz olabileceğini düşündü.

Theo tekrar Oliver'a döndü. "Ona vurmuşsun."

"Küstahlık etti."

"Onlardan birine tekrar vurursan bana hesap verirsin."

Oliver gülümsedi. "Beni korkutuyorsun."

"Korksan iyi olur," dedi Theo usulca. Gözlerinde bir an korlar görünüp kayboldu. "Birine acı çektirmek isteyen bir tıp adamından daha korkunç bir şey olamaz, Oliver. Sana verilen ya da kendi ellerinle aldığın gücü suistimal edersen bedelini ödersin." Claire'in koluna girdi. "Gel. Senin burada işin yok. Bir an önce Naomi'yle ilgilenmeliyiz."

Claire'le Theo yuvarlak salona girdiğinde Myrnin masanın başında, elindeki fincan ve sürahiyle ne yapacağını bilemiyormuş gibi kahvaltıdan kalanlara bakıyordu.

Vampirlerin merkezindeyim, diye düşündü Claire. Sürekli etrafında nefes almayan birilerinin olmasına alışık değildi.

Çoğunlukla yanında Shane, Eve ve... Michael'ı hiçbir zaman vampir olarak görememişti zaten. Myrnin de tanıdıktı ama Claire onun dişlerinin ne kadar keskin olduğunu hiç aklından çıkarmıyordu. Theo'yla birlikteydi, az önce Oliver'ın yanından ayrılmıştı ve şimdi de Myrnin ortaya çıkmıştı. Claire kendini rejim yapan insanların ortasındaki bir hamburger gibi hissetmeye başlamıştı. Kimse onun tadına bakmıyordu ama hepsi onun ne kadar lezzetli olduğunun farkındaydı.

Myrnin ondan beklenebileceği gibi garip kıyafetler giymişti. Onun kıyafetlerine artık garip demek bile gereksizdi. Theo'nun bin yıllık takım elbisesi, Myrnin'in yanında son moda kalıyordu. Myrnin bu kez palmiye ve sörf tahtası desenli, cırtlak sarı bir Hawaii gömlek giymişti. Altında da aşırı bol bir şort vardı. Bacakları... Beyazdı. Bembeyaz.

Bu kez tavşanlı terlikler yerine sandalet giymesi, kahve konusundaki şaşkınlığına rağmen kafasını çok iyi odakladığına işaretti. Homurdanarak fincanla sürahiyi masaya bırakıp Claire'e baktı.

"Amelie nasıl?" diye sordu Theo'nun yanına giderek. "Ha, bu arada merhaba, Doktor. Ölmediğine sevindim."

"Ben de öyle," dedi Theo memnuniyetle. "Ama senin de hiç şüphesiz bildiğin gibi, o iyi değil, dostum."

"Bütün gece ayaktaydın," dedi Claire. "Silah odasını gördüm. Onları yapman ne kadar sürdü?"

Myrnin sabırsızca elini sallayarak soruyu ve Claire'in endişelerini geçiştirdi. "Silahlar basit şeyler," dedi. "Bir atölye

hazırlayıp Amelie'nin sert çocuklarını işe koştum. Yanlarına birkaç tane de insan verdim... Hapishaneden gelen gönüllüler. Hayatımızı kurtaracaksak düşünmemiz gereken bundan daha önemli şeyler var. Sadece savunma yeterli olmaz. Bir saldırı operasyonu yapmalıyız."

Myrnin bir asker gibi konuşuyordu. *Myrnin*. Claire ona şüpheyle baktı. "Şey... Oliver'la konuştun mu?"

"Evet," dedi Myrnin. "Beni deli sanıyor."

Bu kesinlikle iyiye işaret değildi. "Ah... Tamam. Ben... Sana dönerim."

Elini Claire'in omzuna koydu ve büyük bir ciddiyetle, "Abarttığımı sanma," dedi. "Saldırgan ve bilimsel bir yaklaşım sergilemezsek şehrin kalanını da kaybedip ölürüz. Anladın mı? Adımlarımızı bütün ayrıntılarıyla planlamazsak burada daha fazla kalamayız."

"Durum o kadar kötüyse Oliver neden sana yardım etmiyor?"

"Oliver'ın başka dertleri var. Şu an hepsi de Amelie'yle ilgili. Ona ne kadar değer versem de benim için böyle bir kısıtlama yok. Arkadaşlarını topla. Endişelerimin sebebini size açıklayacağım. Lütfen." Ardından Theo'ya döndü. "Ve siz, sevgili doktor, siz de çok faydalı olabilirsiniz."

Ama Theo başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Mümkün değil," dedi. "Naomi çok kötü. Onunla bir an önce ilgilenmeliyim. Emirlerini başkasına yönelt, Myrnin." İçeri yeni giren korumalardan birinin yanına gitti. Billy Idol'dı bu. Bir şeyler konuştular. Billy Idol çivili bileklikli

kolunu uzatarak kapılardan birini gösterdi ve Theo arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

"Claire? *Lütfen.*"

Myrnin köpek yavrularını andıran o yalvaran bakışlarla bir şey istediğinde Claire başını sallamak dışında bir şey yapamıyordu. "Onları bulacağım," dedi. "Sonra da sen her şeyi ayrıntılarıyla anlatacaksın. Zamanımızı boşa harcamasan iyi olur."

"Doğru, harcayacak zamanımız yok," dedi Myrnin, fincanla sürahiyi tekrar alarak. "Burada çay kıtlığı yaşandığının farkında mısınız? 0 grubu kan sürahisi de boş."

Claire ona sessiz bir bakış atıp kapıya yöneldi.

"Ama *AB* hâlâ sıcak. Harika."

Claire ürpererek kapı koluna uzandı ama o daha dokunamadan Shane kapıyı açtı. "Selam," dedi Shane. Gülümsemesi Claire'in içini sıcacık yaptı. "Theo nerede? Naomi kötü görünüyor."

"Az önce şu tarafa gitti."

Shane kaşlarını çattı. "Amelie nasıl?"

"Onu görmeme izin vermediler," dedi Claire. "Herhâlde ikimiz de bunun iyiye işaret olmadığını biliyoruzdur."

Yüzündeki çizgiler derinleşen Shane yavaşça başını salladı. "Oliver başa geçerse, uzun vadede mahvolduk demektir. Bunu sen de biliyorsun. Belki draug'ları yeneriz ama sonra ne olacak? O insanlarla ilgili geri kafalı düşünceleri olan geri kafalı bir vampir."

Claire buna itiraz edemezdi. Midesine kötü bir his yerleşti. Oliver'ın ona vurduğunu Shane'in fark etmeyeceğini umuyordu. Çünkü fark ederse insan-vampir savaşı o kadar da gündem dışı kalmazdı. Neyse ki Shane yanağındaki izi fark etmedi. Ettiyse de gece yaşadıkları mücadeleye yormuş olması akla yakındı.

"Arkadaşlarınız nerede?" diye sordu Myrnin, grubu belirsiz kanını yudumlarken. "Michael ve Shreve."

"Eve."

"Evet evet, o." Elini sabırsızca salladı. "Getirin onları."

"Eve burada değil," dedi Shane. Claire ona tedirgin bir bakış atınca omuz silkti. "Sordum. Oliver'ın onayıyla yanına bir düzine vampir alıp şehrin farklı yerlerine silah götürmeye gitmiş ve henüz dönmemiş."

"Michael yanında mıymış?"

Shane cevap vermedi ama Claire bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Michael içeri girmeden önce bile. Claire onu hiç bu kadar bitkin ve üzgün görmemişti. Kimsenin yüzüne bakmadan gelip masadaki sürahileri kontrol etti.

"Bu *AB*," diye yol gösterdi Myrnin. "Hâlâ sıcak. Lezzetini az da olsa korumuş. Trigliseriti yüksek. Donörün ilaç kullanmaya ihtiyacı varmış."

"Senin kafan mı güzel?" diye sordu Michael tatsız bir sesle.

Michael gözlerini kırpıştırarak yardım bulma ümidiyle Claire'e döndü. "İlaç etkisinde misin demek istiyor."

"*Tabii ki.*"

"Her zamankinden çok mu?"

"Hayır, her zamanki dozda. Shreve nerede?"

Hepsi bir ağızdan, "Eve," deyip birbirlerine baktı. Gerçi Michael'ınki, Shane'le Claire'inki kadar sürmedi. Shane dudaklarını yalayıp söze girdi. "Dışarıda."

"Binanın dışında mı?" diye sordu Michael, yine aynı donuk sesle.

"Evet. Ama yanında eskort var." Shane bile bunu cılız bir sesle söyleyebilmişti. Devamını nasıl getireceğini bilemediği çok belliydi. "Gayet iyi olduğundan eminim."

Michael sadece başını sallamakla yetindi. Yüzü daha da asılmıştı. Kanı aslında istemiyormuş gibi yudumladı. Myrnin bakışlarını ondan ayırıp diğerlerini süzdü. Dilinin ucunda hiçbirinin cevaplamak istemeyeceği bir soru varmış gibi kaşları havalanıp duruyordu. Sonunda omuz silkti. "Peki madem," dedi. "Anlaşılan benim zerre kadar umursamadığım, dramatik bir problem söz konusu. Kahve isteyen?"

Claire Theo'yla ikisinden kalan kırmızı lekeli fincanlara bakıp ürperdi. "Yok, kalsın."

Shane konuyu değiştirme vakti geldiğine karar vermişti. Michael'a çok alınmış gibi baktı. "Dostum," dedi dargın bir sesle. "Bir alev makinesiyle sokaklarda gezdim ve sen hiçbir şey görmedin."

"Foto yoksa inanmam."

"Fotoğraf çekemeyecek kadar meşguldüm. Etrafa *alev saçtığım* için..."

Michael hafifçe gülümsedi. Claire onun gerginliğini az da olsa attığını düşündü ama gülümseme uzun sürmedi. "Keşke orada olsaydım," dedi. *Burada olmasaydım da nerede olursam olsaydım* diyordu âdeta. Bu da Eve'le işlerin hiç iyiye gitmediğine bir işaretti.

Myrnin gözlerini devirdi. "Hadi, yeter. Beni izleyin." Hızlı ama vampir hızına çıkmayan adımlarla, diğerlerinden farkı olmayan bir koridora girdi. Claire de Shane ve Michael'la birlikte onu takip etti.

"Şimdi neye kalkışıyoruz?" diye sordu Shane ona.

"İyi bir şey olamaz," dedi Claire. "Ama zaten bütün günümüz böyle geçti, değil mi?"

"Kendi adına konuş. Benim *hayatım* böyle geçti." Birden Claire'i kollarına alınca bunu beklemeyen Claire'in nefesi kesildi. "Seninle geçirdiğim günler hariç." Claire'i öptü. Tüm kargaşaya, vampirlere, draug'lara, onları bekleyen kötülüklere, her şeye rağmen, sanki birden güneş açmış, Claire'in içini ısıtmış, kemiklerini eritip yumuşacık altın sularına dönüştürmüştü. Uzun sürmüş olamazdı ama Claire'e ölümsüz bir öpücükmüş gibi geldi. Yankısı sonsuza dek sürecekti sanki. "Şu an her şeye karşı koyabilirim."

"Tabii," dedi Claire. Dudakları hâlâ temas ediyordu. "Alev makinen oldukça."

Shane gülerek onu bıraktı. Ama elini tutmaya devam etti.

Myrnin onları eskiden balo salonu olarak kullanıldığı anlaşılan bir salona götürdü. Orayı belki birkaç saat, en çok bir

gün içinde, Claire'e fena hâlde laboratuvarlarını andıran kaotik bir harabeye çevirmeyi başarmıştı. Kitaplar üst üste yığılmış, dört bir yana saçılmıştı. Bazıları ya önemli bir yerde kalındığı için ya da tamamen tesadüf eseri açık duruyordu. Çalışma alanı yaratmak için mobilyaları çekmiş, ışık daha çok gelsin diye avizeleri çıkarmıştı. İçerisi yağ, metal ve... yanmış saça çok benzeyen bir şey kokuyordu.

Myrnin çamur, yaş ve kim bilir daha ne lekelerinden görünmeyen bordo halıda yürüyerek eskiden büfe olarak kullanılan ağır bir mobilyanın yanına gitti. Büfeyi duvardan söküp odanın ortasına çekmişti. Üstünde sayısız kitap, hurda metaller, gümüş külçeleri ve çiviler vardı. Tek bir hareketle büfenin üstündeki her şeyi yere saçtı ve -en az bir kimyasal maddenin şimdiden lekelediği- mermer yüzeye bir harita yaydı.

Morganville haritasıydı bu. Sıradan, herkesin kullandığı haritalardandı ama üstü özenle işaretlenmiş bir aydınger-le kaplıydı. Myrnin'in, Claire'in görmeye alıştığından çok daha düzgün bir yazıyla aldığı notlar ve renkli noktalar göze çarpıyordu. Şehrin bir tarafı sınırdan Teksas Prairie Üniversitesi'nin kapılarına kadar siyaha boyanıp gözden çıkarılmıştı.

Draug bölgesiydi bu.

Myrnin, "Hmmm," yaparak kıvrılmasın diye haritanın dört köşesine çer çöp koydu. "Biz elbette buradayız." Kurucu Meydanı'ndaki kırmızı noktayı gösterdi. "Bu, etrafımızdaki polis çemberi." Pergelle çizilmiş gibi nizami

görünen kırmızı bir çizgiydi bu. "Bu da savunmamızın dış halkası." Bir çember daha. Ama bu kez kırmızı çizgi kesik kesikti. Cam Ev'in bomboş durduğu Lot Sokağı'na kadar yayılıyordu. "Bu çemberin içinde kalan tüm su birikintileri kurutuldu, kurutulamadıysa gümüşle zehirlendi. Yani draug'lar buraya kolay kolay giremez."

Shane, "Yağmur..." diye araya girmeye çalışınca Myrnin onu susturdu.

"Yağmuru ancak sağanak ve uzun süre yağarsa kullanabilirler ama o zaman bile onlar açısından risk taşır. O kadar yayılıp incelince kuru toprağa kurban giderler. İnsan terimleriyle ifade etmek gerekirse bir kamikaze saldırısı olur. Böyle bir saldırıyı bizim kalemiz sayılabilecek bir noktaya yapmaya cüret edemezler. Onlara karşı kullanılamayacak bir su kütlesi bulamazlar. Asıl sorunumuz bu çemberin ötesinde." Haritanın siyah noktalar ve çizgilerle işaretlenmiş üçte ikilik bölümünü gösterdi. "Bulabildiğim tüm raporları değerlendirdim. Claire, draug'ların kısa süre önce sizi kovaladığını söyledin, değil mi?"

Claire başını salladı. "Herhâlde Theo'yla Naomi'nin peşindeydiler. Çok kalabalıklardı."

"Artık o kadar kalabalık değiller," dedi Shane, kendini beğenmiş bir edayla. "Alev makinesi."

"Yine de endişe verici," dedi Myrnin, Shane'in haritada gösterdiği yeri işaretleyerek. "Orası Oliver'ın işgal edeceklerini tahmin ettiği bölgenin çok uzağında. Şarkıyı duydunuz mu?"

"Naomi'de ses yutan o cihaz vardı ama Theo..." Claire bu konuyu açmaktan rahatsız oluyordu ama kendini zorladı. "Theo kulaklarına iğne sokmuştu. Duymamak için."

Myrnin kaşlarını havaya dikip kalemle dudaklarına pat pat vurdu. "İlginç bir taktik. Tüm personelin acil durumlar için iğne bulundurmasını isteyebiliriz."

"Ah, hayır. İnsanların kulak zarları kendi kendine düzelmez, Myrnin."

"Ha, doğru. Tamam, sadece vampirlere söyleriz o zaman." Eline geçen ilk kâğıda not aldı -bir kitabın yazılı sayfalarıydı bu- ve konuya döndü. "Oliver draug'ların işgal ettikleri bölgelerdeki güçlerini arttırdıklarını düşünüyor ama bence çok yanılıyor. Mavi işaretlere bakın."

Birkaç saniye hiçbir şey çıkaramadılar. Sonunda konuşan Michael oldu. "Su kütleleri," dedi alçak sesle.

"Çeşmeler," dedi Myrnin birkaç noktaya vurarak. "Çeşmeleri kapatmak, oralara giden suyu kesmek ve var olanı da zehirlemek için adam yolladım. Oliver onları stratejik açıdan küçümsüyor ve büyük olasılıkla hata yapıyor. Bizim en büyük problemimiz tabii ki burası."

Gösterdiği mavi nokta *dev gibiydi.*

"Orası neresiymiş öyle?" dedi Shane kaşlarını çatarak. "Morganville Lisesi mi?"

"Hayır, orası halledildi," dedi Myrnin, başka bir noktaya dokunarak. "Lisedeki havuz boşaltıldı. Buradaki bambaşka bir sorun."

"Orası su arıtım tesisi," dedi Michael. "Şehrin sınırında."

"Orada açıkta duran su kütleleri var. Şehre dağılan su borularının kontrolü de yapılabilir. Magnus'un yerinde olsam harekat merkezimi hiç vakit kaybetmeden en stratejik noktada olduğu için oraya taşırdım. O da bunu yapmıştır ya da şu an yapıyordur."

"Şaka mı yapıyorsun? Kanalizasyonda mı saklanıyor?" diye sordu Shane.

"Gerçi operasyon dâhilinde orası da işlem görüyor ama hayır, kanalizasyondan bahsetmiyorum. Oradaki havuzlarda atık diye bilinen sular var. Banyolardan, duşlardan, lavabolardan, çamaşır makinelerinden gelen su. Tekrar içilebilmesi için arıtılması gerekiyor ama içlerinde lağım pisliği yok. Draug'lar lağım kanalları yerine burayı tercih edecektir. Onların bile *bazı* standartları var." Myrnin başını ağır ağır iki yana salladı. "İşin zor yanı, yerine getirmemiz gereken iki görev olması. Birincisi, draug'lara doğrudan havuzlarda saldırmalıyız. Tabii havuzdaysalar. Oliver buna inanmıyor. Adam yollamış ve havuzların boş olduğu raporunu almış."

"Ama sen aksini düşünüyorsun."

"Bence draug'ların fazlasıyla stratejik davranma kapasiteleri var," dedi Myrnin. "Ve stratejik açıdan şu anda savunma konumundalar. Onların canını yaktık. Bizi umdukları kadar hızlı bir şekilde ezemediler ve bize doğrudan Kurucu Meydanı'nda saldıramazlar. Bu yüzden sayıları artana dek saklanacaklar. Saklanacakları yer de bence arıtma tesisi. Onlar için doğal bir kale gibi. O demir ve su labirentini

aç kalmış bir hamamböceği ordusu gibi işgal edebilirler. Onları orada öldürmek de bir o kadar zor olur."

"Vay be," dedi Shane. "Takım ruhunu nasıl ateşleyeceğini çok iyi biliyorsun. Galibiyet tişörtleri de hazırladın mı?"

Myrnin ona deli gözlerle baktı. "Hazırlasam şaşar mıydın?" Haritanın üstüne koca bir sayfa yaydı. Bir plandı bu. "Eğer girişilecekse, operasyonun iki aşaması olacak. Havuzlara direkt saldırılacak ama ondan önce yapılması zaruri bir şey var. Morganville'deki borularda serbestçe dolaşmalarına engel olmalıyız. Şu anda o borulardan evlere, işyerlerine, terk edilmiş binalara rahatça ulaşabilirler. Üniversiteye de. Böyle kolayca hareket etmelerine izin veremeyiz."

"Peki, itiraf etmek gururuma dokunuyor ama bu şemalardan, planlardan ben bir şey anlamıyorum," dedi Shane. "Tam olarak neden bahsediyoruz?"

"Su dağıtım sistemini kapatmalıyız," dedi Myrnin. "Morganville'e dağılan borulardaki suyun akışını kesecek acil durum vanaları var. Borulara giren draug'lar hapsolur, tesistekiler de zor durumda kalır, kaçacak yer bulamazlar."

"Yağmur hâlâ yağıyor," dedi Shane.

"Evet ama çölde yağmur uzun sürmez. Zaten Morganville'e ulaşmalarının başka yolu yoktu. Amelie bu şehri gözlerden uzaklığı, kuru iklimi ve su kaynaklarına uzaklığı sebebiyle seçti. Şimdiye dek bizi hayal kırıklığına uğratmamıştı."

Myrnin çok mantıklı konuşuyor, diye düşündü Claire. Bir yandan da yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı çökmüştü, elleri belli belirsiz titriyordu. Bipolar kişilik bozukluğu olan

vampirlerin bile arada bir uyuması gerekiyordu ve Myrnin tavsiye edilen stres dozajını çoktan aşmıştı.

Michael şemalara anlıyormuş gibi bakıyor, başını bile sallıyordu. "Bir bakalım," dedi. "Görünüşe bakılırsa şurada ana kontrol odası var." Şemada bir noktaya pat pat vurdu, sonra düz bir hattı izledi. "Acil durum vanaları da burada. Draug'ların buranın onlar için tehlike oluşturduğunu fark etmemiş olma ihtimalleri nedir?"

"Sıfır," dedi Myrnin neşeyle. "Magnus'un kafası böyle konulara çok çalışıyor. Genel olarak draug'ların muhakeme yetenekleri çok kısıtlı ama liderleri onlardan çok farklı."

"Neden onun peşine düşmüyoruz?" dedi Michael. "Magnus'u öldürürsek ne olur?"

"Çok güzel olur, tabii onu *bulabilirsek*. Ne var ki Magnus bukalemunluk becerilerini kusursuz seviyeye taşıdı. Draug'ları da kendine benzetti. Onu aramaya kalkmak boşa kürek çekmek olur. Kendini gözlerden gizleyebilir. Onu yapamazsa etrafını benzerleriyle doldurur. Bize tüm büyüleri aşıp onu görebilecek biri lazım..." Gözlerini kırpıştırıp Claire'e döndü.

Claire birden rahatsız oldu. Sanki üstüne spot ışığı vurmuş ve dans etmesi söylenmişti. "Neden bana bakıyorsun?"

"Onu ilk fark eden sensin," dedi Myrnin. "Hem de kimse varlığını bile hissetmezken. Vampirler bile. Asıl soru şu. Onu diğerlerinden ayırt edebilir misin?"

"Ama ben..." Claire yüzme havuzu tesisini aklına getirdi. Draug'lar çok kalabalıktı ama Magnus'u görür görmez

onun kim olduğunu anlamıştı. O... daha *yoğundu*. Claire onu böyle tarif edebilirdi. "Belki. Her zaman yapabilir miyim, bilmiyorum. Belki de o..." Magnus da *biliyordu*. O yağmurlu günde onu evlerine kadar takip etmesinin, onu öldürmek için Cam Ev'e girmesinin bir sebebi vardı. Çok ciddi bulduğu bir tehdidin peşine düşmüş olmalıydı.

Claire onun için bir tehditti. Nasıl oluyorsa.

"İlginç bir soru," dedi Myrnin. "Cevabını da zaman içinde öğreneceğiz sanırım." Bir süre Claire'in yüzünü araştıran bakışlarla süzdü, sonra şemaya döndü. Claire hemen pes etti. Çizgilerin oluşturduğu o labirenti bir kâse spagettiden daha anlamlı bulmuyordu. Michael'la Shane ise daha ilgiliydi. Myrnin hâlinden memnun, gevezelik ediyordu.

Claire suları düşünmeden edemiyordu. Borulardaki su, draug'ları evlere, ofislere taşıyordu. Klozetten draug çıkması düşüncesi, şimdiye dek banyoda geçen tüm kâbuslarını solda sıfır bırakıyordu. Yağmurun altında onlarla karşılaşmak da yeterince kötüydü ama duşta çıplak ve savunmasızken bir draug'un damla damla şekil alması... *Sapık* filmini ona katlardı. Küveti doldurmayı da bundan böyle aklından bile geçirmeyecekti. Korku filmlerini yaşamanın âlemi yoktu.

"Tüm bunlar için Oliver'dan izin alman gerekir," dedi Michael. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Aslına bakarsan böyle bir zorunluluğum yok. Bana tam olarak çatışma çıkarmamamı söyledi," dedi Myrnin. "Çatışma da çıkarmayacağız. Sizden istediğim, binaya girip vanaları kırmanız. Daha fazlası değil. Basit ve gerekliliği tar-

tışılmaz bir operasyon. Sonuçlarından Oliver da memnun kalacak."

Michael, Shane'e bir bakış attı. "Çeviri: Oliver'ın haberi olmadıkça bize bir şey olmaz. Yani tek başımızayız."

"Diğer günlerden ne farkı var ki?" dedi Shane. "Ne yapılacağını anladık. Vampir haklıysa yaratıkları kontrol edebilmek için başka şansımız yok. Kurucu Meydanı dışında saklanacak yer kalmayana dek şehrin her yanını ele geçirecekler. Bize saldıramasalar bile eninde sonunda su ve yiyeceğimiz bitecek."

"Vampirlerin de beslenmesi gerek. Bulabildikleri her damla kanı isteyeceklerdir," dedi Myrnin usulca. "Bunun olmasını hiç istemem, Shane. Ama şimdi harekete geçmezsek olacağı bu. Bizimki kadar sizin kurtuluşunuz da buna bağlı. Oliver bunu kabullenmiyor ama daha fazla bekleyemeyiz. Var mısınız?"

"Bilmem gereken tek bir şey var. Alev makinesine ihtiyacım olacak mı?" diye sordu Shane.

Myrnin gülümseyince dişleri ortaya çıktı. "Kesinlikle."

5

EVE

Şafak vakti denebilecek bir zamandı, aralarında Michael'ın olmadığı bir grup vampirle Morganville'i turluyorduk. Myrnin de yoktu. Hatta *Oliver* bile.

İçimin rahat olduğu söylenemezdi.

Biliyorum, fikir benimdi, üstelik de iyi bir fikirdi ama ben hâlâ... olanların etkisinden kurtulamamışken sivri dişlerin ortasında kalmak hoş değildi. Liderleri gibi görünen kadın vampire kendimi tanıttım. Adının Adele olduğunu söyledi ama bana ona ismiyle hitap edecek cesareti vermedi. Diğer vampirler belli belirsiz kafa sallamak dışında bir şey yapmadı. Onlar için görünmez gibiydim.

Düşününce, aslında belki de böylesi daha iyiydi. Ayaklı abur cubur olacağıma görünmez olmayı tercih ederdim. Ama damarlarımın geleceğiyle ilgili kaygılanmak, hiç değilse draug'ların her an önümüze çıkabileceği bir şehirde dolanmanın tehlikelerini düşünmeme engel oluyordu.

tg: kaktusunx

Vampirler kulaklığa benzer bir şey takıyordu. Kulaklığın kenarlarında metal çıkıntılar vardı. Draug'ların çağrı sesini kesen, Myrnin marka zamazingolara benziyordu. Sesi kesmekte başarılı olacağını umuyordum. Ben klasik kulak tıkaçlarıyla yetinmiştim.

Vampirler için düzenlenmiş bir arabadaydık elbette. Bu yüzden dışarıyı bile göremiyordum. Morganville'deki hemen hemen her şey gibi, camları karartma işi de aşırı uçlardaydı.

Tek yapabildiğim, yol arkadaşlarımın aşırı beyaz tenlerine imrenmek ve işlerin ters gitmesine yol açabilecek sayısız olasılığı düşünmekti.

Bir de Michael'ı özlemek tabii. Öfkeli ve inatçı bir özlemle. Onu *bıçakladığıma* hâlâ inanamıyordum ama canımı yakmakla kalmamış, beni korkutmaya çalışmıştı. Bir sevgilinin böylesi kötü bir davranışı karşılıksız kalamazdı. Gerçi sonradan düşününce aile içi şiddeti körüklemek, bana da yapılacak en uygun şey gibi gelmemişti.

Her şeye rağmen derdimi gayet iyi anlatabilmiştim. Karşınızda bir vampir varsa oturup konuşmanın işe yarayacağını sanmıyordum. *Ah, Michael. Bize ne oldu böyle*, diye sormak istiyordum ona. Cevabın onda olmadığını da biliyordum. Onun kollarında olmak, sıcak battaniyelerin altında kucaklaşmak, onunla birlikte dünyadan uzaklaşmak istiyordum.

Ama artık onun yanında güvende olduğumdan emin değildim. En azından bedenim emin değildi. Michael en ba-

şından beri bundan korkuyordu işte. Amelie de dâhil bütün vampirler bizi bunun için uyarıyordu.

Gözlerinin kıpkırmızı açıldığı, jilet gibi dişlerinin ortaya çıktığı, omuzlarımı morartacak kadar sıkı kavradığı o anı yaşayana dek, bunlara kulak asmamıştım. Sonra, sıcak nefesini boynumda hissedince...

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Onu o şekilde hatırlamak istemiyordum. Kendimi de. *Bizi* öyle hatırlamak istemiyordum. Kontrolden çıkmış, karanlığa sürüklenirken. Müziği, gücü ve şefkatli elleriyle benim altın saçlı Michael'ım değildi o. Oradaki ben, kendine güvenini hiç yitirmeyen, asla altta kalmayan ben değildim.

Orada bir katil ve bir kurban vardı. Romantizmle en küçük bir ilgisi yoktu bunun. Sadece acı, kan ve hızla yaklaşan karanlık vardı. Michael kanımı beni öldürecek kadar içseydi, kendine geldiğinde bununla asla yaşayamazdı. Ona bunu bilecek kadar inanıyordum. Shane onu öldürürdü. Michael bunu umursamazdı, zaten ruhen ölmüş olurdu. Güneşe çıkmış kadar ölü olurdu.

Aşkın zehri.

Bir yanım, *belki de haklıdır*, diye fısıldıyordu. *Belki de pes etmelisin. Bırak da yanına yaklaşmaktan çekinmeyeceği vampir bir kız bulsun kendine.*

O yanımdan o kadar nefret ediyordum ki, onu yakıp öldürmek istiyordum. Bir yandan da, içimdeki en akıllı yan olduğundan korkuyordum. Hiç kıpırdamadan siyah camdan bakan iki erkek vampirin arasına sıkışmıştım. Araba

durunca kapıları açıp indiler. Ben çıktığımda arabaya arkalarını dönmüş, etrafı gözlüyorlardı. Adele sürücü koltuğundan gelip bagajı açtı. Önce beni, sonra bagajı, sonra da evlerden birini işaret etti.

Hâlâ kendime gelmemiştim, kolay değildi. Yağmur o an için durmuştu ama kara bulutlar hâlâ tepemizdeydi. Karanlıkta kendimi hiç bilmediğim sokakta sanıyordum. Derken... Eğrilmiş bahçe çitlerini ve evimizin beyaz duvarlarını fark ettim. Cam Ev, Viktorya stili tehditkâr gövdesiyle göğe yükseliyordu. Işıkları kapalıydı. Hayaletli bir eve benziyordu, oysa hayaletsiz geçirdiği nadir anlardan birini yaşıyordu.

Adele'in bir işaretiyle diğer vampir bagajdan koca bir kanvas çanta çıkarıp bana verdi. Çantanın ağırlığıyla ezilip büzüldüm ama onu iki elimle kaldırıp basamakları çıkarak verandaya ulaşmayı başardım. Dış kapı anahtarı her zamanki gibi cebimdeydi. Kapıyı açarken eve dönmenin verdiği sevinci yaşıyordum.

Ama içeri adımımı attığımda duymayı beklediğim huzuru duyamadım. Cam Ev... ölü gibiydi. Terk edilmişti.

Silah ve cephane dolu çantayı bir köşeye dayayıp ışığa bastım. Hiçbir şey olmadı. Şehrin bu bölgesinde elektrik yoktu ama hazırlıksız değildim. Pantolonumun yan cebinden mini el fenerimi çıkarıp çantayı salona kadar sürükledim. Her zamanki gibi toz içindeydi. Shane berjer koltuğa ceketini atmıştı. Silahları ve cephaneleri çıkarıp her şeyi sehpayla kanepeye, gerektiğinde kolay ulaşılabilecek şekilde yaydım.

Evdeydim. Sürgündeyken üstümüzde kendi giysilerimiz olsa çok daha rahat ederdik. Dışarıda sabırsızlıkla bekleyen vampire rağmen üst kata koşup her birimizin odasını hızla yağmaladım ve çantaya tişört, pantolon ve iç çamaşırı doldurdum.

Her şeyi almak istiyordum ama vakit yoktu. Yine de dışarı çıkarken bir an duraksadıktan sonra Michael'ın gitarını kılıfına koyup aldım.

Vampirler istedikleri kadar itiraz edebilirlerdi.

Verandaya çıkıp alışkanlıktan kapıyı kilitledim. Arkamı döndüğümde karşımda...

Hiç kimse yoktu.

Vampirler ortadan kaybolmuştu.

Araba, yanaştığı kaldırımda duruyordu. Kapıları kapalıydı. Bagaj hâlâ açıktı.

Birden kulak tıkaçları beni rahatsız etti. Nefes alış veriş sesim beni bunalttı, boğulacak gibi oldum. Onları çıkarma isteği duydum. Elimi soldakine götürürken ne yaptığımın farkına vardım. O tiz sesi zor da olsa duyuyordum.

Şarkı.

Kahrolası şarkı.

Arabaya koşup çantayla gitarı bagaja attım, gümüş fişek dolu bir tüfek ve birkaç tane gümüş nitrat şişesi aldım, sonra da arabanın kapısını açtım.

İçeride kimseyi bulamamak beni şaşırtmadı. Siyah camlar yüzünden önümü göremeyecek olsam da direksiyonun başına geçip oradan gitme dürtüsüne karşı koymak zordu

ama bana isimlerini bile söylememiş olsalar da vampirleri oraya kadar ben sürüklemiştim. Ses boğma cihazı işe yaramamıştı demek ki. Ya da başka bir şey onları kendisine çekmişti. Her ne olduysa, onları bulmak boynumun borcuydu.

Ben de aramaya başladım.

Benim mahallemdeydik. Burada yaşıyordum. Hemen yanımda Farnham'ların evi vardı. Sürekli, *bahçemden uzak durun* diyen huysuz, kaba bir çift oldukları için o ihtiyarları sevmiyordum ama sonuçta tanıdıklardı. Sokağın karşısındaki ev, mağara duvarlarına, taş tabletlere falan harfler kazınmaya başladığından beri kütüphanecilik yapan ve evdeki tüm vaktini çiçeklerle uğraşarak geçiren Bayan Grather'ındı. O sokakta yaşayan -en azından son birkaç günde olan olaylara kadar orada yaşayan- herkesi tanıyordum. Belki kapılarını kilitleyip saklanmış, belki de Morganville'i terk etmişlerdi.

Ölüp gitmiş de olabilirlerdi.

Ne olursa olsun, burası benim mahallemdi ve burada kimseye kötü şeyler olmasına izin vermezdim.

Bana ismini söyleme zahmetine katlanmayan vampirlere bile.

İlkini biraz ileride yürürken buldum. Arka koltukta benim yanımda oturanlardan biriydi. Kulaklıkları yoktu ve bakışları... bomboştu. *Lanet olsun.* Onu durdurmanın öldürmek dışında bir yolunu bilmiyordum. O korkunç şarkının peşinden ıslak bir mezara sürükleniyordu.

Etrafta mücadele izleri arayarak tekrar arabaya doğru koştum. Buldum da. Bayan Grather'ın çitleri bir noktada eğrilmişti. Kan lekeleri ve yerdeki kırık bir kulaklık göze çarpıyordu. Bant kısmı ortadan ikiye ayrılmış olmasına rağmen, denediğimde iş görebileceğini tahmin ettim. Tüfeği bırakıp koşa koşa vampirin yanına döndüm. Arkasından sessizce yanaşıp kulaklığın iki yarısını kulaklarına bastırıverdim.

Ben kulaklığı yerinde tutmaya çalışarak arkasından ördek gibi sürüklenirken birkaç adım daha attı ve durdu. Kulaklığı kendisi tutunca ben geri çekildim. Dönüp bana baktı. Karşımda bir vampir değil, yirmi beş yaşında görünen genç bir adam vardı. Dalgalı, gür, eski tarz kesimli, kahverengi saçları vardı. Gözleri siyahtı ya da loş akşamüstü ışığında öyle görünüyordu.

Yakışıklı sayılırdı. Kitap kurtlarına özgü bir çekiciliği vardı. Başını salladı ve "Teşekkürler," dedi. En azından ben dudaklarını öyle okudum. Bana tedirgin, beceriksiz bir hareketle eğilip selam da verdi.

Keşke adını bilseydim, dedim içimden. Ama ikimizin de kulakları tıkalıyken sohbet etmeye kalkışmak anlamsız olurdu. Peşimden gelmesini işaret edip tüfeği bıraktığım yere koştum. Hiç değilse orada draug'lardan iz yoktu. Yeni arkadaşım beni takip etmekte zorlanmıyordu. Benim *burada bekle* olarak yorumladığım bir hareketle başını salladı, şimşek gibi arabaya gidip kırık kulaklığını attı ve torpido gözünden yenisini alıp taktı. Anında rahatladığını görebiliyordum.

Tamam, onun başına ne geldiği anlaşılmıştı. Peki ya Adele ve diğerlerine ne olmuştu? Birbirimize garip hareketler yaptığımız bir soru-cevap seansı sonucunda, aniden karşılarına draug'ların çıktığını, kulaklığının kırıldığını, Adele ve diğerlerinin draug'ların peşine düştüğünü anladım. Adele'in taktiksel zekâsına güvenilmeyeceği anlaşılıyordu. Neyse ki yeni arkadaşım ne tarafa gittiklerini görmüştü.

Biz de silahları kuşanıp o yöne gittik.

Köşeyi dönünce kendimizi bir mikro-fırtınanın ortasında bulduk.

Hava pırıl pırılken sanki birden yağmurdan bir perde önümüzü kapattı ve göz gözü görmez oldu. Soğuk hava dalgası nefesimi kesti. Hiçbir şey göremiyordum ama açıkta kalan yerlerimin yandığını hissedebiliyordum.

Yağmur ve draug'lar. Demek buraya yığılmışlardı. Yoldaki bir çukuru dolduran bir seli andırıyorlardı.

Yağmurun içinde gölgeler gibi kıpırdadıklarını görüyordum. Omuz omuza veren Adele ve diğer vampirlerin etrafını sarıyorlardı. Kulak tıkaçlarına rağmen, patlayan tüfeklerin gümbürtüsünü az da olsa duyabiliyordum.

Sivri dişli arkadaşım beni omzumdan tutup durdurdu. Haklıydı, daha fazla yaklaşamazdık. Draug'ları tarayan üç vampir varken dost kurşununa hedef olabilirdik. Kemerimdeki gümüş nitrat şişelerini ve yoldaki çöküntüyü dolduran hareketli balçığı işaret etti.

Onu başparmağımla onaylayıp şişeleri çıkardım. Ellerim soğuk ve ıslaktı, şişeleri düşürmemeye dikkat etmem gere-

kiyordu. Müthiş planımın draug'ların ortasına dalmaktan ibaret olduğunu fark ettim.

Birden plan bana o kadar da müthiş görünmedi.

Vampir omzuma dokunup cesaret vermek için başını salladı. Ellerinde birer pompalı tüfek vardı. Başında şapkası, göğsünde çaprazlama kemeri olsa tam da western filmlerindeki tiplere benzeyecekti. Bir de panço belki. Pançolara bayılırım.

Mesajı almıştım. Arkamda durup yanlardan gelecek draug'larla ilgilenecekti. Hem yakınlarda leziz bir vampir varken benimle pek ilgilenmezlerdi.

Ona kararlı bir hareketle başımı salladım (aslında o kadar da kararlı değildim) ve ileri atıldım.

Adele bizi görmüş olacak ki bizim tarafımızdaki silah sesleri kesildi. Sağdan soldan gelen draug'lara yeni arkadaşım arkamdan ateş ediyordu. *Durma, ne olursa olsun sakın durma...*

Bir draug'a çarptım ve...

Onun içine girdim.

Gövdesini yağmur sularından yeni yeni oluşturuyordu. İnsan formunun arkasında seğiren, akan, biçimsiz, mide bulandırıcı bir şeyler vardı.

İstesem de duracak vaktim yoktu. Hangimizin daha çok şaşırdığını bilemiyordum.

Draug'un *içinden* geçtim.

Yarı katılaşmış bir jel ya da çamur gibiydi. Onu tenimde hissedince öğürdüm. Asit banyosuna girmişim gibi her

tarafım yanmaya başladı. Diğer taraftan çıktığımda yağmur üstümdeki çamuru temizlemeye başladı.

Birikintinin kıyısına gelmiştim.

Balçığın içinden bir draug çıktı ama yanımdan geçip dosdoğru arkamdaki vampire yöneldi. Vampir ateş ederek onu ikiye böldü. Vampirlerin kusursuz nişan becerisine duacıydım çünkü benim ellerim tir tir titriyordu. Korkudan ölmek üzereydim. Avaz avaz bağırmak istiyordum. Galiba bağırıyordum da. Ama şişeleri birbirine vurup tepelerini kırmayı başardım.

Gümüş, suyun içine aktı. Değdiği yerde ölen draug'lar suyu kapkara bir hâle getiriyordu.

Şarkılarının seviyesi değişmiş olmalıydı çünkü kulak tıkaçlarına rağmen bağırdıklarını duyabiliyordum.

Bir el beni yere çekti. Kaldırımda hemen yanıma bir pompalı tüfek düştü. Yeni vampir arkadaşım yanımda dikilmiş, zehirli sudan çıkmaya çalışan draug'lara ateş ediyordu.

Dizlerimin üstünde doğrulup ben de ateş ettim. Barut ve çürüyen draug'ların kokusu beni öksürttü.

Yağmur sonunda azalıp durdu. Adele balçıkta şekillenen son draug'a ateş edip onu tekrar sıvıya çevirdi.

Bitmişti.

Vampirler ve ben başarmıştık.

Yeni arkadaşım kalkmam için bana elini uzattı. Güçlükle nefes alıyor, titriyordum. Doğrulduğumda, yardımı bir tokalaşmaya dönüştü.

Adele beni ciddi bir ifadeyle süzüp bir kaşını havaya dikti ve dudaklarını oynatarak, *fena değil,* dedi.

Bir anda takımın bir parçası olmuştum.

Neyse ki yolun kalanı olaysızdı.

6

CLAIRE

"Şimdiye kadar dönmesi gerekirdi," dedi Michael saatine bakarak. Myrnin'in peşinden laboratuvardan çıkıp yeni bir koridor labirentine giriyorlardı. "Claire, ona mesaj atsana."

"Cep telefonu çalışmıyor," dedi Claire. "Polis ve acil durum çalışanları dışında iletişim ağı insanlar için devre dışı." Vampirler için ise tamamen açıktı tabii. En azından şimdilik. "Yanındakilerden birine ulaşmayı denesek?"

"Kimler var, bilmiyorum," dedi Michael kaşlarını çatarak. "Dönmeliydi."

Yanımda olmalıydı demek istiyor, diye düşündü Claire, ama bunu dillendirmedi. "O iyi," dedi Michael'ı rahatlatmaya çalışarak. "Shane'le ikiniz gibi Eve de bu şehri tanıyor." Doğru olmasına doğruydu ama çok da gönül ferahlatan bir şey değildi bu. Draug'lar, Morganville'lilerin bile alışık olmadığı bir tehlikeydi. "Yanında vampir desteği var."

"Doğru," dedi Michael yavaşça. Claire onun gözlerinde anlık, kırmızı bir ışıltı gördü. "Bunun ne işe yaradığını daha önce de gördük."

Of. Michael'ın eğilip Eve'in boynunu ısırması Claire'in gözünün önüne geldi. Yüzündeki ifade... O kaçınılmaz, uğursuz haz... O görüntüyü unutamayacaktı. O anı Michael'ın ya da Eve'in nasıl hatırladığını hayal bile edemiyordu. Kendilerine dair tüm beklentileri o an mahvolmuştu.

"Ona bir şey olmaz," dedi Shane. "Biz kendimiz için endişe edelim, dostum. Çünkü Myrnin ne kadar gizlerse gizlesin, çok tehlikeli bir iş yapıyoruz."

Michael başını sallayarak ona katıldı. Hâlâ solgun ve bitkin görünüyordu. Claire'e göre Eve dönene kadar düzeleceği de yoktu. Eğer durum Claire'in korktuğu kadar kötüyse, o zaman bile düzelmeyebilirdi.

Belki de ölüm tehlikesi, şu an ona en iyi gelecek şeydi.

Dışarıda hava hâlâ aydınlıktı ama başta dışarı çıkmadılar. Myrnin buna gerek olmadığını söylemişti. Bunun yerine onları küçük, karanlık, kimyasal madde kokan bir depoya soktu. Beş kişi doluşunca gözüne daha da küçük gelse de Claire orayı hatırlıyordu. Myrnin, Claire'e sürtünerek kapıyı kapattı ve tepelerindeki lambayı yaktı. Lamba, tavanda korku filmlerindeki gibi sallandı. Shane kafasını son anda eğilerek korudu.

"Harika," dedi Shane. "Bak, temizlik işi yapamam ben. Temizlik maddelerine alerjim var."

"Temizliğe de var," dedi Michael.

"Sen kendine bak. *Animal Planet*'da senin odandaki hamamböcekleriyle ilgili belgesel yayınlanmamış mıydı?"

Myrnin sabrı taşmış gibi homurdanarak odanın diğer ucuna gitti. O taraftaki rafta çamaşır suyu, eldiven, fırça ve Claire'in draug'lara karşı işe yarayacağını hiç sanmadığı bir yığın başka şey vardı. Myrnin tek boş duvara dönüp derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

Duvar, önünden bir sıcak hava dalgası geçmiş gibi titreşti... Ama hemen yine beyaz, düz, sıradan bir duvara dönüştü. Claire sınar gibi duvara şöyle bir dokundu. Alçı kaplı ahşap. "İşe yaradığını sanmıyorum," dedi. "Frank hâlâ... şey... görev başında değil mi?"

"Bir öyle bir böyle," dedi Myrnin. Tekrar denedi ama sonuç aynıydı. Boyut kapısı bir hedefe yönelmiş gibi bir titreşim. Ama kapıdan girilmeyecek kadar kısa ve belirsiz. O da çıkması gereken yere çıkıyorsa tabii. "Doğrusunu isterseniz Frank son günlerde biraz güvenilmez oldu."

Frank gerçek anlamda şehrin bilgisayar ağının beyniydi. Teknolojik deha ve vampir kanı karışımı bir sihirle Myrnin'in laboratuvarındaki bilgisayara bağlanmış bir beyin. Frank hayatına bir Morganville'li olarak başlamış, şehri terk etmiş, şehri ele geçirmek isteyen bir motosiklet çetesinin lideri olarak geri gelmişti. Planları yatmış, Frank kendini vampir olarak bulmuştu. Olmak isteyebileceği en son şey. Sonra da kavanozdaki beyin olmuştu. Myrnin'in böyle bir ihtiyacı vardı ve Frank de tam olarak ölmeyince...

Ha, Frank Collins bir de Shane'in babasıydı. Bir zamanlar mı? Hâlâ mı? Myrnin'in ne yaptığını öğrendikten sonra, Claire'i uzun süre rahatsız eden bir gerçekti bu. Shane, babasının çoktan ölüp gittiğini sanıyordu. Gerçeği öğrenmesi pek olumlu sonuçlanmamıştı. Aradan geçen süreye rağmen babasının adını duyunca hâlâ taş kesiliyordu. Savunma mekanizması. Frank, çete kurup vampir avlamadan önce bile yılın babası ödülü alacak biri değildi. Sonraları ilerleme kaydettiği hiç söylenemezdi.

"Frank'in nesi var?" diye sordu Shane. "Kanına fazla votka mı karışmış yoksa her zamanki hâlleri mi?"

"Shane," dedi Claire, yarı azarlar, yarı avutur bir ses tonuyla. Herkesin içinde iyi bir yan görmeye çalışma alışkanlığına rağmen Shane'in babasında pek bir şey görememişti. Frank insanken şiddete ve öfkeye meyilli bir alkolikti. Vampirken, yaşadığı değişime duyduğu öfke yüzünden intiharın kıyısında dolanan biri olmuştu. Shane'e zarar vermişti ama galiba bir oğul, babasını sevmekten asla vazgeçmiyordu. İstese bile.

"Alışmakta güçlük çekiyor," dedi Myrnin. "Maalesef Frank, vücudundan ayrılmaya daha fazla dayanamayacağa benziyor. Kısa süre içinde dengesini bulamazsa onun bağlantısını koparıp yeni bir aday bulmam gerekecek." Ardından bir an düşünüp laf yerini bulsun diye, "Kusura bakmayın," diye ekledi.

Vampir ona doğru bakmasa da Claire üstünde müthiş bir baskı hissetti. Çok iyi bildiği gibi Myrnin'in ilk planı,

Morganville'in gözü kulağı ve sinir sistemi olan makineye Claire'i bağlamaktı. Claire'in bu rolü üstlenmek istemediğini de gayet iyi biliyordu.

Ama hayalinden vazgeçti demek değildi bu.

Ne var ki gönülsüzce de olsa Shane'den özür diliyor da olabilirdi. Kim bilir?

Myrnin son bir denemeden sonra iç çekip başını iki yana salladı. "Boyut kapıları çalışmıyor. Arabayla gitmemiz gerekecek. Hiç istemiyorum ama başka şansımız yok. Yaya gitme riskine giremeyiz. Hızlı bir kaçış yoluna ihtiyacımız olacak."

"Şanslısın, aşağıda manyak bir pikabım var," dedi Shane. "Hem alev makinesi için de müthiş bir platform işi görüyor."

"Ben daha çok tank gibi bir şey düşünüyordum," dedi Myrnin. "Keşke öyle bir şeyimiz olsaydı."

"Aslına bakarsanız, olabilir," dedi Michael. "Hadi, beni izleyin."

Bütün arabalar, leş gibi kimyasal madde kokan bu odadan iyidir, diye düşündü Claire. Tekrar koridora çıktıklarında derin bir nefes alıp öksürdü. Ağzından parlak renkte bir temizlik maddesi bulutu çıksa şaşırmazdı. Koku üstüne başına sinmişti. Diğerlerinin rahatsız olup olmadığını bilmiyordu ama hele de bu yoğunluktayken Claire'in dayanabileceği bir koku değildi bu.

Michael onları asansöre götürüp otopark katına bastı. Keyfi yerindeydi.

"Dökül," dedi Shane. "Kan bankasından bir yıllık hediye çeki almış gibi bir hâlin var."

"Görürsün." Çın sesiyle asansör kapısı açıldı ve...

... Eve karşılarındaydı. Sırılsıklam ve çamur içindeydi. Yanında dört vampir vardı. Michael'ı görünce şaşkınlıkla bir adım geriledi.

Michael da aynı anda geriledi.

Hiç iyi olmamıştı bu. Eve'in yüz ifadesini görünce Claire'in içi cız etti. O yüzde özlem, öfke, korku, aşk ve hüzün iç içe geçmişti. Eve kulak tıkaçlarını çıkarıp "Özür dilerim," dedi. "Boş bulundum."

Michael ona yanıt vermedi. Kırk derece ateşle yanıyormuş gibi görünüyordu. Myrnin her şeyi görmezden geldi ve Michael'ın yanından sıyrılarak asansörden indi. Bir anlık tereddütten sonra Shane, Claire'le birlikte onu izledi. En son Michael çıktı. O da, kapılar artık kapanmaya başladığı için.

Bu ani ve rahatsız edici sessizlik, Eve'in yanındaki kumral vampir tarafından bozuldu. Vampir kulaklığını çıkarıp, "Bir sorun mu var?" diye sordu. Soruyu Michael'a yöneltmişti ama Eve'e bakıyordu.

"Hayır," dedi Eve neşeyle gülümseyerek. "Teşekkür ederim, Stephen. Her şey yolunda. Siz devam edin."

Uzun boylu, esmer, kadın vampir, "İyi iş çıkardın," diyerek asansörün kapısını açtı. Eve dışarıda kalırken dört vampir asansöre bindi. "Bir şeye ihtiyacın olursa bizi bul, Eve."

Eve bakışlarını Michael'dan ayırmadan başını salladı. İri, siyah gözlerinden bir şey okunmuyordu.

"Yeni arkadaşlar mı ediniyorsun?" dedi Michael. Sesindeki kıskançlığı fark etmemek imkânsızdı. "Stephen mı? Vampirlerden soğuduğunu sanıyordum."

"Rahat ol," dedi Eve. "Hayatını kurtardım. Çıktığımız falan yok."

Shane bile irkildi ama Michael tepki vermedi. Taş kesilmiş gibi sevgilisine baktı, sonra da omuz silkti. "Ya yeni arkadaşlarınla gideceksin ya da bizimle geleceksin. Seçim sana kalmış."

"Nereye gidiyoruz?" dedi Eve, ona hiçbir şey sorulmamış gibi. Zaten büyük ihtimalle gerçek bir soru değildi o.

"Su arıtım tesisine," dedi Myrnin. "İstersen sana gelişmeleri anlatayım."

"Şey... Boş ver," diyerek elini kaldırdı Eve. Myrnin'in konuşmaya heveslendiğini fark etmişti. "Hiç havamda değilim, Geveze Çene. Bana yapacak bir şey verin, yeter."

"Ya," dedi Myrnin. "O da olur. Kesinlikle olur. Michael? Yola devam, lütfen."

Artık keyfi hiç de yerinde olmayan Michael onları garajın öteki ucuna götürdü. Aşağısı bunaltıcı, rutubetli bir yerdi. Islak beton ve yosun kokusu Claire'e draug'ları, havuzu ve hayatta kalmak için verdikleri mücadeleyi hatırlatıyordu.

O korku unutulmazdı.

Shane'in elini tuttu. Stratejik açıdan aptalca, duygusal açıdan harika bir hamleydi bu. Shane'in sıcak, güçlü eli onu

biraz kendine getirdi. Claire onun ne düşündüğünü tahmin edemiyordu. Tek bildiği, elini bırakmadığıydı.

Karanlıkta kutuya benzer, gri bir şey belirince Myrnin bir şeyi en nihayet anlayanların yaptığı gibi, "Haaa," dedi. Claire gözlerini kıstı ama Eve el fenerini gri, metal yüzeye tutana kadar bir şey göremedi.

Zırhlı bir banka aracıydı bu. Üstünde güneşten solduğu için artık ne olduğu anlaşılamayan bir logo vardı. Zırhı ve arka kapısı aşılmaz görünüyordu.

"Güzel. Silah olukları var," dedi Shane, aracın yan kısmındaki deliklere dokunarak. "Çelik zırh, patlasa da giden lastikler, kurşun geçirmez cam. Bayıldım bu işe."

"Bu bir tank," dedi Michael. "En azından buralarda tanka daha çok benzeyen bir şey bulamayız."

"Size bir soru," dedi Eve, ilkokul çocuğu gibi parmak kaldırarak. "Bu şey... gidiyor mu peki?"

"Ah, evet," dedi Myrnin. Parmaklarıyla alt dudağına vurarak aracın etrafında dolandı. Hâlinden memnundu ama düşünceliydi de. "Kurucu'nun özel güvenlik aracı bu. Acil durumlar için. Sadece kaçması gerektiğinde kullanılır."

"Anahtarı nerede?" diye sordu Shane. Sürücü kapısını denedi, kapı elbette kilitliydi.

"Amelie ve asistanından başka kimse bilemez. Asistanı maalesef diğerleriyle birlikte gitti. Kilidi zorlamaya kalkma bile, Michael. İnsanlara olduğu kadar vampirlere de dayanıklıdır. Anahtar olmadan binemeyiz. Yine de güzel

bir fikir. Hem de çok güzel." Birden dönüp Claire'e baktı. "Gidip Amelie'den anahtarları isteyeceğim."

"Anlamadım?" Claire gözlerini kırpıştırdı. "Bu hiç iyi bir fikir değil. Oliver ona yaklaşmama izin vermez. Söylediğine göre Amelie'nin..."

"Ne yapacağı belli olmaz," dedi Myrnin hemen. "Belirsizlikle başa çıkabilecek biri varsa o da benimdir. Merak etme. Ya da çok istiyorsan et ama bize anahtar lazım ve o da Amelie'de. Başka seçeneğimiz yok."

"Pikap," dedi Shane. "O da bir seçenek."

"Nereye gittiğimiz düşünülürse, değil," dedi Myrnin. Parmağını Michael'a doğru uzattı, sonra Shane'e, sonra da Eve'e çevirdi. "Burada kalın."

"Kusura bakma ama biz senin evcil hayvanların değiliz," dedi Eve. "Bize kafana estiği gibi emir veremezsin." Ama boşa konuşuyordu. Myrnin vampir hızıyla gitmişti. Onu bir tek Michael yakalayabilirdi ama o da yerinden kıpırdamıyordu.

Claire yürümeye davranınca Michael onu omzundan yakaladı. "Hayır, doğru olmaz. Doğru söylüyordu. Ne yapacağı belli olmayan bir vampirin karşısına çıkmaya ondan daha uygun biri olamaz. Sen hiç olamazsın. Çok kolay incinebilirsin."

"Burada beklemeyeceğim," dedi Claire. "Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz? Beni durdurmak için bağlamak zorunda kalmayı istemezsiniz herhâlde."

Shane iç çekti. "Kimse onu bağlamayacak," dedi. "Kusura bakma, Mike. Haksızsın diyemem ama ben kızımı bilirim.

O gidecek. Ya onu kollarız ya da burada kalırız. Ben de burada kalmayacağım. Hele de... Ona ne demiştin?"

"Geveze Çene," dedi Eve. "Uymamış mı?"

"Hoşuma gitti."

Claire omzunu sallayınca Michael onu bıraktı. "O zaman Myrnin kendini öldürtmeden gidelim."

"Ne, o da mümkün müydü?" dedi Shane. "Bak o zaman kalabiliriz de."

Myrnin çok önlerindeydi, korumalarla da uğraşmaları gerekiyordu ama Claire o gün Theo'yla birlikte onları geçmeyi bir kez başarmıştı.

Ama sadece o.

"Biz grubun arkadaşıyız," dedi Shane, yanlarından geçmeye çalışırken. Vampirlerden biri çelik gibi eliyle onu kolundan tuttu. Shane irkilip olduğu yerde kaldı. "Claire, yapma. Benimle kal. Ona bir şey olmaz."

Ama Claire öyle düşünmüyordu. Shane'in kolunu tutan korumaya döndü. "Oliver hâlâ içeride mi?"

"Doktoru bulmaya gitti," dedi koruma. "Myrnin şimdi içeri girdi."

"Yani yalnız." Endişesi bir anda arttı. "Bizim de yanında olmamızı istiyor."

"Sizin mi?" Vampir bunu yemeyecekti. "Sen girebilirsin, onlar burada kalacak. Listede yoklar."

"Liste mi var?" dedi Eve. "Bir liste var ve ben onda yokum, öyle mi? Çok alındım. Ben her zaman listedeyimdir."

"Burası gece kulübü değil," dedi Michael.

"Olsun."

Claire koridora girdi, Shane'e dönüp dudaklarını oynatarak, "Özür dilerim," dedi ve hızla yürümeye başladı. Shane'in yüz ifadesine bakılırsa bu konuyla ilgili mutlaka bir konuşma yapacaklardı ama Claire'in o an vakti yoktu.

Myrnin'in başı dertteydi. Bunu hissedebiliyordu.

Claire içeri girince kapıyı kapattı ama kilitlemedi. Antre, sessiz ve havasız bir bekleme bölgesiydi. Rutubet ve hastalık kokuyordu. Bir müze gibiydi âdeta. Kullanılsın diye değil, seyredilsin diye yapılmıştı sanki. Duvardaki bir tabelada, *yirmi birinci yüzyılda vampirler böyle yaşıyordu*, yazabilirdi. Her şey normalmiş gibi yapıyorlardı.

Claire derin bir nefes alıp yatak odasının kapısını açtı. Nedense orayı boş bulmayı bekliyordu ama Myrnin içeride, yatağın bir metre uzağında taş kesilmiş gibi duruyordu.

Amelie'ye bakıyordu.

Amelie, kendi heykeline dönüşmüş gibiydi. Hareketsiz, bembeyaz, elleri karnında, yatağın tam ortasında yatan bir kütle. Üstündeki örtü, ellerinin altına kadar katlanmıştı. Yakası ve bilekleri oya işli, beyaz, geceliğe benzeyen bir elbise giymişti. Açık saçları ipek bir yelpaze gibi yatağa yayılmıştı.

Boğazında kalın bir sargı bezi vardı. Çok genç, narin ve hüzünlü görünüyordu. Claire gördüğü kraliçe mezarlarını ve cesedin tabuta kazınmış heykellerini hatırladı. Amelie aynen öyle görünüyordu, Faniliğin ölümsüz bir anıtı gibi.

Başını kaldırıp Claire'i gören Myrnin dehşete düştü. "Çık dışarı," dedi. "Hâlâ mümkünken hemen dışarı çık!"

Çok ciddiydi. Claire onu dinleyerek bir adım geriledi.

Derken Amelie gözlerini açtı.

Claire'in kalbi yerinden oynadı. Amelie'nin gözleri eskisinden de solgun, puslu bir buz mavisiydi.

"İçeride biri var," dedi fısıltıyla. "Biri..."

"Claire, *dışarı*," dedi Myrnin, yatağa doğru bir adım atarak. "Ben geldim, Amelie. Myrnin. Yanındayım."

"Burada olmamalısın," dedi Amelie fısıltıyla. Sesi ipek gibi yumuşaktı. "Oliver nerede?"

"Şu an için yok," dedi Myrnin. "Ah, hayatım. Bembeyaz olmuşsun. Sana yiyecek bir şey getireyim." *Yani kan*, dedi Claire içinden. Amelie'nin teni *renksizdi*. Nerdeyse transparan olmuştu.

"*Birini* mi demek istedin?" diye sordu Amelie. Şakaya benziyordu ama komik değildi. "Oliver'dan acılarımı sona erdirmesini istedim. Kızsın diye değil tabii ama gerçeklerle yüzleşmeli. Sen yapar mısın, Myrnin? Bu dostluğu gösterir misin bana?"

"Daha değil," dedi Myrnin, elini tutarak. "Henüz yokluğuna hazır değilim. Hiçbirimiz değiliz."

"Her şey ölür, vampirler bile." Soğuk bir ses tonuydu bu, artık hiçbir şey önemli değilmiş gibi. "Sadece ölümle yüzleşecek olsaydım, seve seve giderdim. Ama artık içimde hissediyorum. Deniz beni çekiyor. Gelgit. Açlık." Amelie'nin ışıltılı gözleri yine Myrnin'e odaklandı. "Önce denizler var-

dı. Tüm canlılık onlardan geldi ve sonunda onlara dönecek. Ben dönüyorum. Senin de döneceğin gibi. Draug'ların yenilebileceğini düşünmekle ahmaklık etmişim. Onlar deniz demek, gelgit demek. Bizim başlangıcımız ve sonumuz demek." Yoğunlaşan ışıltı Claire'e garip bir sakinlik veriyordu. Amelie yatakta çok huzurlu görünüyordu. Onun yanında güvendeydiler. Bu hissi paylaşıyora benzeyen Myrnin yatağın kenarına oturdu. "Gelgitten kaçamazsın, anlıyor musun? Ne ben, ne sen, ne de Morganville. Dalga daima seni bulur."

Myrnin ani bir nefes alarak Amelie'nin tuttuğu eline baktı. Kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. "Dur," dedi, ondan beklenmeyecek kadar zayıf bir sesle. "Amelie, *dur*. Yapma."

"Bir şey yapmıyorum," dedi Amelie hüzünle. "İçimde bana ait olmayan çok şey var. Buraya gelmemeliydin. İkiniz de gelmemeliydiniz."

Buzdan bakışları Claire'i yakaladı. Claire anlamadığı ve karşı koyamadığı bir gücün etkisiyle ilerlediğinin farkındaydı. Kendini durduramadı. Durdurmak istemiyordu.

Sonra elini uzattı ve Amelie'nin soluk, güçlü parmakları, Claire'in parmaklarına kenetlendi.

Claire elinin uyuştuğunu, sonra da yandığını hissetti. Milyonlarca iğne tenini deliyordu sanki.

Amelie'nin soğuk eli ısınmaya başlıyordu.

Kan.

Claire'in kanı çekiliyordu. *Bir dokunuşla.*

Aynı şeyin Myrnin'e de olduğunu fark etti. Vampir nefes nefeseydi, yalvarırcasına bir şeyler mırıldanıyor, elini Amelie'den kurtarmaya çalışıyor ve başaramıyordu.

Beslenmek için Amelie'nin artık dişlere ihtiyacı yoktu. Draug'lar gibi temasla beslenebiliyordu.

Hem de hızla. Derinlerde bir yerlerde panikle çırpınsa da, Claire'in başı dönmeye başlamış, içini tatlı bir yorgunluk kaplamıştı.

Hadi kapat gözlerini, diyordu Amelie'nin derinden gelen, şefkatli sesi. *Gözlerini kapat ve uyu hadi.*

Derken bir şey Claire'e çarpıp onu odanın ortasındaki ağır, tahta masaya kadar uçurdu. Masadaki kuru çiçek dolu dev vazo halıya düşüp paramparça oldu. Claire yan tarafına, yüzü duvara gelecek şekilde düşmüştü. Duvarda koyu ve parlak renklerin öfkeli fırça darbeleriyle iç içe geçtiği ünlü bir tablo vardı. Claire gözlerini kırpıştırarak az önce neler olduğunu anlamaya çalışırken kendisine tablodan daha yakın bir kırmızı leke fark etti.

Kan.

Ellerinden -hayır, parmaklarından- yüzlerce iğne batmış gibi kan akıyordu.

Claire canının ne kadar yandığını hissetmeye başlarken neler olduğunu da anladı. Bu ani farkındalık hızla üstüne çökerken Claire dehşete kapıldı. Kıvranarak duvarın köşesinde doğruldu ve yaralı elini göğsüne bastırdı.

Oliver, bileğini Amelie'nin elinden kurtarmaya çalışan Myrnin'e yardım ediyordu. Bileği kurtulunca Myrnin de

yere yığılıp Claire gibi yaralı elini tutarak başka bir köşeye sığındı. Afallamış ve korkmuştu.

Oliver ikisiyle yatak arasında duruyordu. Amelie kıpırdamamıştı. Hem de hiç. Claire, Oliver'ı ilk kez bu kadar öfkeli görüyordu. Bembeyaz yüzünde siyah gözlerinin içi kor gibi kıpkırmızıydı. "*Aptallar*," dedi Claire'e yaklaşarak. Claire irkilince daha da kızdı. "Sana bir şey yapmayacağım, beyinsiz kız. Elini göster."

Claire avucunda biriken kan gölcüğünü düşünüyordu ama Oliver izin beklemeden vampir hızıyla o eli kapıp inceledi. Kandan etkilenmişse bile hiç belli etmiyordu. Bir süre incelemeyi sürdürdükten sonra Claire'in elini bıraktı, yürüyerek uzaklaştı ve küçük, beyaz bir havlu getirip Claire'in kucağına bıraktı. "Temizlen. Bu odaya girmemen gerektiğini üstüne basa basa söylemiştim. Bu kadar aptal olduğunu düşünemezdim. Ya sen, Myrnin? Senin aklın neredeydi?"

"Anahtara ihtiyacımız var," dedi Claire. Dişleri zangırdıyordu, içi buz tutmuş gibiydi. Sanki azıcık değil, çok kan kaybetmişti. *Şok yüzünden olmalı,* diye düşündü. "A-a-aşağıdaki zırhlı aracın anahtarı. S-s-su arıtma tesisine g-g-gitmek için bize anahtar lazım. Myrnin anahtar onda demişti."

"Anahtar mı?" Oliver gülecek gibi oldu. "Saçmalamayın. Tek sebep anahtar değildi, değil mi?"

Bunun üzerine Myrnin başını kaldırdı. "Onun durumuyla ilgili bana ne kadar yalan söylediğini öğrenmem gerekiyordu. Anlaşılan epey yalan söylemişsin."

Claire, Oliver'ın ona vurduğunu hiç görmedi. Flu bir kıpırdanma oldu ve Myrnin'in başı geriye gitti. Myrnin elinin tersiyle ağzındaki kanı sildi ve gözlerini Oliver'dan ayırmadan, "Dayandığını söylemiştin bana," dedi. "Benden onu öldürmemi istedi."

"Savaşıyor," dedi Oliver. "Bu saçma müdahaleler olmazsa daha da iyi savaşır. Kızı al ve git buradan. Boş yere onu ve kendini riske attın. Çocuğa değer verdiğini sanıyordum."

"İkisine de sandığından çok değer veriyorum ama buraya gelmemin bir sebebi vardı ve o sebep hâlâ geçerli."

"Senin şu merakın yakınlarda bir gün seni öldürecek bir bağımlılık. Ben Amelie değilim. Geçici heveslerine göz yummam. Nazik uyarımı dikkate al, Myrnin. Ben uzak dur diyorsam, *uzak duracaksın*. Evcil hayvanlarının iplerini de fazla salma."

Myrnin bakışlarını ondan Claire'e çevirdi. "İyi misin?" Hâlâ sarsıntının etkisindeydi ama hızla toparlanıyordu. Doğruldu ve Claire'in de kalkmasına yardım etti. Claire iyi olduğunu hiç sanmıyordu aslında ama başını salladı. Bir yerlerinin çürüyeceği kesindi ama kırık yoktu. En kötüsü eliydi. Oliver'ın verdiği havlu kandan sırılsıklam olmuştu. "Oliver. O anahtar bize hâlâ lazım."

"Anahtar mı?" dedi Oliver kahkaha atarak. "*Neyin* anahtarı?"

"Kurucu'nun özel aracının anahtarı. Zırhlı olan. Bana lazım."

"Git başımdan. Bende anahtar falan yok."

"Kurucu'da var." Myrnin o sözcüğü gereğinden biraz fazla vurgulu söylemişti. Oliver sanki mümkünmüş gibi daha da öfkelendi. "Ve Kurucu kendindeyse onu bana verecek. Gereksiz yere istemeyeceğimi bilir."

"Myrnin." Amelie'nin bitkin sesi sessizliği zar zor bozabilmişti ama iki vampir anında ona döndüler. Oliver'ın yüzünde anlık bir ifade belirdi. *Korku*, diye düşündü Claire. Ama ifade o kadar çabuk kayboldu ki, emin olamadı.

"Özür dilerim ama kendimi kontrol edemiyorum," dedi Amelie. "Gitmeniz en iyisi olur. Hepiniz. Beni yalnız bırakın. Hâlâ yapabiliyorken direneyim." Gözleri ağır ağır kapanıp tekrar açıldı. "Anahtar. Anahtar masamdaki siyah kutuda. Alın." Çok canı yansa da -Claire bile farkındaydı bunun- gülümsedi. O acıya rağmen, az da olsa *gülümsedi*. "Dostlarıma zarar vermek istemiyorum. Oliver sizi korumaya çalışıyordu. Bunu anlamalısınız."

"Ah, kıymetlim," dedi Myrnin, gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Amelie, dayan. *Dayanmalısın*. Geri geleceğim. Bunu durdurmanın bir yolunu bulacağız."

"Hayır," dedi Amelie. "Dönme. *Sakın* dönme, Myrnin. Yoksa seni yakalarım." Birden Claire'e baktı. Bakışları karşısında Claire ani bir nefes almadan edemedi. "Senin tadını hatırlayacağım. Bir daha bu kadar yaklaşmama müsaade etme."

Apaçık, tüyleri diken diken eden bir uyarıydı bu. Claire bu uyarıyı ciddiye alacaktı. Gördüğü kadarıyla Myrnin de öyle yapacaktı.

Oliver ise iyice kafalarına girsin istiyordu. "Dönerseniz ondan önce ben sizi öldürürüm. Size iyilik yapmış olurum."

Myrnin başını iki yana salladı. "Önce o seni öldürür. Bunu biliyorsun."

"O kadar kolay lokma değilim." Oliver onlara kapıyı tutarken Claire'i süzüp tekrar Myrnin'e baktı. "Bunu herkesten çok siz biliyor olmalısınız."

Sonra da kapıyı arkalarından hızla kapattı.

"Bir bakayım," dedi Myrnin, antredeki ani sessizliğin ortasında. Claire elinden bahsettiğini sonradan anladı ve sargıyı açıp elini uzattı. Myrnin'in soğuk parmakları kendi kanlı parmaklarına değince irkildi. "Biraz şişmiş ama şişmesi daha iyi. Bünyen enfeksiyonla savaşıyor. İyileşeceksin." Eline bulaşan kana baktı, sonra iç çekip elini havluya sildi. "Çok yazık oldu."

"Neye, kana mı?"

"Elbette hayır." İç çekti. "Amelie'ye. Bu kudretsiz çağda onun gibisini bir daha göremeyiz."

Koridorda delice bir hızda yürümeye başladı. Claire bu zoraki aerobik seansına uymaya çalışarak somurttu. *Myrnin'e vursam* elim daha iyi olur mu acaba diye geçiriyordu içinden. O kadar önden yürüyordu ki Claire az daha hangi tarafa döneceğini kaçırıyordu. Bu bina oldum olası kafasını karıştırmıştı. Galiba amaç da buydu zaten. Ortalıkta ne bir tabela görünüyordu ne de kapılarda isimlikler. Sadece o aşırı pahalı tablolar vardı. Tablolardaki manzaraları birbirinden ayırabilse yolunu bulurdu belki ama o da pek mümkün görünmüyordu.

"Yavaşla!" diye bağırdı en sonunda, Myrnin uzaktaki bir köşede gözden kaybolurken. Claire yorulmuştu, titriyordu ve kızmıştı. Çürükleri kendilerini belli etmeye başlamışlardı. Alnının ortasında da bir baş ağrısı patlak vermişti.

Myrnin'in başı -sadece başı- tuhaf bir açıyla ortaya çıktı. "Çabuk olsana!" Ardından tekrar yok oldu. Claire mesela Shane gibi küfürbaz olsaydı, o an edeceği küfürler yerdeki halıyı tutuştururdu. Bunun yerine dişlerini sıkıp hızlanmakla yetindi.

Amelie'nin artık korumaların beklemediği ofisi, bir sonraki koridorun ortasındaydı. En azından Myrnin'in tekmeleyerek açtığı kapı oradaydı. Kapı birkaç tekmeye dayanabildiğine göre Amelie güvenlik önlemini insanlara değil, vampirlere karşı almış olmalıydı. Claire oraya ulaşamadan Myrnin kilidi kırdı ve ağır tahta kapı çatırdayarak açıldı. "Ne kadar hızlı, o kadar iyi," dedi. "Korumaların tamamen devre dışı olmadığını unutma. İznim olsa bile, kaba kuvvet kullanmamı hoş karşılaşamazlar. Eninde sonunda kapıyı onlar tamir etmek zorunda."

İçeri daldı ve Amelie'nin özel odasının kapısına birkaç darbe daha savurdu. Claire oraya vardığında, masanın yanına gitmiş, kilitli bir çekmeceyi açarak siyah bir kutu çıkarmıştı.

Tıslayarak kutuyu şaşkınlıkla masaya bıraktı. Parmakları yanmışa benziyordu. Hafif bir duman bile tütüyordu. Ama alt tarafı siyah bir kutu değil miydi o?

Claire kutuyu eline aldı -daha doğrusu almaya çalıştı. Çok ağırdı. Tırnağıyla kazıyınca boyanın altındaki parlak metal yüzey ortaya çıktı.

Gümüş.

"Kilitli," dedi. "Anahtar sende mi?"

"Meleğim, bu odadaki *herhangi* bir şeyin anahtarı bende olabilir mi sence? Az önce kırdığım kapı, bunun aksine işaret ediyor gibi geliyor bana. Dur bakayım." Bir zarf açacağı buldu -gümüş değil, çelikti- ve kilide dayadı. "Sıkı tut."

Claire öyle yaptı. Myrnin zarf açacağına gelecek şekilde kutuya hızla vurunca açacak kilide girdi. Claire açılır kapanır kapağı kaldırdı ve "Ah, olamaz," dedi.

Çünkü kutuda onlarca anahtar vardı ve bunların hiçbirinde bir şey yazmıyordu. Farklı renkte olmaları da Claire'e ya da görünüşe göre Myrnin'e bir şey ifade etmiyordu. Vampir başını salladı ve "Kutuyu al," dedi. "Kahretsin, galiba koruma geliyor." İncinen sağ eline baktı, sonra penceredeki kalın kadife perdeyi çekip indirdi. Karanlık hızla çöktüğü için yokluğunun odayı aydınlattığı söylenemezdi. Myrnin kutuyu kadife perdeye sarıp aldı. "Eee? Ne bekliyoruz? *Kaçmalıyız!*"

Claire *neyden* kaçtıklarını tam olarak bilemiyordu ve hiç öğrenecek havada değildi. Bu kez dönüşleri ezberlemişti. Kapıdan çıkınca koridoru takip et, sol, bir sol daha... Karşılarına çıkan uzun koridorun sonunda vampir korumalar gördü.

Arkadaşları da yanlarında bekliyordu.

"Eline neden kanlı bir havlu sarılı?" diye sordu Shane sertçe. Arkadan Myrnin'in geldiğini de görmüştü. "Belki de cevabı senden beklemeli, pislik. Neler oldu?"

"Dokunmaması gereken bir şeye dokundu. Bunları konuşacak vaktimiz yok. Al." Myrnin perdeye sarılı kutuyu Eve'in eline tutuşturdu. Kutunun ağırlığı Eve'e küçük bir çığlık attırınca Michael kutuyu ondan aldı. "İçi anahtar dolu. Bize lazım olanları bulun. Gümüşe de dikkat edin." Bir an bile durmadan Michael'la Eve'i alarak yola devam etti. "Garaja!"

Geride Shane ve hâlâ sarıldığı Claire kalmıştı. Shane onu bırakmadı. "Eline ne oldu?" diye sordu. "Eğer o yaptıysa..."

"O yapmadı." Şey, aslında bu tartışılırdı ama Shane'le değil. Myrnin'le aralarında yeterince gerilim vardı. "Amelie'ydi. Amelie... onlara dönüşüyor. Draug'lara." Havluyu sıyırıp elini ve parmaklarındaki kızarıklıkları gösterdi. Shane irkildi. "Onu kurtarmak için fazla zamanımız yok."

"Kurtarabilirsek tabii," dedi Shane, onun yaralı elini dudaklarına götürerek. Öpücüğü Claire'e çok iyi geldi. "Seni tanıyorum. Her şeyi yeniden yoluna koymak için gerekirse cehenneme gidip gelirsin."

"Cehennem çoktan buraya doğru yola çıktı," dedi Claire. "Ben sadece ondan kaçınmaya çalışıyorum."

Asansörün kapısı açıldığında önce tekleyen, sonra toparlanıp güç kazanan bir motor sesi duydular. Shane başıyla o tarafı işaret etti. "İşte ilacımız," dedi. "Hazır mısın?"

"Hayır." Claire güldü, Shane onu öptü. Claire de bunu istiyordu işte. Bunu ve devamını. Kan ve dehşet yetmişti artık. Morganville hep kötü bir yer olmuştu ama artık düzelmek zorundaydı. Başka türlüsü olamazdı.

Ama öncesinde, dedi Claire içinden, *biraz daha kötüye gidecek gibi.*

Claire, zırhlı araçta gitmenin sıkıcı olduğunu fark etti. Elinde pompalı tüfekle öne oturmuştu ama camlar vampirler için karartıldığından hiçbir şey göremiyordu. Michael sessizce arabayı sürüyor, arada bir tümseğe denk geldikçe, "Pardon," diyordu. Araç tümseklere uygun değildi. Hem de hiç. Arkadaki üçlü pinpon topu gibi sekip duruyordu – hayır, *ikili*. Eve ve Shane. Myrnin ise arkadaki tek koltuğa oturmuştu. Bir taht kadar konforlu görünen, emniyet kemerli koltuğun Amelie için ayarlandığı kesindi. Tavandan sarkan tutacakların Shane'le Eve'e çok yardım ettiği söylenemezdi.

Shane, "Galiba kusacağım," deyince, herkes koro hâlinde bir *sakın* çekti. Neyse ki ciddi değildi. En azından Claire öyle umuyordu. "Bu şeyin içine su, deterjan ve temizlik bezi koyabilirdin. Amortisörü var mı bunun?"

"Sızlanmayı bırak," dedi Myrnin, kadife kaplı rahat koltuğundan. "Görüp görebileceğin en güvenli araçtasın. Kurşun geçirmez, ışık geçirmez, su geçirmez. Gerçi bunu sınamak için göle falan girmeseniz daha iyi olur."

Michael yanındaki Claire'e baktı. "Shane -ya da ben- yumruk falan atmadan şunu susturabilme ihtimalin var mı?"

"Myrnin," dedi Claire bıkkınca, "kapat çeneni."

"Beni yaraladın."

"Henüz değil ama o da yakındır."

Myrnin cevap vermese de sırıtınca Claire'in ona vurma isteği daha da arttı. Vampirin iyiye gittiği belliydi.

Sallantı giderek azalıp sonunda yok oldu. "Su arıtma tesisini görebiliyorum," dedi Michael. "Giriş kapalı. Kapıya dalalım mı?"

"Evet. Ne kadar az yürürsek o kadar iyi," dedi Myrnin. "Kapıyı kır ve bizi ana girişe olabildiğince yaklaştır. Oraya vardığımızda tartışma olmayacak. Herkes görevini bilecek ve onu yapacak. Michael, sen arabayı kilitlemek için Eve'le arkada kalacaksın. Araba kilitlenince kuzey tarafından içeri girip ikinci kata çıkacaksın. Koridorun sonunda gayet anlaşılabilir bir şekilde işaretlenmiş vana kontrol panoları var. Onları kapatıp derhâl araca döneceksin. En kısa mesafe seninki, araca da ilk sen varacaksın. Bu yüzden anahtar sende kalıyor."

"Ya sorun çıkarsa? Tek anahtar bu mu?"

"Evet," dedi Myrnin. "O yüzden sorun çıkmaması için ne gerekiyorsa yap. Birilerini kurtarmak zorunda kalmayı hiç istemem. Shane, güney taraftaki vana kontrolleri Claire'le ikinizin. Sizin yolunuz daha uzun, o yüzden Michael'la Eve gibi siz de işiniz biter bitmez arabaya koşacaksınız."

"Ya sen?" diye sordu Claire.

"Ben birinci katın merkezinde olacağım. Binanın doğu ucundaki ana kontrol odasında. Başlatma panolarını devre dışı bırakıp sistemi borulardaki su akışını tersine çevirecek şekilde programlayacağım. En uzun işlem benimki olacak."

Shane elini kaldırdı. "Şey, soru sorabilir miyim?"

"Evet?"

"Bu tesisi sen tasarlamış olabilir misin? Makineler, inek iç organlarından ve şişe kapaklarından falan yapılmamış, değil mi?"

Myrnin ona dik dik baktı ve "Yanlış hatırlamıyorsam bu tesisi Houstonlı bir inşaat şirketi yapmıştı. 1950'ler olmalı. Maalesef bariz bir iç organ ve şişe kapağı eksikliği söz konusu. Bitti mi?"

"Galiba." Shane omuz silkti. "Bu kez alev makinesini kuşanabilir miyim?"

"İstesek de seni engelleyebilir miyiz?" diye sordu Myrnin. "Hiç durma."

"Sıkı tutunun," dedi Michael, gaza basarak. Shane'le Eve haykırarak iki elleriyle birden tutacaklara yapıştı. Uzay boşluğunda körlemesine gidiyorlarmış gibi geliyordu Claire'e. Önünü göremediğinden, Michael'a yavaşlamasını söylememek için kendisini zor tutuyordu. Ama Michael görebiliyordu. Sonra bir sarsıntı oldu, *güm* diye bir ses geldi ve Michael bu kez frene basıp aracı durdurdu.

Ani sessizlik sadece bir an sürebildi. "Hadi, çabuk!" diye bağırdı Myrnin, vampir hızıyla arka kapıyı açıp dışarı fırlayarak. Shane onun peşinden inip Eve'e yardım ederken Michael ve Claire kendi kapılarından aşağı atladılar. Michael anahtarlığın düğmesiyle kapıları kilitledi ve anahtarlığı Eve'e verdi.

"Anahtara sahip çık," dedi Michael. "Sakın kaybetme."

Eve ona şaşkınca baktı. Hiç değilse yüzünde kızgınlık belirtisi yoktu artık. Sadece... kararsızdı. Ardından ikisi birlikte, içeri girip gözden kaybolan Myrnin'in peşinden koştu.

Shane, Claire'in elini tuttu. Su arıtma tesisi, betonlardan, borulardan ve gölgelerden oluşan, etrafında kuş bile uçmayan bir yığındı.

Tepelerinde gök gürledi. Bulutlar toplanıyordu. Henüz yağmur yoktu ama gelecekti. Draug'lar bulutları hareket ettirebiliyor muydu? İstedikleri yöne çekebiliyor muydu? Bu imkânsızdı ama kendisini parçalara ayırıp tekrar bütünleyebilen bir canlı da kulağa imkânsız geliyordu.

"Yanımdan ayrılma," dedi Shane. Claire başını salladı. Pompalı tüfeğin ağırlığını sağ elinde hissediyordu ama arkadaşlarının peşinden karanlığa doğru koşarlarken tüfek onu yavaşlatamayacaktı.

Su arıtma tesisinde çürük yumurtayla kusmuk karışımı iğrenç bir koku vardı. Buna hazırlıksız yakalanan Claire'in gözleri yaşardı. Bir yandan öksürürken bir yandan koku sanki kovup kurtulabileceği bir şeymiş gibi elini burnunun önünde sallayıp duruyordu. Shane de etkilenmişe benziyordu ama dayanıyordu. "Patlak borulardan geliyor sanırım," dedi. "Lağım. Fazla derin olmayan, düzenli nefesler almaya çalış. Alışırsın."

"Derin nefes almama kısmı kolay," dedi Claire. "Koku çok fena."

"Çöp ve hayvan leşi toplama işi yaptığımı anlatmış mıydım sana? Morganville'de çalıştığım sayısız harika işten biri de buydu. Herkes rock yıldızı ya da deli bilim adamı vampirlerin asistanı olamaz. Birilerinin de ortalığı toplaması gerekiyor. Ben tam da o işi yapmıştım."

Tesiste lambalar yanıyordu ama pek parlak olmayan ışığın tuhaf bir rengi vardı. Arada bir de titreşiyordu. *Elektrik kaynağı güçlü değil herhâlde*, dedi Claire içinden. Jeneratör çalışıyor olabilirdi. Kotunun belindeki küçük LED el fenerini yokladı - hâlâ oradaydı. Fener çok güçlü olmasa da işe yarardı. Eve, beyzbol sopası niyetine kullanılabilecek, alüminyum kaplı, dev bir şey getirmişti. Swarovski taşlarıyla kaplıydı. Eve böyleydi işte. Zamk tabancasını kullanmanın eğlenceli bir yolunu hep bulurdu.

Yukarı ve aşağı giden merdivenler vardı. "İkinci kat," dedi Shane. Claire başını salladı. Hızlı ama sessizce yukarı çıktılar. İkinci kata adım attıklarında Claire bir ses duydu. Uzakta bir yerde boruların içinden su geçiyor gibiydi. Derken ışıklar... bir anda söndü. Hemen ardından tekrar yandı ama sürekli gidip geliyordu.

"Hiç hoş değil," dedi Shane. "Hadi, bu taraftan."

Koridor uzun, düz ve sadeydi. Tek sorun üstlerinden geçen borulardan sızan sıvılardı. Ağır ağır damlayan sıvıların bir kısmı yerde yoğun, kahverengimsi gölcükler oluşturmuştu. Koku burada daha keskindi. *Peki*, dedi Claire içinden. *Ne yap ne et, koyu renkli sulardan uzak dur*. Daha berrak görünen sular da güvenli değildi ama hiç olmazsa daha az iğrençtiler.

"Arkamda dur," dedi Shane, sırtından hortumu çıkararak. Yan tarafındaki ateşleme düğmesine basınca hortumun ucunda küçük, mavi bir alev belirdi. "Dikkat, geliyor!"

İnanılmaz yoğunlukta bir alev dalgası hortumdan çıkarak su birikintilerini fokurdattı. Shane parmağını tetikten çekip alevleri yok ettiğinde Claire gözlerini kırpıştırarak önünü görmeye, draug'lardan bir iz olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Yoktu. Yol açık görünüyordu.

"Hadi!" dedi Claire, koşmaya başlayarak. Shane ona ayak uydurdu. Hortumu ucundaki küçük alevle hazır tutuyordu ama buna gerek olmadığı ortaya çıktı. Koşarken üstlerine sıçrayan sulardan çıkıp da ayaklarına yapışan bir yaratık yoktu. Nefes nefese koridorun sonuna koşturdular. Claire sağlarında kalan, düğmelerle dolu panoyu gösterdi. Yanında SU KESME VANASI KONTROLÜ. SADECE ACİL DURUMLAR İÇİN yazıyordu.

"Bence durum acil," dedi Shane. Panonun cam kapakları vardı. Zincirle bağlı küçük bir çekiç gördüler. Shane çekiçle kapakları teker teker kırdı. "Sen o uçtan başla. Ben bunu alıyorum."

İyi bir plandı bu. Claire vanayı çevirmeye çalışana kadar. Büyüktü, ağırdı ve en önemlisi, muhtemelen cam kapakların takıldığı 1950'lerden beri çevrilmemişti. Claire elinden geleni yaptı ama umut yoktu. Shane kendi tarafındaki ilk vanayı zor da olsa oynatıyordu ama zaten o Claire'den on kat güçlüydü.

Claire tetiğe dikkat ederek pompalı tüfeği vananın içine geçirip bir manivela gibi kullandı. Vana, derinden gelen metalik bir gıcırtıyla etrafı zangırdatarak dönmeye başladı. Döndükçe Claire'in işi kolaylaşıyordu. Sonunda tüfeği çıkarıp sıradaki vanaya geçti.

"Claire," dedi Shane.

"Neredeyse bitti!" Dişlerini sıkarak işe koyuldu. Yavaşça dönen vanadan paslar dökülüyordu.

"Claire!"

Bu kez başını kaldırıp bakınca Shane'in koridorun diğer tarafına baktığını gördü. Yüzündeki ifadeyi görünce... oraya bakmak Claire'in içinden hiç gelmedi.

Ama mecburdu.

Draug'lar metal koridorlarda hayalet gibi kayarak sessizce yaklaşıyordu. Hepsi de birbirinin aynı, kemiksiz, dalgalanarak ilerleyen ve hiç doğal görünmeyen gri adamlar.

En az *yirmi* draug üstlerine geliyordu.

"Arkama geç," dedi Shane.

"Daha bitmedi!" Claire bütün gücüyle son vanayı çevirmeye devam etti. Paslı vana gıcırdayarak, milim milim dönüyordu. Terleyen elleri kayınca Shane onu itip tüfeği aldı. Vana yarım tur daha atıp kapandı.

"İşte bu kadar," dedi Shane tüfeği çekip Claire'e vererek. Claire tüfeği neredeyse düşürüyordu ama dengeleyip yaklaşan draug'lara doğrultmayı başardı. *Omzuna yasla.* Omzu çoktan morarmıştı ama birkaç çürük, yüksek bir bedel sayılmazdı. Konuşmadan Shane'e baktı. Shane bir adım öne

çıkıp alev makinesinin hortumunu kavradı. Ateşleme düğmesine bastı ve küçük, mavi alev belirince sırıttı.

"Bu işi çok seviyorum," dedi. Buna herhâlde komik ve zekice bir şeyler daha eklemek isterdi ama en yakın draug, suya dönüşen, şekilsiz elini mümkün olamayacak kadar uzağa götürerek hortuma ıslak bir tokat attı.

Mavi alev sönmüştü.

Başını eğip hortuma bakan Shane'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Düğmeye bir daha bastı. Sonra bir daha. Çıt diye bir ses geliyordu ama o kadar.

"Siktir," dedi fısıltıyla. Ama üzülecek vakti yoktu. Hortumu yerine takıp sırtından pompalı tüfeğini aldı. "Claire, merdivenlere. Hemen."

Claire'in aklı da oradaydı zaten. Bir çöp adamın basamaklardan indiğini gösteren çıkış tabelasını göz ucuyla görebiliyordu. Merdivene doğru geriledi. Engel yok gibi görünüyordu... Ama koridor da ilk geldiklerinde boş görünüyordu. Draug'lar çirkin olmanın yanında akıllıydılar da. Hem de çok.

Claire kapıyı tekmeleyerek açtı ve hiçbir şey göremedi. Yine elinde bir seçenek yoktu. Draug'lar sabit bir hızla yaklaşıyordu. Shane mermilerini çaresiz kalacakları anlara saklıyordu. İkisi birlikte draug'ların en çok yarısını alt edebilirdi. Geri çekilmekten başka yapacak bir şey kalmıyordu.

"Hadi!" diye bağırdı ve ilk altı basamağı indi. Merdivenin dönmeye başladığı orta noktada durup arkasına baktı. Shane kapıya ulaşmıştı. Kulakları sağır eden bir gürültüyle bir kez

ateş etti, içeri daldı ve kapıyı çarptı. Alev makinesinin hızlı çıkarma düğmesine basınca ağır silah, metal zemine düştü. Shane hortumu alıp kapı koluna doladı. Bu engel draug'ları uzun süre tutamazdı ama Shane'in elinden gelen buydu.

Claire o sesi duyduğunda Shane onun yanına geliyordu. Borularda ilerleyen su sesine benziyordu ama bu kez farklıydı. Yakındı. Yankılanıyordu.

Üst kattan yoğun, çamurumsu bir sıvı geldiğini gördü.

Sıvı, Shane'e arkadan çarpıp ayaklarını yerden kesti. Sonra, yer çekiminin gerektirdiği gibi aşağı doğru yoluna devam edeceğine... Birden durdu, büyük, titreyen bir baloncuk formu aldı ve Shane'i yuttu.

Shane gerçek sudan daha yoğunmuşçasına sıvının içinde süzülüyor, çırpınıyor ama dengesini sağlayamıyordu.

Claire, "Hayır!" diye bağırarak pompalıyı kaldırdı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ateş ederse Shane'e ateş etmiş olacaktı ve bunu yapamazdı. *Yapamazdı.*

Basamaklardan Claire'e doğru bir sıvı dalgası daha geldi. Claire, onu boğan sıvının oluşturduğu bulanık merceğin arkasından Shane'in yüzünü, yüzündeki korkuyu, öfkeyi ve dehşeti gördü. Bir şey söylüyordu. Claire'in adıydı belki de.

Belki de sadece *kaç* diyordu.

Claire kaçtı.

Sıvı, bir yılan gibi onu izledi. Artık su dalgasından çok, bir yaratığın dokunaçlarına benziyordu. Claire merdivenin köşesinden dönerken, kollar onu yakalamak için savruluyordu. Artık önünde Shane olmadığı için deliler gibi ateş

etmeye başladı. Gürültü, gerçek bir darbe gibi üstüne çullanırken tüfeğin dipçiği omzuna şiddetle vuruyordu. Claire bunu zar zor hissediyordu, asıl acı içerideydi. Durmadan Shane'e seslendiği yerde.

Onu bıraktım. Bıraktım.

Pompalı tüfek bir kez daha tepip dengesini bozunca son basamaklara geldiğini fark etti. Gümüş, dağılarak draug'u delik deşik etti ama tek etkisi yaratığı birkaç basamak yukarı *yüzdürmek* oldu. Gerilerken bir korodan çıkıyormuş gibi gelen korkunç, tüyler ürperten çığlıklar atıyordu.

Claire, Shane'i göremiyordu.

Onu bıraktım.

Arkasındaki bir kapı açıldı ve bir el onu omzundan tutup çekti. Claire körlemesine direnerek tüfeği arkaya doğrultmaya çalıştı ama soğuk, beyaz bir el namluyu tutup öteye çevirdi. Claire, onun Myrnin olduğunu anladı. Vampir, Claire'in arkasına bakıp draug'un merdivenden geldiğini görünce hiçbir şey söylemeden onu belinden kavrayıp kaldırdı ve koşmaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdı Claire, kurtulmaya çalışarak. Arbede esnasında pompalı tüfeği kaybetmişti ama bunun bir önemi yoktu artık. Tek önemli şey, *geri dönmek* zorunda olduklarına onu ikna etmekti. Duvarlar bir kâbus hızında arkalarında kalırken Claire haykırıyordu ama onun vahşi haykırışlarını da bastıran bir ses vardı. Acımasız, kudretli, korkunç bir ses. Draug'lar da vardı. Claire onlara saldırdıklarını görebiliyordu ama Myrnin tek eliyle ateş ederek iler-

ledi ve bir an bile durmadı. Sendelemedi bile. "Dur, geri dön!"

Dışarı çıkmışlardı. Michael'la Eve aracın ön koltuklarına oturmuştu. Myrnin arka kapıya koşarken Claire onları gözyaşlarının arasından karaltı gibi görüyordu. Arka kapı açıldı ve Claire kendini içeride buldu. Myrnin araca binip kapıyı çarptı. "Yürüyün! Çabuk!"

"Shane nerede?" diye sordu Eve. Arkaya dönüp baktı. Yüzüne yerleşen korku, Claire'in içindeki dehşetin yanında bir hiçti. Claire kapıya uzanmaya çalıştı ama Myrnin onu tutuyordu.

"O artık yok," dedi Myrnin, siyah gözlerini Claire'in yüzünden hiç ayırmadan. "Shane artık yok."

Michael onu duymamış gibiydi. "Ama onu..."

"Öldü," dedi Myrnin. Şimdiye dek Claire'in ondan duyduğu en korkunç şeydi bu. "O öldü ve bizi hemen buradan çıkarmazsan biz de öleceğiz. Onu kemiklerine kadar emerlerken sevgili Eve'inin neye benzeyeceğini görmek ister misin? Magnus'un sana izleteceğine dair bahse girebilirim."

Michael irkildi, tereddüt etti ve sonra...

Sonra geri vitese takıp Claire'in tüm haykırışlarına, tüm karşı çıkışlarına rağmen gaza bastı.

Shane'i arkalarında bırakarak.

7

SHANE

Draug'ların sıvısı beni şurup gibi sardığında dünya birkaç saniyeliğine... bembeyaz oldu. Sonra karardı.

Sonra da... uyandım.

Bu kadar kolay kurtulduğuma şaşırmıştım.

Daha demin o yapışkan, yoğun, pis kokan balçıkta hapisken, bir denizanasının içinde boğularak ölecekken, ellerimi pençe gibi kullanarak kendimi yukarı çekebilmiş ve köpük yığınının dışına çıkabilmiştim. Önce ellerimi, ardından dirseklerimi kurtardım. Başımı sıvıdan çıkarır çıkarmaz alabildiğim kadar derin nefesler alarak draug'lardan tamamen sıyrıldım. Her yerim yapış yapıştı ve yanıyordu, iğrençtim ama bunun bir önemi yoktu. Draug yığınının yanından geçip Claire'in yanına gitmek için aşağı inecektim ki yığından bir parça ayrılıp peşime düştü.

Mecburen diğer yöne dönüp basamakları ikişer üçer çıkarak arayı açmaya başladım.

İkinci kata ulaşınca durmadım çünkü arkasına destek koyduğum kapı sarsılıyordu ve kenarlardaki boşluklardan içeri sıvı sızıyordu. Draug'lar çok kızmıştı.

En üst kattaydım.

Bütün gücümle yüklenip çıkış kapısından geçtim. Bu bölge çoğunlukla ofislerden ve kilitli kapılardan oluşuyordu. Merkezdeki ana merdivene ulaşmalıydım. Claire'i, Michael'ı, Eve'i bulup buradan arkama bile bakmadan kaçmalıydım. Yoksa draug'lar beni tekrar yakalayabilirdi. Aklıma bir şey geldi. Draug'lar benim peşimdeyse, diğerlerinin rahatça kurtulma şansı olabilirdi.

Öyleyse, bunu dert etmezdim. Mümkünse ben de yaşamayı tercih ederdim elbette.

Görünüşe bakılırsa peşimden gelen draug yoktu. Geçici de olsa müthiş bir şeydi bu. Üstümdekiler ıslaktı ve yanma hissi giderek artıyordu. Cam kırıklarının üstünde yuvarlanıyordum sanki.

Tişörtümün dokusundan sızan kanın kırmızısını görebiliyordum. Bir an önce temizlenip kurulanmalıydım. Üstümde kalan draug parçaları beni yemeye çalışıyordu ve ben bunun anlamını bilmiyordum. Ya içime girdilerse? Göğsümü parçalayıp çıkan parazitler gözümde canlanınca midem ağzıma geldi.

Saniyeden de kısa bir süre bu düşünce o kadar gerçek geldi ki, dehşete düştüm. *Beni yiyorlar. Canlı canlı yiyorlar.* Ama sonra içime garip bir sakinlik çöktü çünkü iyiydim, yaşıyordum, kurtulacaktım. Bunu biliyordum.

Çünkü ben Shane Collins'tim, bu yaşa gelmem başlı başına bir mucizeydi zaten.

Ama bu giysiler çıkmak zorundaydı.

Tekmeyle bir ofisin kapısını açtım ve dolapta kalmış bir tulum buldum. Çırılçıplak soyunup duvara çivilenmiş bir flamayla kurulandım (Teksas Prairie Üniversitesi flaması sonunda bir işe yaramıştı) ve tulumu giydim. Üstüme zar zor olan turuncu tulumun kollarında, sırtında ve bacaklarında fosforlu beyaz şeritler vardı. Çok fazla eğilip bükülmemin ilginç sonuçları olabilirdi ama giysilerimin yırtılmasını kafaya takacak durumda değildim. Yanma hissi azaldı ve yoğunluğu sabit bir acıya dönüştü. Kalın bir çift bot bulup bağcıklarını bağlamadan giydim. Sadece biraz küçüklerdi.

Ana merdivene ulaşmaya hazırdım.

Olmadı. Draug'lar yolu kapatmıştı. Hâlâ insan kılığındaydılar. Hepsi ön çıkışa yönelmişti. Çünkü araba orada muhtemelen hâlâ beni bekliyordu. Claire beni bırakıp gitmezdi. Michael'la Eve de gitmek istemezdi. Ya Myrnin? O plazma emen yaratık beni gözünü bile kırpmadan terk edip giderdi. Bundan hiç şüphem yoktu.

"Ölümü çiğnemeden olmaz," dedim fısıltıyla. Çok çok alçak bir sesle. Çünkü ölmek fazlasıyla mümkün görünüyordu. Anlaşılan aşağı inemeyecektim.

Geriye sadece yukarısı kalıyordu. Çatı.

Oraya gelmek için kullandığım merdivenin çıkışı yoktu ama binanın tepesinde klima falan gibi en azından tamir gerektirecek şeyler vardı. Bu yüzden bir yerlerde mutlaka

bir erişim yolu olmalıydı. Bozuk asansörün yanında bir tahliye şeması buldum. Diğer yangın merdiveninden çatıya erişilebildiğini gösteriyordu. Elimden geldiğince sessiz hareket ederek o tarafa gittim. Draug'lar benimle ilgilenmiyor gibiydi ama bu durum her an değişebilirdi. Claire'e ulaşmalı, iyi olduğunu gözlerimle görmeliydim. Aşağı koşmuştu, belki de dışarı çıkmayı başarmıştı. Ama ya tuzağa düştüyse? Ya onu yakaladılarsa?

Çatı kapısını buldum. Kilidi yoktu ama o kocaman, kırmızı levhaya bakılırsa alarmı vardı. Harika. Kapıyı açmak, draug'lara neon tabelalarla BURADA GERİZEKÂLI BİR KAÇAK VAR demek olacaktı. Gerçi yapabileceğim fazla da bir şey yoktu. Ya alarmı öttürüp kaçabilmeyi umacaktım ya da orada kalıp vampirlerin bile korktuğu yaratıklarla elim sende oynayacaktım.

Kapının mandalına bastım. Alarm, kulaklarımı buz kıracağı gibi delip geçerek tiz, monoton bir sesle ötmeye başlayınca koştum. Ayakkabılar rahatsızdı, başka birinin adımlarıyla şekillenmişlerdi. Kâğıt gibi incecik tulum, kışın soğuğuna ve rutubete hiçbir şey yapamıyordu. Suda eriyen mendil gibi bir anda yok olacakmış gibi hissediyordum. Ayağımda botlarla bir çatıda çıplak kalacaktım ve draug'lar beni yemeden önce parmaklarıyla gösterip bana gülecekti.

Bir şey beni yiyordu zaten. Tenimin yandığını fark ettim. Ama nasıl olurdu ki? Üstümü değiştirmiştim, kurulanmıştım. Artıklar kalmış olabilirdi ama canımı bu kadar yakacak kadar değil. Bir şeyim yoktu.

Gök gürledi ve bir şimşek bulutlarla dans etti.

Çatının kenarına gelip aşağı baktım. Parmaklık yoktu. Teras ya da balkon değildi burası. Asfalt ve çakıl kaplanmış bir çatıydı. Düşecek olursan, üç kat aşağıdaki otoparka yapışırdın.

O kare şeklindeki gri, koca zırhlı araba hâlâ bıraktığımız yerde duruyordu. Hepsi iyiydi demek. Bundan hiç şüphe etmemiştim, bunu *biliyordum*. Tıpkı beni terk etmeyeceklerini bildiğim gibi.

İğneler batıyordu. Acı dalgası bir kez daha yayılıp nefesimi kesti, sonra giderek uzaklaştı. *Her şey yolunda. Bak, oradalar işte. Beni bekliyorlar. Hepimiz iyiyiz.*

Sürücü kapısı açıldı ve Michael'ın basamağa indiğini gördüm. O loş ışıkta bile, sarı saçlarının altından sırıttığını görebiliyordum. "Bu hapishane giysisi nereden çıktı?" diye bağırdı yukarı.

"Beni bilirsin. Parmaklıkların arkasında o kadar kaldım ki giysileri alışkanlık yaptı." Bir kez daha aşağı baktım, hâlâ çok yüksek geliyordu. "Çıkış yolum kapalı. Claire..."

"Burada, bağırıp duruyor. Bizi seni almak için dönmeye zorladı. Seni oradan alması için onu bırakmazsak Myrnin'le ikimizi kazıkla öldürebilir. Hatta belki Eve'i de. O yüzden buraya gel de hepimizi kurtar."

"Çok isterdim ama ben senin gibi süper kahraman değilim. Örümcek Adam kostümümü evde bırakmışım."

Michael ciddileşti ve tek bir hareketle, vahşi bir kedi gibi sıçrayarak arabanın üstüne çıktı.

Sakin, berrak bir sesle, "Atla," dedi.

"Hadi oradan. Atlamıyorum."

"Çok ciddiyim."

"Kuleye hapsolmuş bir prensesmişim gibi beni yakalayacak mısın yani? Hayatta olmaz."

Bir şey söylemedi. Ben de bir şey demedim. Öylece bakışıyorduk. Derken ensemde bir ürperti hissettim. Draug'lar arkamdaydı, biliyordum. Çatıda, yerdeki su birikintilerinde büyüyorlar, bulutlardan süzülüyorlar, merdivenlerden taşıyorlardı.

Bir şey beni yiyordu. Beynimin bir parçası avaz avaz bağırıyordu. Sonra yine sakinlik dalgası gelip acıyı bastırdı. *Her şey yolunda. Sorun yok. Atla.*

Atladım. Kahramanca bir atlayış değildi, taklalar attığım ya da bir savaş narası patlattığım yoktu. Muhtemelen tam bir angut gibi görünmüştüm. Hiç bitmeyecek gibiydi. Herhâlde Claire matematik bilgisiyle bana düşüşümün tam olarak ne kadar sürdüğünü söyleyebilirdi. Bir şey beni tutup ayaklarımın üstüne bıraktı. O kadar hızlı ve akıcı olmuştu ki, sanki Michael beni hiç yakalamamıştı.

Elbette yakalamıştı ama biz böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi yapmak için çok uğraştık.

Bana, "Arkaya geç," deyip sarkarak kendini sürücü koltuğuna bıraktı. Ben de yere atlayıp -of, bu kısa atlayış bile dizlerimi zorlamıştı- arka kapıyı açtım.

Claire, Myrnin'le mücadele ediyordu ve görünüşe bakılırsa kazanabilirdi bile. Kazanamasa bile, yüzündeki ifade-

den hiç pes etmeyeceği anlaşılıyordu. Bir an olduğum yerde kalakaldım çünkü onu hiç böyle görmemiştim. Çok kararlı, öfkeli ve...

Güzeldi.

Sonra beni gördü ve o ifade değişti. Bu daha da hayret vericiydi. Gördüklerimi anlatmaya yardımı olabilecek, okulda söylerken hep zorlandığım bir sözcük vardı. *Transandantal.*

Ama öyleydi işte.

Myrnin ağzını bile açmadan onu bıraktı. Claire kollarıma öyle bir atıldı ki az daha arabadan tekrar dışarı düşecektim. Yumuşacık teni gerilmişti, her yeri titriyordu. Ona bir saniyeliğine sıkı sıkı sarıldıktan sonra kapıyı kapatıp kilitledim. "Yürü, Mickey!" diye bağırdım ve Claire'e tekrar sarıldım. Öpüştük. Onu sonsuza dek öpmek istiyordum. Hayır, dahası da vardı. Bundan çok daha fazlasını istiyordum ama zırhlı bir aracın arkasında, bize Amelie'nin kadife tahtından tiksinti ve özlem karışımı bir ifadeyle bakan bir vampir varken değil.

Ayrıldığımızda Claire bir an bana şaşkın şaşkın baktı, sonra araba geri geri çıkarken elimi tuttu. "Hey," dedi. "Üstündeki ne böyle?"

"Alışverişe çıktım," dedim. "Ne diyorsun? Podyumdan sıcak sıcak geldi."

"Neredeymiş o podyum? Hapishanede mi?"

Atışmak yorucuydu. Ben de gerçeğe döndüm. "Üstümdekilerden kurtulmak zorunda kaldım. Draug bulaşmıştı."

Claire irkildi ve tulumun göğsündeki çıtçıtları açarak cildimdeki kızarıklıklara baktı. Hiç değilse kanama durmuştu ama derin yaraların sızıntısı kumaşa bulaşmış, o anki ruh hâlinize göre renkli ya da korkunç diyebileceğiniz bir görüntü yaratmıştı. Yaşadığım ve sevgilime sarılabildiğim için mutluydum. Müthiş zaferdi bu. "Başka bir yerinde hasar var mı?"

"Onu buradan daha uygun bir yerde keşfederiz ama galiba iyiyim. Temiz iş çıkardım. Temiz diyorum ama bir duş alsam hiç fena olmaz."

Derken o acı, asit yağmuru gibi tekrar geldi. Temiz iş çıkardım... *Hayır, öyle olmadı. Kaçamadım. Kimse kaçamaz. Bir şey beni yiyor. Biliyorum. Hissediyorum...* Hayır. Hayır, iyiydim. Her şey yolundaydı. Claire yanı başımda, bana sarılıyordu. Hiçbir terslik yoktu.

"Vanaları kapattınız mı?" diye sordu Myrnin.

"Bir tanesi sıkışmıştı," dedim. "Geri kalan hepsi kapandı. Sence açabilirler mi?"

"Sanmam. Magnus bunu başaracak fiziksel güce erişebilir ama endişelenmesi gereken başka şeyler olmak üzere," dedi Myrnin. "Su hattına gümüş nitrat karıştırdım. Boruları kullanmaları onlar için güvenli olmaz. En kötü ihtimalle onları çok yavaşlatmış olduk."

Araç birkaç manevrayla park ettiği yerden çıkıp hızlanınca rahatladım. Draug'ların son bir saldırıyla etrafımızı sararak bizi tuzağa düşüreceğinden korkuyordum. Ama motorun gürültüsüne bakılırsa Mickey hiçbir şeyin bizi

tg: kaktusunx

durdurmasına izin vermeyecekti. Draug'lar gelip ön cama yapışmak istiyorlarsa kendileri bilirdi.

Myrnin, Kurucu sembolüyle süslenmiş konforlu tahta yerleşip derin bir nefes aldı. *Gülümsüyordu.* Onun ifadesi de alışıldık değildi. O gülümsemede sinsi bir acımasızlık vardı ve bana yöneltilmediği için memnundum.

"Duyabiliyor musunuz?" diye sordu bize. Gözlerini kapatmış, başını koltuğun kalın minderine dayamıştı.

"Draug'lar mı?" diye sordu Claire gergin bir sesle. "Şarkı mı söylüyorlar? Yoksa seni etkilemeye..."

"Şarkı değil," dedi Myrnin. Gülümsemesi büyümüştü. "Çığlık. Çığlık atıyorlar. Çok şirin."

Onda bir tuhaflık var, diye düşündüm. Sırtımdan soğuk terler boşanıyordu. Benim bildiğim Myrnin çılgın, aşağılık herifin tekiydi. Karşımdaki ise sadiste benziyordu. Gerçi draug'lara o kadar uzun zamandır kin besliyorlardı ki, zaferlerinin tadını biraz çıkarmaları o kadar da garip olmayabilirdi.

Gözlerini açıp bana baktı. Kendinde değildi sanki. Onda *Myrnin olmayan* bir şeyler vardı.

Canım yanıyor. Hâlâ yanmaması gerekir. Bir terslik var. Benim... uyanmam gerek...

Hayır. Acı yoktu. İyiydim. Her şey yolundaydı.

"Hayatta oluşumuzu kesinlikle kutlamalıyız," dedi Myrnin. "Sanırım hepiniz şampanya içecek yaştasınız, değil mi?"

"Evet," dediğim anda Michael'la Eve'in önden aynı anda bana katıldığını duydum.

"Hayır," dedi Claire. Yanakları tatlı tatlı kızarmıştı. "Yapmayın canım. Bunu biliyorsunuz zaten. Bu arada hiçbirimiz yasal olarak içki içecek yaşta değiliz."

"Alev makinesi taşıyacak yaştayız ama," dedim. "Pompalı tüfek de."

"Biliyorum. Reddetmiyorum da zaten. Sadece... belirtmek istedim. Bunların hiçbirine yaşımız uygun değil."

Onu alnından öptüm çünkü çok... hoştu.

Bir şey beni yiyor. Tanrım, hissediyorum. Acı...

Ama bu düşünceler doğru değildi çünkü kaçmıştım. Hepimiz kaçmıştık.

Her şey... yolundaydı.

Kurucu Meydanı'na ulaştığımızda orada bir şeyler oluyordu. Arabanın arkasından biz göremiyorduk ama Michael sürekli bize bilgi veriyordu. Polis arabaları güvenli bölgeye doğru gideceklerine, güvenli bölgeden çıkıp uzaklaşıyordu. Anlaşılan su hattına nitrat karıştırmak işe yaramıştı. Hem de umduğumuzdan da çok. Draug'lar kaçmaya çalışıyordu ama zehirlenmişlerdi.

Ölüyorlardı.

Ölüyorsun. Uyan. Sanki kendi sesim içimden haykırıyordu ama mantıksızdı bu. Her şey yolunda gidiyordu.

Şehrimizi geri alıyorduk.

Sonraki birkaç saat muğlak bir karmaşaydı. Oliver bizi görmezden geldi ve bize kaldığımız odaya dönmemizi emretti. Kötü de sayılmazdı bu. Onca tehlike ve adrenalinden

sonra adım atacak hâlim kalmamıştı. Claire'le Eve de ayakta uyuyordu. Galiba hiçbirimiz olayların bu kadar... hızlı gelişeceğini tahmin etmemiştik.

Claire'le uyku tulumlarımızı birleştirdik ve sarılıp yattık. Deliksiz uyurum diye düşünmüştüm, böyle düşünmek için sağlam gerekçelerim vardı ama aksine, her yerime batan iğnelerden kurtulamadım. Bunun sadece bir rüya olduğunu biliyordum ama uyuyamadım.

İnliyordum.

Korkuyordum.

Bir şey seni yiyor, Shane.

Hayır, iyiydim ben. Hiçbir sorun yoktu.

Sonunda uyuyakaldım. Uyandığımda Amelie kapıdaydı. Vampirlerin gözüne girmek gibi bir derdim hiç olmamıştı ama kraliçe arının karşısına yataktan yeni kalkmış hâlimle çıkmak da hoşuma gitmedi. Galiba en önemlisi onun ayağa kalkması ve iyi görünmesiydi. Oliver yanındaydı, çattığı kaşlarıyla kara bir kargayı andırıyordu. Muhtemelen umduğu savaşa bir türlü girememesindendi bu.

Görünüşe bakılırsa giremeyecekti de.

"Magnus yaralı," dedi Amelie bize. Bir koltuğa öyle zarif oturdu ki, sanki yığılıp yere düşmemek için değil de kendi isteğiyle yapmıştı bunu. Saçını açmıştı, bizle yaşıt görünüyordu ama onun gözlerinde gençliği çağrıştıran hiçbir şey yoktu. "Saklanıyor. Draug köleleri de hızla ölüyor. Yaptıklarınız gidişatı tersine çevirmiş olabilir. Bunu asla unutmayacağım."

"Sen," dedi Oliver beni işaret ederek. "Ve sen." Bu kez Michael'ı göstermişti. "Benimle gelin."

En yakın dostumla şöyle bir bakıştık. Omuz silkti. Kalkıp iki vampirin peşinden koridora çıktık. Claire de gelmek istemişti ama bir sersemlik yapmayacağım konusunda ona söz vermiştim. Gerçi benden gelince bu sözün boşuna olduğunu gayet iyi biliyor olmalıydı.

Kafamdaki ses kulaklarımı sağır edecek kadar şiddetlenmişti. *Tüm sözlerinden dönüyorsun. Pes ediyorsun, pislik. Uyansana!* Bir an buzlu suya düşmüş gibi oldum. Nefesim kesildi. Bu acıyı daha fazla kaldıramayacaktım.

Michael omzumdan tuttu. "İyi misin, dostum?"

Evet. Elbette iyiydim. Hep iyi değil miydim zaten? Her şey yolundaydı.

"Magnus'u yakalamak için bir ekip kuruyorum," dedi Oliver koridorda Michael'la bana. Bir koluyla sanki baloya götürür gibi Amelie'ye destek oluyordu ama onu ayakta tutmaya çalıştığı belliydi. "İkinizi yanımda istiyorum."

"Güzel," dedim. Sıkı bir dövüşe her zaman vardım, draug'lara karşı olsa bile. Belki de özellikle draug'lara karşıysa. Şimdi iyi bile olsa Claire'in Cam Ev'de, yerde kıpırtısız yatışını kafamdan atamıyordum. Sayısız kere dip yapmış hayatımın en kötü anıydı o. Onu o şekilde gördüğüm an nasıl hissettiğimi düşünmemeye çalıştım. "Nereye gidiyoruz?"

Oliver bilgi verme zahmetine girmedi. Ondan da bu beklenirdi zaten. Ama bize silah vermeyi neyse ki ihmal etmedi. Elimde pompalı tüfek tutmak içime su serpiyordu. Sonra

bir grup vampir ve bir düzine kadar insandan oluşan ekibe katıldık. İnsan direnişinin yeni liderini (direniş liderlerinin hepsine Bay Malum deniyordu) aralarında görmek şaşırtıcıydı. Tüfeğini taşırken, vampirlerden nefret ettiğini gösteren dövmesini sergiliyordu. İhtiyatla başını sallayarak bana selam verdi. Onun gibi biri için uzun bir sohbet sayılırdı bu.

Çıkışa doğru yürürken, "Seni bu işe nasıl ikna ettiler?" diye sordum alçak sesle. Amelie, askerlerini savaşa uğurlayan bir kraliçe gibi arkamızdan bakıyordu. Koltuğunda dimdik otururken bir elmas gibi ışıl ışıldı.

"Geçici," dedi Bay Malum. Gözleri vampirlerden bir an olsun ayrılmıyordu. O duyguyu ben de biliyordum, bunları çok yaşamıştım. "Ortak düşman falan filan işte. Ama onlarla dost olacak hâlim yok. Bu parazitler de insan öldürüyor. Bunu hiç aklımdan çıkarmam." Bana uzun uzun baktı. "Sen?"

"Draug'lar değer verdiğim birinin canını yaktı," dedim. "Bedelini ödeyecekler."

Kabul edilebilir bir yanıttı bu. Başını anlayışla salladı, sonra arkamdaki Michael'a buz gibi bir bakış attı. Onun gözünde Michael düşmandı. Bu, günün birinde değişebilir miydi acaba? Herhâlde değişmezdi, önce bizzat vampirlerin değişmesi gerekirdi. Bunun ihtimali de kabul edelim ki çok düşüktü. Güçten kimse kolay kolay vazgeçemezdi. Özellikle de zenginlik ve karın tokluğu sağlıyorsa.

Bay Malum tekrar gözlerimin içine baktı ve "Bir şey seni yiyor," dedi. "Uyan."

Bir şey seni yiyor! Kulak Ver!

Yine o dalgayla boğuştum. Bu kez soğukluk yerine sıcaklık vardı. Dalganın ardı yine sakin, berrak bir denizdi. "Bir şeyim yok," dedim ona. "Her şey yolunda. Hepimiz iyiyiz."

"İyiyiz tabii," dedi gülümseyerek. "Hem de nasıl."

Vampir, asker taşımak için çok sayıda otobüs getirmişti. Morganville okul servisleriydi bunlar. Ah, anılarım canlanmıştı. Ucuz, parlak deri koltuklar erimiş pastel boya, idrar ve korku kokuyordu. Aynı böyle bir otobüste birkaç kez ağzımı burnumu kırmışlardı. Ta ki ben dur diyene kadar. Bir noktadan sonra böyle şeylere izin vermemiştim. Dokuzuncu sınıfa giden Sammy Jenkins, altıncı sınıftaki Michael'ı tokatladığı gün ortalığı dağıtmıştım. Güzel günlerdi.

Atmosferdeki nostalji, vampirlerin elbette umurunda değildi. Tüm camları açmış, soğuk, nemli rüzgârı otobüse doldurmuşlardı. Yağmur durmuştu, bulutlar dağılıyor, hava açıyordu. Hava da sanki biraz ısınmıştı, asfalttaki su birikintileri buharlaşıyordu.

Çöl, üstüne çullanan sulardan geldikleri hızda kurtuluyordu. Bir gün geçmeden yağmur çoktan geçmişte kalacaktı. Vampirler bu yüzden buraya taşınmıştı. Su, burada yaşayamıyordu. Draug'lara saklanacak yer kalmıyordu.

Boğuluyorsun, Shane. Uyan. Bir şey seni yiyor. UYAN!

Bu kez neredeyse duymazlıktan gelecektim. Neredeyse. O korkunç, kavuran, dinmek bilmeyen acı olmasaydı. Düşünmeme izin vermiyordu.

Etrafımdaki vampirin gerginliğini ve heyecanını hissedebiliyordum. Uzun zamandır ilk kez savaşa gidiyorlardı. Hem de onları çağlar boyu avlayan, öldüren bir düşmana karşı. Ve *hazırlardı.* Havada şiddet kokusu vardı. Vampirlerin her biri çakı gibiydi. Bana baktığında, Michael'ın gözlerinin kan kırmızısı olduğunu gördüm. Normalde bu beni korkutur ya da en azından midemi bulandırırdı ama o an böyle olmadı.

O an, *keşke benim gözlerim de öyle olsa,* diye düşünüyordum, çünkü içimde kor gibi yanan şeyin rengi de bir o kadar parlak ve kırmızıydı. Claire'e yaptıkları için draug'ları mahvetmek istiyordum.

Hepimize yaptıkları için. Bana da.

Bir terslik var...

Kes sesini, dedim kafamdaki sese. *Terslik falan yok. Herkes çok iyi.*

Kimse konuşmuyordu. İnsanlar bile. Michael bile. Sadece önümüzdekine konsantre oluyorduk.

Gerçek, harbi, ciddi bir kavga. Bir yanıyla, daha önce hiç korkmadığım kadar korkuyordum ama artık daha büyük bir şeyin parçasıydım. Orduda üniformayı giyip birden sivilde sevmediğiniz insanlarla kardeş olmak da böyle bir şey miydi? Öyle sanıyordum çünkü tam o anda o otobüsteki herkes için cinayet işler, canımı verirdim. Vampirler için bile. Bu hem yanlış, hem doğru geliyordu bana. Son birkaç sene sürdürmeye çalıştığım hayatın başka bir versiyonuydu bu.

Önlerde oturan Myrnin için bile dövüşüp ölürdüm. Üstündekileri değiştirmişti. Çılgın kıyafetler giydiğinde onu daha çok seviyordum. Siyah deri giymişti ve çok tehlikeli görünüyordu. *Claire iyi ki burada değil de görmüyor,* diye düşündüm. Bir yanım, onun Myrnin'e olan hisleri konusunda hep endişe edecekti. Onu böyle sert erkek havasında görmemesi en iyisiydi. O benim işimdi.

Bulutlar dağılırken vampirler camları kapatıp perdeleri indirdi. Okul servisinde perde ne arıyordu acaba? Hiç mantıklı değildi bu.

Uyan, Shane!

Perdeler yüzünden nereye gittiğimizi göremiyordum. Önemli de değildi. Pompalı tüfeğim elimdeydi ve her şeye hazırdım. Bir şeyler yapmak, düşünmekten çok daha kolaydı.

Çünkü durup düşünmeye başladığımda her şey dağılıyordu. Paramparça oluyor, eriyordu.

Uyan.

Durduk. Arkamdaki vampirler acil çıkış kapısını açtı. Kapıya yakın oturanlarla birlikte dışarı çıktım. Vampirler hızla en yakın gölgeye sığınırken insanlar nerede olduklarını anlamak için etraflarına bakınıyordu.

Morganville Lisesi'ndeydik.

Benim koridorlarında yürüyüp derslerini astığım zamanlardan beri, bu eski taş yığını pek değişmemişti. 1950'lerde inşa edildiğinde zaten çirkindi ve aradan geçen yıllarla

birlikte hiç güzelleşmemişti. Kırmızı tuğla duvarların, ben de dâhil insanların yazı yazdığı kısımları beyaz boyayla kapatılmıştı. Önündeki tabelada okul maskotunun resmi de vardı. Engerek. Hepimiz bunun ne kadar ironik ve aptalca olduğunun farkındaydık ama o an güneşte parlayan plastik dişleri hoşuma bile gitmişti. Tabelada TADİLAT NEDENİYLE KAPALIYIZ yazıyordu ama ortada tadilat falan yoktu. Morganville'de de diğer her yer gibi okul da kapatılmıştı işte.

Etrafta koşturan öğrenciler olmayınca bina ölmüş gibiydi. Çatıdaki oluklardan az da olsa su damlıyordu. Yağmurla gelen taşkınlar geride kalmıştı artık. Bahçedeki birikintiler, seyrek çimlerin altındaki nemli kumlara dönüşmüştü. Okulun arkasında futbol sahası vardı. Futbol sahaları, her Teksas kasabasındaki en önemli şey sayılırdı ama biz oraya gitmiyorduk elbette.

Vampirler gölgede kalan, çelik tel örgüyle desteklenmiş büyük camlardan birini kırıp içeri girmeye başladı. Michael'la Bay Malum'un yanına gittim. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Bay Malum. Aslında gerçekten de sorulması gereken soru buydu.

Cevabı düşünmeme gerek bile yoktu. "Havuza." Morganville Lisesi'nin kapalı havuzu vardı. Yüzme takımında olduğum için iyi biliyordum. Müthiş bir havuz sayılmazdı. Şimdi düşününce, vampirlerin yapımına izin vermeye ikna edilmeleri bile ilginçti ama bir tane daha kapalı havuzdan zarar gelmez diye düşünmüş olacaklardı.

Hayır. Havuzu kapattılar. Suyu arıtıp içini doldurdular. Artık o havuz yok. Uyansana, geri zekâlı.

Kafamdaki ses susmuyordu. Havuz tabii ki oradaydı. Kalan draug'lar, yüzüp ödüller kazandığım bu havuza sığınmıştı. Benim için özel bir yerdi ve draug'lar onu kirletmişti.

Tuzağa düşmüşlerdi.

Sen de öyle!

Kapalı vanalar ve sudaki gümüş nitrat yüzünden gidecek yerleri kalmamıştı.

Uyan, Shane!

Koridorun ortasında ilk draug'umu vurdum. Sınıfta saklanıyordu ve vampirlerden birini yakalamak için arkasından yaklaşıyordu. Vampir çırpınıp kaçtı ve o uzaklaşır uzaklaşmaz bağırarak ateş ettim. Gümüş saçmalar draug'u etrafa sıçrayıp tüten renksiz bir su kütlesine çevirdi. Yeniden vücut bulmaya çalıştı ama başka bir vampir -siyah, deri giysileriyle Myrnin- cebinden tuzluğa benzer bir şey çıkarıp kütleye metalik bir pudra serpti.

Gümüş. Draug'dan kalanlar tutuştu. Alevler sönünce zeminde nemli bir lekeden başka bir şey yoktu.

Myrnin vampir dişlerini göstererek sırıttı ve yola devam ettik.

Son geldiğimden beri okulda hiçbir şey değişmemişti. Yamuk yumuk ve çizik içindeki dolaplar, sınıf kapıları, sergilerdeki kupalar, her şey aynıydı. Kupalardan en az ikisini ben kazanmıştım.

Hâlâ oradaydılar. Üstlerinde ismim yazıyordu.

Sen hiç kupa kazanmadın, Shane. Elbette kazanmıştım. Kazanmayı hep istemiştim ve kazanmıştım da. *Bu bir hayal, hâlâ anlamıyor musun? Uyan artık!*

Yüz kadar draug sonra havuza ulaştık. Yolda ekipten bir kişiyi bile kaybetmemiştik ama havuz farklıydı. Vampir dolu bir ortamda gümüş mermi kullanmak çok tehlikeliydi. Bu yüzden sadece ilk iki sırada ateşli silah vardı. Geri kalanlarımız bekleyip ilk sıra tüfeklerini doldururken öne geliyor, tek dizimizin üstüne çöküp yaklaşan draug'lara ateş ediyorduk. Yüzleri bire bir aynıydı, içlerinde bir şeyler hareket ediyordu. İkinci sıra kulaklarımızın dibinde tetiği çekti. Kulaklarım patlayan tüfeklerin sesiyle hiçbir şey duymaz oldu ama umursamadım. Tek umursamadığım, her atışın yerini bulmasıydı.

Magnus'u istiyordum. Her şeyi başlatan, yeniden kavuşsam da *Claire'i öldüren*, neredeyse beni de öldürecek olan alçağı istiyordum.

Elbette Magnus kendini riske atmıyordu.

Bunu fark eden Myrnin'di, bunu da ancak o fark ederdi zaten. Claire gibi o da hep görülmeyeni görüyordu. Biz geri kalan gerzekler önümüzdeki draug'lara saçma yağdırırken o bizden ayrılarak havuzun kenarına gidip eğildi. Elinde bir deney kabı vardı. Parlayan kap, ağzına kadar ölümcül gümüşle doluydu. Myrnin tıpasını çıkarmak için kabı eğdi.

"Magnus suyun içinde!" diye bağırdı Myrnin. "Onları oyalayın..."

Ama cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı. Magnus sudan uzanıp onu yakaladı ve havuza çekti.

Tüfeğimi bırakıp deney kabına koştum, tıpayı çıkardım ve kabı havuza boşalttım.

Zehirli gümüş, suya yayıldı. Myrnin, baş draug Magnus olması gereken bir şeyi yakalamış, gümüşe doğru çekiyordu.

Gümüşün içine.

Myrnin'i gözden kaybettim çünkü su, artık bulanık değil, gümüş damarları dışında siyahtı. Derken kaynamaya başladı.

Vampir öylece duruyordu. Oliver bile. Draug'ların ölmekte olduğu o kaynar suya dalıp sağ çıkabilecek tek kişi galiba bendim.

Ama bunu yapmadım.

Onu havuzda ölmeye bıraktım.

Tıpkı onun da seni bırakması gibi. Hatırladın mı? Seni yenmeye terk etmişti. Uyanmak zorundasın. Hadi!

Kimse beni terk etmedi. İyiyim ben. Çok iyiyim.

Oradaki sensin. Seni yiyip bitiriyorlar, Shane. Yiyorlar. Hissetmiyor musun?

Korkunç, işkence dolu bir saniye boyunca hissettim. Çıplaktım. Saldırı altındaydım.

Sonra yatıştım, hepsi geçti. Yine her şey yolundaydı.

Her zamanki gibi.

Sonrasında zaman hızlandı.

Havuzla Claire'in on sekizinci yaş günü arası bulanıktı. Pek bir şey hatırlamıyordum ama hatırlanacak çok şey

de olmamıştı zaten. Amelie iyileşti. Vampirler döndü. Morganville yeniden inşa edildi. Morganville böyledir işte. Hiçbir şey değişmez. O hep var olur.

Ben mutluydum. Hepimiz... mutluyduk. Claire, Myrnin'in arkasından ağlamıştı ama onun bizi kurtardığına da seviniyordu. Myrnin kahraman gibi ölmüştü.

Morganville'in kahramanı.

Bir şehitti o.

Sen şehit değilsin, sen bir dövüşçüsün. Dövüş! Şimdi! Yeter!

Her şey yolundaydı.

Pek başarılı geçmeyen nişan gününden bir yıl sonra Michael'la Eve, nihayet o işe noktayı koydular. Peder Joe onları kilisede evlendirdi. Amelie rıza göstermişti. Ben de smokin giyip kravat takmak zorunda kaldım. Eve baştan aşağı kan kırmızısıydı. Öyle olacaktı tabii. Geline daha çok benzeyen Claire'di. Onun elbisesi başka bir renkti ama Michael'la Eve çiçek kemerinin altında öpüşürken Claire'in gözlerindeki ışıltıdan başka bir şey göremediğim için elbisesinin rengine de dikkat etmiyordum. Eve buketi fırlattı. Her zamanki gibi elinin ayarını tutturamadığı için nasıl becerdiyse buketi *bana* atmıştı. Hemen geri attım. İkinci denemede kötü kraliçe Monica Morrell'i tutturdu. İmkânı yoktu bunun. Aklı başında hiçbir erkek öyle bir işe kalkışmazdı.

Şampanyalar elden ele dolaşır, pastalar kesilir, danslar edilirken, bir ara ter içindeki Eve'in kollarımda döndüğünü ve "Bu bir yalan, Shane," dediğini hatırlıyorum. "Bunların

hepsi yalan. Bunu aslında sen de biliyorsun. Uyan. Uyanmak zorundasın." Ama sonra gidip Michael'la dans etmeye başladı ve ben unuttum.

Unutmak çok daha kolaydı. Unutup boş vermek.

Galiba o yakınlarda bir gün Claire'in ailesini görmeye gittim. Annesiyle babası, büyük ölçüde babasının sağlık sorunları nedeniyle Morganville'den taşınmıştı ama tehlikeden uzaklaştıkları için Claire bundan memnundu. Morganville'i şöyle böyle hatırlıyorlardı, vampirler hariç. Amelie'nin izniyle aklımdakileri söylemek için yanlarına gittim. Garipti ama babası çok daha sağlıklı görünüyordu.

"Kızınızla evlenmek istiyorum," dedim. Lafı hiç dolandırmamıştım. Selamlaşmalar, girizgahlar falan yoktu. Heyecanlı olduğum için ağzımdan kelimeler dökülüvermişti.

Bay Danvers gülümsedi ve "Eminim istiyorsundur," dedi. O gülümsemede harika bir yan vardı. Ama pek o kadar harika olmayan bir yan da vardı. Tam da görmeyi beklediğim şeydi. Garip.

Hayır, bir kez olsun umduğumu bulmamda hiçbir gariplik yoktu. Mutlu olmayı hak ediyordum. Mutlu olmaya ihtiyacım vardı.

Bu bir yalan, Shane. Uyan.

Bayan Danvers, "Shane, senden daha iyi bir genç bulamazdı," dedi. Kocası başını salladı. Birkaç saniye sessizce onlara baktım. Morganville'deki salonlarına çok benzeyen salonlarında oturuyordum. Ne de olsa aynı mobilyalar du-

ruyordu. Duvarlardaki resimleri bile hatırlıyordum. Aynı yerlere asmışlardı.

Onlarla son kez böyle oturduğumda işler yolunda gitmemişti. Hem de hiç. Bay Danvers kızgındı. Onu suçlayamazdım çünkü Claire'le bu kadar hızlı gideceğimizi planlamamıştım ama ona onu sevdiğimi söylemiştim. Gerçekti bu. Hâlâ da gerçek.

"Kızmadınız mı?" dedim sonunda. Bay Danvers kıkırdadı. Sesi, eski televizyon dizilerinden birindeki bir babaya benziyordu. Hangisi olduğunu hatırlamıyordum.

"Tabii kızmadım," dedi. "Neden kızayım? Sen hep onun yanındaydın, Shane. Onunla hep ilgilendin. Seni sevdiğini de biliyoruz."

"Ya geçen sefer söylediklerin iz?" derken buldum kendimi. "Üniversite sonrasına kadar beklemek zorundaydı? MIT, kariyeri falan?"

"Şey," dedi Bayan Danvers, tüm uğraşlarına rağmen annemin bana hiç gösteremediği sıcak bir gülümsemeyle. "O elbette Claire'in kararı ama biz neyi daha çok önemsediğine karar verirse onu destekleriz."

Her şey ne kadar kolay, değil mi? Rüya gibi. Tam da rüya gibi. Uyan.

Uyanmak istemiyordum. Burayı sevmiştim.

Kendimi Bay Danvers'ın elini sıkarken buldum. Bayan Danvers da bana sarıldı ve düğün hazırlıklarında Claire'e yardım edeceğine dair söz verdi. Birden arabamdaydım. Ne zaman arabam olmuştu? Anımsayamıyordum ama bu

siyah, parlak, bomba gibi araba sanki hep vardı. Cebimde Claire'in büyükannesinin yüzüğüyle Morganville'e döndüm. İki yanında yakut taşlar olan elmas bir yüzüktü bu.

Hayır, o senin annenin yüzüğüydü. Baban rehin vermişti, hatırlamıyor musun? Seni Morganville'e geri yollamak için gereken parayı öyle bulmuştu. Sen bunu yapmasını istememiştin. O yüzük şu an nasıl sende olabilir?

Olabilirdi işte.

Evleniyordum.

Tek sorun, zaman giderek hızlanırken hiçbir şeyin gerçek gelmemesiydi. Günlerin birbirini izlemesi, Michael'la Eve'in kendi evlerine çıkıp Cam Ev'i Claire'le ikimize bırakması... Ev Michael'ındı. Niye bize bıraksındı ki?

Yeni evli çiftlerin kendi evlerine sahip olması gerekiyordu. Eve böyle deyip göz kırptı. Ama artık Eve'e benzemiyordu. Bir... gölge gibiydi. Kötü bir kopya. Bir zamanlar tanıdığım birine ait bir hatıra.

Ama Claire... Claire hâlâ gerçekti. Öyle değil miydi? Artık anlayamıyordum. Sanki *biz* olmuyordum da, *bizi izliyordum.* Kendi bedenimde bir casustum.

Bazen bu o kadar da kötü değildi ama bazen de zaman çatallanıyor gibi görünüyordu. Duvarlar bükülüyor, her şey titreşiyordu... Myrnin'in laboratuvarındaki makineler yüzünden, dedi Claire. Arıza yapmışlardı. Makineleri tamir etmek zorundaydı. Morganville'in kurtarıcısı.

Uyan! Bunların ne kadar yanlış olduğunu görmüyor musun sahiden?

Claire'le ikimizi kilisede Peder Joe evlendirdi. Eve'le Michael baş nedime ve sağdıç oldular. Eve kırmızı bir elbise giymişti, Michael'ın üstünde aynı smokin vardı. Çiçek kemerinin altında durduk. Onların altında evlendiği çiçek kemerinin aynısıydı. Dönüp baktığımda aynı insanların aynı yerlerde oturduğunu gördüm. Aynı şeyleri giymişlerdi. Bir an her yer soluk ve parça parçaymış gibi geldi. Paniğin yaklaştığını hissettim...

Derken Claire elimi tuttu. Parmakları serin ve nazikti ama hafifçe yakıyorlardı da. Beni öptü. Sıcak ve tatlıydı. Öpücüğü de yaraya tuz basılmış gibi yaktı. Ama o Claire'di, tüm bunları sevmek zorundaydım çünkü *onu* seviyordum. Elmaslı, yakutlu altın yüzük parmağında ışıldıyordu. Karımdı o benim.

Annemin yüzüğü. Annemin yüzüğü bende olamaz. O yüzük gitti...

UYAN.

Sonra vampirler Morganville'den ayrıldı. Günlerden bir gün... *gidiverdiler.* Amelie bir not bırakmış, şehri bize bıraktığını, düzgün yöneteceğimize inandığını yazmıştı. Eve yıllarca çalıştığı kafeyi devraldı. Michael bir gecede rock yıldızı olup turneye çıktı. Kan ihtiyacı ve güneş falan varken durumu nasıl idare ettiğini hiç düşünmedim. Meşguldüm sonuçta. Şehrin yeni belediye başkanı olarak çok meşguldüm. Morrell ailesinin hanedanı sona ermişti. Richard'ın ikinci el araba satan bir galerisi vardı. Monica da manikürcüde çalışıyordu. Ta ki bir gün bir otobüsün altında kalıp ölünceye dek.

Tüh.

Uyduruyorsun, Shane. Bunları kafanda üretiyorsun. Şimdi uyanmak zorundasın. Yoksa çok geç olacak.

Ve Claire... Benim tatlı, güzel Claire'im, biz evlendikten altı ay sonra hamile kaldı. Bölük pörçük hatırlıyorum. Bebeğin kalp atışlarını dinledim, sonogramları gördüm, doğumda Claire'in haykırışlarını ve sonrasında mutluluktan ağladığını duydum ve kızımın ağırlığını kollarımda hissettim. Açık mavi gözleriyle bana bakıyordu.

Eski bir film gibi sepya bir güzelliği vardı her şeyin. Giderek daha az benim hayatımmış gibi, daha çok rüyaymış gibi gelmeye başlamıştı. Göz ucuyla dağılıp gittiğini görebiliyordum. Rüyalar eriyip çürüyor, gölgelere sığınıyordu.

Çünkü gerçek değiller.

Sonra bir geçiş olmaksızın, filmlerdeki zaman atlamaları gibi bir şey oldu. Yürüyordum, yağmur yağıyordu, deri ceketime değip çiğ tanelerine dönüşen hafif bir sis vardı. Titriyordum, hemen arkamda Claire kollarında kızımızla, sıcacık Cam Ev'in penceresinden bana gülümserken, bu yağmurda neden dışarı çıktığımı bilmiyordum. Nereye gidiyordum? Ne yapıyordum? Paniğe kapılmaya başlarken bir köşeyi döndüm ve durdum. Çünkü babam Frank Collins karşımdaydı ve "Merhaba oğlum," dedi. "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

Bana yıllarca eziyet çektiren, beni kullanan, bana ihanet eden Frank değildi o. Hiç var olmayan, hiç tanımadığım bir Frank'ti. Frank'in yüzüne, televizyondaki babaların gü-

lümsemesine ve bardaki suyun rengine benzeyen gözlere sahip, kibar bir adamdı. "Baba," dedim. Onu gördüğüme pek de şaşırmamıştım. Garipti çünkü o ölü sayılırdı. "Nasılsın?"

"İyiyim, Shane. Evlendiğini duydum."

"Doğru."

"Mutlu musun?"

Mutlu olmam gerekiyordu. Hayır, *mutluydum*. "Evet," dedim. Acı yine beni ele geçirdi. Kor gibi, buz gibiydi, yakıyor, eziyor, parçalıyordu.

Bir şey seni yiyor.

"Mutlu olduğuna çok sevindim," dedi. "Hak ediyorsun. Seninle gurur duydum, Shane."

Bir an afallayıp sessiz kaldım. Göz kırpmıyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Bu garipti çünkü babam hiç ağlamamıştı. Kız kardeşim Alyssa öldüğünde bile.

Yüzü eriyordu sanki.

"Sen öldün, baba. Ve hiçbir zaman böyle biri olmadın."

"Nasıl?"

"Gerçek bir insan gibi," dedim. "Benimle hiç gurur duymadın, en azından bunu hiç söylemedin. Hep fazlasını istedin. Sana asla yeterli gelmedim. Alyssa'yı öldürmemden önce bile."

"Onu sen öldürmedin."

"Onu kurtarmalıydım. Aynı şey. Bunu bana bir milyon kere söylemedin mi?"

Gözyaşları buzdandı ve buz eriyordu. "Öyle dediysem özür dilerim. Bunu kast etmiş olamam, Shane. Seninle her zaman gurur duydum."

Yalancı. Yalancı, yalancı, yalancı, yalancı.

Duyduklarımı hiç takmadım çünkü her ne kadar çok duymak istediysem de beni rahatsız eden başka bir şey vardı. "Ama sen ölüsün." Myrnin'in laboratuvarında var olan Frank Collins bir aldatmaca, bir hayalet, iki boyutlu bir görüntüydü, kavanozdaki bir beyindi. Karşımdaki etten kemikten, görüntüsü bile şüpheli kişi değildi. Elimi uzatıp omzundan ittim. Sendeleyip geriledi. "Bu sen değilsin."

"Senin istediğin neyse o," dedi Frank olmayan. "Hep bunu istemiştin. Seninle gurur duyacak bir baba."

"Ben gerçek bir hayat istiyorum!" İçimden kopmuştu bu haykırış. Gerçek olduğunu da biliyordum. Uzun süredir hissettiğim tek gerçek şeydi. "Bana yardım et, baba."

"Etmeye çalışıyorum," dedi. "Uyan, Shane. İstediğini elde edemeyeceksin. Ben öyle derdim, değil mi? Kahraman olamazsın. Vampirlerin gitmesini isteyemezsin. Mükemmel kızla evlenip mükemmel bebeklere sahip olamazsın. Babanı hayata döndürüp hep istediğin kalıplara sokamazsın. Ama sen bunların hepsini yaptın. Ne diyorsun bu işe?"

"Hayal," dedim.

"İstediğin o mu?"

"Hayır."

"O zaman geç olmadan uyan."

Gözleri suydu, *su doluydu*. Aklımı başımdan alan bir korku ve mide bulantısı başladı. Her yerimi karıncalandıran o yanma hissi geri geldi. Köşeyi dönmeme rağmen, döndüğümü hatırlamama rağmen Cam Ev tam karşımdaydı. Birileri evi boyamıştı, yağmurda beyaz beyaz parlıyordu. Claire kucağında bebeğimizle gülümseyerek bana bakıyordu.

Kızımızın adı neydi? *Bunu bilmem gerekir.* Ama bilmiyordum. Bilmiyordum.

Çünkü öyle biri yok. Uyan!

"Baba..." Arkama baktım. Frank gitmişti. Sadece kaldırım, gri bir sis ve yüzüme vuran, damlaları üstümde biriken yağmur vardı. "Uyanırsam onları kaybedeceğim. Her şeyi kaybederim ama onları olmaz. Baba..." Hayali istemiyordum ama bırakamıyordum da. Olmazdı. Dönüp eve, Claire'e, adını henüz koymadığım bebeğe doğru yürümeye başladım. Saygı gördüğüm, adam yerine koyulduğum, babamın beni sevdiği bir geleceğe doğru.

Bunların olamayacağını biliyordum.

Çünkü Shane Collins'tim ben. Benim başıma güzel şeyler gelmezdi.

Benim dünyam başka türlüydü.

UYAN!

Uyandım.

Üzerimde kalın bir cam yüzey vardı. Camda toplanan su damlaları yüzüme düşüyordu. Yüzüm hariç suyun altındaydım. Yanıyordum.

Su yoğundu ve kanım suyu pembeleştiriyordu.

Draug'lardan kaçmamıştım. En başından beri. Bazılarının geçmişi film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerdi, benim gözümün önünden geçen ise asla sahip olamayacağım geleceğimdi. Hayallere sığınmıştım.

Draug'ların esiriydim.

Ve beni canlı canlı yiyorlardı.

8

CLAIRE

"Hayır!" diye bağırdı boğazını yırtarcasına ama Myrnin onu bırakmadı. Eve'le Michael'a da hiçbir şey yaptıramıyordu. Eve ön koltukta büzüşmüş ağlıyordu. Arabayı kullanan Michael aynadan ona hiç bakmıyordu. Claire'in onun yansımasından görebildiği kadarıyla Michael'ın yüzü maske gibi ifadesizdi ama gözleri dolu doluydu. Gözyaşları ve öfke. "Hayır, onu orada bırakamazsınız, olmaz!" Ama aslında söylediği başkaydı. *Onu ben bıraktım*, diyordu içten içe. *Shane'i kaderine terk ettim. Buna izin veremem. Bu şekilde yaşayamam. Yanında kalmalıydım.*

Myrnin ağzının içinden bir şeyler mırıldanıyordu. Claire, vampirin onun bilmediği bir dilde küfür ettiğinden emindi. Galce mesela. Birden durup sertçe, "Yeter," dedi. "Bu şekilde ona yardımcı olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Asıl sen hiç yardımcı olmuyorsun!"

Kollarıyla onu sarıp sırtını göğsüne bastırdı. Demir bir mengeneye kısılmak gibiydi bu. "Şşş," dedi usulca. "Sakinleş artık. Geri dönersek hepimiz ölürüz. Her birimiz. Ona olan oldu zaten."

"Onu yakalayacaklar, sen de biliyorsun, yakalayacaklar ve... Ve... Belki hâlâ yaşıyordur. Belki..."

"O öldü. Geri dönmemiz için bir sebep yok. Üzgünüm."

Claire işte o zaman çığlık atmaya başladı. Sözcüksüz, acı dolu çığlıkları metal kutu çınlattı. Sanki başkasının çığlığı, başkasının acısıydı. Çünkü ne kadar derinden gelirse gelsin, Claire'in çektiği ıstırabı yansıtmanın yanına bile yaklaşamazdı.

Claire, Myrnin'in soğuk dudaklarını yanağında hissetti ve vampirin fısıldadığını duydu. "Yapacağım şey için bana asla teşekkür etmeyeceksin, *fy annwyl.*" Sonra elini Claire'in boğazına götürüp belli bir yere bastırdı ve birkaç saniye içinde dünya önce griye, ardından siyaha kesti.

Kendine geldiğinde başı Eve'in kucağındaydı.

Büyük balo salonundaki derme çatma odalarındaydılar. Yerde eski giysiler ve uyku tulumları, duvara dayanmış antika sehpalarda kuruyan kahve fincanları duruyordu. Claire'in başı ve boğazı ağrıyordu. Gözleri şişmişti. Bir an bunların nedenini anımsayamadı. Eve sessizce onun saçını okşuyordu. Alttan bakınca Eve'de bir gariplik var gibiydi. Gözleri kızarmıştı. Üzgündü, sarsılmışa benziyordu.

Claire'in uyandığını fark edince derin bir nefes aldı. "Michael!"

Michael anında diplerinde bitti. Diz çöküp Claire'in üstüne eğilmişti. Ellerinden tutup kaldırdı ve ona sarıldı.

Michael hiçbir şey söylemedi. Hiç.

Claire hatırlamak istemiyordu. Michael'ın arkasındaki elleri yumruk olmuştu, tüm gövdesi olanları öğrenme ihtiyacıyla titriyordu. Michael da titriyordu. Bir süre sonra Claire'i bırakıp doğruldu. Telaşlı bir hareketle yüzünü silerken gözlerini Claire'den kaçırıyordu ama gözyaşlarını saklayamadı.

"Ölmedi," dedi. "Ölmedi. Onu yakaladılar. Onu yakaladıklarını gördüm."

"Claire..." Michael başını yavaşça iki yana salladı. Yorgun ve öfkeliydi. Yıkılmıştı. "Myrnin öldü dedi."

"Ölmedi."

Sarılma sırası Eve'deydi. Michael'ın aksine o ağlamıyordu. Ağlaması yeni kesilmiş olmalıydı. Nasıl olurdu? Nasıl ağlamayı bırakabilirlerdi? *Nasıl?*

"En küçük bir ihtimal olduğunu bilsem, şimdiye yoldaydım," dedi Eve. "Ama o gitti, bir tanem."

Claire öfkeyle onun kollarından kurtulup ayağa kalktı. "Myrnin beni bayıltmış," dedi. "Ne zamandır kendimde değilim?" Yerdeki uyku tulumunu tekmeleyip tekrar sorana kadar cevap vermediler. "*Ne zamandır?*"

"Beş dakika kadar," dedi Eve fısıltıyla. "Claire, yapma. Biz düşmanın değiliz. Yapma böyle. Onu biz de seviyoruz."

Claire, "Yeterince değil!" diye çıkıştı ve onları orada bırakıp önce yürümeye, sonra da koşmaya başladı. Kimse onu durdurmaya çalışmadı. Karmaşık koridorlardan geçerken kalbi küt küt atıyordu. Önünde vampir bekçilerin durduğu kapıyı bulana kadar üç farklı rota denemesi gerekti.

Sağ ellerini uzatarak *geçemezsin* mesajı verip Claire'in önünü kestiler. Claire yavaşladı ama yürümeye devam etti. "Oliver'la görüşmem gerekiyor," dedi. "Hemen."

"Müsait değil."

"Onunla konuşmalıyım!"

"Dur."

Durmadı. Planının ne olduğundan emin değildi. İçinde herhangi bir şey yapmak için duyduğu karşı konulmaz istek dışında bir şey yoktu. Shane'i son gördüğünden beri muhtemelen on beş dakika geçmişti. O yaşıyordu, Claire emindi bundan. Bir şeyler yapılmalıydı. Birileri onu dinlemek zorundaydı. Sağdaki vampirin gözlerinin içine baktı. Onu tanıyordu, Amelie'nin her zamanki ekibindendi. Claire onu bazen... insan gibi olmasa da konuşulabilir biri gibi görürdü.

Ama şimdi değil. Yüzü beton gibiydi. Açık kahverengi gözlerinde hiç sıcaklık yoktu. "Geri dön," dedi. "Hadi."

Yapamazdı. Pes edemezdi çünkü Shane olsa pes etmezdi. Vahşi bir kedi gibi mücadele eder, ya hapse girer ya da oradan geçerdi. Claire de onun için bundan azını yapamazdı.

Claire'i yakalayıp koridorun diğer ucuna götürmesi, vampirin bir saniyesini aldı. Claire'in tekmeleri ve çığlıkları

boşunaydı. Hız yüzünden başı döndü ve midesi bulandı. Dengesini öyle kaybetmişti ki vampir onu dışarı çıkarıp kapıyı kilitlediğinde Claire zor ayakta duruyordu.

Bağırıp çağırarak kalın ahşap kapıyı tekmeledi. Öfke ve adrenalinden gözü dönmüştü. Sonunda nefes nefese yere yığıldı.

"Bitti mi?" dedi bir ses.

Şaşkınlıkla etrafına baktı ve hücreye çevrilmiş o odada yalnız olmadığını anladı. Odada iki kamp yatağı, birkaç şişe su ve yarım kutu gofret vardı. Bir de tanıdık bir çocuk. Zayıftı, yağlı saçları yüzüne düşüyordu.

"Jason!" dedi birden korkuya kapılarak. Eve'in kardeşi uygun koşullarda bile güvenilir biri değildi ki bir hücreye tıkılmak uygun koşuldan sayılmazdı.

Yataklardan birinde bağdaş kurup oturmuş, gofret yiyordu. "Hücreye kapatılmaktan ben de nefret ediyorum," dedi Jason. "Ama kapıya bağırmak sana bir şey kazandırmaz. Başımı ağrıttın. Demek sonunda vampirlerin ters tarafına denk geldin. Aferin."

"Burada ne yapıyorsun?"

Kahkaha atarak ellerini gösterdi. Kelepçeliydi. "Hapishane çalışması. Bana tüfek fişeği doldurtuyorlar. Bir süre dinlenecektim ki bağırıp çağırarak her şeyi mahvettin."

Claire diz çökerek kapı kilidini inceledi. Yeni ve sağlam görünüyordu. Menteşelere baktı. İç tarafa değil, dışa çakılıydılar. Odayı araştırmaya başladı. Vampir dünyasında sık

rastlandığı gibi penceresiz bir odaydı. Dört duvar, halı, ahşap kaplamalar ve birkaç eşya dışında hiçbir şey yoktu.

Jason'a döndü. "Yanında bir şeyler var mı?" Myrnin ya da başka biri Claire'in üstünü aramıştı ve cepleri bomboştu.

"Tek bir şey bile yok," dedi Jason. "Neden? Beni arayacak mısın?" Güldü. "Shane bu işe bayılacak."

"Shane'in başı dertte," dedi Claire. "Bana yardım etmezsen parmağını koparıp kapıyı kemiğinle açarım."

Jason gülmeyi bırakıp ona uzun uzun baktı. "Sen ciddisin," dedi. "Hah. Bu kötülük sana fazla."

"Kes sesini de yardım et."

"Yapamam. Kendi kıçımı kurtarmak zorundayım. O kapıya dokunmak gibi kuralları aşan bir şey yaparsam buzdolabında kan poşeti olurum. O da şanslıysam. Ölüm cezasını unuttun mu?" Etkiyi arttırmak için kelepçelerini şangırdattı. "Temyiz başvuruma hazırlanıyorum."

Claire onu görmezden geldi. *Düşün. Düşün!* Denedi ama kullanabileceği pek bir şey yoktu. Su. Plastik şişeler. Paket kâğıtları metal içeren bir kutu gofret...

Kutuyu alıp bir gofretin kâğıdını çıkardı ve dikkatle katlamaya başladı.

"Hobileri ben de severim ama origaminin sırası mı? Kuş mu yapıyorsun?"

Claire ince, metalik bir sonda yaptı. Kilit açamayacak kadar yumuşaktı. Duvar diplerini yokladı. Modern hayatın güzel yanlarından biri, her yerde priz bulabilmenizdi.

Sondanın bir ucunu prizin bir deliğine soktu, sonra büküp diğer ucunu diğer deliğe sokarak devreyi tamamladı. Çarpılmak kaçınılmazdı. Dişlerini sıkıp acıya katlandı. Bu kadarı onu öldürmezdi. Myrnin'in laboratuvarında sayısız kere çarpılmıştı.

Mukavva gofret kutusundan bir parça koparıp devreye tuttu. Mukavva parçası tütmeye başladı, duman yoğunlaştı, sonra da küçük bir alev belirdi. Claire sevinçle gülümseyerek mukavva parçasıyla kutuyu tutuşturdu. Alev alan kutuyu da halıya koydu. Halı anında eriyip duman çıkarmaya başladı.

Yangın alarmı devreye girdi.

"Yok artık," dedi Jason. "Sen manyaksın."

Vampirler ateşi çok ciddiye alırdı. Ateş onları bir anda öldürebilecek bir şeydi. Kurucu Meydanı'ndaki tüm binalar yangın tespit sistemleriyle donatılmıştı.

Duman yoğunlaşarak yükseliyordu. Claire kendini tutamayıp öksürmeye başladı. Koku berbattı. Priz tutuştu ve alevler yavaşça duvardan tavana ilerledi.

"Söndür şunu," dedi Jason. Artık hiç eğlenmiyordu. Tam tabanıyla ateşi söndürmeye girişmişti ki alarm tiz bir sesle çalmaya başladı. Siyah dumanların yayıldığı odanın bir köşesine çekilirlerken duvar tamamen alev aldı. Kapı açılıp elinde yangın söndürücüyle bir vampir içeri girince Claire'in içini vahşi bir sevinç kapladı. Vampir durumu incelerken onları görmezden gelerek duvarın dibine gitti ve duvarı köpüğe boğdu.

Claire açık kalan kapıya koştu. Koridorda bir süre ilerleyene kadar Jason'ın gelmediğini fark etmemişti. Arkasına baktığında Jason'ın bıraktığı yerde, kapıya dönük oturduğunu gördü.

Kelepçeli ellerini havaya kaldırarak ona orta parmağıyla hareket çekti.

Peki. Hapiste kalmak istiyorsa kendi bilirdi. Claire'in hiç itiraz olmazdı.

Alarm dört bir yanda çalıyor, herkesi yangını söndürmeye çağırıyordu. Yangın büyük değildi, saniyeler içinde sönecekti ama kaos yaratmıştı. Claire'in tek ihtiyacı da buydu. Zemin kata inmesi, bir araba bulması gerekiyordu. Sonra da... Sonrasını sonra düşünürdü. Buna mecburdu. Madem Michael'la Eve yardım etmiyordu...

Asansöre ulaşıp otopark düğmesine bastı. Çalabileceği bir araba olmalıydı. Oradan çıkmak ve su arıtma tesisine dönmek zorundaydı. Saniyeler bile önemliydi. Shane hâlâ yaşıyordu, Myrnin ne derse desin, *inanıyordu* buna.

Myrnin'e inanmayı reddediyordu.

Asansörün kapısı açılınca dışarı fırladı ama hemen durmak zorunda kaldı çünkü Morganville polis şefi Hannah Moses, elinde silah ve yüzünde ciddi bir ifadeyle karşısındaydı. Silahı doğrultmamıştı ama o adımı da atması zor değildi. Birkaç adım ötesinde belediye başkanı Richard Morrell vardı. Uzun boylu, yakışıklı ve gençti. Claire'den on yaş bile büyük değildi ama yaşından çok daha büyük gösteriyordu. Özellikle de o an. Stres yüzünden olmalıydı.

Uzun, siyah saçlarını kasırga gibi savurarak ondan kurtulmaya çalışan kız kardeşi Monica'yı zapt etmeye çalışıyordu. Monica, Claire'i görünce donakaldı. Morganville'in şımarık bir prensesi varsa, o Monica'ydı. Claire onunla zıt düşmeden çok daha önce kendi kendisini seçmiş ve tacını takmıştı. Bir yandan da güzel olması ve kıyafetle ayakkabıya ayırabildiği yüklü bütçesi onu kurtarmaya yetmiyordu. Dudakları aralandı ama sesi çıkmadı. Uzun topuklarıyla ağabeyinin ayağına basmaya çalıştı ama Richard onunla boğuşmaya alışıktı. Ayrıca da çelik burunlu ayakkabı giyiyor olmalıydı.

"Herkes sakin olsun," dedi Hannah. Ürkütücü bir yapısı vardı. Varlığı, bulunduğu ortamda hissediliyordu. Durum ne olursa olsun bunları daha önce yaşadığına, hatta kitabını yazdığına insanı inandıran bir auraya sahipti. Bazen bunun doğru olmadığı neredeyse kesindi ama yüz ifadesinden ve vücut dilinden bunu anlamak imkânsızdı. Balıksırtı örülmüş siyah saçlarını ensesinde dikkatsizce toplamıştı. Polis üniforması üstündeydi ama şapkayı bir yerlerde kaybetmişti. Yüzündeki yara izi loş ışıkta korkutucu görünüyordu. Gözlerini bir an olsun diğerlerinden ayırmıyordu. "Yangın nerede diye sorardım ama yukarıda olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Söndürüldü," dedi Claire. "Hannah, hemen buradan gitmek zorundayım."

"Tek başına hiçbir yere gidemezsin."

"Monica'nın burada ne işi var? Diğerleriyle birlikte gitmişti." Morganville'in ayrıcalıklı elit kesimi -çoğu vampir-

di ama aralarında sağlam bağlantıları olan birkaç insan da vardı- draug'ların ana saldırısından önce kaçmıştı. Monica otobüse neşeyle binmişti.

"Bırak beni, Richard. Hiçbir yere gitmiyorum!" Ağabeyi onu bırakınca Monica kısalığı yasaları zorlayan, el yakan elbisesini düzeltti. "Ağabeyimden başka kimsem yok. O da kalkmış, yersiz bir sadakat duygusuyla insanları kurtarmaya buraya dönmüş. Bensiz tehlikeye atılmasına izin veremezdim ya?" Bir an tereddüt etti, sonra omzunu silkti. "Ayrıca param bitti. Kredi kartımda da limit yok."

"Sen de buraya mı döndün?" Claire duyduklarına inanamayarak ona bakakaldı.

"Sana ne, ergen!" dedi Monica. "Hangi timsahlarla yüzdüğün beni ilgilendirmez. Umarım en güzel yerlerini yerler."

"Her neyse. Bunlara vaktim yok. Draug'lar Shane'i yakaladı. Onu kurtarmalıyım. Başka çarem yok."

Hannah'nın yüzü yumuşadı. "Yakalandıysa neler olacağını biliyorsun, canım. Çok üzüldüm. Gerçekten."

"Hayır, o güçlüdür. Shane çok güçlüdür. Onlardan kurtulacak biri varsa o da Shane'dir. Ben inanıyorum. Hannah, bana yardım etmek zorundasın..." Ağlamamaya çalıştı. Gözyaşlarının faydası yoktu. "Lütfen."

Monica bile susmuştu. Şımarık tavrı da kalmamış gibiydi. Hannah sessizce düşündü, sonra başını yavaşça iki yana salladı. "Hiç şansın yok," dedi. "Nerede tutulduğunu bile bilmiyorsun..."

"Su arıtma tesisinde," diye araya girdi Claire. "Onu başka yere götürecek vakitleri olmadı. Götüremezler de zaten. Myrnin vanaları kapattı. Oradan kolay kolay ayrılamazlar."

"O yaratıklar söz konusuysa bir şeyi yapamayacaklarını varsaymak olmaz. Güya buraya da gelemezlerdi ama geldiler." Hannah kararını vererek silahını kınına koydu. Gözleri hâlâ Claire'deydi. "Planın ne?"

"Gidip onu kurtarmak."

"Tatlım, öyle plan olmaz. Orduda biz buna amaç diyoruz." Hannah şefkatle ama bir yandan da kararlılıkla konuşmuştu. "Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorsun."

"Aslında," dedi merdivenin oradaki gölgeden bir ses, "biliyoruz." Michael, Eve'le birlikte ortaya çıktı.

Myrnin'i boğazından tutuyordu ve vampir hiç iyi görünmüyordu. On raunt dövüşüp kaybetmişe benziyordu.

Dayak yemiş gibiydi. Michael sert bir ifadeyle onu sarstı. "Bana söylediklerini onlara da söyle."

Myrnin boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Michael bırakınca dizlerinin üstüne çöküp öksürmeye başladı. "Niyetim kötü değildi," dedi fısıltıyla. "Sizi kurtarmaya çalışıyordum. Hepinizi."

"Claire'e söyle."

Myrnin boynunu büktü. Siyah saçları yüz ifadesini gizliyordu. "Hâlâ hayatta olabilir."

Umut, huzur değil acı getirdi. Göğsünü yarıp kalbini sıkıştıran bir acı patlaması. "Yalan söyledin," derken, kalp atışlarından kendi sesini zor duydu.

"Hayır. Hayır, doğruydu. O gitti, Claire. Draug'lara yakalanan insanlar istisnasız ölür. Vampirler daha çok dayanır, insanlarınki kısa sürer. İnsanlar bir de... rüya görür. Vampirler gibi acı çekmezler. Onlar için kolaydır. Hayallere dalarlar." Başını kaldırıp baktı. Claire onun yüzünde, gözlerinde ne gördüğünü bilemedi çünkü kendi gözleri yaşlarla doluydu. "Onu orada bırakmak daha insaflı bir hareket olur. Ölüyor, Claire. Ya da öldü. Hangisi olursa olsun..."

"Şu an hayatta," dedi Claire sadece.

"Evet," dedi Michael. Sesi yabani bir hayvanın hırlaması gibiydi. Gözleri karanlıkta koyu kırmızı ışıltılar saçıyordu. "Bize yalan söyledi. Shane'i kurtarmaya gidiyoruz. Hemen."

Myrnin tekrar başını eğdi. Bu kez konuşmaya bile çalışmamıştı. Tek yaptığı... başını iki yana sallamak oldu.

Claire, yaptığının onu ne kadar yaraladığını düşünemiyordu bile. Düşünmeye de çalışmadı. Hannah'ya döndü. "Gidiyoruz."

"Hâlâ planınız yok."

"Var," dedi Michael. "Bizi kovaladılar çünkü sistemin zayıf noktalarına saldırıyorduk. Onlara açıkça kafa tuttuk. Bu kez öyle yapmayacağız. Tek amacımız Shane'i kurtarmak. Draug'lar insanları umursamaz. Onların derdi vampirlerle. Bizi avlamak istiyorlar." Tekrar konuşmadan önce, söylediklerinin yerine oturmasını bekledi. "Beni umursayacaklar. Umursamalarını sağlayacağım. Farklı yöne gidip onları kendime çekeceğim. Kalan herkes Shane'i kurtarmaya gidecek."

Belli ki Eve'in bu plandan haberi yoktu. "Hayır!"

"Eve, bunu yapabilirim. Bana güven."

"Hayır, Michael. Seni zaten bir kere ele geçirdiler..."

"Nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi Michael. "Onu da bu yüzden orada bırakamam zaten. Yardım beklemeye vaktimiz yok. Oliver yardım etmeyecek zaten. Claire o konuda haklıydı."

Hannah, göz ucuyla Myrnin'e baktı. "Ya o? Yardım edecek mi?"

"Yeterince etti," dedi Claire. "Burada kalsın." Myrnin ona baktı. Claire, vampir tekrar başını eğene kadar gözlerini ondan ayırmadı. "Şu an bir tane daha vampire ihtiyacımız yok. Anlaştık mı?"

"Tamam," dedi Hannah. "Bir plan var sayılır ama tam olarak nerede tutulduğunu bilmiyorsunuz ve bina çok büyük. Daha çok adama ihtiyacınız var. Ben de geliyorum."

"Hannah," dedi belediye başkanı. Gergindi ve ifadesi onu ele veriyordu. "Yapamazsın. Çok tehlikeli."

"Bana bunun için maaş veriyorsun, Richard," dedi ona gülümseyerek. O gülümsemede fazlasıyla anlamlı bir şeyler var gibi geldi Claire'e. Belediye başkanıyla polis şefi arasındaki arkadaşlığın ötesinde bir şeyler. Richard'ın bakışları onu doğruluyordu. "Sen kardeşinle ilgilen. Bana bir şey olmaz."

Richard bir an gözlerini kapattı. "Hayır. Sen gidiyorsan ben de geliyorum. Monica, içeri gir ve orada kal."

"Hayatta olmaz. Gidip bensiz bir yerlerde ölmene izin veremem, pislik."

"Kapat çeneni," dedi Eve. "Sana ve saçma sapan triplerine ayıracak bir saniyemiz bile yok."

"Yoksa ne yaparsın? Kanını üstüme mi sıçratırsın, Ucubenaz Emo Prenses?"

Claire öne çıkıp Monica'nın dikkatini kendisine çekti. Nasıl göründüğünü bilmiyordu ama Monica sanki bir adım gerileyecekmiş gibi oldu. "Tamam. Sen de gel." Monica en kötü ihtimalle kurtlara atılacak kuzu işlevi görürdü ki Shane yaşamla ölüm arasında kalırsa Claire gözünü bile kırpmadan bunu yapardı. "Yoluma çıkarsan, seni öldürürüm." Hiçbir konuda tereddüdü yoktu artık. Söylediklerinde çok ciddiydi. Monica bunun ötesinde bir şeyi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Claire onun canını sıkmamaya dikkat etmiş, sorun çıkmaması için çabalamıştı ama bunlar çok geride kalmıştı artık.

Claire'in ruhunda ona karşı ne kaldıysa, Monica anlıyor gibiydi çünkü derin bir nefes aldı, saçını şöyle bir savurup başını salladı. "Yoluna çıkmayacağım," dedi. "Yardım edeceğim. Shane'e borçluyum. Hem onlar mı benden daha acımasız olacakmış? Yok canım." Başıyla Michael'la Eve'i göstermişti. Claire bir haklılık payı olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Bir kerelik bir olay. Ben sizin dostunuz değilim. Asla da olmayacağım. Ama Shane böyle ölmeyi hak etmiyor. Ölecekse onu *ben* öldüreceğim."

Söylediklerinde sonuna kadar samimiydi. Claire onun saçmalıklarına vakit ayırmak istemiyordu. "Peki," dedi. "Hadi gidelim artık." Zırhlı araca yöneldi. Michael kapıları açıyordu. "Ama arkaya oturacaksın, Monica."

*

Arabayı Michael kullandı çünkü vampir görüşüne sahip tek kişi yine oydu. Eve'le Claire ön koltuğu paylaştı. Pompalı tüfekler yüzünden pek rahat değillerdi. Monica, Richard ve Hannah arkadaydı.

Eve, aynadan Monica'yı süzüyordu. "Yanlış bir adım atarsa yemin ederim ki karnını deşerim," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Claire. "Michael'la ikiniz... Öldüğüne ikna olmuştunuz. Gözlerimle gördüm. Ama sonra..."

"Michael, Myrnin'le Oliver hazretlerinin konuşmasına kulak misafiri oldu. Oliver, Shane'in hayatta olma ihtimalinden bahsetmiş. Michael bunu zaten biliyormuş." Eve'in dudakları aralandı ama bir gülümseme değildi bu. Aksine, dişlerini sıkmıştı. "Michael onunla biraz sohbet etmeye karar verdi. Garaja geleceğini tahmin ettiğimiz için oraya geldik." Dudakları tekrar birleşti. "Kalabalık olmaya ben de varım ama Richard Morrell'le Hannah Moses'a güvenebileceğimizden emin misin? Monica'dan bahsetmiyorum bile."

Claire omuz silkti. Bunları dert edecek hâlde değildi. "Bence bir kez işin içine girince çıkmaları kolay olmaz," dedi. "Onsuz geri dönmeyeceğim, Eve. Yapamam. Bir kez daha olmaz. Ne olursa olsun böyle ölmesine izin vermeyeceğim."

Keder ve korku, içinde taşıdığı kilitli sandığın kapağını zorluyordu. Eve elini sıkı sıkı tuttu. "Biliyorum," dedi. "İnan ki anlıyorum." Anlıyordu. Draug'lar Michael'ı da yakalamış, su altında esir etmişti. Ondan beslenmişlerdi.

Eve onu anlıyordu.

Claire kendi ıstırabından sıyrılmaya çalışarak, "Siz nasılsınız?" diye sordu. "İkiniz yani. Aranız daha iyi mi?"

Eve göz ucuyla Michael'a baktı. Michael onları duymuyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu ama oyunculuk yeteneğini ilerletmesi gerekiyordu. "İyi," dedi Eve ama tatmin edici bir cevap değildi bu. "Anlaşıyoruz."

"Bir arada olabiliyor musunuz diye sormuyorum. Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum," diye araya girdi Eve. "En iyisi sonra konuşmak."

Michael bundan daha gergin ya da üzgün görünemezdi, diye düşündü Claire.

Richard ve Hannah bir köşede arabanın metal duvarına dayanmış, elleri üstteki tutunma yerlerinde, hararetle fısıldaşıyorlardı. Monica, Amelie'nin lüks tahtına oturma hakkı olduğuna karar vermişti anlaşılan. Claire şaşırmadı. Amelie'nin ileride bunu duyacağını umuyordu.

Çok eğlenceli olurdu.

Şehir boyunca uzanan yol pek uzun sürmedi. Özellikle de Michael'ın gittiği hızda. Gece birden bire çöktü. Yağmur kesilse de bulutlar hâlâ şehrin tepesindeydi. Nem hâlâ insanı rahatsız ediyordu. Claire'in üstünde sanki görünmez, yapış yapış bir küf tabakası büyüyordu.

Kafasındaki saat işliyordu. Shane için şimdiden çok, çok geç olmuştu. Claire gözlerini kapatıp ona konsantre oldu. Ona ulaşıp güç vermeye çalışıyordu. *Benimle kal. Lütfen da-*

yan. Daha kısa zaman önce, işlerin o en korkunç olduğu gün, Shane de Claire'e aynı şey için yalvarmıştı. Mantık ve koşullar ne kadar aksini gösterse de Shane, Claire'in hayatta kalacağından emindi. Ona olan inancını hiç kaybetmemişti. Claire de ona inanıyordu. Elinden başka bir şey gelmiyordu ama inanıyordu. Yanında Shane olmadan bu karanlıktan kurtulamazdı.

Shane'i gerçekten sevip sevmediğine dair çok küçük bir şüphesi olmuşsa da, şu an emindi. Aşk mutlu ediyorsa birini sevmek kolaydı ama zorsa korktuğunuz şeylerle yüzleşmenizi gerektiriyorsa... İşte o zaman farklıydı. Shane bunu Claire için birçok kez yapmıştı. Korktuğu şeylere göğüs germişti. Şimdi Claire de aynı şeyi yapmak zorundaydı.

Gözlerini açtı, sakindi ve odaklanmıştı. Michael kamyoneti durdurdu. "Aynı plan," dedi. "İnip arkayı açacağım. Claire, anahtarlar sende kalsın." *Geri dönemezsem*, dememişti ama aslında onu kastediyordu. Eve çaresizlikle yutkundu, sadece bir an bakışları kilitlendi.

"Seni hâlâ seviyorum," dedi. "Ciddiyim. Hepsinde."

Eve cevap vermese de başını salladı.

Michael kamyonetten atlayıp gölgelerin arasına karıştı.

Gözyaşları yanaklarına süzülürken, "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Eve.

Michael belki de onu duymuştu. *Umarım duymuştur*, diye düşündü Claire.

Claire arabadan indi ve Eve'e inmesine yardımcı oldu. Arkaya dolaştığında Hannah, Richard ve Monica da inmiş-

ti. Ve Michael yoktu. Claire arabayı kilitleyip anahtarı pantolonunun cebine attı.

Hannah el fenerini yaktı. Eve'in de feneri vardı. "Richard, ben sen ve Monica'yla birlikteyim. Claire, GSM hattı öncelikli müşterileri için hâlâ çalışıyor. Shane'i bulursan ara. Ben de arayacağım. Sonuç ne olursa olsun on beş dakika sonra buradayız."

O olmadan gitmeyeceğim, diye düşündü Claire ama bunu dile getirmedi. Sadece başını sallayıp telefonunu kontrol etti. Sinyal vardı. "Güzel," dedi. "Onu suda tutuyorlardır, değil mi?"

"Ana girişten, merdivenlerden aşağı. Sonra sağa, sola ayrılıyoruz. Her havuzu ve tankı kontrol edin," dedi Hannah. "Kızlar, oradayken arkanızı kollayın."

"Emredersiniz," dedi Eve gülümsemeye çalışarak. "Pardon. Böyle zamanlarda film çekiyormuşuz gibi davranmak beni hep neşelendirir. Gerçi burada filmden fırlamış gibi duran ben değilim ama neyse."

Grup hâlinde hareket edip ana girişe yöneldiler.

İçerisi karanlıktı, Eve'in el feneri ortalığı çok da aydınlatmıyordu. Merdivenlerden inmeye başladılar. Monica tökezledi, Eve ona, hangi aptal böyle bir zamanda topuklu ayakkabı giyer ki, gibi bir şeyler tısladı. Ama Claire konsantrasyonunu hiç kaybetmeden önüne bakıyordu.

Merdivenlerin en alt basamağına geldiklerinde Hannah başını salladı. "Sen sağa git," diye fısıldadı. "Sessiz ol. On beş dakika, Claire. Çok ciddiyim."

Claire onaylayarak başını salladı. Ama hiç de öyle düşünmüyordu.

Claire'le Eve sağa doğru ilerlediler. Eve'in el feneri, beton, borular, sarı neon işaretler ve tabelaları gösteren bir alanı aydınlatıyordu. Claire, içeride hâlâ pille çalışan acil durum ışıkları olduğunu tahmin etti ve Eve'den fenerini kapamasını istedi. Gözlerinin alışması birkaç saniye sürse de etrafı araştırmak için böylesi daha iyiydi.

Binanın bu en alt katı, açık havuzlarla doluydu. Ama havuzlar daha uzakta, dikenli tellerin öbür tarafındaydı. İçeride sıra sıra kapalı ve açık tanklar vardı. İlk tanka çıkan basamakları tırmanarak fenerini açtı. Başını sallayıp aşağı indi.

Biraz ilerideki ikinci bir tankın üstü ise plastik, eğik bir kapakla kapatılmıştı ve tankın üzerinde numune almak için açılır kapanır bir bölme vardı. Tırmanma sırası Claire'deydi. Bölmeyi açtı, içerideki keskin koku genzine doldu. Claire pis, bulanık suda bir şey göremedi. Shane bu tankın içinde olsa kesin çoktan ölmüş olurdu.

Eve'in yanına indi. Eve bir şey sormadı. *Sormasına gerek yok ki,* diye düşündü Claire.

Aramaya devam ettiler. Beş tank daha, bazısı açık, bazısı kapalı. Ve hiçbir şey.

Neyse ki etrafta draug yoktu. Belki de Michael haklıydı. Belki de Michael'la kovalamaca oynarken insanları umursamıyorlardı.

"Orada," diye fısıldadı Eve. "Bak."

Michael. Havuzların yanındaydı. Yürüme köprülerinin üstünde koşuyor, havuzlar eğiliyor, bükülüyor, dalgalanıp ona yetişmeye çalışıyordu.

Draug, Michael'ın peşindeydi ama Michael onunla resmen oynuyordu.

"Daha hızlı gitmeliyiz," dedi Claire. "Çabuk." Sonraki merdivene yönelip havuza baktı.

Loş ışıkta solgun ve kör gözlerin sahibi bir ölü ona bakıyordu.

Claire çığlık attı. Çığlığı karanlıkta öyle çınlayarak yankılandı ki sanki bir alarm çalmıştı. Ama Claire önemsemedi çünkü çok fena yanılmıştı.

"Hadi!" diye bağırdı Eve onun kulağının dibinde. Claire'in yanına çıkıp kolunu arkadaşının beline doladı. "Çabuk, in aşağı! Hadi!"

"O ölmüş," diye fısıldadı Claire. "Ah Tanrım, Eve..."

Eve yutkunup zorla cesaretini topladı ve bakışını havuzdaki ölü yüze çevirdi. "O Shane değil," dedi sonunda.

"Ama..." Claire'in içinde cam kadar kırılgan bir umut yükseldi. "Emin misin?"

"Eminim," dedi Eve. "Bu o değil. Gel hadi. Gitmeliyiz. Sesini duymadılarsa..."

Aşağı atlayıp aynı anda metal ızgaraya kondular ve sıradaki tanka yöneldiler. Ama az ileride karanlık gölgelendi.

Sonra o karanlıktan beyaz bir yüz çıktı. Gözleri göz değildi, ağzı olmayacak şekilde oynuyordu. Kör gözlerle bakmadıkça, karşılarındaki bir insan değildi.

Magnus. Yanında başkaları da vardı ama Claire nedense onu tam olarak seçebiliyordu. Diğerleri sadece kötü fotokopiler gibiydi. Onlar aynı... yoğunluğa sahip değildi.

"Sen. Parlak gözlü kız," dedi.

"Evet, ben. Sen beni istiyorsun," dedi Claire. "Çünkü ben kim olduğunu biliyorum. Baştan beri biliyordum. Sadece farkında değildim. Shane'i bırak. Beni alabilirsin."

"Çocuğum," dedi Magnus neredeyse mırlayarak. "Seni istersem zaten alırım." Magnus'un yüzü bir anda bozulup öyle canavarca ve korkunç bir görüntü aldı ki Claire kendine hâkim olamayıp çığlık attı. Diğer kopyalar da aynadaki yansımalar gibi Magnus'u taklit ettiler. Ki aslında gerçekten de öyleydiler. Hepsi Magnus'un bir parçası, yansımasıydı.

Hepsi birbirine bağlıydı ve bu, bir şekilde önemliydi ama Claire'in bunu düşünecek zamanı yoktu.

Silahını kaldırıp ona doğru ateşledi.

Silah omzunu sertçe tepti ve acı bir barut bulutu Claire'i sardı. Ama geç kalmıştı. Magnus onun niyetini önceden anlayıp diğerlerine karışmıştı. Ve saçılan damlacıklarsa Magnus değildi, onların efendisi değildi.

Magnus gitmişti, ızgaradan aşağı süzülmüştü.

"Vakit geldi," dedi Eve. "Artık Shane'i bulmalıyız."

9

SHANE

Artık ölmek üzereydim. Vücudumun nasıl hafiflediğini, garip bir şekilde boş geldiğini ve kaslarımın nasıl ağrıdığını şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Kafam zonkluyor, beynimin içinde hızlı bir saat işliyordu sanki. Tansiyonum düşüktü, beynime daha az oksijen gidiyordu. Etrafımdaki su (tabii gerçek su değil) mat bir kırmızı olmuş, aklıma kötü anılar getiriyordu. Bir motel odasında, banyo kapısını açtığımda annemin kireç gibi beyaz yüzünü ve etrafındaki sulu kanın rengini hatırlatıyordu mesela. Üzerinde giysileri vardı, diye hatırladım bir anda. Ve küveti tamamen doldurmamıştı, sadece yarısı doluydu.

Bu konuyla ilgili öyle çok düşünüyordum ki, artık gerçek gelmeye başlamıştı. Reddettiğim o hayaller gibi. Birden oradaydım işte. Soğuk taşlara basarak anneme bakıyordum. İncecik göz kapakları açıldı, gözleri buz mavisiydi. "İzin verirsen çok acımayacak tatlım. Claire seni

kurtarmaya gelmeyecek. Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek," dedi.

"Anne," diye fısıldadım. Sesi tıpkı hatırladığım gibiydi. Üzgün, sessiz ve hayal kırıklığına uğramış. Belki biraz da korkmuş. Annem çoğu zaman bir şeylerden korkardı. "Anne, üzgünüm, pes edemem."

"Yapamayacağın birçok şey var Shane," dedi. Sesi sıcak, zarifti, ama söyledikleri hiç de öyle değil. "Beni kurtaramadın. Kardeşini kurtaramadın. Kendini de kurtaramayacaksın. Artık senin için çok geç. Pes etmelisin. Şu an hissettiğin acı ancak o zaman dinecek. Ben senin annenim. Seni acı çekerken görmek istemiyorum."

"Claire gelip beni bulacak."

"Claire de bir rüya. Seni hiç sevmedi. Seni kimse sevmedi, tatlım. Sen öyle biri değilsin. Neden onun gibi akıllı, güzel bir kız seni istesin ki? Bütün bunları sen uydurdun. Diğer saçmalıkları kafanda uydurduğun gibi. Evlendiğinizi, bebeğinizin olduğunu, birlikte mutlu olduğunuzu uydurduğun gibi. Bunların hiçbiri gerçekleşmeyecek oğlum."

Konuşan sanki annem değil de babamdı. Benim ne kadar umutsuz, çaresiz, değersiz olduğumu babam söylerdi. Annemse sessizce kendimi daha iyi hissetmem için uğraşırdı, daha kötü değil. Demek her şey buraya kadarmış.

Ama annemin söylediklerinin en korkunç tarafı da, içimde yaşayan canavarın aslında onunla aynı fikirde olmasıydı. Başıma hiç iyi bir şey gelmiyordu çünkü iyi şeyleri hak etmiyordum. Ben sadece kavga etmek için yaratılmış-

tım. İnsanları korumaya çalışıp başarısız olmak için yaratılmıştım.

"Claire öldü," dedi annem küvetin içinde doğrularak. Etrafındaki kırmızı su dalgalandı. "Claire öldü. Sense bunu inkâr etmeye devam ediyorsun. Aklını kaybettin. Anlamıyor musun? Üzüldüğünü biliyorum ama daha fazla hayal dünyasında yaşayamazsın. Sana gerçekleri anlatıyorum, biliyorsun değil mi?"

"Hayır," dedim. Sesim cılızdı, kaybolmuştu. "Hayır, bu doğru değil. Biz onu geri getirdik. O yaşıyor."

"Tabii ki onu geri getirmedin. Bu çok saçma. Claire öldü ve bedenini aldılar. Sen de babanın silahını çıkarıp kendini vurdun ve o zamandan beri ölüyorsun. Gerçeği bilmek istiyor musun? Claire seni hiç sevmedi. O vampiri sevdi. Myrnin'i."

"Hayır." Geri geri yürümeye başladım. Ayakkabılarımın altındaki fayanslar keskin ve ıslaktı. Ah, hayır. Ayakkabım yoktu ki. Yalın ayaktım. Sanki kırık camlara basıyordum. Ama acının da bir faydası vardı. Bana bu odanın gerçek olmadığını, o ucuz otelin banyosundaki duvarlardan suların damlamadığını, annemin gözlerini açıp bu korkunç şeyleri söylemediğini, bütün bunları aslında onun yaptığını hatırlatıyordu.

Bütün bunları Magnus yapıyordu. Ölmüş annemin ağzından benimle konuşuyordu.

"Hayır," dedim daha yüksek sesle. "Defol beynimden, seni adi ucube!"

"Oğlum..."

İleri atılıp ayaklı küvetin bir kenarına yapıştım ve küveti sertçe yana doğru devirdim. Etrafımı kanlı sular sardı. Derken ben de küvetin içindeydim. Hayır, suyun içinde. Şişenin içinde çırpınıp beni içeride tutan kapağı yumrukluyordum. Üzerinde kanlı parmak izleri bırakıyordum. Esinti zayıftı ama bir anlamı vardı.

Yandan gelen zayıf ışık gibi.

Yüzüm suyun, daha doğrusu sıvının dışındaydı. Derin bir nefes alıp bağırdım. Hafif bir inilti çıktı dudaklarımdan. Tekrar deneyip daha yüksek sesle bağırdım ve camı bir kez daha yumrukladım.

Claire. Claire geri dön. Ama bir dakika. Belki de gerçek değildi, belki de onu, her şeyi uydurmuştum. Belki Claire hiç var olmamıştı ya da belki ölmüştü ya da beni hiç sevmemişti...

Ama beni bulan Claire değildi.

Yüz tanıdıktı ama Claire'e ait değildi. Bir kıza ait de değildi. Karşımdaki, daha geniş, daha köşeli bir yüzdü. *Dick,* diye düşündüm sonunda. *Dick Morrell.* İtiraf etmek gerekirse hayatımı kurtarmaya geldiği için artık ona Richard demeliydim. O aileden nefret etmek için onca enerji harcamışken şimdi bir Morrell tarafından kurtarılacak olmak cidden berbattı.

Bu bir hayal *olamazdı*, değil mi? Sonuçta bir Morrell'ın gelip beni kurtaracağını hayatta kendim uydurmuş olamazdım.

Richard camdaki buğuyu silip beni gördü. Yüzündeki ifadeye bakılırsa pek de iyi görünmüyordum. Bağırarak bir şeyler söyledi ve Hannah Moses'la başka biri daha geldi. Tanrım, Monica mıydı o? Yok. Hayal görüyordum herhâlde. Üçü birlikte camı ittiler.

Doğrulmaya çalıştıysam da beceremedim. Draug'lar etrafımı sarmıştı. Nabzım deli gibi atmaya başladı. Kaçmama fırsat vermeden beni öldürmeye çalışıyorlardı. Kendilerini geri çektiklerini fark ettim. Hayatta kalmamı istiyorlardı. Beni bu yüzden sığ suya koymuşlardı. Onlar son damlamı tüketmeden boğulmayayım diye.

Tek elimi kaldırmayı başardım. Betim benzim atmıştı ve titriyordum. Ama elimi kaldırmayı başardım ve Hannah beni tutarak sertçe çekti. Omuzlarım biraz suyun yüzeyine çıkınca Richard da beni tutup yukarı çekti. Bir şeyin üzerinden yuvarlandım. Neydi o? Bir havuz mu? Hayır, bir tür konteynır. Belki su arıtma tesisinin bir parçasıydı. Çelik ızgaraya o kadar sertçe çarptım ki normalde her yerimin mosmor olması gerekirdi. Ama bütün kanım çekildiği için vücudumda morluk bile oluşmuyordu. Tenim güneşin altında saatlerce kalmışım gibi kıpkırmızıydı ve kırık camların üstünde yuvarlanmışım gibi canım acıyordu. Yine de hayattaydım.

Buna yaşamak denirse.

"Claire," diye fısıldadım. Doğrulmaya çalışsam da kollarım beni kaldırmayacak kadar güçsüzdü. "Claire nerede?"

Hannah yanıma çömelip cep telefonunu çıkardı. Bir tuşa basıp birkaç saniye gergin bir şekilde bekledikten sonra

telefonu kapattı. "Onu buradan çıkarmalıyız. Monica. Onu öbür tarafa götür."

"Ben mi? Dalga mı geçiyorsun? Kan lekesi bu elbiseden hayatta çıkmaz!"

Kesin olan bir şey vardı ki, karşımda gördüğüm Monica hayal değildi.

Çünkü ölsem de Monica'yı hayal etmezdim. Hadi ettim diyelim, onu neden bu kadar işe yaramaz biri olarak hayalimde canlandıracaktım ki?

"Kapa çeneni," diyebildim. Eğilip omzunu bana destek olarak kolumun altına dayarken bana pis pis baktı. Sağ kolumla onun omzuna sarıldım. *Umarım kanlarım elbisesine bulaşır*, diye geçirdim içimden.

"Sen, kapa çeneni. Şu senin aptal ızgaran yüzünden ayakkabımın iki topuğu da kırıldı." Solgun ve ödü kopmuş görünse de hâlâ bildiğimiz Monica'ydı.

Belki de bu, dışarıda bir yerde gerçekten bir Claire olduğu anlamına geliyordu. Bilmek zordu. Neyin gerçek, neyin yalan, neyin rüya olduğunu anlamak zordu.

Ama bu çok gerçek geliyordu. Bu acı kesinlikle gerçekti.

Hannah ve Monica ayakta durmama yardım etmeye çalıştılarsa da başarılı olamadılar. Öyle güçsüzdüm ki, onların yanında sürüklenmekten başka bir şey yapamıyordum. "Richard," dedi Hannah. Richard Morrell dönüp ona baktı. "Arkamızı kolla."

"Tamam," dedi Richard. Bir an bana bakıp başını salladı. "İyi olduğuna sevindim, Shane."

İyi değildim elbette. Yine de böyle düşünmesi güzeldi. "Teşekkürler," dedim. "Geldiğiniz için." Duyan da bir parti verdim sanırdı. Birden ne kadar kibarlaşmıştım böyle.

"Hannah'ya teşekkür et. Bizi buraya o getirdi." Gülümsedi ve birden hayatım boyunca güvenmediğim o Dick Morrell değildi sanki karşımdaki. Futbol takımının parlayan yıldızı, sınıf başkanı, kusursuz öğrenci, kötü belediye başkanının iyi oğlu değildi. Sadece Richard'dı. Beni kurtarmaya gelen herhangi biri.

Hayatımı kurtaran biri. "Hey," dedim, "hayatın boyunca başına bela olduğum için üzgünüm."

"Seni suçlayamam," dedi. "Herkes beni, bizim ihtiyar ve kız kardeşim yüzünden yargılıyor. Haksız olduklarını söyleyemem."

"Hey!" dedi Monica ve kardeşine, yalandan, dengesiz bir tekme savurdu. "Bir dahaki seçimlerde benden sana oy yok."

"Bir daha seçim olacağını sanmıyorum," dedi. "Bu ağır çekim felaketin başkanı olmak isteyeceğimi de. Bunu sadece mecbur olduğumu söyledikleri için yaptım." Konuşurken arkasına bakıyor, adımlarımızın bıraktığı izleri takip ediyordu. Su arıtma tesisinin alt katlarında olduğumuzu fark edecek kadar ayılmıştım. Çatı açık olsa da içerisi berbat korkuyordu. Her yanda tanklar vardı, dikenli telin diğer tarafında da açık havuzlar uzanıyordu. *Kanalizasyon buradan geçiyor, ya da bir zamanlar öyleymiş,* diye düşündüm. Artık hiçbir yere gitmiyordu. İçerisinin bu kadar kötü kokmasının da nedeni buydu.

tg: kaktusunx

Ben, geri dönüşüme uğrayıp arıtılan suyun depolama kulelerine gitmeden önce son bir kez durulandığı sığ tankların son grubundaydım.

Ama bu çok daha kötüydü. Çok daha kötü. Yanından geçtiğimiz havuz derindi ve içinde bedenler vardı. Tıpkı halka açık havuz gibi. Ama bu su grimsi yeşildi ve Draug'larla atıklar yüzünden koyu, yapış yapıştı.

Burası Magnus'un yeni kan bahçesiydi ve Draug'larla doluydu. Gerçi çoğunun belli bir şekli yoktu. İnsan olduğumuz için bizi görmezden geldiler ve en sevdikleri atıştırmalıkları sömürmeye devam ettiler. Draug damlacıklarının hâlâ üzerimde olduğunu hissettim. Sanki kayıp ana havuza doğru çekiliyorlardı. Ayağımdan bir damlanın kenara doğru koştuğunu hissettim.

Hannah durmuş bana bakıyordu. Monica homurdanıp beni çekmeye çalıştı. Ama yerimden kıpırdamadım. "Ne?" dedi Monica. "Tamam, boğulmuş insanlar var, iğrenç ama devam etmeliyiz."

"Henüz değil," dedi Hannah. "Tut onu." Kolumun altından çıktı. Ben ona tutunmaya çalışırken Monica topuksuz ayakkabılarının üzerinde sendeledi.

"Hey, eline dikkat et Collins!" dedi ters ters. Sanki ellerimi kontrol edebiliyormuşum ya da onu dokunmayı istiyormuşum gibi. Sadece korkuyordu ve en çok istediği şey, beni oracıkta bırakıp kaçmaktı.

Bunu yapmamasını etkileyici buldum doğrusu.

"Hannah?" dedi Richard ona dönerek. "Ne yapıyoruz?"

"Burayı bırakamayız. Yine hızla çoğalıyorlar. Onları elimizden geldiğince azaltmalıyız."

"Nasıl?"

"Bende gümüş tozu var," dedi Hannah. Telefonunu çıkarıp numarayı tekrar çevirdi. "Onlara haber vermeliyim. Hadi, hadi..."

Sonunda telefonu açıldı.

Dört metre öteden, telefonun ahizesinden yükselen çığlıkları duydum.

10

MICHAEL

Draug'un dikkatini üzerime çekmek bir şey değildi. Su arıtma tesisine girdiğim andan itibaren beni hissettiklerini, gördüklerini, yaklaştığımı fark ettiklerini biliyordum. Ben nasıl odanın öbür ucundaki bir kalp atışını duyabiliyorsam onlar da beni tespit edebiliyorlardı. Vampirlere dayanamıyorlardı ve ben de genç ve zayıf olduğumdan *gel beni ye, çok kolayım* diye ortada dolanıyordum resmen.

Şimdiye kadar zekice planım işlemişti. Shane görse gurur duyardı. Onun da burada olduğunu biliyordum. *Dayan kardeşim*, diye yalvardım sessizce. Birlikte iyi zamanlarımız da oldu kötü zamanlarımız da. Ama Shane'i düşündüğümde aklıma en çok kardeşi Alyssa'nın öldüğü gece ona sarılışım gelir. Kardeşiyle birlikte ölmek için yanan eve koşuşunu engellemeye çalışmam. Sonra orada durup çakmağını çakan Monica Morrell'a saldırmasını önlemem.

Shane'in içindeki o intihara meyilli, gözü kara kıvılcım beni hep korkutmuştur, çünkü hâlâ onun içinde olduğunu biliyorum. Ama bu kez... bu kez hayata iki elle tutunmasını umuyordum. Çünkü artık uğruna yaşayacağı şeyler var. Onu seven insanlar var.

Evet, onlardan biri de sensin ve onu orada bıraktın.

Suçluluk duygusu içinde kıvranan yalnızca Shane değildi. Ben de vicdan azabı duyuyordum çünkü onu bırakmıştım. Bırakmıştım çünkü o an Myrnin'in haklı olduğunu sanıyordum. Shane'in birkaç dakikadan fazla yaşayamayacağını söylemişti. Myrnin uğradığımız şoktan ve şaşkınlıktan faydalanmıştı. Özellikle de benimkinden. Anahtarlar bendeydi. *Hayır, defol git. Ben arkadaşımı kurtaracağım*, diyebilirdim. Ama onun yerine sadece kızları ne pahasına olursa olsun oradan kaçırmayı düşünüyordum. Myrnin de sadece bunu düşünüyordu. Claire itiraf etmek istemese de, Myrnin, Claire'in güvenliğini herkesinkinden çok önemserdi. Kendisininkinden bile. Bunu hepimiz gayet iyi biliyorduk.

Tıpkı benim de o an en çok Eve'i düşünmem gibi. Shane hergelesi beni bunun için suçlayamazdı. O da aynı şeyi yapardı. Tam da burada gölge gibi hareket edip düşmanı sevdiklerimizden uzak tutmak için bütün tehlikeyi üstüne almaya hazır olurdu.

Bazen Shane'in beni biraz fazla etkilediğini düşünüyordum. Eskiden hiç bu kadar kendimi ateşe atmazdım.

Binanın köşesine yakın, kirli su dolu bir havuz fark edince yavaşladım. Su güvenli mi yoksa Draug'lardan etkilenmiş

mi diye emin olmanın imkânı yoktu ama riski göze alamazdım. Havuzun ıslak kenarlarından uzakta yürümeye çalışırken birden üstüme sağanak gibi bir su boşaldı. Ben ne olduğunu anlayamadan su beni ıslak bir tokatla yere yapıştırdı.

Sudan ayrışan Draug'lar sırtıma tırmanıyor, beni resmen tırmalıyorlardı. Güçlü olmasalar da dokundukları her yer asit değmiş gibi yanıyordu. Giysilerim acıyı sadece birkaç saniye engellemişti. Draug giysiden içeri sızamıyorsa avını bırakmaya niyetli olmayan bir avcı gibi içeri süzülecek yer arıyordu.

Özellikle sevdikleri uyuşturucunun peşindeki keşler gibi.

İçinde gümüş dolu bir tabancam vardı ama kendime zarar vermeden sırtımdaki düşmanı yaralamam mümkün değildi. Gücüm Draug'lara karşı etkisiz kalıyordu çünkü akışkan formdaydılar ve elle tutamadığınız bir şeye hâkim olmak çok zordu.

Binanın sert tuğlalarına sırtımı sürterek Draug'lardan kurtulmaya çalıştım. Bu sırada gömleğim yırtıldı. Gömleğin altından ortaya çıkan tenim yanıyordu. Gücüm iyice azalmıştı.

Daha da kötüsü, kemerime taktığım susturucu cihaz bozulmuştu. Nefesimi tutup dinlememeye çalıştım... Sonra dert etmeme gerek olmadığını anladım. Draug'lar burada şarkı söylemiyordu. Hem de hiç. Mırıldanma bile yoktu. O sesi çıkarabilseler kafam karışırdı, dikkatimi kaybeder, ellerine düşerdim. Ama şansıma onlara bir şey olmuştu. O çağrıyı yapabilme yeteneklerini engelleyen bir şey.

Morganville'e ilk geldiklerinde de şarkı söyleyemiyorlardı. Magnus vampirleri teker teker avlamıştı. Emri altında yeterince Draug toplayınca da bizi elimizde olmadan kendisine çeken o tuhaf, güzel şarkıya başlamıştı.

O gücünü kaybetmesine neden olacak kadar adam öldürmüştü demek ki. Eve olsa şu an, "Verilmiş sadakamız varmış!" derdi ama kendimi hiç de zafer kazanmış gibi hissetmiyordum. Gücümü kaybediyordum. Devam etmeliydim. Tek amacım Magnus'un dikkatini çekip diğer Draug'ların peşimden gelmesini sağlamaktı. Bulabildikleri bütün lezzetli, nefis vampirlere ihtiyaçları vardı. Ben de onları bekliyordum işte. Ama gereğinden fazla beklersem ya da binaya fazla yakın kalırsam onları tam da arkadaşlarımın üzerine çekebilirdim.

Fazla kıpırtısız duran su birikintisinden uzaklaşıp yoluma devam ettim.

Binanın yan tarafında, üzerinde uyarı tabelaları asılı uzun, dikenli telli bir çit vardı. Yukarı tırmanıp öbür tarafa atlarken tutunmak için epey işime yaradı doğrusu. Sonra arıtma havuzlarını gördüm. Su, borularda işleniyordu. Ama tam olarak anlayamadığım bir sistem kullanılıyordu. Havuzların her biri farklı görünüyordu. Bir arıtma ağı gibiydi. Ayrıca çitin diğer tarafında, büyük ihtimalle numune almak için kullanılan kapalı bölümler ve konteynırlar vardı. Tam bir Draug cennetiydi kısacası. Tabii şüpheli su kalitesini dert etmeyenler için.

Başım dertteydi çünkü en yakınımdaki havuzun suyunun dalgalı olduğunu anında fark etmiştim. Havuzun uzak

ucundaki zayıf, küçük dalgalar havuzun kıyısına yaklaştıkça devasa dalgalara dönüşüyordu.

Dalgalar benim için geliyordu ve ben çok güçsüzdüm. Beni bir kez daha yakalarlarsa bu kez havuzun dibini boylayacaktım. Hem de çaresiz ve umutsuzca.

Bütün havuzların üzerinde yürüme yolları vardı. Yüzeyin bir buçuk metre üzerinde yükselen paslı, metal ızgaralar... Koşmaya başladım ve azgın dalgaların üzerinde atlayarak metalin üstüne sertçe kondum. Dalgalardan kaçarak suyun öbür ucuna doğru koşmaya başladım.

Dalgalar şaşkınlıkla büküldü. Sanki yönünü kaybetmiş bir grup pirana gibi. Birden yönlerini değiştirip bana doğru gelmeye başladılar. Su, metale çarparken içim ürperdi. Küçük dalgalar sıçrayıp beni yakalamak istiyordu ama ivmeleri yoktu ve ben deli gibi kaçıyordum. Tek yapabildikleri ayakkabıma damlalar sıçratabilmek oldu, koşarken de ayağımı sallayıp damlaları düşürdüm. Yürüme yolunun sonuna ulaşmıştım. Artık iki seçeneğim vardı. Ya önce yere oradan da çitin üzerinden atlayacaktım ya da yandaki havuzun üzerindeki, ayaklarımın altındakiyle aynı metal ızgaranın üstüne.

Yandaki havuz o kadar bulanık görünmüyordu, biraz daha küçüktü. Tuhaf, mavimsi yeşil su tamamen opaktı. Suda tek bir kıpırtı yoktu. Havuzun üstündeki ızgaraya atladım. Draug'lar bu havuza sıçramıyorlardı. Beni takip edeceklerini düşünmüştüm ama beton bariyere gelince durdular. Dalgalar bile bu sakin sulara düşmeyip geri çekildi.

Yavaşladım ve sonra durdum. Olamazdı. İleriye baktım. Izgaraları birbirine bağlayan dönemeçte bir bölme daha vardı; başka bir havuz. Buradaki su daha berraktı ve son havuz gibi dalga dalga köpürüyordu sanki.

Ama burada, dalgaların arasında... bir şey yoktu. Derin bir nefes aldım ve anında pişman oldum. İçerisi tümden korkunç bir şekilde insan atığı kokuyordu. Ve de bir şey daha, Draug'lara benzeyen çürümüş, ama tatlı bir koku... Genel kokunun içeriğini tek tek ayırt etmem mümkün değildi.

Draug'ların uzak durduğu sudan örnek almalıydım. Alacağım numuneyi koyacak bir şeye de ihtiyacım vardı. Eve'in bana son hediyesi. Boynumda bir zincirin ucunda asılı olan bir kan şişesi. Tam da birbirinin kanını hatıra ya da galibiyet göstergesi olarak saklamaya hevesli bazı gotik tiplerin hoşuna gidecek bir hediye. Ama Eve bunu *acil durumlarda camı kırınız* tarzı bir ihtimale karşı almıştı. İçinde kendi kanı vardı. Onu içmeyi cidden hiç düşünmemiştim ama ortada fena hâlde acil bir durum vardı ne de olsa.

Şişenin tıpasını açıp içindekini bir yudumda bitirdim. Eve'in özünün tadı, içime şiddetle hücum etti. Gözbebeklerim büyümüş, dişlerim uzamıştı. Nasıl hissettiğimi anlatmam mümkün değil ama şöyle söyleyeyim, sizin için iyi olmayacak bir şeyi çok fena arzulamak gibi. Doymak bilmez iştah, arzu, açlık, korku, hepsi bir şaşkınlık hissi içinde birleşiyordu çünkü kanın sahibini gerçekten

hissedebiliyordunuz. En azından biraz. Kan ne kadar taze olursa his o kadar keskindi.

Kanın tadının bana sonsuz gibi gelen uzunca bir süre ağzımda dolaşmasına izin verdikten sonra, nihayet ağzımdakini yuttum. Kan karnıma doğru sıcak damlalar hâlinde inerken içimde bir enerji patlamasının gezindiğini hissettim. Fazla değildi, çünkü kan da azdı ama bana yetti.

Diz çöküp iyice uzandım. Biraz tehlikeli bir pozisyonda durmak zorundaydım. Neyse ki sonunda turkuaz sudan bir miktar şişeye doldurup kapağını kapadım. Şişenin içinde bile sıvının bulanıklığı belli oluyordu. Kim bilir içinde neler vardı. Zinciri yine boynuma takıp ayağa kalktım.

İleride, yandaki havuzda daha fazla dalgalanma vardı. Arkamdaki Draug kesin dört gözle beni bekliyordu.

"Bunları senin için yapıyorum kardeşim," dedim ve tüm hızımla koşmaya başladım. Parmaklıklar sanki sislerin arasındaydı. Aynı derecede tehlikeli bir hareketlenmenin yaşandığı sonraki havuza bağlanan, V şeklindeki dönemece yaklaşırken mesafeyi hesapladım, kendimi parmaklıklara atıp ileri sıçradım. Hareket hâlindeki diğer yürüme yoluna kondum. Ama bu sefer Draug beni bekliyordu. Dalgalar tüm hızıyla bana doğru geliyordu.

Boyları yürüme yolunu batıracak kadar yüksekti. Ve bir kez yürüme yoluna çıkarlarsa, dengemi bozup beni suyun derinliklerine gönderebilirlerdi.

Dişlerim dışarda, homurdandım ve dikkatlice zamanı hesapladım. Bekle... Bekle... Deli gibi koştum. Gittikçe

hızlanarak ivmemi sürdürdüm. Dalgalar yürüme ızgarasını yararak bana doğru geliyordu. Koştum... ve iki ayağımı sertçe yere vurdum. Bu bir riskti. Yürüme yolu eski ve paslıydı. Aşağı düşersem işim biterdi ama eski ızgara dayandı. Yukarı doğru sıçrayarak ilerledim. Dalgalar bana uzandıkça dizlerimi havaya savurdum.

Draug'un bulanık, sıvı formu ayakkabımın tabanlarına çarptı ve sonra çözülüp havuza geri düştü. Sıçrayışım beni ileri taşıyordu. Yere sertçe bastım, sonra Draug'lar tepki veremeden ayağa fırladım.

Sonunda yürüme yolunun ucuna geldim ve parmaklıkların üzerinden kışın kuruttuğu, uzun otların üzerine atladım.

Peşimden gelmediler. Dalgalar havuza geri sığındı. Bir an onlara bakıp düşündüm. Saklandıkları yerden çıkıp peşime düşmeleri için daha ne yapmam gerekiyordu? Sonunda aklıma diğer havuzlara bakmak geldi.

Az önce üzerinden geçtiğim havuz sinir bozucu derecede hareketliydi, ama diğer uçtakiler şüphe uyandıracak kadar sakindi.

Ah. Draug sağımdan ve solumdan sinsice yaklaşıp etrafımı sarıyordu. İşte bu daha iyiydi. Dikkatleri benim üzerimde olduğu sürece Claire, Eve ya da diğerlerinin peşinden gitmeyeceklerdi.

Ama sayıları yeteri kadar değildi. Birkaç tane kesin vardı. Her tarafta beş, altı tane. Havuzdan çıkacak kadar güçlü olan başkaları da olmalıydı. Çoğunu öldürsek de aslında

öldürdüklerimizin sayısı fazla değildi. Daha önce geldiğimizde içeride hepsi üstümüze üşüşmüştü. Demek ki hâlâ içeride olabilirlerdi.

Eve ile birlikte.

Onları üstüme çekmeliydim. Bunu yapabilmek için de ya hakiki bir fırsat yaratacaktım ya da hakiki bir tehdit. Tercihen her ikisi de.

İki şey yaptım.

Birincisi, dişlerimi çıkarıp kendi bileğimi deldim ve Draug'ların bayıldığı o lezzetli vampir feremonuyla dolu, koyu kırmızı kanın etrafıma akmasına izin verdim. "Yemek hazır millet. Hadi gelip yiyin."

Draug'lar üstüme geldikçe sırtımı çite yaslayıp silahımı ateşledim ve onları dikkatlice öldürmeye başladım. Öldürmek benim işim değildi aslında ama neyse ki yeterince video oyunu pratiğim vardı.

Demek ki neymiş, usta nişancılık her zaman işe yararmış. Her zaman.

Özellikle de Morganville'de.

Sonuncuyu öldürürken -daha doğrusu onu, havuzun güvenli kollarına koşan damlacıklar hâline getirirken- telefonum çaldı. Eve telefon melodimi yine değiştirmişti. Konserlerimden birini kaydetmişti. Hoparlörden kendi müziğimi duymak çok tuhaf geldi.

Telefonu alıp açtım. "Şu an biraz meşgulüm!" dedikten sonra cep telefonu fikrinin yeniliği karşısında hayrete düştüm. "Kimsin?"

"Moses," dedi karşımdaki nefes nefese. "Shane'i bulduk. Kamyonete gidiyoruz. Claire'le Eve ana merdivenlerde kaldı. Onları al."

Tam cevap verecektim ki Draug haykırmaya başladı. Hazırlıklı olmadığımdan ses beynime bir ok gibi saplandı. Az kalsın telefonu düşürüyordum ama neyse ki yakalayıp tekrar cebime koyabildim. Onların canını bu kadar yakan şey neydi acaba? Korkunç acı verse de içten içe vahşi bir mutluluk duydum.

Bu kesinlikle onları oyalardı.

Güvenli havuza giden ızgaraya döndüm ve binanın içine açılan kapının kilidini kırdım. İçeride daha fazla havuz vardı. Ve de daha fazla yürüyüş iskelesi. Havuzlardan birinin içinde çığlık atan gümüş ve siyah bir kütle dalgalanıyordu.

Hemen yakınlarda açılmış gümüş nitrat kutuları duruyordu. Ve kan. Çok fazla taze insan kanı.

Shane'in kanı.

Kan izleri sola devam ediyordu. Hemen koşup ana girişe çıkan merdivenlere ilerledim. Kapıların dışındaki kamyonet ve koşuşturan insanlar gözüme çarptı. Hannah'nın gözden kaçmayacak duruşu hepsinin güvende olduğunu gösteriyordu. En azından şimdilik.

Hemen üst kata, yanmış barut ve korku kokusuna doğru koştum.

Aşağı inen Claire'le Eve'i gördüm. Claire'in destek olduğu Eve topallıyor ve sürekli küfrediyordu. Claire'in silahı hâlâ elindeydi ama Eve'in elleri boştu. Silahsızdı.

Hiç düşünmeden Eve'i kollarıma aldım. O kokusu, bana sarılırken ki sıcaklığı, başını göğsüme güçsüzce yaslayışı... "Hannah onu buldu," dedi. "Shane iyi. Yaşıyor."

Onu alnından öptüm. "Biliyorum. Artık güvendesin." Neyse ki bir yeri kanamıyordu. Topalladığına göre ayağını falan burkmuş olmalıydı. İçimi bir şefkat dalgası sardı. Gerildiğini fark etmediğim kaslarım gevşedi. Parmaklarını boynuma doladı. Dudaklarını dudaklarıma değdirmese de geri çekilmedi. "Yemin ederim Eve, güvendesin."

"Bizi yakaladılar," dedi Claire bana. "Draug bizi köşeye kıstırdı. Ama kaçtılar."

"Evet. Anlaşılan Hannah onların havuz partisine bir bomba attı," dedim.

"Shane..."

"Biliyorum. Onu buldu. Haklıydın. İyi olacak." Shane'in çok kan kaybettiğini bilsem de bir şey söylemedim. O kadarını Claire'in kendisi de görüyordu. Önemli olan Shane'in sağ salim kurtulmasıydı. Aslında hepimizin kurtulmasıydı.

Kazanmalıydık.

Claire derin bir nefes alıp bir profesyonel gibi silahını çevirdi. "Arkanızdayım. Sen onunla ilgilen."

Kamyonete kadar Claire'e göz kulak oldum. Daha doğrusu o, Eve'le bana göz kulak oldu. Arka kapıyı açtığımda Shane rahat koltukta yığılmış oturuyordu. Bütün vücudu acı veren draug iğneleriyle kaplıydı. Kanı döşemelere süzülüyordu. Kireç gibi bembeyaz yüzü seğirse de elini kaldırıp "Selam kardeşim," dedi.

"Selam," dedim. Tek diyebildiğim buydu. Yüzüne baktığımda aslında sona bir iki dakika teğet geçtiğimizi düşündüm. Daha fazla dayanamazdı.

Bunu düşününce aklımı kaçıracaktım.

Richard ve Monica da yanımızda dikiliyordu. Monica'nın suratı asıktı. Ne de olsa pahalı ayakkabıları mahvolmuştu ve elbisesine de kan bulaşmıştı. Sıkıysa bir yorum yap dercesine ters ters bakarak beni süzdü.

"Teşekkürler," dedim ona, gerçekten içimden gelerek. "İkinize de teşekkürler."

Richard başını salladı. Monica daha önce kimse ona teşekkür etmemiş ve bu durumda ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi kaşlarını çattı. Gerçekten öyleyse şaşırmazdım tabii.

Claire beni itip doğruca Shane'in yanına oturdu. Claire ona sarılınca Shane de kollarını ona doladı ama yüzünden tuhaf bir şey vardı. Kararsız bir ifade. Bütün bunların gerçek olduğundan emin değilmiş gibi. Claire'in gerçek olduğundan emin değilmiş gibi.

Şimdi düşünecek zaman yoktu. Arka kapıyı kapatıp Eve ve Hannah ile öne oturdum ve o cehennemden uzaklaştık.

Hem de tam gaz.

11

CLAIRE

Claire, Kurucular Meydanı'na dönerken yol boyunca kendine, Shane'in iyi olduğunu söyleyip durdu. Tamam, teni, ısırıklar yüzünden kanıyordu, solgun ve güçsüzdü ama hayattaydı. Onun dışında her şey düzeltilebilirdi. Düzeltilmeliydi.

Draug'un gücü altında sadece yirmi, bilemedin yirmi beş dakika kalmıştı. Michael bundan çok daha uzun bir süre kalmasına rağmen gayet iyiydi.

İyileşecek.

Ama Shane'in ona dokunuşu... garipti. Kararsız gibiydi. Güçsüzlükten daha farklı bir şey vardı sarılışında.

"Hey," dedi Claire, başını onun göğsüne yaslayarak. Kalbi çok hızlı çarpsa da nabzı güçlü ve düzenliydi. "Orada ne oldu?"

"Nerede?" diye sordu Shane. Claire'in yanında olsa da sesi çok... boş geliyordu. Ya da en azından çok uzak.

"Sen oradayken yani." Hâlâ oradaydı gerçi.

"Ben iyiyim," dedi Shane, Claire'in sorusunu cevaplamadan. "Barut kokuyorsun."

"Yeni parfümüm," dedi Claire, ifadesini bozmadan. "Hoşuna gitti mi?"

"Fazla keskin," dedi neredeyse eski Shane gibi. Ama sesi yine uzaklardan geliyordu.

"Shane..."

"Yapamam," dedi usulca. "Şu an konuşamam, tamam mı? Şimdilik... boş ver."

Claire boş vermek istemiyordu. Shane'in ona bakışı, ona sarılışı... onu endişelendiriyordu çünkü. Sanki onu bulamamışlar gibi hissediyordu. Ya da en azından zamanında bulamamışlar gibi. Shane'in bir parçası hâlâ kapanın içindeymiş gibi.

Claire sadece onun iyi olmasını istiyordu. Shane'e sokuldu ve yol boyunca bir şey söylemedi. Shane'in bedeni oradaydı, sağlamdı, hayattaydı ama orada olmayan bir şey vardı. Claire, sevgilisinin gözlerine baktığında onu... Shane'i görmüyordu. Tam olarak değil.

"O iyi mi?" Bu sorunun Monica'dan geleceğini kim düşünürdü? Monica kırık topuklarının üzerine çömelmişti, ağabeyi de sessizce arkasında dikiliyordu. Monica kısa bir süre için de olsa gerçekten ilgili görünüyordu. "Yani, ne kadar çok kan var Tanrım."

"İyi," diye cevapladı Claire, Shane'in yerine. Shane'in gözleri kapalıydı ama bilincini kaybetmemişti. Sıkıca

Claire'e tutunmuş titriyordu. "Sadece... iyileşecek." Claire bunu söylerken sesi titredi. Monica ona hızlı, acımasız bir bakış fırlattı. Saçları kan içindeydi. Shane'in kanı kuruduk-ça saçları kaskatı kesiliyordu.

"Haberler bomba. Okul öncesi kimse iyi değil. Ve çoğumuz bunu yaşamadık." Birden ayağa kalktı, yüzü asıldı. Elbisesini çekiştirdi. "Buraya yardım getirmek için geldim, senin o işe yaramaz kıçını kurtarırken yakayı ele vermek için değil Collins. En azından bir teşekkür edebilirsin."

Shane yavaşça bir elini kaldırdı ve ona orta parmağını gösterdi. Zayıf ama tam Shane'lik bir hareketti. Claire neredeyse ağlayacaktı.

Monica gülümser gibi oldu. Neredeyse. "Evet," dedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ateşkes sona erdi pislik. Bir daha seni yol kenarında kanlar içinde görürsem bir de üstünden ben geçeceğim."

"Monica," dedi Richard, artık yeter anlamında. Fazla konuştun demeye getiriyordu. Monica çenesini kapattı ve sarsılarak ilerlerken zırhlı aracın kenarına tutundu. "Claire, kanaması devam ediyor mu?"

"Biraz," dedi Claire. Shane'in kanının hafifçe kendi giysilerine süzüldüğünü hissediyordu. "Ama eskisi kadar kötü değil." Aslında kendini kandırıyordu ama şu anda elinden gelenin en iyisi buydu. "Teşekkürler. Bizimle gelmeseydin..." Ölmüş olacaktım. Eve de, Shane de, belki Michael da. Çünkü kesin hepimizi kurtarmaya çalışacaktı.

Richard başını salladı. Ne teşekkürlere itiraz etti ne de durumu fazla abarttı. Önemli bir şey yapmamış gibi davranıyordu. "O güçlü biri Claire," dedi. "Dayandı. Bu çok şey ifade ediyor."

"Onu hiç bırakmamalıydım," dedi Claire. "Ah, Tanrım, bu benim hatam." Claire ağlamaya başladı. Gözyaşları büyük bir acıyla tüm bedenine eziyet ediyordu. Claire, Shane'i yanağından öpüp yüzünü onun boynuna gömdüğünde gözyaşlarının Shane'in kanı kadar tuzlu tadını aldı.

Sırtında Richard'ın nazik dokunuşunu hissetti. "Bazen olayları engelleyemeyiz," dedi Richard. "Doğru değildir. Adil değildir. Ama kimsenin hatası değildir Claire. Bu yüzden böyle yapma. Kendini suçlama. Emin ol bu, yapmanı isteyeceği son şeydir."

Claire ona tam olarak içinden gelmese de başını salladı.

"Kız kardeşime gelince," dedi. "Tatlı bir çocuktu. Küçükken. Birinci sınıftayken her gün eve ağlayarak gelirdi. Babası belediye başkanı diye herkes ondan nefret ediyordu. O da ikinci sınıfta tepkisini koydu. Kimse ona gelmese de o kendi kavgasını vermeye başladı."

"Bana bunu neden anlatıyorsun?"

Richard omuzlarını silkti. "Onun her zaman böyle biri olmadığını bilmeni istedim. Onu böyle yaptılar. Doğuştan değildi. Değişebilir. Değişeceğini umuyorum."

"Evet," dedi Claire. "Ben de."

Richard, yine nazikçe omzuna vurduktan sonra kamyonetin kasasına yaslandı.

Shane, Kurucular Meydanı'na giden yol boyunca, çaresizce Claire'e tutundu.

Shane'in kan nakline ihtiyacı vardı.

Theo bunu söylediğinde Claire gözyaşlarına boğuldu. Eve bir yandan, Michael diğer yandan sarılıp onu sakinleştirmeye çalıştılar. Claire sonunda Dr. Goldman'ın söylediklerini dinleyecek kadar sakinleşti.

"Çok kan kaybetmiş," dedi Theo nazikçe. Claire'in, kan lekesi bulaşmış sağ elini iki elinin arasına aldı. Claire, Eve ve Michael, Theo'nun çakma hastanesindeki girişte, beyaz antika sandalyelere oturmuşlardı. İçerisi, sıradan bir bekleme odasına göre şık ama soğuktu. "Kan nakli, kaybedilen miktarın hızlıca geri kazanılmasını sağlar. Dört saat kadar sürecektir. Yan etkisi olacağını sanmam ama vücudu iyileşirken Shane kendini biraz güçsüz hissedebilir. Testlerini yaptım, çünkü bazen draug'lar hastalık taşıyabiliyor. Neyse ki Shane temiz görünüyor. Şimdilik tek ihtiyacı olan kan ve dinlenmek. Çok yakında daha iyi olacak, emin olabilirsiniz." Bir süre sessiz kaldıktan sonra Theo, "Bunun ne büyük bir mucize olduğunu söyleyen oldu mu?" diye sordu. "Onun gibi sıradan bir insanın hayatta kalmasının?"

"O güçlüdür," diye fısıldadı Claire. Baştan beri aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu ve körü körüne buna inanmıştı. Yine de onu böyle solgun, güçsüz ve titrerken görmek aklını başından almıştı.

"Evet, gerçekten çok güçlü," dedi Theo ve Claire'in elini nazikçe okşadı. "Her zamanki gibi pes etmeyen bir savaşçı. Bugün iyi kurtuldu ama anlaman gerekir ki daha fazla fiziksel güce ihtiyacı olacak. Michael bunu bir dereceye kadar size anlatabilir ama... Shane için başka faktörler de söz konusu olabilir. İnsanlarla karşılaşan draug'larla ilgili kısıtlı bilgilerimize dayanarak, insanların bir tür hayal dünyasına ya da... kâbuslara kapıldığını söyleyebiliriz. Shane'in hangisini yaşadığını bilmiyorum. Bu yüzden sabırlı olun ve herhangi bir garip davranışına karşı tetikte olun. Hepiniz."

Herkes başını salladı. Eve, Claire'in elini neredeyse canını acıtırcasına sıkıyordu. Theo kalkıp onlardan uzaklaşınca Eve derin bir nefes alıp elini gevşetti. "Bu iyi haber," dedi zoraki bir neşeyle. "Gördünüz mü? Kan nakli her şeyi çözecekmiş. İyileşecek, CB. Gerçekten."

Eve bunu hem Claire'i yüreklendirmek, hem de kendisini neşelendirmek için söylüyordu. Claire onu dinlemeden Michael'a baktı. "Ne kadar kötü?" diye sordu. "Cidden."

Michael sorudan kaçmadı. Claire onun kâbuslarını görmüştü, Michael bunu biliyordu. "Kötü," dedi. "Ama vampirler, draug'ların salgıladığı kimyasallara aynı tepkiyi vermezler. Biz Theo'nun bahsettiği hayal dünyasına kapılmayız. Bu yüzden biz sürekli uyanık ve bilinçli oluruz. İnsanlarsa... hangi hayalleri gördüğünü bilmiyorum Claire. İyi şeyler olabilir. Umarım iyi şeylerdir."

"Nasıl olduğuna dair konuştun mu? Herhangi biriyle?" Claire, Eve'e baktı. Arkadaşı dudaklarını büzüp başını çevir-

di. Michael elbette konuşmamıştı. Eve onu seve seve dinlerdi. Ama artık aralarında öyle bir boşluk vardı ki konuşmak için resmen birbirlerine bağırmaları gerekiyordu. Belki kısa zaman önceye göre boşluk daha küçüktü ama hâlâ oradaydı işte. "Konuşmalısın Michael. Korkunç olmalı."

"Geçti," dedi Michael. "Üstesinden geliyorum. Shane de gelecek." *Çünkü erkekler öyle yapar,* diye düşündü Claire hafif tiksinerek. *Üstesinden geleceğim diye kendilerini paralarlar.* "Gel hadi. Gidip ona bakalım."

Nedense Claire'in içinden gitmek gelmiyordu. Shane'i bu kadar zayıf hâlde görmeye yüreği elvermiyordu. Theo'nun düzgün çarşaflı, arada paravanlı hasta odasına girdiklerinde, içerideki iki hastadan biri olan Shane daha iyi görünüyordu. Claire rahat bir nefes aldı. Theo ya da bir başkası onu temizlemişti. Artık kendi kanında yıkanmış gibi görünmüyordu. Saçları bile temiz ve hâlâ ıslaktı.

Kolunda bir damar yolu ve tepesinde de, kan poşetlerinin asılı olduğu bir ünite vardı. Claire irkildi. Shane'in iğnelerden ne kadar nefret ettiğini biliyordu.

Onun yanındaki sandalyeye çökerken Shane'in elini tuttu. "Hey," dedi ve uzanıp Shane'in alnına düşen dağınık saçlarını çekti. Teni hâlâ fildişi gibi beyaz olsa da en azından o ürkütücü tebeşir beyazı gitmişti. "Daha iyi misin?"

"Evet." Shane gözlerini açmasa da belli belirsiz gülümsedi. Claire'in elini hafifçe sıktı. "Buradasın, değil mi?" Öylesine bir soru gibi sorulsa da aslında değildi. Arkasında başka bir şey yatıyordu.

"Evet, tam buradayım," dedi Claire ve onu yanağından öptü. Yüzünde, Draug'ların iğnelerinden yoktu ama Claire, Shane'in boynunda ve göğsünde o izleri görmüştü. Onu suyun içinde yüzükoyun tutmuşlardı ki hayatta kalsın. Onlar işlerini yaparken... hayır, Claire bunu daha fazla düşünemeyecekti. Henüz değil. "Michael dedi ki, sana neler yaptıklarını hissedebilirmişsin. Hissettin mi?"

Shane cevap vermeden önce uzun bir süre bekledi. Ya fazla bitkindi ya da bir yalan arıyordu. Söylemesi çok zordu. "Fazla değil," dedi. "Sanki... rüya görüyor gibiydim. Ya da rüya görmemi sağlıyorlardı."

"Nasıl rüyalar?"

"Ben şu an..." Shane gözlerini açıp bir saniyeliğine ona baktı ve sonra gözlerini tekrar yumdu. "Claire, şu anda bu konuyla ilgili konuşabileceğimi sanmıyorum."

Bu çok... acı vericiydi. Hem de çok. Claire'in içini garip bir korku kapladı. Sanki Shane aniden, Monica Morrell'a aşık olduğumu gördüm ve kendimi çok daha iyi hissediyorum, gibi korkunç bir şey söyleyecekti. Ya da... belki de içinde Claire'in olmadığı mutlu bir düş gördüğünü söyleyebilirdi. Ne de olsa Shane ondan çok daha iyisini bulabilirdi değil mi? Claire'den daha uzun, daha güzel, flört edip kışkırtmayı ve güzel giyinmeyi ondan daha iyi beceren bir sürü kız vardı ortalıkta. Claire kendini bu konuda kandıramazdı. Shane'in kendisini neden sevdiğini zaten hiç anlayamıyordu.

Ya rüyaları Shane'e, aslında Claire'e hiç ihtiyacı olmadığını gösterdiyse?

Michael ona doğru uzanıp fısıldadı. "Sizi baş başa bırakacağız, Claire. Bize ihtiyacınız olursa buralardayız."

Claire başını sallayıp onların arkasından baktı. Eve gitmek istemiyor gibiydi. Kapıdan çıkarken beni ara işareti yaptı. Claire yutkundu. Boğazı birden kupkuru olmuştu. "Neden bilmemi istemiyorsun Shane?" diye sordu.

"Seni korkutabilir," dedi Shane. Sesi cılız ve biraz titrekti. "Benim ödümü kopardı." Kısa bir tereddütten sonra devam etti. "Bazıları iyiydi. İkimiz, biz iyiydik Claire."

"Biz," diye tekrarladı Claire. Kalbindeki sıkışıklık biraz olsun gevşemişti. "İkimiz mi?"

"Evet," diye fısıldadı Shane. Sımsıkı kapalı gözlerinin kenarlarında yaşların biriktiğini fark etti Claire. Gözyaşları. Claire nefesini tuttu ve bıçak gibi bir acı hissetti. "Ben... iyiydi Claire, cidden iyiydi ve ben hiç... istemedim... ben bilemiyorum..."

Shane durup başını çevirdi ve yan tarafına döndü.

Ondan kaçıyordu.

O kadar iyiyse neden ağlıyorsun, diye sormak istedi Claire. Ama sormadı çünkü Shane'in bu kadar acı çektiğini görmeye dayanamıyordu. Aklına sayısız soru üşüşüyordu. İyi bir şey insana nasıl olur da bu kadar zarar verebilirdi?

Ama Shane anlatmayacaktı.

Belki de, belki de Claire'e sorma derken haklıydı. Bu kadar açık ve taze bir yarayken deşilmemesi gerekiyordu belki de.

Sonunda Claire ona sokuldu. Sıcaklığı Shane'in titremelerini azalttı. Claire uykuya dalmadan önce Shane'in,

"Lütfen gerçekten burada olduğunu söyle," diye fısıldadığını duydu.

"Buradayım," diye fısıldadı. Ona duyduğu üzüntüden kalbi acıyordu. Kollarını sımsıkı Shane'e doladı. "Buradayım Shane. Gerçekten buradayım."

Shane cevap vermedi.

Sabah Shane daha iyi görünüyordu. Sessizdi, gözlerinde Claire'i korkutan tedirgin bir bakış vardı ama yine de iyi görünüyordu. Tenindeki kırmızı yaralar iyileşiyordu. Kan takviyesinden sonra sağlıklı ten rengine geri kavuşuyordu anlaşılan. Shane iğnelerden şikayet etse de Theo, naklin son saatinde glikoz ekleme konusunda ısrar etmişti.

Claire sonunda Shane'in yanından ayrıldı, ama Shane yalnız kalmamıştı. Eve sabahın köründe, elinde kahveler ve börek çörekle dolu bir tepsiyle çıkagelmişti. Shane kahveyi alıp kurabiyeleri süzerken Claire sonunda o garip kimyasal tuvaletlere gitmek için odadan çıktı. Bir şişe su ve duş jeliyle elinden geldiğince sünger yardımıyla temizlenmeye çalıştı. Kendini artık daha iyi hissediyordu. Adrenalinin insanı uyuşturan etkilerinden sıyrılıp bütün gece kıpırdamadan inanılmaz derin uyumuştu.

Shane ona sabah hiçbir şey söylememişti. Ama uyanmıştı. *Olacak,* diye düşündü Claire. Bugün kendisi olacak.

Claire odaya dönerken koridorlardan birinde Myrnin'le karşılaştı. Myrnin onu görünce olduğu yerde kalakaldı. Gözleri kocaman ve siyah, bakışları gergin ve tedbirliydi. "Claire," dedi. "Onun daha iyi olduğunu duydum."

Myrnin'in o derken kimden kastettiğini sormaya gerek yoktu elbette.

"Senin sayende değil," deyiverdi Claire ve onun yanından geçip gitmeye kalktı. Myrnin önüne geçip onu engelledi.

"Claire, ben... Bana inanmalısın. Ona zarar vermek istemedim. Düşündüm ki..."

"Yanlış düşündün. Erkek arkadaşımın orada ölmesine izin verecektin. Şimdi çekil yolumdan."

"Çekilemem," dedi Myrnin yumuşak bir sesle. "Onun ölmesini istemediğimi anlayana kadar çekilmem. Bu hiçbir şekilde doğru değil. Onun zaten öldüğünü sandım ve senin bu acıyı yaşamanı..."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni ve çekil önümden."

"Hayır!" Myrnin şok edici bir hızla onu duvara yasladı ve ellerini Claire'in başının iki yanına yasladı. "Beni tanıyorsun Claire. Sence bu kadar aciz, bu kadar zavallı mıyım da bunu kişisel nedenlerden yapayım? Draug'larla oyun olmaz. Oraya dönerek inanılmaz büyük riskler aldın. Üstelik benim bir vampir olduğumu anlamalısın. Kendi güvenliğim konusunda -özellikle de herhangi bir insan için- böylesine dikkatsiz davranmak benim doğamda yok."

Claire birkaç uzun saniye boyunca Myrnin'e baktıktan sonra, "Benim için de mi?" diye sordu.

Myrnin'in bakışlarında ıstırap dolu bir kıvılcım geçti. Kollarını duvardan çekip ondan uzaklaştı. Claire onu incitmişti. Güzel. Böyle olmasını istemişti zaten. "Evet," dedi

Myrnin sonunda sertçe. "Evet, senin için bile. Beni, evcil kaplanınmışım gibi düşünmeyi bırak. Çünkü değilim Claire."

"Ben de senin kuklan değilim," dedi Claire. "Asistanın da değilim artık. İstifa ediyorum."

"İlk kez olmaz, haksız mıyım?" Ah, Myrnin şimdi kızmıştı işte, gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Kayıplarımızın sayısını neden az tutmaya çalıştığımız anlayacak kadar yetişkin değilsen zaten sana bir faydam dokunmaz kızım. Sen kendi arkadaşlarına ve saçmalıklarına dön. Seni şımartmaktan yoruldum artık."

Claire güldü. "Bekle... sen mi beni şımartıyorsun? Dalga geçiyorsun herhâlde? Peşinden dolaşıp etrafa saçtığın deliliği toparlayan benim, Myrnin. Ben. Sen bana bakmıyorsun. Ben sana bakıyorum. Benim için en azından Shane'in peşinden gidebilirdin ama gitmedin."

Kırmızılık gidince Myrnin'in gözleri yine siyah ve soğuk hâline döndü. "Evet," dedi, "Gitmedim. Gitmedim çünkü deneyimlerime göre kurtarılacak bir şey kalmamıştı. Onu öyle, sırf kan ve kemikten ibaret görmene izin veremezdim Claire. Buna nezaket denir."

Claire ona püskürtmek istedi ama kelimeleri bulamadı. Myrnin ciddiydi. Çok ciddi.

"Ayrıca," dedi, "Onu neden aldıklarını anlamıştım. Sen anlamadın."

"Myrnin, neden bahsettiğini anlamıyorum ama..."

"Onu sana ulaşmak için kullanıyorlardı Claire." Myrnin, Claire'in bunu anlaması için bir süre sustuktan sonra devam

etti. "Benden nefret etmekte haklısın. Keyfine bak. Ama yine de onun iyi olmasına seviniyorum. Seni geri almak için onu kullanıyorlardı ve işe yaradı. Magnus seni istiyor. Bunu biraz düşünsen iyi olur çünkü çok önemli."

Magnus. Orada durmuş onu izliyordu. Ne Shane'i ne de Michael'ı istiyordu. O sadece Claire'i istiyordu.

Claire iliklerine kadar ürperdi, tüyleri diken diken oldu.

"Hey," dedi Shane. Kapıya yaslanmıştı, neredeyse eski hâline dönmüştü. Yüzüne renk gelmişti ve Eve'in getirdiği, kendi giysilerini giymişti. Eve, Shane'in en sevdiği, aynı zamanda biraz da ironik kaçan ZOMBİ YEMİ yazılı tişörtünü getirmişti. "Siz iki deli benim için kavga mı ediyorsunuz?" *Yüzünde şaka yaptığını gösteren bir iz yok,* diye düşündü Claire. "Sakın etmeyin. Myrnin haklı. Beni orada bırakmalıydın."

"Shane..."

"Sen delisin çünkü o akıllıca bir şey yaptı. Geri geldin, yardım aldın, bu önemliydi. Tek başına deneseydin başaramazdın, bunu biliyorsun. Myrnin kaçmakta haklıydı." Shane derin bir nefes alıp Myrnin'in gözlerine baktı. "Onun da akıllanmasını sağladığın için teşekkürler. İşe yaramasa da."

"Ah," dedi Myrnin şaşkınlıkla. "Şey, evet, önemli değil."

Claire, Shane'e baktı. Onu orada bırakmanın akıllıca bir şey olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Tamam, Claire gidip yardım almıştı, bu akıllıcaydı ama Claire oraya yalnız başına da dönerdi, Shane bunu biliyordu.

"Hey," dedi Claire. "Benim yerimde olsan sen de aynı şeyi yapardın."

"Evet," dedi Shane omuz silkerek. Hatta biraz gülümsemeye bile çalıştı. "Ama ben zeki olduğumu hiç söylemedim, değil mi?" İnandırıcı olmayan gülümseme hemen kayboldu. "Böyle kavga etmeye devam edemeyiz. Şu an olmaz. O bizim takımda. Onu tersleme. Şu an sahada zaten yeterince oyuncumuz yok."

"Şu an gerçekten spor diliyle konuşmaya devam mı edeceksin?"

"Evet," dedi kahvesinden bir yudum alarak. "Her zamanki gibi." Ama gözlerinde bir gölge vardı. Claire bir an Shane'in yaralarının ne kadar derin olduğunu merak etti. "Theo beni serbest bıraktı. Karnım tıka basa dolu. Gitmeye hazırım."

Myrnin onu dikkatlice izledikten sonra, "Bence dinlenmeye ihtiyacın var," dedi.

"Pek değil. Uyudum, kan nakli yapıldı. Aslında kendimi çok... iyi hissediyorum." Fiziksel olarak belki doğruydu ama Claire onun psikolojik olarak hiç de iyi olmadığını düşünüyordu. Karanlıktaki o fısıltıyı hatırladı. Gerçekten burada mısın?

Her zaman, diye düşündü. *Her zaman burada olacağım.*

"Bize vermek istediğin bir görev falan var mı?" diye sordu Shane. "Özellikle de sonuncusu bu kadar muhteşem sonuçlanmışken?"

"Son görevde, onların sesini kesecek kadar draug öldürüldü," dedi Myrnin, "ve biz de kimseyi kaybetmedik."

"Senin sayende değil," diye mırıldandı Claire. Myrnin kaskatıydı.

"Oliver daha bilimsel yollar denememizi isterdi. Bu konuda senin yardımına ihtiyacım var Claire. Seni laboratuvarda bekliyorum. Saat..." Bakışları Claire'den Shane'e yöneldi. "Uygun bir vakitte. İyi günler."

Ellerini arkasında birleştirip uzaklaştı. Claire Myrnin'in ilk defa o deli laboratuvar önlüğünü giydiğini fark etti. Kargo pantolon. Vampir terlikleri de biraz kirlense de her adımda kırmızı ağızlarını açıp kapatıyorlardı. Claire, Myrnin'in bunları öylesine giyip giymediğini merak etti. Yoksa kendini çaresiz ve zararsız mı göstermeye çalışıyordu?

Myrnin'de tatlı bir delilikten fazlası vardı çünkü. Altında hesaplar ve çoğu zaman kafeste tutulan soğuk bir canavar yatıyordu.

Shane kolunu ona dolayana kadar Claire ürperdiğini hissetmedi. Shane artık sıcaktı. Claire dönüp kollarını ona doladı. Başını, Shane'in göğsüne yaslayıp yavaş, düzenli kalp atışlarını dinledi. Yaşıyor, yaşıyor, yaşıyor.

"Hey," dedi Shane, Claire'in çenesini yukarı kaldırarak. "Dün gece doğru düzgün selam veremedim. Üzgünüm. İzin verirsen..."

Claire yukarı uzanıp cümlesini bitirmesine fırsat vermeden Shane'in dudaklarını yakaladı. Öpüşmeleri şiddetli, tatlı ve ateşliydi. Shane'in dudakları aynı anda yumuşak ve sertti. Claire'i kucağına alıp sandalyeye çöktü. Claire, parmak uçlarında durmak zorunda olmayacağı için rahat bir

nefes aldı. Uzun, arzulu, neredeyse çaresiz bir öpücüktü. Claire sonunda kendini nefes almak için geri çekti.

Shane parmaklarını Claire'in saçlarında gezdirdi ve onun yüzünü karanlık, yoğun bir ifadeyle inceledi. Claire sevgilisinin ne aradığını bilmiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu ve ellerini yüzünün iki yanına koydu. Shane'in hafif sakalı çıkmıştı. Tıraş olması lazımdı. "Shane?"

"Çok..." Aklına kelime gelmiyormuş gibi duraksadı. Kaşlarının üstünde beliren çizgiyi öperek silmek istedi Claire. "Farklı görünüyorsun," dedi Shane sonunda. "Öyle misin? Farklı mısın?"

"Hayır," dedi Claire şaşkınlıkla. "Sanmıyorum. Nasıl peki?"

"Daha..." Shane başını salladı. Gözlerini, onun gözlerinden ayırmadan Claire'in avucunu öptü. "Daha gerçeksin," dedi.

Kulağa romantik gelmeliydi. Ama Claire iliklerine kadar ürperdi. O bakışta şaşkınlık vardı, kararsızlık.

Korku.

"Shane, ben benim," dedi ve onu bir kez daha öptü. Bu kez varlığını kanıtlamaya çalışırcasına daha sertti. "Elbette gerçeğim. Sen de gerçeksin. Biz gerçeğiz."

"Biliyorum," dedi Shane ama yalan söylüyordu. Claire bunu parmak uçlarının titremesinden, öpücüğe karşılık verirken dudaklarının baskısından hissedebiliyordu. "Biliyorum."

Tam o sırada Claire ona neler olduğunu, rüyalarında ne gördüğünü soracaktı ama arkasından bir ses duydu. "Galiba bu iyi hissettiğini gösteriyor dostum."

Michael esneyerek ve bir fincanda, Claire'in kahve olduğunu yürekten umduğu bir şeyi içerek içeri girdi. Claire son yirmi dört saatte, hayatı boyunca yetecek kadar kan görmüştü.

"Evet," dedi Shane ve Claire'i kucağından kaldırırken özür dilercesine Michael'a baktı. "Daha iyiyim." Yumruğunu kaldırdı, Michael da yumruğunu tokuşturdu. "Beni almaya geldiğin için teşekkürler."

"Başka bir şey yapamadım." Michael omuzlarını silkti. "Esas teşekkür edilmesi gereken kişi Claire. Hepimizi o topladı. Hannah da teşekkürü hak ediyor. Balıklama atlamak zorunda değildi ama atladı. Ve her ne kadar söylemekten nefret etsem de Morrell ekibine de teşekkür edebilirsin."

"Ettim zaten," dedi Shane kaşlarını hafif çatarak. "Yani ettim galiba. Değil mi?"

"Ettin," dedi Claire. "Sorun değil." Ama Claire endişelenmişti. Yine de şok yüzünden insanlar hafızalarını kaybederlerdi, değil mi? Her şeyden şüphelenmesine gerek yoktu, yani? Böyle düşünmeye devam ederse sonunda aklını kaybedecekti. "Hiç hafife alma Michael. Kendini draug için yem olarak kullandın. Bu çok önemli."

"Yem mi?" diye tekrarladı Shane gözlerini kırparak. "Ne?"

Michael yine omuzlarını silkip içeceğinden bir yudum aldı. "Birinin yapması gerekiyordu," dedi. "Ben onların en sevdiği yiyeceğim ve hızlıyım. Mantıklı bence."

"Peşimden gelip hayatlarınızı riske atmanız hiç de mantıklı değil. Çoktan ölmediğimi nereden biliyordunuz ki?"

"Ölmüş olsan bile," dedi Michael birden ciddiyetle, "yine de gelirdik. Ciddiyim. En başta seni bırakmamız da benim hatam zaten. Claire gitmek istemedi. Bende anahtarlar vardı, oradan uzaklaşmak için kullandım ve seni orada bıraktım. Benim hatam. Başka kimsenin değil."

"Birden herkes suçu üstüne almaya çalışıyor," dedi Shane. "Böyle düşünmek benim işim, adamım."

"Paylaşabiliriz. Bir elin nesi var, iki elin sesi var hesabı." Michael bir yudum daha alıp konuyu değiştirdi. "Eve gitarımı getirdi. Kafa dinlemek isterseniz bir ara çalmayı planlıyorum. Kafamda yeni şarkılar dönüyor. Fikrinizi duymak isterim."

Shane ona o sörfçü işaretlerinden birini yaptı. Ortadaki üç parmağını büküp baş ve serçe parmağını kaldırdı. "Süper dostum."

Michael da aynı hareketi yapıp sırıttı. "Claire. Senin için bir şeyim var." Başından bir zincir çıkarıp kolyeyi Claire'e fırlattı. Claire kolyeyi yakaladı. Bir tür cam şişeydi. İçi mat bir sıvıyla doluydu ve ağzı mühürlüydü. "Ben yem sahnelerimi oynarken havuzlardan birinden biraz su aldım."

Claire şişeyi neredeyse düşürüyordu. "Draug mu?"

"Hayır. O havuzda draug yoktu. Boştu. Sadece bir havuzda draug vardı." Omuzlarını silkti. "Önemli olabilece-

ğini düşündüm. Üzerinde bilimsel şeylerini yaparsın diye. İşe yarayabilir."

Claire şişeyi sallayıp içindekileri inceledi ama hiçbir şey çıkaramadı. Sıvı fazla değildi, ancak bir göz damlasını doldururdu. Yine de yeterliydi. "Teşekkürler."

"Önemli değil," dedi Michael. "Görüşürüz." Yürümeye başladı.

"Dur," dedi Claire onu tutarak. Sesini alçalttı. "Acaba... Günün geri kalanında ona göz kulak olabilir misin? Onun gerçekten iyi olduğuna emin olmalısın."

Michael, onun yüzünü birkaç saniye inceledikten sonra başını salladı. "Neler yaşadığını biliyorum," dedi. "Yani bir kısmını. Evet. Onun yakınlarında olurum. Sen git işine bak."

"Teşekkürler." Claire, Michael'ı yanağından öptü. "Ve bana bir iyilik yap. Eve'le barışın, olur mu? Buna dayanamıyorum. İkinizi de böyle görmeye..."

"Benim elimde olan bir şey değil," dedi Michael, "ama deniyorum."

Claire yine Shane'e gidip kucağına oturdu ve kollarını boynuna doladı. Shane onun beline sarıldı. "Gitmen gerek sanırım," dedi. "Ve en iyi arkadaşımı öptüğünü görmedim sanma."

"Bunu hak etti."

"Evet. Belki ben de onu öpmeliyim."

Oradan uzaklaşan Michael bunu duyunca arkasına bile bakmadı. "Tabii ya, hep söz veriyorsun."

"Kıçımı ısır!" diye seslendi Shane arkasından. Gülümsüyordu ve bu sefer gerçekti. Claire'e döndüğünde bile gülümsemesi yüzündeydi. Gerçi gözlerine biraz gölge gelip oturmuştu. O kararsızlık... "Sen değil. Sen, beni öpersin diye düşünmüştüm. Sen de istersen."

"Her zaman," dedi Claire ve bunu kanıtladı.

Myrnin'in laboratuvarına gitmek çok tuhaf ve tedirgin edici bir şeydi. Claire normalde Myrnin'in yanında kendini rahat hissederdi, o garip ya da psikopat olduğunda bile derinlerde bir yerde ona karşı bir güven duyardı.

Bu kez değil. Tam şu anda öyle bir şey hissetmiyordu.

Claire içeri girerken Myrnin başını kaldırdı ve Claire'in yüzündeki ifadeyi görünce, yüzündeki o umutlu bakış yok oldu. "Ah," dedi tarafsız bir tonla. "Güzel. Bana vaktini ayırdığın için teşekkürler." Bu sözler normalde Myrnin için fazla kibar kaçardı. Nasıl davranması gerektiğini hatırlamaya çalışan küçük bir öğrenci gibiydi. "Shane nasıl?"

Claire hiç cevap vermedi, Shane'in adını Myrnin'in ağzından duymak bile onu kızdırmaya yetmişti. "Michael bana bunu verdi," dedi sıvı dolu şişeyi ona göstererek. "Tesisteki havuzlardan birinden. Draug'lar bu suya girmiyormuş."

Myrnin şişeye odaklandı. Claire'in söylediklerini beyninde olup bitenlerden süzerken zinciri ondan kaptı ve şişeyi parlak, gölgesiz bir floresan ışığının altına tuttu. "İlginç," dedi. "Bize örnek getirmesi ne kadar düşünceli bir davranış."

"Tehlikeli," dedi Claire. "Orada öldürülmediği için çok şanslı."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Myrnin bir test tüpü alıp şişenin içindekileri dikkatlice tüpe döktü. Çok az bir miktar olsa da Myrnin hâlinden memnun görünüyordu. "Harika. Harika. Bugün çalışmamıza iyi bir başlangıç yaptık." Durup ince bir cam pipet aldı ve su örneğinden bir damla çekip bir plakanın üstüne koydu. İkinci bir cam plakayla kapattığı örneği mikroskobun altına yerleştirdi. "Bağlayıcı maddeleri düşünüyordum. Simya tarafından bakarsak, amacımız maddeleri bir hâlden başka bir hâle dönüştürmek... Kurşunu altına tabii ki ama daha birçok..."

"Simya için vaktimiz yok," dedi Claire hemen. "Simya işe yaramıyor Myrnin."

"Ah, evet, ama okuduğum yazıda, dur, buralarda bir yerde olacak, ah!" Kitapları karıştırdı ve bilgisayar çıktısına benzer bir kâğıdı aldı. "Simyacılar bir şeyin özünü değiştirmenin mümkün olduğunu söylüyorlar, haklıydık. Fiziksel Kimya Dergisi'ne göre, su aracılığıyla verilen çok yüksek voltajlı bir enerji, difüzyon hareketini dondurup tek, sabit bir kristal yaratıp bir faz değişimi gerçekleştirebilir ve..."

"Ben de okudum," dedi Claire. Yazıyı Myrnin'in okumuş olması Claire'in ödünü kopardı. Hem de bilgisayardan, kitaptan falan değil. Myrnin pek internette sörf yapan tiplerden değildi. "İlginç ama çok enerji gerek ve uzun sürmüyor. Ayrıca kalıcı bir faz değişikliğinden bahsetmiyoruz. Akımı keser kesmez su yine sıvı hâline dönüyor." Myrnin'in

bunu bulmuş olması gerçekten çok etkileyiciydi. Aynı şeyi Claire de düşünmüştü çünkü suyu akışkan bir şeye dönüştürme fikri... tam da ihtiyaçları olan şeydi aslında. Sadece o kadar delicesine enerji nerden bulunacak sorusu vardı tabii.

"Ama bir başlangıç değil mi?" dedi Myrnin. Mikroskobun üstüne eğilip dilini şaklattı. "Siz insanlar elinizde o ilkel aletlerle nasıl yaşayabiliyorsunuz hayrete düşüyorum doğrusu. Bu işe yaramaz." Myrnin plakaları aldı ve Claire onu durdurmaya fırsat bulamadan üstteki camı kaldırıp örneği yaladı.

Claire'in ağzı resmen açık kalmıştı. Myrnin hiç rahatsız olmamıştı. Kıpırdamadan durdu, gözlerini kapadı ve "Hımmm. Biraz tuzlu, daha sonra acımsı... demir... hidroksit." Sonra gülümsedi ve kendisiyle gurur duyuyormuşçasına Claire'e baktı. "Kesinlikle demir hidroksit. Bu bağlayıcı bir madde, değil mi?"

"Sen delisin," dedi Claire. "Öyle kendi başına... Bir su arıtma tesisinden gelen şeyleri yalayamazsın. Bu hiç... hijyenik değil."

"Hayat hijyenik değil," dedi Myrnin. "Gördüğümüz gibi, ölüm de öyle değil. Demir hidroksitin üzerimde etkili olacağını sanmıyorum ama elbette daha büyük dozlar denemeliyim. Gerçekten draug'ların üzerinde bir etkisi varsa bu bizim için çok..." dönüp çekmeceleri karıştırdı. "Neyse. Demir hidroksit yaratabilirsin, değil mi? Biraz hazırla. İhtiyacımız olan her şey var."

Claire gözlükler eldivenler ve kollarını katlamak zorunda kaldığı üç beden büyük bir laboratuvar önlüğü buldu ve

sonra ihtiyacı olan kimyasallarla araçları dizdi. "Biraz zaman alacak," dedi. "Başka bir şey yalamamaya çalış."

"Şerefim üzerine söz veriyorum," dedi Myrnin ciddiyetle ve elini kalbine koyarak.

"Kalbinin teknik olarak atmadığını düşünürsek elini kalbine koyman çok da geçerli olmaz." Clare'in amaçladığından daha sert bir yorum olmuştu ama Myrnin'i susturdu. En azından bir süre. Claire işine konsantre oldu. Tekrar okulda olmak gibiydi. Sanki önünde basit bir kimya problemi vardı. Adımları takip ederse sabit ve geçerli bir sonuca ulaşacaktı. Claire bilimi net olduğu için seviyordu. Kurallara uymanız yeterliydi bilimde.

Ve hiçbir zaman kalbini kırmıyordu.

Sade suyla bile demir telin, suyun ve elektrik akımının kimyasal tepkimeye girip yoğun, yeşil bir jel ve köpüklü bir yüzeyin oluşması üç saat aldı. Claire bunları karıştırdı sonra da sıvıyı, toz hâline gelene kadar ateşin üzerinde kaynattı. Bütün süreç sonunda elinde sadece birkaç çay kaşığı demir hidroksit vardı. Myrnin'in o sürede ne yaptığının farkında değildi. İşi bittiğinde, Myrnin, Claire'in yaptığı karışımdan bir parça alıp bir bardak suya karıştırdı ve içti.

Bir değişiklik olmadı. Claire buna üzülsün mü sevinsin mi bilemedi.

"Sonraki aşamaya geçelim." Myrnin çamura benzeyen sıvıyla dolu, ağzı kapalı bir matarayı tezgaha, Claire'in önüne koydu. "Sakın dökme."

Mataranın içindeki su kendi kendine hareket ediyor gibiydi. Claire matarayı tuttu, sonra elini çekti, çünkü su ona tepki verdi. "Bu şey draug mu?"

"Numune," dedi Myrnin. "Bunu almak için neler yapmak zorunda kaldığımı bilmek istemezsin ve aynı şeyleri bir kez daha yapmayacağım. Bu nedenle lütfen numuneyi ekonomik kullan. Hedefimiz onları durduracak bir şey bulmak, ya da daha iyisi, ele geçirilen bir vampiri etkilemeden onları zehirlemek."

"Bu şeyin burada olması tehlikeli değil mi?"

"Pek değil. Herhangi bir varlık oluşturamayacak kadar küçük bir miktar. Kendini oluşturmaya kalkarsa diye..." Claire'e küçük bir tuzluk uzattı. Claire kaşlarını çatarak tuzluğa baktı. "Gümüş tozu. Bir iki tutam numuneyi yok eder, ama bunu sadece acil durumlarda kullan. Şimdi. İşinin başına.

Claire başını sallayıp bir damlalık aldı ve demir hidroksitle deneye başladı.

Olduğundan uzun geçen birkaç saat sonunda nihayet bir sonuca ulaşmışlardı. Umdukları sonuç değildi gerçi. Tam da o sırada Oliver, dünyanın en küçümseyici patronu gibi içeri girdi ve bir açıklama istedi. "Eee?" diye sordu. "Ne sonuca vardınız?"

"Bilim o kadar hızlı ilerlemiyor," dedi Myrnin. "Herhâlde o tek bir göz damlasıyla cinayetlerin çözüldüğü televizyon dizilerini fazla izledin. Bulduğumuz şey umut vaat edici olsa da bağlayıcı maddeler yeterli olmayacak. Şu an mevcut gücümüzle en azından."

"Bağlayıcı madde de neyin nesi?"

"Öncelikle demir hidroksit," dedi Claire. "Öncelikle suyun içindeki kirletici maddeleri kimyasal olarak bağlıyor ve onları aşağı çökertiyor. Draug'lara zarar verir, hatta onları öldürebilir bile ama yavaş yavaş. Yine de bunun gibi başka maddeler de var. Her biriyle ilgili çalışma yapabiliriz."

"Ne kadar sürer?"

"Düşündüğün kadar az değil," dedi Myrnin. "Ve açıkçası çoğu, bu küçük laboratuvardan bozma yerde üretebileceğimiz kadar basit değil. Harika bir fikirdi ama umduğum kadar pratik çıkmadı."

"Yine de vampirlerin tek başına yaptıklarından çok da önemli bir gelişme olduğu kesin," dedi Claire. Başı ve sırtı ağrıyordu, ayrıca bir sandviç yemek için neler vermezdi. Ve Shane için. "Önemli yani."

"Vampirlerin hiç ilerleme kaydetmediğini söyleyemeyiz. O silahları ben ateşledim sonuçta," dedi Myrnin.

"Silahları insanlar icat etti. Ve lav silahını da."

"Gümüşü de sizin icat ettiğinizi söylemeyeceksin umarım?"

"Onu nasıl çıkaracağımızı, eriteceğimi ve işleyeceğimizi öğrendik ama," dedi Claire. "Kusura bakmayın ama, Myrnin senin dışında vampirlerin icatlara pek katkıda bulunduğunu söyleyemeyeceğim. Siz sadece... çalıyorsunuz."

"Adaptasyon hayatta kalmanın anahtar kelimesidir," dedi Myrnin. "Bunu Darwin söylemişti galiba, çok güzel bir söz. Yine de daha çok zamana ihtiyacımız var Oliver. Çok daha fazla zamana. Hem başka bir fikrim yok."

"Benim var," dedi Claire. Myrnin dönüp ona bakınca Claire omuzlarını silkti. "Sormadın ki. Benim de fikirlerim olabilir."

"Mesela?"

"Bağlayıcı maddeleri temizleme suyu dışında birçok başka amaçla kullanabiliriz. Mesela toksik döküntülerin temizlenmesinde kullanılırlar. Morganville'de bundan çok miktarda bulabiliriz ya da yapabiliriz. Ama daha büyük bir kimyasal seçkiye ihtiyacımız olacak."

"Neyi, nerede bulacağız tam olarak? Morganville'in bir bilim yuvası olduğunu söy..." Myrnin cümlesini bitirmeden aklı başına geldi. "Ah. Evet. Elbette."

Oliver memnun görünmüyordu. Ya da hoşgörülü. "Yapacak çok işim var. Bana, vampirlere zararı dokunmayacak bir silah verebiliyor musunuz, veremiyor musunuz? Bir cevaba ihtiyacım var. Hemen."

"Belki," dedi Claire. Oliver homurdanınca, Claire onun nasıl bir anda saf, acımasız bir vampire dönüşebileceğini hatırladı ve tüyleri diken diken oldu. Kanı donmuştu sanki. "Kimyasalları alıp işleyerek vampirler üzerinde denemeden bir şey söyleyemem. Bazıları toksik olabilir. Bazıları olmayacaktır. Önemli olan draug'lara neyin etki edeceği. Ve bunu öğrenmek de zaman alacak. Myrnin haklı. Elimizde sihirli bir değnek yok."

"O zaman hiçbir işime yaramaz," diye kestirip attı Oliver. "Senin yardımın olmadan devam edeceğiz. Raporlananlar doğruysa Draug'un esas ilerleme yönteminin önüne geçtik.

İki noktada kapana kısıldılar. Kasabanın bu ucu..." solgun, güçlü eliyle haritaya vurdu, "Ve burada. Arıtma merkezinde." Haritaya bir kez daha vurdu. "Artık saldırıya geçme zamanı. Gerekirse elimizdeki silahları kullanacağız ama artık daha fazla bekleyemeyiz."

"Neden ama? Magnus zaten kan bahçesi için toplayabildiği bütün vampirleri topladı. Şanssız insanları da alırsa insanlar ölecek. Çünkü bizim için hayvan kanı neyse Magnus için insan o. Uzun süre idare edemez. Şu an çoğalamazlar. Hazır olana kadar biraz daha bekleyelim," dedi Myrnin. Sesi biraz ukala çıkmıştı. *Hatta fazla ukala,* diye düşündü, Claire. Oliver da öyle düşünmüş olmalı ki Myrnin'in laboratuvar önlüğünün yakasını tutup onu kendisine çekti.

"Ben-senden-emir-almam," diye tısladı Oliver. "Sen benden emir alırsın büyücü. Senin işe yaradığını düşündüğüm sürece bu ayrıcalığının tadını çıkar. Ama yük olmaya başlarsan o zaman çalışma şartlarını değiştirmeyi de bilirim. Anlaşıldı mı?"

"Amelie..."

"Ölüyor," dedi Oliver. Yüzü taş gibi sertti. "Duygularımızı bir kenara bırakalım. Ortalık başıboş kalamaz biliyorsun. Başlarında bir lider olmazsa vampirler kan savaşlarına girer, delirir ve dikkat çekerler. Amelie güçlü, adil bir liderdi. Umarım onun yarısı kadar başarılı olurum."

"Hangi yarısı?" diye sordu Myrnin. "Adalet kısmı olmadığı kesin."

Oliver'ın dişleri uzayıp korkunç bir hâl aldı. Bir kobra gibi tısladı. Myrnin irkilmedi bile. Karşı da koymadı.

Oliver onu itti. "Ne yapıyorsan yap. Ama yoluma çıkma. İkiniz de çıkmayın."

Kapıyı açık bırakıp uzaklaştı. Claire uzun, ürkek bir nefes aldı. Myrnin laboratuvar önlüğünün yakasını düzeltti.

Ve kapıda başka biri belirdi.

Shane. Elinde bir bardak, tatlı, leziz, insanı kendine getirecek kolayla bir sandviç vardı. Michael da başka bir tabakla onun yanında duruyordu. Tabakta da bir poşet... şey, 0 grubu kan vardı.

"Selam," dedi Shane. "Uygunsuz bir zamanda gelmedik umarım. Biraz garip görünüyor."

"İnanılmazsın," dedi Claire kolayla sandviçi alarak. Sonra tereddüyle, "Şey, bunlar benim için miydi?" diye sordu.

"Acıkmışsındır diye düşündüm," dedi Shane. Michael tabağı sessizce Myrnin'e uzattı. Myrnin bir kibarlık gösterisinde bile bulunmadan dişlerini poşete geçirdi. "Şey, bu biraz rahatsız edici."

"Pardon," dedi Myrnin ve kanı içmeye devam etti. İşin komiği, bir yıl önce olsa, Claire böyle bir şey görünce yemeden içmeden kesilirdi ama şimdi hiçbir şey onu hindili sandviçinden ayıramazdı. Kocaman, iştahlı bir ısırık alıp çiğnedi ve asitli içeceğinden bir yudum aldı.

Artık çok daha iyiydi.

"Neler oldu?" diye sordu Shane kapıyı işaret ederek. "Huysuz lordla yani?" *Aynı eskisi gibi konuşuyor,* diye dü-

şündü Claire. Belki de bir gün Michael'la takılmak ona iyi gelmişti. Belki de her şey... yolundaydı.

"Daha hızlı sonuçlar görmek istiyor," dedi Claire. "Üniversite laboratuvarından kimyasallara ihtiyacımız olduğunu söyledim."

"Aslında söyleyemedin bile," dedi Myrnin, "ama ne demek istediğini biliyorum. Ve haklısın. Orada çok daha kaliteli ve fazla seçenek vardır. Oraya gideceğiz."

"Dalga geçiyorsun," dedi Shane. "Claire'in seninle bir yere geldiğini ancak rüyanda görürsün. Böyle bir şey olmayacak." Myrnin'e yapmacık bir gülümsemeyle baktı. "Benimle de aynı şekilde elbette. Ama Claire'in bensiz hiçbir yere gitmeyeceğinden emin olabilirsin." Claire'in ağzına sandviçi tıkmasını izledi. Gerçek yiyecekten aldığı hazdan hafifçe inliyordu. "O kimyasallarla ne yapıyorsunuz?" diye sordu Shane.

"Bağlayıcı madde," dedi Claire ama sözleri yabancı bir dil konuşuyormuş gibi çıktı ağzından. Belki Klingonca. Ağzındakini yutup biraz daha kola içti. "Pardon. Bağlayıcı madde demek istedim."

"Onlar nedir?"

"Sudaki bileşenlere bağlanan kimyasallar. Ya da suyun içeriğinin değiştirebilecek kimyasallar. Bir reaksiyona ya da durum değişikliğine neden olacaklar."

"Sıvıdan katıya gibi mi?"

"Aynen öyle."

"Jöle gibi," dedi Shane. Sesi düşünceliydi. Claire gözlerini kırptı. Birden aklına bir havuzun yanındaki jelatin dolu

kamyon fikri geldi. Kesin bir dünya rekoru olurdu. Ama faydalı bir rekor olduğu söylenemezdi.

Myrnin yavaşça doğrulup boş kan poşetini kenara koydu ve dudaklarındaki 0 grubu kanı yaladı. "Yanılmıyorsam söyleyecek bir şeyiniz var Bay Collins. Lütfen bana bunun atıştırmalık yiyeceklerimizle ilgili olduğunu söylemeyin."

"Pek sayılmaz," dedi Shane. "Ama galiba aradığınız kimyasalların nerede olduğunu biliyorum. Ve onları üniversitede bulamayacaksınız. Ama nerede bulacağınızı biliyorum."

"Nerede?"

"Morganville Lisesi'nde."

12

EVE

Kardeşim Jason hapisten çıkmıştı. Yine. Bunu, silah deposunun odalarından birine girip onu elinde bir av tüfeğiyle bulunca öğrendim.

Bir kâbustan farksızdı. Ben daha gençtim. O daha genç-ti. Tam dört yıl önceydi ve babamın silahını bana doğrultup beni öldüreceğini söylüyordu. Bunu söyleyiş tarzını hâlâ hatırlıyorum. Sakin, ürkütücü bir ses ve boş gözler.

Kardeşim, elinde bir silah varken güvenebileceğiniz biri değildi. Ya da keskin bir bıçak. Hatta elleri boşsa bile ona güvenemezdiniz. Dolayısıyla onu yeniden özgür ve bir av tüfeğiyle görünce âdeta korkudan felce uğradım.

Jason benim kardeşim ve pisliğin teki olması biraz da benim hatam, ama bir kriz anında bile ona silah verirken bir kere daha düşünürdüm. Kavga etmeyi iyi bilirdi. Karşısındakine zarar da verirdi. Ama Jason serseri mayın gibiydi. Yoluna çıkan her şeyi, dost düşman demeden yok ederdi.

Ve kuş beyinli bir vampir onu cephanelikte görevlendirmişti. Jason boş kovanları alıp dolduruyor ve bir baskı makinesi yardımıyla mühürlüyordu. Ah, bir de mermilerin içine gümüş karıştırıyor, ya da onları gümüşle kaplıyordu. Tamamı gümüşten küçük mermiler kadar etkili değillerdi, ama değerli maden sıkıntısı çekmemize şaşmamak gerekti. Zira onları rastgele düşmana yağdırıp duruyorduk. Vampirler birbirlerini incitecek şeylerden şaşılacak miktarlarda biriktirebiliyordu, ama bu paranoyaklıklarının bile bir sınırı vardı. Biz onlardan daha beterdik.

Jason baskı makinesinden çıkardığı mermiyi av tüfeğine koydu ve silahı raflardan birine bıraktı. Beni gördüğünde bir an duraksadı. İkimiz de konuşmadık.

Kardeşim benden biraz daha kısa boyluydu. Kaslı biri değildi. Zayıf ve kemikliydi. Saçları Shane'inkilerden uzundu ve çoğu yüzüne dökülüp koyu kahverengi gözlerini gizliyordu. Böylesi daha iyiydi, çünkü kardeşimin buz gibi bakışları vardı.

Alnındaki soldan sağa doğru açı yapan, taze yara izini hemen fark ettim. Çenesinde de kocaman bir çürük vardı.

"Abla," dedi. Sesi ruhsuzdu. Sanki önce benim bir hamle yapmamı bekliyordu. Yapmadım, çünkü cesaret edemedim. Yalnızdım ve kimse nerede olduğumu bilmiyordu. Michael bugün Shane'leydi. Claire Myrnin'le laboratuvara kapanmıştı. Jason'ın yalnız ve savunmasız olduğumu fark etmesinden ödüm kopuyordu. Belki mantıksız davranıyordum, ama elimde değildi.

Jason bir sosyopattı. Bana ihtiyacı olduğunda çekip giderek bu yanını ben körüklemiştim. Kapılarımı kilitleyip kulaklarımı kapayarak ve bir ablanın yapması gerekeni yapmayarak. Ben onu koruyamamıştım.

Dolayısıyla ondan nefret edemezdim. Ancak dönüştüğü insandan korkabilirdim.

"Burada çalıştığını bilmiyordum." *Hapisten çıktığını da öyle.*

"Vampirleri bilirsin. Pratik düşünürler," dedi omzunu silkerek. "Mahkûmlardan faydalanamayacaksan onları içeride tutmanın ne anlamı var? Rehabilitasyona inanmıyorlar. En etkili çözüm işkence."

Aklınca espri yapıyordu. Zira vampirler bugünlerde kimseye işkence etmiyordu. Ama bağışlayıcı oldukları da söylenemezdi. Ve Jason'ın onların merhametlerini sınamak için pek çok fırsatı olmuştu. Hâlâ hayatta olduğu için şanslıydı ve bunu kendi de biliyordu. Kardeşimin günahları saymakla bitmezdi. Geçmişte bazen bana yardım etmişti, ama bir süre önce iyi bir insan olmaya çalışmaktan vazgeçmişti ve ben de ona yardım etmeye çalışmaktan.

Yani aramızda bir de bu mesele vardı.

"Nasılsın?" Bu o kadar boş bir soruydu ki, söyler söylemez irkildim. Saçlarını arkaya atıp gülümsedi. Delice bir gülümsemeydi. Herhâlde üzerimdeki etkisini arttırmak için rol yapıyordu. En azından, ben öyle umuyordum.

"Süper," dedi. "Vampir gardiyanlarla buraya kapatılmak sağlığıma iyi geldi. Bilirsin işte. İyi besleniyorum, spor ya-

pıyorum, kendimi geliştiriyorum. Tıpkı dişleri olan bir sıpa gibi."

İsteksizce silahlara baktım. Gözlerim tekrar ona kaydığında Jason hâlâ gülümsüyordu, ama bu seferki farklıydı. Sanki biri dudaklarını zorla yana çekiyordu. "Ne ironik, öyle değil mi? Ben ve silahlarla ilgili bir iş. Ama birinin mermileri doldurması gerek ve vampirler gümüşle haşır neşir olamıyor. Ben bunu onlardan iki kat hızlı ve yanmadan yapabiliyorum. Dediğim gibi, pratik zekâlarına hayranım." Kovanları doldurup baskı makinesinde mühürlemeyi sürdürdü. "Duyduğuma göre, evleniyormuşsunuz. Galiba davetiyemi hapishane postasında kaybettiler."

Onu son gördüğümden beri değişmişti. Jason bir süre, daha iyi biri olmaya çalışmıştı. Dürüst ve adam gibi biri olmaya. Neredeyse başaracaktı, ama sonra... Aslına bakarsanız, ne olduğunu bilmiyordum. Belki de uyuşturucu yüzündendi. Jason boktan geçmişini unutmak için hep en yeni, en etkili uyuşturucuların peşindeydi. On bir yaşında alkol onu kesmemeye başlamıştı. On üçünde sınıf arkadaşlarına uyuşturucu satıyor ve günün büyük bir bölümünde kafası dumanlı dolaşıyordu. Tabii tüm bunların ona bir yardımı olmadı. Ben on sekizime bastığımda, Jason çoktan silahlara merak salmıştı. Shane hâlâ o günlerden kalma bir yara izi taşıyordu. Her nasılsa, bana bir şey olmamıştı. Zira Jason'ın asıl hedefi bendim.

"Gelmek isteyeceğini düşünmedim," dedim. "Ayrıca hapisteydin. Bu kadar çabuk çıkabileceğin aklıma gelmedi."

"Sürpriz. Hem neden gelmek istemeyecekmişim? Seni damada kim verecek? Bunu yapmayı hep istemişimdir." Yine o tuhaf, donuk gülümseme. Kardeşimin içinde bir şey kırılmıştı. Zaten çatlakları vardı, ama şimdi... tamamen parçalanmıştı. Ona ne olduğunu bilmiyordum, ama Jason yabanileşmiş, öfkesi iyice artmıştı. "Bu evlilik sayesinde bir Glass olacağım. Hep bir erkek kardeşim olsun istemiştim."

"Cain'le Abel'ı unutmayalım," dedi. "O konuya hiç girme, Jase."

"Cain katildi," dedi Jason. "Kurbanı hangimiz oynayacak?"

Ah, Jason. Omurgamdan yukarı doğru hafif bir ürperti yayıldı. Benim tatlı, iyi kalpli, rockçı sevgilim, kardeşimden daha çok karanlık yutmuştu. Onu sürekli olarak bastırmaya çalışsa da, ihtiyacı olduğunda içinde bir yerlerdeydi. Karanlığın ona hükmetmesine izin vermedi, ama onu dizginleyip işine yaramasını sağlayabildi. Jason ne düşünürse düşünsün, benim için dövüşü kimin kazanacağı o kadar belliydi ki. "Unut gitsin," dedim. "Güven bana."

Güldü. "Beni pazarladın ve sattın. Ne kadar güven verici, öyle di mi?"

"Bunu aştığımızı sanıyordum."

"Senin için kolay tabii. Sonuçta istediğini aldın. Artık özgürsün. Vampir statüsünde seksi bir erkek arkadaşın var. Ah, bir sivri diş sever olmadığını iddia ediyordun, değil mi? Ama boynunda Nebraska kadar bir sargı var. Hoşgörülü bir döneminde olmalısın." Gümüş kaplama mermilerden

oluşan bir paleti yarısına kadar suyla dolu bir tüpe daldırıp çıkardı. Paletten cızırtılar yükseldi. Sonra başka bir palete mermi dizmeye başladı.

Bunu yaparken gömleğinin yakası biraz yana kaydı ve boynundaki kırmızı ısırık izlerini gördüm.

Tıpkı çocukluğundaki gibiydi. O zamanlar da başka şansı yoktu.

Elimde olmadan ona bir adım yaklaştım. Gözlerim ısırık izine kilitlenmişti. "Jason," dedim. "*Jase*. Bunu sana kim yaptı?"

Yakasını kapadı ve tek kelime etmeden işini yapmaya devam etti.

"Jason!"

"Sana ne?"diye sordu somurtarak ve bir mermiyi daha mühürledi. "Artık eğlence amaçlı ısırıklara laf etmediğini sanıyordum. Seks hayatımın detaylarını mı öğrenmek istiyorsun? Çok ayıp, abla."

"Birinin seni ısırmasına izin mi veriyorsun?" diye sordum. "Tanrım, Jase, bunu neden yapıyorsun?" Çünkü çocukluğunda neler yaşadığını biliyordum. Annemle babam bunu bilmesine rağmen engel olmamıştı. Hatta durdurmaya çalışmamışlardı bile.

Ben bir kere denemiştim. Yalnızca bir kere. Ama korkudan ödüm kopmuştu ve onu yarı yolda bırakmıştım. Jason'a sonsuza dek borçlu kalacaktım.

"Aptal değilim." Kafasını kaldırdığında gözleri parlıyordu. "Merak etme, uzun süre ısırılan olmayacağım. Ve on-

lardan birine dönüştüğümde, emin ol, hakkımı alacağım. Para, seks, kan, ne istersem hepsini alacağım."

Jason'la Shane bir madalyonun iki yüzü gibiydi. İkisi de tacize uğramıştı. İkisi de kendini yalnız ve savunmasız hissetmiş, ikisi de korkmuştu. Onları koruması gereken herkesin ihanetine uğramışlar, terk edilmişlerdi. Ama tüm bunlar Shane'i güçlü biri yapmıştı. Başkalarını kollama arzusunu kamçılamıştı.

Oysa kardeşim tacizcisinin tıpatıp aynısıydı. O acı çekmişti ya, başkaları da çekmeliydi. Onu durduramıyor, ona yardım edemiyordum. Hayatım boyunca ona nasıl davranmışsam şimdi de aynısını yapıyordum.

Ondan uzak durmaya çalışıyordum.

"Kim?" diye direttim. "Seni kim ısırıyor?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"İstiyorum işte."

"Nefis bir sarışın," dedi. "Onu tanıyorsun. Seni onunla görmüştüm."

Amelie olamazdı. Onun bu kadar alçalabileceğine hayatta inanmazdım. "Adı ne?"

Jason pis pis sırıttı. "Neden söyleyeyim? Ne yapacaksın? Rapor filan mı edeceksin? Bir onu yapmadığın kalmıştı."

"Jason sen asla bir vampir olmak istemedin. Hiçbirimiz istemedik."

"Neden? Buna değmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

İşin doğrusu, kardeşimi bir vampirin güçleriyle hayal edemiyordum. Kötü bir karışım olacağı kesindi. Birden

kendimi berbat hissettim. Endişeden boğazım düğümlendi. Ondan beslenen her kimse, saçmalıklarıyla Jason'ın kafasını karıştırmış olmalıydı. Normalde, vampirler insanları dönüştürmekten hoşlanmıyordu. Bu onlar için fazladan bir sorumluluk, bir yük demekti. Michael uzun bir zaman sonra ilkti ve onda da bazı sorunlar çıkmıştı. Sonrasında da kimse dönüştürülmemişti.

Neden Jason, diye düşündüm. Başka adam mı kalmamıştı?

"Bana inanmayacağını biliyorum, ama sana değer veriyorum. Daima verdim. Beni çok korkutuyorsun, ama içinde bir yerlerde bunun yanlış olduğunu bildiğini düşünüyorum. Hâlâ daha iyi biri olmak istiyorsun. Bunu yapabilirsin, Jason. Daha önce yaptın. İnsanlara yardım ettin. Hayatımızı kurtardın. Neden böyle biri olmak istiyorsun?"

Yalnızca bir vampir değil, daha da kötüsü.

Ruhsuz bir yaratık.

Uzun bir an boyunca bana baktı. Sonra bir kenara bıraktığı av tüfeğini alıp doldurmaya başladı. "Çünkü artık hiçbir şey eskisi gibi canımı yakamıyor, abla," dedi. "Şimdi git. Yeterince hasret giderdik."

Sözlerinde ciddi olduğunu biliyordum. Elindeki tüfek kırılgan insan kemiklerimi paramparça edebilirdi. Bunu yapacağını sanmıyordum, ama belli de olmazdı. Jason'ı artık hiç tanımıyordum.

"Kim o kız?" diye fısıldadım. "Söyle, lütfen."

Hiç umudum yoktu. Bence o da söylemeyi planlamıyordu. Ama tam kapıdan çıkarken arkamdan seslendi. "Naomi."

Yürümeye devam etmek için kendimi zorladım.

Ama o odadan çıkmak, müstakbel vampir kardeşimi vampir katliamı için cephane üretirken orada bırakmak bana kendimi berbat, çaresiz ve en kötüsü de suçlu hissettirdi.

Yine.

O sarışın vampir kaltağı, Oliver'ın ofisinde onunla konuşurken buldum. İşte başlıyordu.

Tabii ki, ikisi de geldiğimi duydu ve ben söylediklerinin tek kelimesini bile yakalayamadan sustular. Aldırmadım. Zira kan emicilerin politikaları o anda umurumda bile değildi. Oliver'ın fedaileri vardı ve biri yoluma çıktı. Dev gibiydi.

Yine aldırmadım.

"Hey, sen!" diye bağırdım Naomi'ye parmağımı sallayarak. "Sarışın! O buzlu kıçını kaldırıp hemen buraya gel!"

"Ne beklenmedik bir gelişme," dedi Oliver. "Gidebilirsin, Naomi. Konuşmamız bitmişti zaten."

Naomi ona ateş püsküren gözlerle baktı. Ben Naomi'nin bir kelebek kadar narin olmasına alışkındım. Bu hâliyle neredeyse tehlikeli görünüyordu. "Aptal," dedi Oliver'a. "Bu konu kapandı sanıyorsan yanılıyorsun. İstediğin kadar taht seninmiş gibi davranabilirsin, ama sen yalnızca

bir gaspçısın. Nefes aldığın günlerde de öyleydin. Sen kral değilsin."

"Seni temin ederim, ben de senin kökenlerini gayet iyi biliyorum. Amelie sana karşı cömert davrandı, ama benden onun kadar kibar olmamı bekleme." Oliver'ın yüzünde şimdiye dek gördüğüm en tuhaf ve belki de en tehlikeli gülümseme belirdi. "Bir daha onun yanına yaklaşacak olursan seni bitiririm. Şimdi git konuğunla ilgilen."

Fedai beni tutmaya devam ediyordu. Boyu iki metre vardı ve gömleğinden üç elbise çıkardı. Hem de öyle kokteyl elbisesi filan değil, bildiğiniz uzun, gece elbisesi. Ona düşmanca bir bakış fırlattım. "Geri bas, *ufaklık*," dedim. "Prensesle halledilecek bir meselemiz var."

"Öyle mi?" Naomi fedainin koluna elini koyduğunda, *ufaklık* beni bıraktı. Naomi ona hafifçe gülümsedi ve Oliver hışımla ofisinin kapısını suratımıza çarparken gelip benim önümde durdu. Kapının gürültüsüyle suratını buruşturdu. "Oliver bir asilzade olabilir ama tavırları bir domuz yetiştiricisinden farksız."

Zamanımı boşuna harcamadım. Çekiciliğini kullanmaya başlamıştı ve içimdeki saatli bombayı etkisiz hâle getirmesine izin vermeyecektim. "Konu, Jason..."

Gözlerindeki sevecenlik anında yok oldu ve yerini buz gibi bir ifade aldı. Parmaklarını koluma geçirip ani ve parlak bir gülümsemeyle *ufaklık*'a döndü. "Diğerlerini bu saçmalıkla rahatsız etmemize gerek yok. Onu kendi daireme götüreceğim."

"Nasıl isterseniz, hanımefendi."

"Hey, bana fikrim sorulmadı." Ondan kurtulmaya çalıştım, ama nafile. "Bırak kolumu, sürtük!"

"Demin söylediklerimi düzeltiyorum," dedi yumuşak bir sesle ve *ufaklık*'a mahcup bir bakış fırlattı. "Anlaşılan buradaki tek hödük Oliver değil. Senden daha üstün konumdakilerle nasıl konuşacağına dikkat etmelisin." Ayaklarımı sürümeye çalıştım, ama beni koridorda rahatça sürükleyip bir kapıdan içeri itti.

Kapıyı kilitledi ve ancak arkasına yaslandığında beni bıraktı. Acıyan kolumu ovuşturarak onu şüpheli gözlerle süzdüm. Naomi'yi bir tehdit olarak görmek zordu. Kırılgan zarafeti ve masum bakışları insanı kolayca aldatıyordu.

Bu özelliklerinden sonuna dek faydalanıyor olmalıydı.

"Kardeşimi ısırıyormuşsun!" dedim. "Onu bir vampire dönüştüreceğini söylüyor. Doğru mu bu?"

Tek kelime etmedi. Sanki hiç konuşmamışım gibi. Beni baştan aşağı süzdü. Sonra bakışları yine yukarı kaydı. "Şu hâline bak." Derin bir iç çekti. "Neden soytarı gibi giyiniyorsun? İstesen çekici bir kız olabilirsin. Michael'ın seninle ziyan olduğunu görmek bana ne kadar acı veriyor bilemezsin."

"Hey!" Bana laf çakmasını bekliyordum, ama başıma moda eleştirmeni kesileceğini beklemiyordum doğrusu. "Affedersin, Project Runway, ama sana bir soru sordum! Kardeşimi ısırıyor musun?"

"Jason," dedi Naomi düşünceli bir yüzle. Onun kim olduğunu hatırlamaya çalışırmış gibi bir hâli vardı. Unutması doğaldı tabii. Naomi bilmem kaç bin yaşındaydı. Kapıdan uzaklaşıp güzel, eski bir kanepeye doğru yürüdü. Beyaz tahtalarla açık renkli ipekli döşemeler odadaki diğer antika mobilyalarla müthiş bir uyum içindeydi. Burası tıpkı giyotinin yeni icat edildiği yıllarda Fransa'daki bir saraydan kopup gelmiş gibiydi. Naomi de öyle. Onu filmlerde gördüğüm beyaz pudralı, yüksek peruklar ve kabarık eteklerle kolayca hayal edebiliyordum. "Jason... ah, şu cani." Omzunu silkip zarifçe kanepeye ilişti. "Onunla ilişkim seni ilgilendirmez."

"Duymadın galiba? Jason benim kardeşim."

"Jason'a bakılırsa, ailene hiç düşkün değilmişsin," dedi ve kederle kafasını salladı. "Onu sana en ihtiyaç duyduğu zamanda terk etmişsin. Sevgi dolu bir abla olmadığın kesin."

Ben de çocuktum. Korkmuştum. Jason o zaman bile güçlü ve asabiydi. Ama bunları Naomi'ye söylemenin bir anlamı yoktu. Kendimi haklı çıkarmaya çalışmayacaktım. "Ben geçmişten söz etmiyorum. Şu anda olanlardan söz ediyorum. Onu ısırıyorsun. Ondan besleniyorsun. Ve ona onu bir vampire dönüştüreceğini söylüyorsun. Doğru mu?"

"Belki." Parmağını yanındaki sehpada duran küçük, kristal vazonun kenarında gezdirdi. Vazonun ışıltısı hoşuna gitmiş gibi hafifçe gülümsedi. "Herkesin müttefiklere ve tabii hizmetkârlara ihtiyacı vardır. Jason mevcut özellikleriyle mükemmel bir vampir olabilir."

İsterik bir kahkaha attım. "Kabul ediyorsun yani? Cidden kardeşime iki sivri diş vermek istediğinden emin misin? Tanrım, o bir sosyopat. Aklını başını topla!"

"Gerek yok," dedi. "Eğer bir vejetaryen olsaydım, binlerce yıl insan kanıyla hayatta kalamazdım. Ya da başkalarıyla aşırı empati kurabilen biri olsaydım." Yanağında bir gamze belirdi. Başka bir zaman, başka birinde çekici, hatta şirin durabilirdi. Ama o anda bana son derece itici geldi. "Seni temin ederim, ondan cinsel olarak faydalanmıyorum. Erkeklerle ilgilenmiyorum."

"Ah, harika. Bir lezbiyen vampirimiz eksikti!"

"Aslına bakarsan," dedi "iki cinsle de ilgilenmiyorum. Benim asıl ilgilendiğim, onları nasıl kullanabileceğim. Aşk, şairlerin icat ettiği ve aptalların umut bağladığı bir yanılsamadan ibarettir. Vakti zamanında sana da söylemiştim, Michael'a da. Amacım onu baştan çıkarmak değildi. Yalnızca yardım etmek istiyordum."

"Yardım mı?" Sesim biraz sakinleşmişti. Bu odadan sağ çıkma olasılığımın yüzde kaç olduğunu hesaplamaya çalışıyordum. Naomi açıklama yaptığına göre, bana ne kadar zeki olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Bu, dinleyicinin uzun süre hayatta kalabilmesi adına iyi bir işaret değildi. "Bize neden yardım etmek istediğini sorabilir miyim? Hani Michael benimle ziyan oluyordu?"

"Tabii ki ablama muhalefet etmek için. Kendimi onun yanında iyi biri gibi göstermek için. Başka türlü asla elde edemeyeceğim destekçilerim oldu. Tüm bunların sizin

büyük aşkınızla hiçbir ilgisi yok, aptal. Evlilik dediğin ne ki? Bir anlaşma. Bir güç birliği. Savaşmanın en kibar yolu. Madem Michael gücünü heba etmek istiyor, en azından bu durumdan faydalanayım dedim." Gülümsedi. Hâlâ sevimli ve çekici görünüyordu, ama artık bunların yalnızca bir kamuflajdan ibaret olduğunu biliyordum. Bu güzel maskenin ardında aç ve soğuk bir hırs vardı. "Şimdi gelelim kardeşine. Onun vahşi bir yanı olduğunun farkındayım, ama bu; kontrol edilemeyeceği anlamına gelmez. Daha önce de bir *niais*'im olmuştu."

"Neyin, neyin?"

"*Niais*. Halk dilinde öylelerine şahin yavrusu derler. Bir çaylak." Boş boş baktığımı görünce gözlerini devirdi. "Bebek vampir. Sana burada ne öğretiyorlar merak ediyorum doğrusu."

Morganville'in eğitim sistemini eleştirmesine aldırmadım, ama bana ukalalık taslaması dayanılır gibi değildi. "Bundan sonra dişlerini ondan uzak tutacaksın," dedim. "Kimse kafasına estiği gibi, bir insanı vampire dönüştüremez. Bununla ilgili kanunlar var."

"Ah, evet, kanunlar." Naomi boş ver dercesine elini salladı. "Amelie'nin eski ve modası geçmiş kuralları. Ablam daima boynumuza bir tasma geçirmeye çalıştı, ama bizler köpek değiliz, hayatım. Kurduz. Ayrıca Amelie şu anda kimseye kanunlarını dayatacak durumda değil. Oliver onu umursamaz, çünkü kendi küçük ordusunu dönüştürmekle meşgul olacak. Eninde sonunda savaş çıkacak. Biraz önce

kendisine de söylediğim gibi, Oliver kral değil. Tanrı ona yönetme hakkı vermedi."

"Ya sen? Senin öyle bir hakkın var mı?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sihirli 8 Topu durumunun şüpheli olduğunu söylüyor."

Bana boş boş baktı. Oliver'a laf ediyordu, ama o en azından Sihirli 8 Topu'nun ne olduğunu biliyordu. Ama Naomi'nin şaşkınlığı uzun sürmedi. "Kardeşini mi istiyorsun? Pekâlâ. Onu sana geri verebilirim, Eve. Güçlü bir müttefik olabilirdi, ama eğer bana daha önemli bir konuda yardım edersen, ondan vazgeçebilirim."

Ona güvenmiyordum. Hem de hiç. Ama Jason bunu hak ediyordu. "Ne istiyorsun?"

"Benim için bir araştırma yapacaksın. Oliver'ın da buna ihtiyacı var. Arkadaşın, Claire'in Magnus için bir anlamı olduğunu düşünüyorum. Draug kendine onu hedef seçti. Bunun nedenini bilmek istiyorum. Ve bize ne faydası dokunabileceğini."

"Ama..." Bu Claire'e ihanet etmek gibi olacaktı, ama Claire'in de kendisinin ne gibi bir özelliği olduğunu merak ettiğini biliyordum. O baş draug'u görebiliyordu. Oysa Magnus istemedikçe bunu kimse yapamazdı. Naomi bana iyi bir soru sormuştu ve Claire bile cevabını bilmek istiyordu. Yani bu işten her şekilde kârlı çıkacaktım.

Tabii fark edemediğim bir tuzak varsa o başkaydı. Ve büyük olasılıkla da vardı. "Tamam," dedim isteksizce. "Claire'in Magnus'u neden görebildiğini öğrenmene yar-

dım edeceğim. Sen de kardeşimden uzak duracaksın ve onu dönüştürmeyeceğine söz vereceksin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi gülümseyerek. Yanağında yine o gamze belirdi. "Çay ister misin?"

13

CLAİRE

"Söyle," dedi Claire Shane'e. Ona sinir olmuştu. Shane haritada Morganville Lisesi'ndeki en son görevleri için güvenli ulaşım rotaları belirlediklerinden beri konuşmuyordu.

Ve tabii Myrnin'le bir yere gitmek ilginç bir tartışma konusuydu. Michael sonunda geleceğini ve eğer Myrnin herhangi bir şeye kalkışırsa, kalbine bir gümüş saplayacağını açıklamıştı.

Michael'ın ciddi olduğundan şüpheleri yoktu. Myrnin bile biliyordu bunu.

"Neyi?" diye sordu Shane. Arabanın arkasında oturuyorlardı. Michael direksiyondaydı. Bu, Myrnin'den sonra büyük bir gelişmeydi. Zira onun modern araç kullanma becerisi en kibar deyişle, sıfırın bile altındaydı. Film camlı, siyah, sıradan bir vampir aracındaydılar. Claire dışarıyı hayal meyal görmesine rağmen havanın bulutlu olduğunu bi-

liyordu. Myrnin yolcu koltuğuna geçmişti. Dolayısıyla ikisine de arka koltuk kalmıştı. Aslında yalnız değillerdi tabii, ama Claire nedense burada kendini özel bir bölmedeymiş gibi hissediyordu.

Neden hâlâ bu kadar gergin olduğunu. Neden burada olduğuma inanamıyormuşçasına bana dokunduğunu. Neden kimse dikkat etmezken senin böyle... şaşkın göründüğünü. Henüz bunları ona soramazdı. Önce düzelmesini beklemeliydi. Tabii Shane iyi olduğu konusunda ısrar ediyordu o ayrı. Arabaya doğru yürürlerken, Michael'ı bir köşeye çektiğinde o da Shane'in gayet iyi göründüğünü söylemişti.

Ama Claire öyle olmadığını biliyordu. Nasıl bu kadar emindi bilmiyordu, ama emindi işte. Shane iyi değildi, ama iyi bir aktör olduğu kesindi. Myrnin'in yanında bu tartışmayı yapamazlardı. Hatta Michael'ın. Bu tip sorular fazlasıyla özel ve samimiydi.

Dolayısıyla Claire "Morganville Lisesi'nde ne aradığımızı," dedi. "Oraya kimya laboratuvarı için gitmiyoruz herhâlde?"

"Haklısın," dedi Shane. "Gerçi haklarını yememek gerek. Kimya sınıfındaki tipler geleceğin metamfetamin üreticileri çıktı."

"O güne kadar kendilerini havaya uçurmazlarsa," dedi Michael alayla. "Eğitim sistemimizin onaylayacağı bir durum değil tabii."

"Hangi bakımdan?"

"Öğrencilerin hem can güvenlikleri hem de gelecekleri açısından."

"İyi dedin."

Shane'in sesi normal geliyordu, ama parmaklarına dokunduğunda titrediğini hissetti. Shane daha sonra, fırtınalı bir denizde cankurtaran botuna tutunmaya çalışan bir kazazede gibi elini sıkıca kavradı. Dün gece sorduğu soru Claire'in hâlâ aklını kurcalıyordu. *Sahiden burada mısın?*

Ya *o* burada mıydı?

"Soruma cevap vermedin," dedi Claire. "Ne arıyoruz?"

"Dur önce bu anın tadını çıkarayım," dedi Shane. Sesi bir tuhaftı. "İlk kez bir sorunun cevabı bende."

Claire birden Shane'in üzerine gitmekten vazgeçti. Onun yerine, elini tutup ona sokuldu. Shane kolunu Claire'in omzuna atıp onu kendine çekti.

Sanki her an yok olabilirmiş gibi.

Michael arabayı sağa çekti. "Geldik, çocuklar. Shane, artık planı öğrenebilir miyiz, lütfen?"

"Durun," dedi Myrnin dikkatle camdan dışarı bakarak. Dev teybini yanında getirmişti. Düğmesine bastığında, Claire bir draug şarkısının belli belirsiz melodisini duydu. Ses alçaktı, ama duymamaları imkânsızdı. Myrnin çabucak teybi kapattı. "Kasabanın virüslü bölgesine çok yakınız. Hâlâ çağırabilecekleri bir sürü arkadaşları var. Acele etmeliyiz, Shane. Umarım, nereye gittiğimizi biliyorsundur?"

"Elbette," dedi Shane. "Spor salonunun arkasındaki barakaya. Michael, sen nerede olduğunu biliyorsun. Binanın

yan tarafından dolaşıp önüne park et. Galiba kapısında depo yazıyor."

"Kapı kilitli midir?" diye sordu Myrnin, Michael tekrar kontağı çevirdiğinde.

"Evet," dedi Shane. "Kocaman bir asma kilidi var. Ama siz güçlü vampirler bunu halledebilirsiniz herhâlde?"

Michael manevra yapıp gaza bastı. Binanın önüne geldiklerinde, çakıl taşlı yolda aniden frene basınca araba hafifçe kaydı. "İnmek için kapınızı açmamı bekleyin," dedi Michael Shane'le Claire'e. "Myrnin, sen kilidi hallet. Başka bir şey?"

"Bagajı aç," dedi Shane. "Aradığımız şey oldukça büyük. Onu yerinden kıpırdatmak için vampir kaslarına ihtiyacımız olacak."

Claire'in hatırladığı kadarıyla, Shane ilk kez böyle bir istekte bulunuyordu. Shane'in bir şey için kas gücüne mi ihtiyacı vardı? Evet, bazen yardım kabul ederdi, ama bunu nadiren isterdi. Myrnin bile tuhaflığı fark etmiş gibiydi. Herhangi bir yorum yapmadı. Shane'e ciddi bir bakış fırlatıp teybi kucakladığı gibi hızla arabadan indi. Michael, Shane'le Claire'in kapısını açarken, Claire bir zincir şakırtısı duydu. Myrnin ya kilidi ya da kapıyı kırıyordu. Arabadan inerlerken yüksek bir metal gıcırtısı kulaklarını tırmaladı. Claire, Michael'ın Shane'in dediği gibi, bagajı açtığını gördü.

Depo gerçekten de, sıradan görünüşlü bir barakaydı. Metal levhâlârdan yapılmıştı. Duvarlarının dibindeki çakıl taşları sigara izmaritleriyle doluydu. Tiryakiler buraya takı-

lıyor olmalıydı. Keşler de öyle. Her ikisi de kanunlara aykırı olduğu için gözlerden ırak bir yer seçmeyi tercih etmişlerdi. Claire açık, metal kapıya doğru yürüdü, ama birden durdu, çünkü Shane de durmuştu.

Okula bakıyordu.

Morganville Lisesi 60'lı yılların, rahatsız mimari anlayışını taşıyan, kutuya ya da daha çok, hapishaneye benzeyen bir binaydı. Etrafındaki çitler bile elektrikli telleri andırıyordu. Tepesinde asılı soluk renkli tabelada okulun maskotunun ürkünç bir resmi vardı. Morganville Lisesi takımının sembolü tabii ki, sivri dişli bir yılandı.

"Shane?" Michael barakanın kapısından onlara baktı. "Elimizi ne kadar çabuk tutarsak o kadar iyi, dostum."

"Biliyorum," dedi Shane usulca, Morganville Lisesi'nden gözünü ayırmadan. "Hey, hâlâ içeride bir yüzme havuzu var mı?"

"Yüzme havuzu mu?" Michael kaşlarını çatmıştı. Hatta bir an yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Hayır. Hatırlasana, bir kaza oldu ya? Sen kasabadan ayrılmadan önce havuzu doldurdular. Artık orası spor salonu olarak kullanılıyor."

"Draug'ları düşünüyordum da..." Shane birden sustu. Etraf o kadar sessizdi ki, Claire ona doğru yürürken kendini sarsak ve tuhaf hissetti. "Ben bir havuz olduğunu sanıyordum."

"Hey," dedi Claire ve Shane'in elini tuttu. "Bizimle kal, tamam mı? Neyin olduğunu bilmiyorum, ama dikkatini toplamak zorundasın. Sana ihtiyacımız var."

Shane derin bir nefes alıp bıraktı. Havada karanlık ve ıslak bir serinlik vardı. Tepelerinde bulutlar toplanıyordu. "Tamam, buradayım. Siz de buradasınız. Sorun yok." Claire'e gülümsedi ve Claire neredeyse her şeyin yolunda olduğuna inanacaktı.

Neredeyse.

"Haydi," dedi Michael telaşla. "Artık gidelim. Tarafsız bölgedeyiz, ama hâlâ onlara çok yakınız. Rahat davranamayız."

Claire, Shane'i çakıl taşlı yoldan geçirip barakaya götürdü. Michael elektrik düğmesine bastığında içeriyi parlak bir aydınlık kapladı. Baraka kimyasal madde, küf ve benzin kokuyordu. İçeride hademelerin kullandığı malzemelere benzer katı ve sıvı maddelerle dolu bir sürü fıçı ve kutu vardı.

"Claire, senin burada bize bir faydan olamaz. Git, bagajdan tüfekleri al. İki tane olmalı. Birini kendin al, ötekini Shane'e ver. Taşıma işini Michael'la ben yaparız. Ama önce ne taşıyacağımızı öğrensek..."

Shane etrafa bir göz attı ve parlak siyaha boyanmış, büyük bir varili işaret etti. Üzerinde bir sürü etiket vardı, ama Claire hiçbirini tanımadı. En azından hiçbirinde, içindeki maddenin yanabilir ya da zehirli olduğuyla ilgili bir uyarı yoktu. Şu anda tek bildiği varilin dev gibi olduğu ve oldukça ağır göründüğüydü.

Başını eğip arabaya koştu. Bagaj yedek lastik bölmesindeki üç tüfek dışında boştu. Claire tüfeklerden ikisini kaptı. Sonra bir an duraksayıp diğerini de aldı. Neden böyle yap-

tığını bilmiyordu, ama varile yer açmalıydı, öyle değil mi?

Bir metal gıcırtısı duydu. Ardından bir gümbürtü geldi. Varil yan devrilmiş olmalıydı. Birkaç dakika sonra, Shane barakadan çıktı. Arkasında Michael'la Myrnin vardı. Varili arabaya doğru ittiler. Sonra her biri bir ucundan tuttu ve onu bagaja yüklediler.

Vampir arabalarının bagajları kocamandı. Claire bagajların dışarıda güneşe yakalanan genç vampirler için bir sığınma yeri olarak tasarlandığını tahmin etti. Bu arabanın bagajına da dört beş vampir rahatlıkla sığabilirdi.

Tabii aklına getirmek istemediği başka varsayımlar da vardı.

Araba varilin ağırlığında hafifçe arka tekerleklerinin üzerine çökmüştü. Myrnin bagajın kapağını kapadı. Teybini kolunun altına sıkıştırmıştı. Bunu yolcu koltuğuna atıp "Çabuk olun," dedi. "Burada daha fazla oyalanmanın anlamı..."

Cümlesini tamamlayamadan sulama sistemi çalıştı. Birden çimlerden metal fıskiyeler çıktı ve her yöne su püskürtmeye başladılar. Bu işte bir tuhaflık vardı. Normal bir sulama sistemi bu kadar çok su püskürtmezdi. Şişman su damlacıkları arabanın ön camına çarptı. Claire etini yakan damlacıklara hayretle baktı. Bu su değildi. Daha yoğun kıvamlı bir şeydi.

Ve gerçekten fena yakıyordu.

Shane çabuk toparlandı. Tüfeklerden birini elinden kaptı ve onu arabaya itti. Claire kendini arka koltuğa attı. Shane

de arkasından içeri atladı. Sonra camı indirip sahte sulama sisteminin ardındaki hedefe nişan almaya çalıştı. Bunlar draug'lardı. Öyle olmalıydı. Michael da bir tüfek alıp arabanın diğer tarafında onu taklit etti. Yanıcı madde yağmur gibi arabaya yağarken, Myrnin teybi açtı. Claire yoğun ve sabit bir ses duydu.

"Gidelim," dedi Myrnin. "Çabuk!"

Michael tüfeği kucağına koyup camı kapadı ve arabayı çalıştırdı.

Motor bir iki kez yaşlı adam gibi öksürdü ve sonra durdu.

Bir an sessizlik oldu. Yalnızca teypteki o durağan ses ve arabaya çarpan damlaların tıpırtısı duyuluyordu. Sonra Myrnin usulca küfretti. "Lanet olsun."

"Eee, ne yapacağız?" diye sordu Shane. Gözlerini arabanın üzerine yağan sahte yağmurdan bir an olsun ayırmıyordu. Claire'in bakışları Shane'in kolundaki kırmızılıklara kaydı. Damlacıklar açık camdan içeri girip tenini yakmıştı. "Haydi, çocuklar. Uyuşukluğun sırası değil. Bir planı olan yok mu?"

Myrnin bir an duraksadı. Sonra Claire'i yakaladı. Claire boş bulunup onu tekmeledi. Tabii bu hiçbir işe yaramadı. Myrnin ceplerini yoklarken bir yandan da, "Affedersin, kusura bakma," diye mırıldanıyordu. Sonra Claire'in cep telefonunu çıkardı. Gözlerini kırpıştırarak ekrana baktı.

Dışarıdaki yağmurda bir gölge belirmişti. Karanlık ve uğursuz bir gölge. Gölge giderek insan şeklini aldı.

Onlara gülümsedi.

"Biz de seni gördüğümüze sevindik," dedi Shane tüfeğini doğrulturken. Patlayan tüfeğin gümbürtüsü bir an Claire'in kulaklarını sağır etti ve kulaklarındaki çınlama geçene dek Myrnin'in ne yaptığını fark etmedi.

"...Lisesi'ndeyiz," diyordu Myrnin. En azında Claire öyle dediğini sanmıştı. "Ne? Evet, Shane ateş ediyor. Hepimiz öleceğiz. Sen ne yapılacağını bilirsin diye düşündüm." Bir an susup dinledi ve sonra "Tüh. Ne yapalım," dedi. Telefonu kapayıp Claire'e geri verdi.

Shane ve şimdi Michael da dışarıda beliren şekillere yoğunlaşmıştı. Shane bir tanesini havaya uçurdu, ama giderek çoğalıyorlardı.

"Bu su nasıl fışkırıyor?" diye sordu Claire. "Hani vanaları kapamıştık?"

"Biri hariç," dedi Shane. "Birini açık bıraktık."

"Ne?" Myrnin koltuğunda dönüp ona hayretle baktı.

"Unuttuğumuz bir nokta var," dedi Shane. Emin olamıyormuş gibi Claire'e baktı. Claire sabırsızca kafasını salladı. Neden hatırlayamıyordu ki? Shane'in gözlerindeki giderek artan paniği gördü. "Binada havuz yok, değil mi?"

Michael, Claire'e imalı bir bakış fırlattı. *Bir terslik var* bakışı. "Hayır, dostum," dedi usulca. "Yok."

"Çünkü havuzdan geliyor olabilirler."

"Shane, havuz yok."

Shane derin bir nefes alıp kafasını salladı. "Doğru ya. Onu doldurdular. Biliyorum. Ben yalnızca... bizim için ne kadar avantajlı bir durum, öyle değil mi? Yani onu doldurmaları?"

Shane saçmalıyordu ve şu anda hiç sırası değildi. Claire yutkunup dikkatini Myrnin'e vermeye çalıştı. "Kimi aradın?" diye sordu.

"Oliver," dedi Myrnin. "Virüslü bölgedeki draug'lara saldırması için birkaç birlik yollamıştı. Şimdilik Kurucu Meydanı'ndan iyi haberler gelmiyor. Bu işte yalnızız."

Claire, arabaya çarpan damlacıkların ötesinde başka şekiller de oluştuğunu gördü.

Hepsi Magnus'tu, ama hiçbiri o değildi. Claire onu mutlaka tanırdı. Magnus yaratıklarını göndermiş, ama kendi gelmemişti.

Henüz.

"Ne yapacağız?" diye sordu. Shane'in ona verecek bir cevabı yoktu. Myrnin ya da Michael'ın da öyle. "Hemen bir şeyler yapmamız gerek, çocuklar!"

Shane yine tüfeğini kaldırıp camı açtı. İçeriyi arabayı döven damlaların sesi doldurdu. "Ya barakaya koşacağız ya da burada kaderimize razı olacağız!"

"Yakında buraya girmenin bir yolunu bulurlar," dedi Myrnin. "Bakın." Havalandırma deliklerinden gümüş rengi bir sıvı akıyordu. Arabanın paspasları ıslanmaya başlamıştı bile.

Claire tiksintiyle ayaklarını kaldırdı.

"O hâlde koşuyoruz," dedi Michael. "Baraka su geçirmez bir malzemeden üretilmiş olmalı. Sonuçta içinde bir sürü kimyasal var. Orada en azından bir süreliğine güvende oluruz."

Yalnızca bir süreliğine. Zaten hiçbir yer tamamen güvenli değildi ki. Bu kedi-fare oyunu ancak bir şekilde sona erebilirdi. Kedinin istediği şekilde.

Ama farenin de daha birkaç numarası vardı. Ve farenin ısırığı bazen kedinin canını yakabilirdi.

"Demir hidroksiti getirdin mi?" diye sordu Claire Myrnin'e. Myrnin gözlerini camdan ayırmadan kafasını salladı. Solgun yüzünde donuk bir ifade vardı, ama gözleri gölgelerle kaplıydı. Ve korkuyla. "Mecbur kalmadıkça kullanma. Biliyorsun, her şeye kolayca uyum sağlayabiliyorlar."

"Biliyorum," dedi Myrnin. "Ama önce başka bir gizli silahımız var." Michael bilmiş bir tavırla gülümsedi. Myrnin ona bir şemsiye uzattı ve "Sakın arabada açma," dedi. "Uğursuzluk getirir." Sonra Shane'le Claire'e de birer şemsiye verdi.

"Size söylemiştim," dedi Claire yolcu kapısını açarken. "İnsanlar vampirlerden daha zeki. Şemsiyeyi icat ettiler."

Ve ilk kez son sözü o söylemiş oldu.

Shane'le Michael nişancılıkta bu kadar usta olmasaydı, barakaya koşarken ölmeleri kuvvetle muhtemeldi. Claire tüfeğini Myrnin'e verip onlara şemsiye tutmuştu. Tabii kendini yeterince koruyamamıştı ve barakaya girdiklerine draug virüslü suyla sırılsıklam olmuştu. Claire sular damlayan şemsiyeleri dışarı attı ve Shane onu kenara çekerken Myrnin kapıyı kapatıp kilitledi.

"Kahretsin, Claire sucuk gibi olmuş," dedi Shane elini Claire'in ıslak teninden çekerek. Claire'in bütün vücuduna iğneler batıyor, bağırmamak için kendini zor tutuyordu. "Sakin ol, bebeğim." Shane ceketini çıkarıp Myrnin'e fırlattı. Myrnin bunu havada yakalayıp kaşlarını çattı. "Yüzüne tut. Yarım santim indirdiğini görürsem kafanı patlatırım."

"Ne?"

"Dediğimi yap. Michael..."

"Tamam, anladım," dedi Michael ve arkasını döndü.

Shane, Claire'in gömleğini uçlarından tutup kafasından geçirerek çıkardı. Claire karşı koymaya çalıştıysa da, geç kalmıştı. Myrnin ondan isteneni yapıp deri ceketi kafasına geçirmişti. Shane kendi gömleğini çıkardı ve Claire'i iyice kuruladı. Sonra onu bir kutu yığınının arkasına gizleyip ceketini almaya gitti.

Claire, yarı çıplak titreyerek kutuların arkasında bekledi. Nihayet Shane ceketiyle geri döndü. Ceketi ona giydirip fermuarını çekti. "Tamam mı? Şimdi daha iyi misin?" diye sordu. Bir yandan da, gömlekleri kurumaları için kutuların üzerine sermeye koyuldu.

Evet, Claire daha iyiydi. Shane'in teninin sıcaklığı onu sarmalamıştı. Gömleğe sinen kokusunu içine çekti. "Evet," dedi başını kaldırarak. "Ama sen üşüyeceksin."

"İdare ederim."

"Olmaz," dedi Michael. Kendi ceketini çıkarıp Shane'e fırlattı. "Bunu giy. Soğuktan ölecek hâlim yok ya?" İçeriyi

teneke çatıya çarpan yağmur damlacıklarının tıpırtısı doldurmuştu. Michael gürültüde sesini duyurabilmek için bağırdı. "Myrnin! Duvarlarda çatlak filan yok, değil mi?"

"Var," dedi Myrnin şaşılacak bir soğukkanlılıkla. "Hem de bir sürü. Nasıl kalitesiz bir malzeme kullanmışlar anlatamam. Burayı şikayet etmek gerek."

Aslında hepsi huzursuz olmalıydı ama içlerinde yalnızca Claire korkudan titriyordu. Shane onun bu hâlini görünce "Güven bana," dedi "buradan kurtulacağız."

"Nasıl?"

"Sihirli bir numara görmek ister misin?" diye sordu Shane ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bir anlığına, yine kendi gibi davranmıştı. "Gel benimle."

Myrnin kapıdan biraz uzakta durmuş, çatlaklardan içeri sızan gümüşi su damlacıklarına bakıyordu. Damlalar yerde birikip küçük bir gölete dönüşmüştü. Bunun bir kısmı giysilerinden ve şemsiyelerinden damlayan sulardı. Geri kalanıysa çatlaklardan sızıyordu. Belki acil bir tehlike yoktu, ama eninde sonunda barakayı su basacaktı.

"Parlak bir fikriniz varsa, hemen söyleseniz iyi olur," dedi Myrnin. "Aksi takdirde, Michael'la ikimiz gümüşü yemeden önce, boyunlarınızı koparma kibarlığını göstermek zorunda kalacağım." Claire Myrnin'in gözlerindeki ifadeyi fark etmişti. Kapana kısılmış vahşi bir hayvandan farkı yoktu. Vücudu yay gibi gerilmişti. Bu onun en büyük kâbusu olmalıydı. Myrnin neredeyse kendini bildi bileli draug'larla savaşıyor ve onlardan kaçıyordu.

Ve Michael. Michael daha önce de onlar yüzünden kapana kısılmıştı. Claire onun gözlerindeki keskin ifadeye baktı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kendi korkusuyla baş etmeye çalışıyordu.

Baraka hâlâ su damlacıklarının saldırısı altındaydı. Buradan kaçmak onları doğruca düşmanın kucağına düşürecekti, ama saklanmak da kalıcı bir çözüm değildi.

"Çekil," dedi Shane. Myrnin dediğini yaptığında, Shane arkasındaki varile doğru yürüdü. Tıpkı arabaya yüklediklerine benziyordu. Claire Shane'in küçük bir levye yardımıyla varilin kapağının kenarlarını gevşetişini izledi. Geriye bir tek kapağın ortasındaki menteşeli kısmı açmak kalmıştı. Shane bunu da başarınca levyeyi zaferle havaya kaldırdı. "İşte bu! Burada patron kim anladın mı, bebeğim?"

Myrnin *delirdin mi* dercesine baktı. "Pardon?"

"Lafın gelişi öyle söyledi," diye geçiştirdi Claire hemen ve Shane'in yanına koştu. Michael ondan önce davranmıştı. Kaşlarını çatmış, varilin içine bakıyordu.

"Affedersiniz, ama nedir bu?" Varil beyaz bir tozla doluydu ve içinde bir de plastik kepçe vardı.

Shane kepçeyi alıp sabun köpüğünü andıran maddeye daldırdı. "Hani ortaokulda çocuğun tekinin tuvalete kestane fişeği attığı ve ortalığı sel bastığı bir olay olmuştu. Hatırlıyor musunuz?"

Michael gözlerini kırpıştırdı. "Klozet havaya uçmuştu ve tuvaletten bütün kata sular yayılmıştı."

"Sonra ne oldu?"

"Cezaya kalmıştın."

"Ondan önce. Hademe suyu temizlemişti ve ben de ona yardım etmek zorunda kalmıştım." Varilin yanına vurdu. "Süper Emici. NASA tarafından özel geliştirildi. Ağırlığının iki yüz katı sıvıyı emebiliyor. Şundan yere biraz serpip beklemeniz yeterli. Bakın."

Shane, Myrnin'in yanından geçip su birikintisine doğru yürüdü ve ona alayla el salladıktan sonra üzerine sabun köpüğünü andıran tozdan serpti.

Claire'in kulaklarında tiz bir ses çınladı. Draug çığlığı. Sonra toz koyulaştı ve sıvıyı tamamen emdi.

Gümüşi sıvı kimyasal bir matrisin içine hapsoldu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Claire ve bunun ne anlama gelebileceğini fark ettiğinde bütün vücuduna bir sıcaklık yayıldı. "Shane, bu harika."

Myrnin gözlerini yerden ayırmadan bir adım yaklaştı. Sonra dizlerinin üzerine çöküp bu inanılmaz olayı hayretle izledi. Ve kalıntıları parmağıyla dürttü.

Kararan toz hâlâ un kıvamındaydı. Myrnin bundan biraz alıp başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü.

Sonra poposunun üzerine oturdu ve anlaşılmaz bir ifadeyle Shane'e baktı.

"Sen bir dahisin."

"Hayır," dedi Shane. "İlk kez karanlık geçmişim bir işe yaradı."

Michael kollarını Shane'in boynuna dolayıp saçlarını karıştırdı. "İyi iş başardın, dostum."

"Kurutucular gerçekten müthiş bir buluş," dedi Myrnin hayranlıkla. "Onları daha önce de kullanıyorduk, ama sınırlı bir başarı elde ediyorduk, çünkü işe yaramaları uzun zaman alıyordu. Silisyum ve başka mineraller denedik, ama bu inanılmaz bir şey. Bir kepçesi ne kadar sıvı emebiliyor?"

"Çok," dedi Shane. "Yeterli miktarda kullanırsan sıvıyı emdikçe katılaşıyor. Düşünsene, sonunda onu bir kenara fırlatabilirsin." Gözleri parlıyordu. Kendiyle gurur duyduğu belliydi.

Haksız da sayılmazdı.

Myrnin öylesine çılgınca bir zafer dansı yaptı ki, Claire onu videoya çekemediğine üzüldü. Zira bir daha böyle bir şeye tanık olacağını hiç sanmıyordu.

Michael, kepçeyi alıp içindeki tozu eşiğe serpiştirdi. Kapının altından içeri sızan sıvı anında kurudu. "Ben etrafa bakayım," dedi. "Umarım bir deste kâğıt getirmişsinizdir. Burada epey zaman öldürmemiz gerekecek." Shane'e sırıttı. "Ciddiyim, adamım. Sen benim kahramanımsın."

Shane hâlâ mutlu görünüyordu, ama sonra... bir şey oldu. Gülümsemesi soluverdi. Michael'a boş boş baktı.

"Ne? Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu Michael. "İyi misin?"

Shane kendini kapamıştı. Michael'ın gözleri Claire'e kaydı. Claire Shane'in elini tuttu. Shane en ufak bir tepki vermedi. "Shane? Neyin var?"

"Kahraman," diye fısıldadı Shane. "Michael onun kahramanı olduğumu söyledi."

"Benim de öyle."

"Hep bir kahraman olmayı istemiştim, ama bu doğru değil. İçeride bir havuz var mı? Havuza gitmeliyiz. Gümüşü havuza koymalıyız..." Gözlerini yumdu. Titremeye başlamıştı. "Bu doğru değil. Ben kahraman olamam. Bir yanlışlık var. Biliyorum..."

"Shane!"

Shane birden iki büklüm oldu ve sırtını duvara yaslayarak yere yığıldı. Gözlerini açtı. Bakışları donuk ve karanlıktı. "Bu doğru değil," dedi. Claire'e baktı ama onu görmüyor gibiydi. "Sen burada olamazsın. Sen burada değildin. Güvendeydin. Sana zarar gelmesine asla izin veremezdim, Claire. Yine yapamam bunu. Sadece biz vardık. Sen yoktun..."

"Ne diyor bu?" dedi Myrnin. "Böyle saçmalıklarla kaybedecek vaktimiz..."

"Rüyalarını hatırlıyor," dedi Michael usulca. "Draug'lar insanlara rüya gördürür. Artık rüyalarla gerçekleri birbirinden ayıramıyor."

Myrnin bunu birkaç saniye düşündü ve sonra kafasını iki yana salladı. "Bunun konumuzla ne ilgisi var? Shane'in bulduğu madde her şeyi değiştiriyor. Bununla onları zayıflatmakla kalmayıp tamamen yok eden silahlar yapabiliriz. Üstelik havuzlarda kapalı kalan vampirlere de hiç zarar gelmez. Binlerce yıllık kaçışımız son bulacak. Ölümler bitecek. Buradan çıkıp Magnus'u öldürmenin bir yolunu bulmalıyız. Şu anda düşünmemiz gereken tek şey o."

Claire Michael'ın gözlerinin kısıldığını ve tehlikeli bir şekilde kırmızılaştığını fark etti. "Belki farkında değilsin, ama etrafımız draug'larla dolu fıskiyelerle çevrili. Arabaya binemeyiz. Evet, bu şey harika, ama sihirli bir kalkan filan değil ki. Buradan çıkmak için iyi bir plana ihtiyacımız var."

"Belki yakınlarda başka bir araç vardır. Çocuk onları çalmakta usta değil mi?" Myrnin kaşlarını çatarak Shane'e baktı. "Bu konularda yetenekli olduğu besbelli."

"Onu rahat bırak," dedi Michael yumruklarını sıkarak. "Bekleyeceğiz."

"Bekleyemeyiz!"

"Bal gibi bekleriz!"

Bu tartışmanın bir yere varacağı yoktu. Claire kendini gölgelerdeki bir şeye bakarken buldu. Soluk renkli bir şeye. Bir an bir insan şekline dönüştü ve Claire'in tek düşünebildiği draug'ların bir şekilde içeri sızmanın bir yolunu bulduğu oldu. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı ve kendini tutamayıp inledi. Ama sonra bunun bir draug ya da başka korkunç bir yaratık olmadığını fark etti. Baktığı şey askıya asılmış, beyaz bir tulumdu.

Plastik bir tulum. Arazi işlerinde ya da tıkanan tuvalet musluklarını onarırken giyilen türden bir şey.

Duvara koşup tulumu askıdan aldı. "Arkanızı dönün!" diye bağırdı Shane'in deri ceketinin fermuarını açarken. Bunu omzunun üzerinden Michael'a fırlatıp tulumu yırtmamaya çalışarak dikkatle üzerine giydi. Tulum yağmur-

luklarda kullanılan ince plastikten yapılmıştı ve önünde yine plastik bir fermuarı vardı. Claire ellerini kapatabileceği bir şey bulmak için etrafına bakındı.

Bir köşede bir kutu tek kullanımlık eldiven vardı. Bunlardan iki tanesini alıp ellerine geçirdi.

"Al." Michael ona eski püskü bir kovboy şapkası uzattı. "Hademe burada unutmuş olmalı. Yüzünle boynunu sudan korur." Claire şapkayı başına geçirip burnuna kadar indirdi. "Hatta belki daha bile fazla yerini," dedi Michael. "Bekle." Süper Emici'den bir kepçe alıp plastik bir torbaya koydu. "Gerekirse kullanırsın."

Myrnin aralarına girip ona bir İngiliz anahtarı verdi. "Binanın dışında su sistemini durdurmaya yarayan bir düğme filan olmalı," dedi. "Kapa şunu da çıkalım buradan. Düğmeyi bulamasan da yardım çağır."

Claire ilk kez onları ardında bırakacağını fark etti. Shane anlayamadığı bir sebepten ötürü kendini kaybetmişti. Hiç durmadan titriyordu.

Bunu yapmak zorundaydı. En azından, onun için. Onu buradan çıkarmalıydı.

"Dur," dedi Michael. "Belki de bunu ben yapmalıyım."

"Draug'ların karşısına sen mi çıkacaksın? Delirdin mi? Sonuçta ben küçük, sıradan bir insanım. Senden daha çok zamanım olacak. Sen kapıdan çıktığın anda üzerine atlarlar."

"Kız haklı, dostum," dedi Myrnin. "Ama Magnus seni arıyor olmalı. Dikkat et, Claire. Sen de tehlikedesin."

Claire kocaman kovboy şapkasının kenarını kaldırıp onlara baktı. "Birazdan dönerim," dedi. "Sizi buradan çıkaracağım."

Michael hiç mutlu görünmüyordu, ama kafasını salladı. "Biliyorum. Dikkatli ol."

Claire, Shane'in yanına gidip çömeldi ve uzun bir an boyunca onun donuk gözlerine baktı. "Beni duyabiliyor musun?" diye sordu ellerini yanaklarına dayayarak. Hâlâ tıraşa ihtiyacı vardı. "Tatlım, lütfen, konuş benimle."

"Claire," dedi Shane ve vücudunu şiddetli bir titremedir aldı. "Gerçekten burada mısın?" Uzanıp parmaklarına dokundu. Sonra elini sıkıca tuttu. "Burada mısın?"

"Her zaman," dedi Claire ve onu öptüğünde Shane'in içinde bir şeyin ona tepki verdiğini hissetti. Sanki bir yanı avutulmak için çaresizce çırpınıyordu. "Benimle kalmak zorundasın, Shane. Sana ihtiyacım var." Claire sesini alçaltıp dudaklarını Shane'in kulağına yaklaştırdı. "Bana söz verdin. Şimdi bundan dönemezsin."

Geri çekildiğinde Shane iyiden iyiye paniklemişti. "Adı ne? Claire, adı ne?"

Söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Claire gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti, ama ağlamakla vakit kaybedemezdi. Önce kurtar, sonra geri al. Tek yapabileceği buydu. "Geri döneceğim," dedi.

"Ben ona göz kulak olurum," dedi Michael.

Hep olmuyor mu zaten, diye düşündü Claire. Shane, Michael'ın vampir yanından nefret etse de, Michael ona

asla sırt çevirmemişti. Claire Michael'a olan güvenini bir kez bile yitirmemişti. Aslında, hepsine güveniyordu. Eve, Michael, Shane... Onlar onun ailesiydi.

Claire şimdi Michael'a bakarken ona karşı nefesini kesen bir sevgi duydu. Dördü bir bütündü. Asla kopamazlardı.

"Ne oldu?" Michael merakla kaşlarını kaldırdı.

"Sana sarılmak istiyorum, hepsi o. Sen harika birisin..." Birden boğazı düğümlendi, karşısındaki görüntüler yerlerini buğulu şekillere bıraktı. Gözlerinin dolduğunu hissetti. Boğazını temizleyip gözlerini kırpıştırdı. "Boş ver."

Michael onu anlamıştı. "Bugün kimse ölmeyecek," dedi. "Haydi, git."

Claire koştu.

Claire, her nedense çocukluğunu hatırlamıştı. Soğuk su tenine çaptığında keyifle kıkırdardı. Altı yaşındayken önünde pembe bir güneş resmi olan sarı bir mayosu vardı.

Ama şimdi pek eğlendiği söylenemezdi.

Barakanın kapısından çıkar çıkmaz plan değişikliği yapmak zorunda kalmıştı, çünkü girişte bıraktığı şemsiyelerin yerinde yeller esiyordu. Draug'lar onları almış olmalıydı. Claire şemsiyelerin ona fazladan koruma sağlayacağını düşünmüştü, ama böyle bir şansı olmayacaktı.

Elindeki ağır İngiliz anahtarıyla koştu.

Etrafı draug'larla çevriliydi. Yerlerdeki su yollarında titrek ışıklarını görebiliyordu. İnsan formunda değillerdi. Bu, enerjilerini tüketiyor olmalıydı. Üstelik insana dönüşebilmek için

birçoğunun bir araya gelmesi gerekliydi ve şimdi ilk ortaya çıktıkları zamanki kadar güçlü değillerdi. Şarkı söylemiyorlardı. *Canlarını yaktık*, diye düşündü Claire ve adrenalinle birlikte bütün vücuduna bir gurur dalgası yayıldı.

Koşmaya devam etti, ama birden ayağı metal fıskiyelerden birine takıldı. Dengesini koruyabilmek için kollarını kaldırdı. Sanki ağır çekimde düşüyordu. Öne doğru savrulurken her bir pırıltılı su damlacığı gözlerinin önünde uçuşuyordu. Sonra birden bütün görüş alanı ıslak çimenler ve çamurla kaplandı.

Sertçe yere çarptı ve yuvarlanırken plastik tulumun sardığı bacağının fıskiyelerden birine takıldığını hissetti. Tulum tabii ki yırtılacaktı. Bacağında Kansas büyüklüğünde bir delik açılacaktı. Ama duramazdı, çünkü yağan damlacıklarda bir gölge vardı. Bir erkek. Gölge soluk renkli, pis ellerini ona doğru uzattı. Çimlerin arasındaki çukurlarda sular birikmişti. Çamurun içinde kıvıl kıvıl, gümüş rengi bir hareket gözüne çarptı.

Soğuk, yumuşak eller bileğine dolandı. Claire sığ bir su birikintisine doğru çekildiğini hissetti. *Ne kadar derin olabilir ki?* Ama bunun önemi olmadığını biliyordu. Kafasına bastırırlarsa bir karış suda bile boğulabilirdi. Claire bunun uzun sürmeyeceğinden emindi. Onun asıl endişesi Michael, Myrnin ve Shane'in barakada kalıp onun ölümünü izlemeyeceğini bilmesiydi. Dışarı çıkıp onu kurtarmaya çalışacaklar ve kendileri de öleceklerdi. Kimse yeni keşiflerini diğerlerine anlatamayacaktı.

Bu savaşı nasıl kazanabileceklerini.

Claire yerde sürüklenirken ıslak çimlere asılmaya çalışıyordu. Birden barakanın kapısında Michael'ı gördü. Yüzü hiddetle çarpılmıştı. Belli ki, dışarı fırlamak üzereydi.

"Hayır!" diye bağırdı. "Sakın çıkma! Myrnin de çıkmasın!" Draug sıvısı şimdi giderek artan bir öfkeyle sırtını yumrukluyordu. Bileğindeki baskı dayanılmaz bir hâle gelmişti, ama Claire attığı tüm tekmelere rağmen ondan kurtulamıyordu.

Bekle.

Yerde döndü ve onu çamurlu bir su birikintisine doğru çeken eli gördü.

Şimdi.

Plastik torbayı çıkarıp elini içine daldırdı ve bir avuç beyaz toz aldı. Kemik unu gibi kuru ve pütürlüydü. Claire yine döndü ve tozu sığ su birikintisine attı.

Cehennem birdenbire yok oluverdi.

Toza tek tepki veren su birikintisi değildi. Sanki hepsi tek bir yaratıktı ve birbirine bağlıydı. Su birikintisi sürünerek uzaklaşmaya kalkıştı, ama böyle bir şansı olamadı. Süper hızlı bir şeyin aniden donuşunu izlemek gibiydi. Çamurlu su kirli ve lastiğimsi bir maddeye dönüştü. Artık hiç hareket etmiyordu.

Claire, o maddenin siyahlaşıp siyah kar taneciklerine dönüşmesini izledi. İçinde canlı hiçbir şey kalmamıştı.

Fıskiyelerden fışkıran su bir sıvı olmaktan çıkıp doğruldu ve bir ok gibi, bulutlara doğru fırladı.

Kaçıyordu.

Fıskiyelerin dönmesi durdu, basınçtan deliklerinden biraz su fışkırdı, ama bu tamamen doğaldı. Draug'larla ilgisi yoktu.

Claire, ayağını jelatinimsi maddeden kurtardı ve etrafındaki çimlerin kuruduğunu fark etti. Draug'lar suyun çoğunu beraberinde götürmüştü. Geriye yalnızca biraz nem kalmıştı o kadar.

Hepsi Claire'in kullandığı tozdan kaçmıştı.

Claire yerde bulduğu kırık bir dalla lastiğimsi maddeyi dürttü. Ağır ve katıydı. Yavaşça parçalara bölünürken etrafa bir çürük kokusu yayıldı.

Claire ayağa kalkıp çantasını kapadı ve Michael'a bir zafer işareti çaktı. "Elimizdeki malzemeyi denemiş olduk," dedi. "Geriye bir tek bunları buradan götürmek kalıyor."

"Fıskiyeleri kapa!" dedi Myrnin, Michael'ı bir dirsek darbesiyle kenara iterek. "Haydi, kıpırda!"

"Draug'lar gitti, Myrnin. Görmedin mi? Su damlacıklarının gökyüzüne fırladığı nerede görülmüş?"

"Sen vanayı kapatmadıkça dışarı adımımı atmam."

Korkak tavuk, diye düşündü Claire, ama bunu yüksek sesle söylemedi. Haklıydı tabii. Belki borularda pusuya yatmış, lezzetli bir vampiri ısırmak için bekliyorlardı. Kendisi yalnızca basit bir atıştırmalıktı, ama Michael'la Myrnin bol çeşitli, mükellef bir sofraya eşdeğerdi.

"Bekleyin," dedi ve barakanın yan tarafına koştu. Vanayı bu kadar kolay bulmayı beklemiyordu doğrusu. Ne var ki,

vanayı kapamak pek kolay olmadı. Claire birkaç denemeden sonra nihayet amacına ulaştı. Birden gök gürledi.

Claire kafasını kaldırdı. Bulutlar kapkaraydı. Draug'lar tekrar harekete geçmişti. Her an başlarına yağabilirlerdi.

İyi, ama ya Magnus? O da bu yolla seyahat edebiliyor muydu, yoksa o farklı mıydı? Claire nedense onun farklı olduğunu hissediyordu. Magnus sıvıya dönüşebiliyordu, ama büyük bir kısmı katıydı. O diğerlerinden daha gerçekti. Diğerleri sanki onun bir parçasıydı ve ona bağlıydı.

Birden bulutlarla arasına bir gölge girdi. Claire daha iyi görebilmek için kovboy şapkasını arkaya itti. Bu, Myrnin'di. Ona elini uzattı ve Claire bu yardım teklifini memnuniyetle kabul etti. Eldivenli eli hâlâ tozdan ötürü pütürlü ve kupkuruydu. Elini nemli bir yere sürttüğünde bile plastiğin üzerinde tek bir sıvı zerresi bile kalmıyordu.

"Harika," dedi hayretle. Sanki tüm bunları yapan kendisi değildi de, tozun draug'ları emmesini barakanın kapısından seyretmişti. "Gerçekten işe yarıyor."

"Evet," dedi Myrnin. Yüzünde Claire'in anlayamadığı bir ifade vardı. "Çıkar şu şapkayı. Bitleneceksin."

Claire zaten şapkayla kendini tam bir ahmak gibi hissediyordu. Hemen Myrnin'in dediğini yaptı. Şapkanın kenarlarından temiz yağmur suyu süzüldü. Serin hava terli saçlarına çarpınca, Claire elinde olmadan titredi.

Michael, Shane'le birlikte yanlarına geldi. Shane hâlâ bir rüyada gibiydi. "Aferin, iyi iş çıkardın," dedi. Claire onun konuşurken ne kadar zorlandığını fark etti.

"Teşekkürler," dedi. "Artık çamurda güreşmedim demem." Shane'i bu kadar solgun ve savunmasız görmek kalbini burkuyordu.

Michael acı çektiğini fark etmiş olmalıydı. Dikkatini üzerine çekmek için atıldı. "Yüzde yüz katılıyorum. Gerçi tozu tam bir kız gibi attın ya neyse."

Claire içindeki Eve'i ortaya çıkardı. "Ne demek o? Yani süper mi attım? Herhâlde başka bir şey demeye çalışmıyorsun. Bak, çok alınırım."

Michael gülümsemesine rağmen hâlâ gergin görünüyordu. Gözlerindeki korku silinmemişti. "Bir daha sakın bize bunu yapma. Kendini tehlikeye attığını izlemek ne kadar zor bilemezsin."

"Ben iyiyim," dedi Claire. "Hepimiz iyi olacağız. Barakadan çıkarken öyle dememiş miydin?"

"Evet, ama yalan söylüyordum," dedi Michael.

"Biliyorum, aptal."

Myrnin boğazını temizledi. "Draug'lar gitmiş olabilir, ama her an geri dönebilirler." Bulutlara endişeli bir bakış fırlattı. "Buradan gitmeliyiz. Belki arabayı tamir edebilirim, ama..."

"Gerek yok," dedi Michael ve başıyla okul binasını işaret etti. Bir araba yavaşça köşeyi dönüyordu. Bir polis arabasıydı ve içinde iki kişi vardı. Biri çifte namlulu av tüfeğini açık camdan onlara doğrultmuştu. Claire bunun Richard Morrell olduğunu fark edince şaşırdı.

Arabayı Hannah Moses kullanıyordu.

Araba durdu ve Hannah kaşlarını çatarak aşağı indi. "Burada ne işiniz var?"

"Siz neden geldiniz?" diye sordu Shane.

"Tüm vampir arabalarında GPS ve motorda oluşabilecek sorunları haber veren bir sistem var," dedi Richard. "Bu arabadan sinyal gelince burada olmasına bir anlam veremedik ve Hannah gelip bakmak istedi." Arabadan indi ve bir anlığına dengesini yitirmiş gibi sendeledi. Hannah ona sert bir bakış fırlattı. Richard elini arabanın üzerine koydu. "Kahretsin. Kan şekerim düştü."

"Uykusuzluk da var," dedi Hannah. "Kendini çok zorluyorsun, Richard. Bence..."

"Hannah, ben iyiyim." Şef ya da Şef Moses, Claire'in ikisinin arasında profesyonel ilişkilerinin haricinde bir yakınlık olduğuyla ilgili varsayımını doğrulayacak herhangi bir davranışta bulunmadı. Richard ona tatlı tatlı gülümsediğinde surat asmakla yetindi. "Her şey yolunda mı, çocuklar?" diye sordu kaygıyla.

"Araba pert oldu," dedi Michael. "Ama değdi. Draug'ları öldürmenin bir yolunu bulduk." Bunu sıradan bir şeymiş gibi söylemişti, ama gözleri parlıyordu.

Richard'la Hannah ona *Ne dedin?* dercesine baktı. "Gümüşle onları yaralayabileceğimizi biliyoruz, ama..." dedi Hannah.

"Gümüş değil," diye atıldı Myrnin. "Gümüş Magnus'u öldürmez. Biz onları yok edebileceğimiz başka bir yol bulduk." Koşup yerden aldığı siyah maddeyle geri döndü. Tabii

Myrnin bile onu çıplak elleriyle tutacak kadar aklını kaçırmamıştı. Tozla katılaşan maddeyi Claire'in kovboy şapkasıyla almıştı. Şapkayı salladığında siyah madde jöle gibi titredi.

Birkaç parçası kopup kar taneleri gibi savruldu.

"Bu da ne?" Hannah şapkanın üzerine eğildi. Sonra eliyle burnunu tutup geri çekildi. "Ah, tıpkı uzun süre suda kalmış bir ceset gibi kokuyor!"

Claire'in gözleri Shane'e kaydı.

"Nasıl göründüklerini bilmek istemezsin," dedi Shane. Hâlâ Claire'in iyi olduğuna inanmıyormuş gibi bir hâli vardı.

Ve orada olduğuna.

Claire eldivenleri çıkarıp Shane'in elini sıkıca tuttu. Shane ona huzursuz bir bakış fırlattı.

"Ne bu?" diye sordu Richard. Şapkadan uzak durmayı yeğlemişti. Cebinden çıkardığı kalemle siyah maddeyi dürttü. "Yani buna ne sebep oldu?"

"Kimyasallar. Net konuşmak gerekirse, hademelerin kullandığı türden kimyasallar. Fikir genç Shane'e aitti." Myrnin'in böyle söylemesi mucize sayılırdı. Shane de şaşırmış görünüyordu. "Birkaç şey daha düşündüm, ama bu şaşılacak ölçüde işe yaradı."

Shane her ne kadar alçak gönüllü davranmaya çalışsa da Claire, Hannah'yla Richard'ın yüzlerindeki umut ışığını yakalamıştı. Umut etmek Morganville'de nadiren rastlanan bir duyguydu.

"Arabanın bagajında bir varil dolusu toz var," dedi Myrnin. "Onu bir an önce sizin arabaya taşısak iyi olur." Durumun aciliyetini belirtmek istercesine, tekrar gök gürledi. Myrnin, vampir hızıyla siyah arabaya gitti ve bagajın kilitli kapağını bir çekişte açıverdi. O ve Michael varili dışarı çıkardılar, ama onu polis arabasına taşırlarken Shane'le Hannah'nın yardımını seve seve kabul ettiler.

Richard, Claire'le kalmıştı. Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Neden biyolojik tehlike tulumu giydin?"

Ah. Onu tamamen unutmuştu. "Fıskiyeler açıktı," dedi. "Draug'lar bizi bekliyordu. Kendimi korumam gerekiyordu."

"İyi düşünmüşsün." Richard'ın aslında onu dinlediği yoktu. Myrnin'le Michael'a yardım eden Hannah'yı izliyordu. Varil bagaja sığmamıştı. Richard'ın yüzünde hüzünlü bir ifade belirmişti. Sanki asla sahip olamayacağı bir şeyin özlemini çekiyordu. Gerçi Hannah'ya sahipti. Ya da değil miydi?

İnsanlar karmaşık varlıklardı. Claire bırak arkadaşlarını ya da Shane'i anlamayı, çoğu zaman kendi kafasının içindekilere bile anlam veremiyordu. Ve Monica'nın kardeşini pek az tanıyordu.

"Eee?" dedi. "Sen ve Şef Moses..."

"Ne?" diye sordu Richard. Birden ona dönmüştü. "Ben ve Şef Moses ne?"

"Ah, şey..." Aslında *birlikte misiniz?* diye soracaktı, ama birden her şeyi yanlış anladığından korkmuştu. Tuhaf bir

durumdu doğrusu. "İkiniz iyi bir takım oldunuz, sence de öyle değil mi diyecektim. Şef Moses harika biri."

"Öyle," dedi Richard. Kriz sona ermişti. Richard dikkatini tekrar Hannah'ya verdi. Belki de ona baktığının kendisi bile farkında değildi. "Sana nerede yaralandığını anlattı mı?" diye sordu.

"Hayır." Hannah'nın yüzündeki koyu renkli dikiş izi belki başka birinde çirkin durabilirdi, ama ona asil bir hava katıyordu. Ürkütücü, ama güzel bir dövme gibiydi.

"Afganistan'da düşman saldırısı sırasında üç kişiyi yanan bir kamyondan çıkarmış," dedi Richard. "Cephanelik patladığında dördüncü kişiyi kurtarmaya gidiyormuş. Yüzüne bir şarapnel parçası isabet etmiş. Kahraman ilan edilmiş ve cesaret madalyasıyla ödüllendirilmiş." Kafasını iki yana salladı. "Buraya neden geri döndüyse?"

İyi soruydu doğrusu. Claire mantıklı bir cevabı olduğundan emin değildi. Yine de denedi. "Burası onun evi. Belki görmek istediği özel biri vardı. Öyle bir durum olabilir mi?"

Bu, Richard'ı şaşırtmış gibiydi. Ne cevap vereceğini düşünüyordu ki, Hannah nihayet bagajı kapamayı başardı. "Pekâlâ, millet. Mecburen biraz samimi olacağız. Claire, sen Myrnin ve Shane'le arkaya otur. Ortaya otursan iyi edersin. Yoksa bu ikisi her an kapışabilir. Richard, Michael, siz öne, benim yanıma geçin."

Tartışma bitmişti. Claire Shane'in sıcaklığıyla Myrnin'in tuhaf bir şekilde serin, kemikli vücudunun arasına sıkış-

tı. Eve'in *erkek sandviçi* dediğini duyar gibiydi. Tabii Eve, Myrnin'i erkekten saymıyordu o da ayrı konuydu.

"Bizi Kurucu Meydanı'na geri götür," diye emretti Myrnin. "Orada bir sürü işim var. Bir sürü iş. Ne umut vaat eden bir başlangıç, öyle değil mi? Öncelikle kimyasalları etkili şekilde dağıtacak bir sisteme ihtiyacımız..."

"Anladık," diye yapıştırdı Hannah. "Ne kadar çabuk, o kadar iyi. Şimdi gidiyoruz. Sen dişlerine hâkim ol, yeter."

"Çok kabasın," dedi Myrnin. "Ne zamandır dişlerimi çıkarmadım. Karışık bir grubun arasında buna kalkışacak değilim."

Hannah dikiz aynasından ona pis bir bakış fırlatıp geri vitese taktı. Otoparka girdiklerinde manevra yaptı ve çıkışa yöneldiler. Lisenin kibrit kutusunu andıran binası ve soluk çizgi film yılanı geride kaldığında Claire derin bir oh çekti.

Neredeyse bitti, diye düşündü. *İşin sonuna geldik sayılır.*

Ve sonra yağmur başladı. Önce ince ince yağıyordu, sonra şişman damlalar ön cama vurmaya başladı. Ardından vahşi bir hayvanın kükremesini andıran bir sesle şiddetli bir sağanağa dönüştü. Gerçekten inanılmazdı. Sanki gökyüzünden değil, azgın bir okyanusun karanlık dalgalarından kopup geliyordu.

"Daha hızlı," diye bağırdı Shane Hannah'ya. Tepelerindeki kara bulutlarda çakan bir şimşekle yüzü mavi-beyaz bir mermere dönüşmüştü. Claire gözlerindeki paniği gördü. "Haydi, bas gaza! Yoksa burada sıkışıp kalacağız!"

Hannah elinden geleni yaptı, ama sokaklardaki sular o kadar hızlı yükseldi ki, önce tekerleklere, sonra tampona çarpmaya başladılar.

Dar sokakları sel alması birkaç dakikadan az sürdü. Kanalizasyon işe yaramıyordu. Tam tersine, mazgallardan çamurlu sular fışkırıyordu.

Draug'lar onları boğmayı kafaya koymuştu.

Hannah bir sonraki kavşakta yavaşlamak zorunda kaldı. Yolda büyük bir çukur vardı ve içine düşerlerse onları kimse kurtaramazdı. Claire, Eve'in cenaze arabasına olanları hatırlıyordu. Yanan motorunu.

Draug'lar arabayı etkisiz hâle getirebilirdi.

"Sıkı tutunun!" diye bağırdı Hannah ve direksiyonu sertçe kırdığında Claire, Myrnin'e doğru savruldu. Elini arka koltuğa attı. Sıkışıklıktan emniyet kemerini bağlayamamıştı. "Yan yola sapacağım. Richard, gözünü dört aç. Bir tehlike sezersen ateş et."

Kapalı ve ışıksız binaların yanından jet hızıyla geçiyorlardı. Kaldırım diplerindeki oluklardan yoğun, gümüş sıvılar fışkırıyordu. Yağmur hiç hız kesmiyordu. Sanki arabanın tepesine top gülleleri atılıyordu. Gürültü kulakları sağır ediciydi. *Zayıflamaları gerekirken daha da güçleniyorlar. Yoksa canlarını yakabileceğimizi bildikleri için böyle azıttılar? Bunlar son çırpınışları mı?*

Birden arabaya yağmur damlalarından daha sert bir şey çarptı. Claire dönüp arkaya baktı. Draug'lardan biri bagaj kapağına çıkmıştı. Yüzünden süzülen yağmur sularıyla on-

lara bakıyordu. Elinde bir tuğla parçası vardı. Tuğlayı ikinci kez arka cama vurdu.

Claire dağılmaz camda örümcek ağına benzeyen bir çatlak belirdiğini gördü.

"Frene bas!" diye haykırdı. Hannah bir an duraksamadı. Araba zınk diye dururken bagajdaki ağırlık nedeniyle ön tarafı çöktü. Draug dengesini kaybedip arabanın çatısına ve oradan kaputa yuvarlandı. Birden ön camda korkunç bir yüz belirdi ve onlara tısladı.

Hannah bu kez geri vitese takıp gaza bastı. Draug dev bir su damlası hâlinde sokağa döküldü ve yok oldu. Hannah tekrar ileri vitese taktı. Ama önlerindeki kavşak en az deminki kadar kötüydü. Suyun derinliğini kestirmek güçtü, ama azgın bir nehir gibi caddeden aşağı akıyordu. Oraya giremezlerdi.

Tek bir yerde kalmak da tehlikeliydi. Draug'ların ardı arkası kesilmiyordu.

"Denemek zorundayız," diye mırıldandı Hannah. "Diğer sokakların da farklı olduğunu sanmıyorum. Sular buradan her yere yayılmıştır." Kasabanın planlaması bu bölgenin fazla yağmur almamasına uygun olarak yapılmıştı. Akıllıcaydı tabii.

Ama şimdi pek de öyle değildi.

Claire, Shane'in elini tuttu ve Hannah kavşaktan geçerken sıktı. Ön tekerlekler aşağı doğru yuvarlandı. Çamurlu su tampona çarpıyordu. Sonra arabanın kenarlarına kadar yükseldi.

"Çok derin," dedi Shane.

"Çok geç," dedi Hannah. "Başka çaremiz yok." Ayağını gazdan çekmedi ve çok geçmeden kahverengi su kaputa kadar yükseldi. Ve kaputu tamamen kapladı.

Sular Shane'in yanındaki kapıya dayanmıştı. Claire az kalsın çığlığı basıyordu. *Bu kadar derin olamaz*, diye düşündü. *Bizi boğamaz.* Ama buna gerek yoktu zaten. Motoru boğması yeterliydi. Arabanın hâlâ çalışması bile bir mucizeydi. Draug'lar virüslü suda inatla ilerlemeye devam ediyorlardı. Belki de polis arabaları cenaze ve vampir arabalarından daha güçlüydü.

Bir çukura girdiklerinde sular harelendi ve dalgalar ön cama çarptı. Artlarında ince, gümüşi bir tabaka bırakarak geri çekildiler. Sonra Claire Shane'in oturduğu tarafın sularla dolduğunu hissetti ve araba yan yatmaya başladı.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı Hannah. Hafifçe gaza bastı ve tekerlekler kaldırımı kavradı. Yine yükselmeye başladılar, ama su arabaya asılıyor gibiydi. Onu inatla bırakmıyordu. Claire belki de ilk kez kendini bu kadar çaresiz hissediyordu. Nefesi sıklaşmış, gözleri dehşetle irileşmişti.

Hiçbir şey yapamıyordu. Hiç kimse yapamıyordu. Hannah'ya güvenmek zorundaydılar. Onun en ufak bir yanlış hareketinde araba akıntıya kapılıp sürüklenebilirdi.

Ama arabanın kontrolü hâlâ Hannah'daydı. Gaza ufak ufak dokunarak arabayı yükseltmeyi sürdürdü. Su seviyesi düştü. Kaput tekrar göründü. Sonra tampon ortaya çıktı ve birden hızla ileri atıldılar.

Arkada bıraktıkları akıntı kükrüyor ve giderek güçleniyordu. Başka bir araba oradan asla çıkamazdı. En azından böyle bir durumda.

Richard uzanıp Hannah'nın boştaki elini dudaklarına götürdü. "Bravo! Mükemmel bir soğukkanlılık örneği sergiledin."

"Şansım yaver gitti," dedi Hannah. Bir yandan da, Richard'a tatlı tatlı gülümsemeyi ihmal etmedi. "Yoksa bakma, korkudan ölecektim."

"Süperdin!"

"Of, kapa çeneni," dedi Hannah, ama bu iltifatlar hoşuna gitmiş gibiydi. Sonra birden arabada yalnız olmadıklarını hatırladı ve çabucak toparlandı.

"Şu anda kimin kimle ne gibi bir ilişkisi olduğu umurumda bile değil," dedi Myrnin. "Onun için, ya gizli aşkınızı açıkça itiraf edin, ya da susun!"

Uzun bir süre kimse konuşmadı.

Altı blok sonra bu durum aniden değişti. Yağmur görüşlerini kısıtlasa da, Kurucu Meydanı'nın ışıkları görünmüştü. Arabayı döven yağmur damlaları Claire'in kulaklarında çınlıyordu. Birden sollarında tam gaz Kurucu Meydanı'na doğru ilerleyen arkası açık bir kamyonet gördüler. Polis aracının tamponuna teğet geçerek ıslak yolda kaydı.

Kamyonet kaldırıma çarptı ve iki kez takla attıktan sonra durdu. Kırılan camlarla ezilen metallerin sesi yağmurun uğultusunu bile bastırmıştı.

Hannah duraksamadı. Polis aracını kamyonete yaklaştırdı ve "Kıpırdamayın!" diye bağırdı. Sonra kapüşonlu, sarı yağmurluğunu üzerine geçirdiği gibi arabadan dışarı fırladı.

Richard da bir yağmurluk kapıp arkasından koştu.

Claire, Shane ve Myrnin mahkûmlar gibi arkada kilitli kalmıştı. Michael aklını kullanarak arabadan inmemeye karar vermişti. Sonuçta hâlâ yağmur yağıyordu. Shane kapı kolunu denedi, ama o da soğukkanlı görünüyordu. Yani kapıyı açmayı başarsa bile aşağı atlayacakmış gibi bir hâli yoktu.

Myrnin hiç istifini bozmadı. Bir süre sessizce oturdu. Sonra "Amma uzadı," dedi. "Burada daha fazla oyalanamayız."

"İnsanlar yaralı," dedi Claire. "Onlara yardım etmek Hannah'nın görevi."

"Saçmalık," diye homurdandı Myrnin. "Geciktiğimiz her saniye daha fazlası ölecek. Draug'ların oyununa gelemeyiz. Çağırın şu kadını, gelsin."

"Harika bir fikir!" diye mırıldandı Shane. "Neden gidip kendin çağırmıyorsun, dostum?"

"Ben senin dostun değilim," diye tısladı Myrnin.

"Hop, durun bakayım!" Claire onları ayırmak için ellerini iki yana açtı. "Zaten burada sıkışıp kaldık. Bir de kavga edince hiç çekilmiyorsunuz!"

"Kaç dakika oldu. Ne yapıyor bunlar?"

Haklıydı. Gerçekten de biraz fazla uzun sürmüştü.

14

HANNAH

Onlara arabada kalmalarını söyledim. Arka koltuktaki üçünün beni dinleyeceğinden emindim. Shane ne kadar güçlü olsa da, dışarı çıkacak kadar kaçık değildi. Claire buna cesaret edemezdi. Myrnin de istemezdi. Bunu yüzünde görebiliyordum.

Ama Michael... Michael beni endişelendiriyordu. Kahramanı oynamaya kalkışmayacağını ummaktan başka çarem yoktu.

Richard'ın peşimden geleceğini biliyordum.

Kaza yapan kamyonete doğru koşarken gözümü onların üzerinden ayırmadım.

Kamyonette dört ya da beş kişi vardı. Hepsi erkekti. İkisi ölmüştü. İlk bakışta anlamıştım.

Takla atan kamyonetten dışarı fırlamışlardı. Onları bırakıp diğerlerine yöneldim. Güçlükle de olsa, hâlâ hareket ediyorlardı.

Biri kolunu kötü kırmış ve kafatasının derisi yüzülmüştü ama bilinci yerindeydi. Elini uzatıp yağmurluğuma asıldı. "Kurtar onları," dedi. "Lanet olası, su vampirleri üzerimize geldi. Kaçamadık. Adamlarımı kurtar."

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu Morganville'in insan direnişi lideri, Yüzbaşı Obvious'tı. Son Yüzbaşı Obvious öldürüldüğünden beri vampirlerden nefret eden asi lider rolünü o üstlenmişti. Başarılı bir komutandı, çünkü zamanında ülkeye hizmet etmişti. Deniz kuvvetlerinden olmadığını tahmin ettim. Bir denizci daha iyi şoför olurdu. Ve bir denizci yaralı koluyla iki seksen yatarken bir başkasından adamlarını kurtarmasını istemezdi.

"Bekle," dedim ve diğer adamın yanına gittim. İki bacağı da kırılmıştı. Yüzü suyun içindeydi. Nefes alabilmesi için onu ters çevirdim. Deli gibi öksürdükten sonra inlemeye başladı.

Üçüncü yaralıya Richard'la aynı anda ulaştık. Onu gördüğüme şaşırmamış, ama sinir olmuştum. "Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim."

"Ben de dinlemedim, tamam mı?" diye çıkıştı. "Teknik olarak, ben senin patronunum. Sakın bana emirler yağdırmaya kalkışma. Bu adamın durumu ciddi."

"Hepsinin öyle," dedim. "Arabada yer yok. Sen gidip yardım getir."

"Seni burada yalnız bırakacağımı düşünüyor olamazsın, öyle değil mi, Hannah?"

Kafamı kaldırdığımda onu son aylarda iyice aşina olduğum bir alınganlık ve öfkeyle bana bakarken buldum.

Bir süredir ilişkimiz vardı. Belki aşkla başlamamıştı ama birbirimize ihtiyaç duyuyorduk. Zaman içinde belki aşka dönüşürdü, ama nedense bazı bakımlardan yıldızımız bir türlü barışmıyordu. Sanki gizli bir öfke bizi birbirimizden uzaklaştırıyordu.

Her şeyin farklı olmasını isterdim. Ona *aşık* olmak isterdim. Richard bunu hak ediyordu. Kahretsin, ben de hak ediyordum.

Ama ilişkimiz yürümüyordu işte ve içimden bir ses bana ikimizin de bunu bildiğini söylüyordu.

"Richard," dedim en otoriter sesimle "şu anda buna vaktimiz yok. Arabayı al ve yardım getir. Haydi."

Richard emir almaya alışkın değildi. Morganville'in en zengin ve güçlü insan ailesinde yetişince bu kaçınılmazdı tabii. Beni hâlâ kasabanın yanlış tarafından gelen bir kız olarak görüyordu. Cehenneme gidip oradan sağ çıktığım aklına bile gelmiyordu.

Bu bir hataydı. Richard nihayet farkına varacak ve tavırlarını değiştirecekti.

"Tamam," dedi nihayet. "Gideceğim. Ama dikkatli ol."

Ona hafifçe gülümsedim, ama bu benim savaş gülümsememdi. İçinde en ufak bir sevecenlik yoktu. "Ne zaman olmadım ki?" dedim. Ben bir savaşçıydım. Bundan çok daha kötülerini atlatmıştım. Doğaüstü dehşetler korkunçtu, ama insanların birbirlerine yöneltebileceği nefretin yanında hiç kalırlardı. Irkçılık dönemine denk gelmemiştim, ama sevgili Büyükanne Day bana hepsini anlatmıştı. Afrikalı

Amerikalılar beyazlarla aynı restoranlarda yemek yiyemiyor, aynı gece kulüplerinde dans edemiyor, aynı çeşmelerden su içemiyor, hatta aynı tuvaletlerde bile işeyemiyorlardı. Tecrübelerime dayanarak söylüyordum ki, insanlar vampirlerden bin kat daha acımasız olabiliyordu.

Belki de vampirler acımasızlıklarını bizlerden miras almıştı.

Yağmur hafiflemişti, ama çıplak etime değen damlacıklar tenimi yakıyor, ısırıyordu. Yamyam yağmur. Bir sürü zırvalık görmüştüm ama bu Morganville için bile tuhaftı. Richard arabaya giderken arkasından *dikkatli ol* diye seslenmemek için kendimi zor tuttum. O doğma büyüme Morganville'liydi. Kuralları biliyordu. Ayrıca dayanıklı bir adamdı. Başının çaresine bakabilirdi.

Kısacık bir an, *keşke yine de arkasından seslenseydim,* diye düşündüm.

Birden tepemizdeki çatıların birinden Richard'ın üzerine sular aktı. Sular yere değer değmez şekil değiştirdi. İnsan formuna büründüler. Kemiksiz kolların ona uzanışını izledim. Sonra bir yüz gördüm. Beynim tüm bu olup biteni algılamak istemiyordu. Bu yüz...

Avazım çıktığı kadar bağırarak silahımı çektim. Ama Richard o şeyin tam önündeydi. Ve o şey ne yaptığını iyi biliyordu.

Bana sırıttı. Dişleri, dili, dudakları o kadar yanlış, o kadar korkunçtu ki. Gözleri eriyor, pörtlüyor, durmadan şekil değiştiriyordu. Çığlık atıp tıpkı bir çocuk gibi gözle-

tg: kaktusunx

rimi yummak istedim. Sanki bunu engelleyebilecekmişim gibi.

Sonra o şey Richard'ı sarmaladı. Onu kendi vücuduna çekti. Yoğun ve bunaltıcı kütle etrafına kapandı. Richard'ın bağırdığını duydum. Sadece bir kez. Ağzı gözden kaybolmadan önce.

Ateş edersem draug'u yaralayacak, ama Richard'ı öldürecektim.

Yüzbaşı Obvious "Vur şunu!" diye bağırıyordu. Sesini tanımıştım. Söylediği kelimelerin manasını da anlayabiliyordum, ama dikkatim tamamen gözlerimin önünde yaşananlardaydı. "Ne bekliyorsun? Vursana!"

Canını yakamaz, diye söylendim. *Shane saatlerce o deponun içinde kaldı. Bunu, beni panikletip Richard'ı öldürtmek için yapıyor.*

Richard reçel çanağına düşen bir arı gibi debeleniyordu.

Draug'un ıslak ve yapışkan vücuduna bir pembelik yayılmaya başlamıştı.

Bir şeyler yap!

Yüzbaşı Obvious'u bırakıp arabaya koştum ve arka kapıyı açtım. Claire camı yumrukluyordu. Shane'in üzerinden uzanıp bana bir torba beyaz toz verdi. Kısacık ve saçma bir an için bunu esrar sandım. Küçük bir kasabada uyuşturucular insanın başına büyük dert açardı. Tereddüt ettiğimi görünce "Draug'un üzerine at!" diye bağırdı.

Draug'un yanına geri koşarak bütün torbayı üzerine boşalttım.

Çığlığı bir lazer ışığı gibi beynime saplandı. Silahım elimden düştü ve yere yığıldım. İçgüdüsel olarak hemen cenin pozisyonu aldım ve kulaklarımı kapadım. Ama o korkunç çığlık beynimi deşmeye devam etti. İçimden bir ses *saklan* diye haykırıyordu. *Kaç!*

Sonra çığlık giderek uzaklaşmaya başladı.

Yağmur kapatılan bir musluk gibi aniden kesildi. Ayaklarımın altındaki su birikintileri birer yılan gibi sürünmeye başladı. Sanki kaçmaya çalışıyorlardı. Bir an aklımı kaçırdığımı sandım. Sırtüstü uzandım ve yer çekimi kanununu alt üst ederek yukarı doğru süzülen gümüşi damlacıkları izledim. Ürkütücü, ama bir o kadar da güzel bir manzaraydı.

Gökyüzündeki bulutların ufaldığını fark ettim. Bunu yapmak için kendilerini büyük tehlikeye atmışlar ve bedelini ağır ödemişlerdi. Burası kurak bir bölgeydi. Kumlu toprak, suyu çabucak emerdi. Draug hücrelerinin -ya da onlar her neyse- böyle bir emiş gücüne dayanabileceğini sanmıyordum.

Ayağa kalktığımda Yüzbaşı Obvious'ın da doğrulduğunu gördüm. Kırık kolunu diğeriyle destekliyordu. Her nasılsa kamyonetten bir tüfek almayı başarmıştı.

Tüfeği doğrulttuğu yere baktım.

Draug... bunu nasıl tarif etsem bilemiyorum... Sıvı şekline geri dönmeye çalışırken jelatinimsi bir maddeye dönüşmüştü. Üzeri damarları andıran kalın, siyah çizgilerle kaplıydı. Korkunç bir görüntüydü ve Richard hâlâ içinde hapisti.

"Hayır!" diye bağırdım ve kendi silahıma uzandım.

Yeterince hızlı davranamamıştım.

Yüzbaşı Obvious, draug'un ölü ve lastiğimsi vücuduna iki kez ateş etti. Gözleri o korkunç çığlıkla ve yaşadıklarıyla yuvalarından uğramıştı. Tanık olduklarımızın ne kadar yanlış olduğunu anlayabiliyordum. O şeytanı paramparça etme içgüdüsünü de öyle.

Ama Richard hâlâ o şeyin içindeydi.

Her nasılsa Yüzbaşı Obvious'u vurmamayı başarabildim. Hareket ettiğimi bile hatırlamıyordum ama kendimi birden onun tepesinde dikilirken buldum. Silahımın kabzasıyla kafasına vurduğumu hayal meyal hatırlıyordum. Yüzbaşı Obvious yine yere yığılmıştı. Onu kırık kolundan tekmeleme isteğimi güçlükle bastırdım.

Michael Glass arabadan inmiş, kireç gibi bir yüzle beni izliyordu. Sanki beni ilk kez görüyor gibiydi. Aslında belki de sahiden bir ilkti. Bu yüzümü ilk kez görüyordu.

Koşarken ona silahımı fırlattım. Yakaladı. Sonra iki elimi birden o korkunç, soğuk ve yoğun maddeye daldırdım.

Dirseklerime kadar.

Richard'ı kolundan yakalayıp dışarı çektim. Birini bir bataklıktan çıkarmak gibiydi. Bütün gücümü kullanarak eline asıldım. Sonra dirseğine. Ve en son omzuna. Draug'un ölü bedeni gevşeyince Richard ondan tamamen kurtulmuş oldu.

Baştan aşağı o yoğun, siyah maddeyle kaplıydı. Toz, draug'a her ne yaptıysa onu öldürdüğü kesindi, çünkü etrafa keskin bir çürük kokusu yayılmıştı.

Richard, birkaç kez ağzından köpükler çıkararak öksürdü ve gözlerini açtı. Teni güneşten yanmışçasına kıpkırmızıydı. Gözlerinin aklarında kırmızı noktalar hâlinde kanamalar vardı. Onu zamanında kurtarmasaydım, neredeyse boğulacaktı.

Yüzbaşı Obvious'ın kurşunlarından biri yan tarafına gelmişti. Belki de karaciğerine saplanmıştı. Bu hiç iyi değildi. Ama tam göğsünün ortasına isabet eden kurşun daha da kötüydü. Yaradan kıpkırmızı kanlar fışkırıyordu. Bunu görür görmez üzerime bir sakinlik geldi. Bu hissi biliyordum. Duygularım beni korumak için kendilerini kapatıyordu.

Richard'ı nemli kaldırıma yatırdım ve yaraya basınç uygulamaya çalıştım, ama işe yaramadı. Atardamarında yırtılma vardı. Kalbe çok yakındı. Gömleğinden yırttığım kumaş parçalarıyla yaraya tampon yaptım, ama kanamayı durduramadım. Kanı içeride tutarak göğüs boşluğuna dolmasına sebep olacağımı biliyordum. Çok geçmeden kendi kanında boğulacaktı. Tabii önce kalbi durmazsa.

"Hannah?" Michael'ın tereddütlü sesi tam arkamdan gelmişti. "Onu arabaya götürelim mi?"

"Hayır," dedim. Richard'ın gözleri açıktı. Bana bakıyordu. Bakışlarındaki paniği görebiliyordum. Sonunun yaklaştığını biliyordu. "Onu yerinden kıpırdatamayız." *Fazla zamanı kalmadı*, diyemedim. Ama Richard bunun zaten farkındaydı. Elimi sıkıca tutuyordu. Bana tutunarak hayatta kalmaya çalışıyordu.

O iyi bir adamdı. Çok iyi bir adam. Cesur ve dürüsttü. Morganville, Morrell ailesinden bu kadarını hak etmiyordu doğrusu.

Keşke onu sevebilseydim. Ama en azından o son dakikada başardım bunu. Onu *gerçekten* sevdim.

Eğilip Richard'ı usulca öptüm ve "Sana ihtiyacın olanı veremediğim için üzgünüm," diye fısıldadım. "Seni seviyorum, Richard. Beni duyuyor musun? Seni seviyorum. Bunu daha önce hiç söylemediğim için özür dilerim."

Beni duydu. Moraran dudaklarından sessizce aynı kelimeler döküldü. Eli titremeye başlamıştı. Önce hafifçe, daha sonra şiddetle. Ama son ana dek bakışlarını benimkilerden ayırmadı. Birkaç saniye sonra yarasından ılık kanlar fışkırdı ve yavaşça gözleri kapandı. Sağ elim kan içinde kalmıştı. Sol elimle alnını okşamaya devam ettim. Saçlarını yüzünden çektim.

"Seni seviyorum," dedim yine. "Üzgünüm."

Ve Richard gitti.

Michael hâlâ arkamda dikiliyordu. Yanıma oturana dek onun farkında bile değildim. "Richard..."

"Evet, öldü," dedim. Sesim tuhaf bir şekilde ruhsuzdu. Henüz fazla bir şey hissedemiyordum. Çok kan vardı. Ellerimde. Ilık, parlak kırmızı kanlar. Kaldırımın kenarında sığ bir su birikintisi gördüm. Hiç düşünmeden ellerimi daldırdım. Bu kez tenim yanmadı. Draug'lar gitmişti, ama o anda en son düşündüğüm şey buydu. "Kurucu Meydanı'na dönelim. Ben sonra gelip onu alırım."

Bir vampirin bu kadar genç ve kararsız göründüğüne ilk kez tanık oluyordum.

Onu korkuttuğumun farkındaydım. Ve bu çocuk büyürken bir sürü çılgınlık ve şiddete tanık olmuş, diğer tarafa geçtiğinde de daha fazlasını yaşamıştı. Bende ne gördüğünü merak ettim. "Ya onlar?" diye sordu başıyla kamyoneti işaret ederek.

Gösterdiği yöne bakmadım bile. "Bekleyebilirler," dedim. "Yardım gönderirim." Belki.

Bunun mantıklı olmadığını biliyordum. Ya da insanca. Üç yaralıyı kendi kaderlerine terk ediyordum. Draug'lar geri gelirse onları öldürebilirlerdi. Üstelik acı çekiyorlardı. Ama ben o anda ne mantıklı düşünebiliyordum, ne de insanca. Yüzbaşı Obvious, Richard'ı vurmuştu. Buna gerek yoktu. Ben onu zaten kurtarmıştım. On saniye bekleseydi, hepimiz buradan sağ çıkacaktık.

Bunu neden yaptığını anlayabiliyordum. Ben de aynısını yapmak istemiştim.

Ama onu bir türlü affedemiyordum işte.

Michael benimle tartışmadı. Belki o da tehlikeli bir ruh hâli içinde olduğumu anlamıştı. Yoluma çıkarsa Yüzbaşı Obvious'la adamlarının sonu iyi olmayabilirdi. Başını eğip ayağa kalktı ve arabaya gitti. Kapının kapandığını duydum. Tıpkı bir tabutun kapağının kapanması gibiydi.

Gözlerinin kapalı olduğundan emin olmak için elimi son kez Richard'ın yüzünden geçirdim. Sonra onu elimden geldiğince düzgün bir şekilde yatırdım.

Ayağa kalktığımda birden ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. Karanlık bulutların arasından sızan kış güneşi üzerimize vurdu. Yüzümü güneşe verip gözlerimi kapadım. Daha iyi ve inançlı biri bunu Tanrı'nın bir işareti olarak algılardı. Bütün karanlıkların ardından aydınlık geldiğine dair bir işaret.

Ama şimdilik güneş benim için yalnızca sıcaklığı temsil ediyordu. Çünkü şu anda ben geleceğe inanmayan bir insandım. Az sonra bulutlar yer değiştirdi ve güneş kayboldu.

Benim için tek gerçek vardı. O da az önce gözlerimin önünde yaşananlardı.

Arabaya doğru yürürken ölü draug'dan arta kalan jölemsi parçaları tekmeledim. Şoför koltuğuna geçtiğimde Claire'in titrek sesini duydum. "İşte orada."

Kafamı kaldırıp etrafıma baktım. Merak ettiğimden değil ama tam ne demek istediğini soracaktım ki, Shane benden önce davrandı. "Kim?" Elini Claire'in omzuna atmış, gözyaşlarını siliyordu.

Claire parmağıyla işaret etti.

Myrnin -doğrusunu isterseniz, onun varlığını bile unutmuştum, çünkü hiçbir şey yapmamış, söylememiş ve hiçbir şeye tepki vermemişti- birden öne eğildi. "Nerede?"

"Şurada," dedi Claire. Omzumun üzerinden ön camı işaret etti. "Şu binanın çatısında. Baksanıza, görmüyor musunuz?"

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordum. Gösterdiği çatıda kimse yoktu. Hayır, bir dakika. Dikkatle baktığımda

bir gölge görür gibi oldum. Bir sis bulutunu andırıyordu. Hemen kayboldu. "Kimse yok," dedim.

"Magnus orada. Yemin ederim. Bizi izliyor."

Michael'la Shane ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Claire orada kimse yok," dedi Michael. Myrnin hiçbir şey söylemedi. Koyu renkli gözlerini Claire'in gösterdiği noktaya dikmişti. Az sonra arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Magnus'u gördüğünü sanıyorsun," dedim. "Draug'ların liderini. Ama inan, orada kimse yok."

"Asıl siz bana inanın. Magnus orada. Onu görüyorum." Claire dudağını ısırıp derin bir nefes aldı. "Neden bilmiyorum, ama onu görebiliyorum. Vampirleri avlamaya başladığında onu birkaç kez gördüm ve izlemeye çalıştım. Bence bu yüzden peşime takıldı. Onu görebildiğim için."

Kafamın içinde tehlikeli düşünceler uçuşmaya başladı. "Yani onu diğerlerinden ayırabiliyorsun, öyle mi? Bizim görebildiklerimizden?"

"Evet. Draug'ların hepsi onun kopyası, ama nasıl anlatsam bilemiyorum. Onlar yalnızca birer yansıma. Onun parçaları. Bence hepsi bir şekilde birbiriyle bağlantılı."

"Doğru söylüyor," dedi Myrnin. "Şimdi size yalnızca Amelie ve benim bildiğim bir şey söyleyeceğim. Ana draug bir tohumdur ve bütün draug'lar ondan ürer. Hepsi onun köleleridir. Tamamen akılsız değiller, ama kendi iradeleriyle hareket edemezler. Ana draug onlar adına düşünür ve planlar yapar. Magnus'u durdurmak zorundayız. Onu öldürürsek diğerleri fazla dayanamaz."

Myrnin'le göz göze geldiğimizde aynı şeyi düşündüğümüzü anladım. Bu fazlasıyla zalim ve cüretkâr bir fikirdi. Ve şu andaki ruh hâlime daha uygun olamazdı. Myrnin deseniz, zaten benden kat be kat acımasızdı.

Vampirler bize benzemez, diye fısıldadı büyükannemin sesi kafamın içinde. *Onlar soğuktur. Taş kalplidir. Bencildir. Öbür türlü, böyle bir zamanda hayatta kalamazlardı.*

Acaba büyükannem benim için ne derdi?

Dikiz aynasından vampirle birbirimize bakmayı sürdürdük. "Bunu sonra konuşuruz," dedim.

Gözlerini kırpıştırıp başını eğdi.

Ve böylece Myrnin'le sonu felaketle bitebilecek bir işte ortak olduk. Ama içimde vahşice bir rahatlama hissettim. En azından bir amacım vardı. Yapacak, planlayacak bir şeyim.

Myrnin'in gözlerindeki kırmızı ışıltılar onun da aynı şekilde hissettiğini söylüyordu.

Michael yanımda huzursuzca kıpırdandı. "Affedersin, ama burada daha fazla kalamayız. Kurucu Meydanı'na gitmeliyiz. Bagajdakiler..."

"Tamam," dedim.

Onları meydana götürürken aklımdaki tek şey intikamdı.

Artık yalnızca bunu düşünebiliyordum.

15

EVE

Vampir kütüphanesi bana göre değildi. Belki Claire'e göre olabilirdi, ama ben güncel romanları severim. Tercihen korkutucu olanları. Siyah kapaklı, önlerinde kırmızı yazılar olanları. Benim araştırma kavramım eve servis yapan restoranların menülerine bakmaktan ibarettir.

Dolayısıyla Naomi'nin, Claire'in Magnus'u nasıl görebildiğini öğrenmem için beni kütüphaneye göndermesi biraz ironik oldu. Ben kim, bir masaya oturup Kolomb'un Amerika'yı keşfinden çok önce yazılan kitapların sayfalarını karıştırmak kim? Ayrıca pek bir işe yarayacağını da sanmıyordum, ama çok mu umurumdaydı? Hayır. Bir anlaşma yapmıştık ve ben kendi payıma düşeni yerine getiriyordum o kadar. Başıma gelebilecek en kötü şey kâğıtların elimi kesmesiydi. Tabii kanım aç bir vampirin dikkatini çekmediği sürece. Bu kadarı da biraz fazla abartılı olurdu.

"Bak," dedim Naomi elinde yeni bir parti kocaman deri ciltle masaya yaklaştığında. "Ben bunları okuyamam. Bunların bizim dilimizde yazıldığından bile emin değilim."

"Neden? Bugünlerde Chaucer okutmuyorlar mı?"

"Okutuyorlar da, ben öğreniyor muyum? Bunun için bir çeviri programı filan var mı?"

Naomi'nin sakinliği beni daima hayrete düşürüyordu. Bunlar onun başlıca karakter özellikleriydi: sakinlik ve şirinlik. Evet, hâlâ şirindi, ama aynı zamanda, tanıdığım bütün vampirler kadar yorgun görünüyordu. Bir de tamamen hedefine kilitlenmiş bir hâli vardı.

"Araman gereken tek bir kelime var," dedi. "Bulursan, bütün yazıyı okurum. Yoksa anlaşmamızı yeniden gözden geçirmek mi istiyorsun? Seçim senin." Masanın karşısına bir iskemle çekip oturdu ve eline bir kitap aldı. Sayfaları çevirişi bile rahat ve zarifti.

Bense kocaman ciltle spor salonunda ağırlık çalışan birinden farksızdım. Bir saattir buradaydık. Gözlerim yanıyor, sırtım ağrıyordu. Önümde açık duran kitabı incelemeye devam ettim. Daktiloyla bile yazılmamıştı. Biri bunu resmen elle yazmıştı. O zamanlarda bir kitabı kopyalamak demek onu elle bir deftere geçirmek demekti. Karpal Tünel Sendromu'na gel!

Sonra birden gözüme bir kelime takıldı.

O kelime. "Galiba bir şey buldum."

"Güzel," dedi Naomi ve göz açıp kapayıncaya kadar tepemde bitti. "Aradığım şey tam olarak bu değil, ama yine de draug'larla ilgili. Okumaya devam et."

Draug, draug, draug. Onları düşünmekten bıkmıştım. Bir günüm de sakin geçse olmaz mıydı? Herhangi bir kriz yaşanmadan? Kitabın sayfalarını çevirirken tozların havada döne döne uçuşmasını izledim. Belki de sayfalarda ölümcül bir virüs vardı. Hani arkeologları öldüren mumya tozu gibi bir şey? Araştırma yaparken öldü. Ne şanlı bir son!

Bir buçuk saat sonra başka bir şeye daha rastladım. Tıpkı deminki gibi, yine bir sözcük gözüme takıldı. Evet, yine *draug* yazıyordu. Elimi kaldırdım. Naomi öne eğilip parmaklarını eski mürekkebin üzerinde gezdirdi.

Kitabı benden aldı ve yanımdaki sandalyeye oturdu. Yorgunken bile güzeldi. Birkaç dakika boyunca, içimi kemiren kıskançlıkla boğuştum. Üstelik Michael'ın onunla ilgilenmediğini bilmeme rağmen. Hem ilgilense bile, artık Naomi'nin bir buz dağından farksız olduğunu biliyordum.

"Evet," diye fısıldadı. Gözleri irileşmiş, fildişi yanaklarına biraz renk gelmişti. *"Evet!"* Ayağa kalkıp yüksek sesle okumaya başladı: "Draug'lar kovan yaratıklarıdır. İşçiler ölebilir, ama baş draug kendine yeni bir kovan bulur."

"Bunu biliyorduk zaten," dedim. "Magnus'un kovanı burada ve giderek güçleniyor. Onu nasıl durduracağımızı söylemiyor mu?"

"Bu imkânsız," dedi Naomi usulca. "Gümüş ona zarar vermiyor." Kitabı masaya bırakıp kapağını kapadı ve avucunu alnına dayadı. Ne kadar da insani bir jestti. Gören başının ağrıdığını sanırdı. Kütüphaneye derin bir sessizlik hâkimdi. Koyu renkli halılar, kocaman raflar, eski kâğıtların

kuru kokusu. Vampirlerin binlerce yılda topladığı kitaplar. Ben Claire değilim. Böyle şeyler beni şaşkına çevirmiyor, ama birden kendimi bir anıt mezarda ya da müzede hissettim. Sanki burası uzun zaman önce ölen bir şeyin anlamsız bir anısından ibaretmiş gibi.

Vampirler son savaşlarını veriyorlardı. Sayamadığım kadar çok savaşın en sonuncusu.

Ve Naomi, siyasetle ve gelecekle ilgili tüm o süslü sözlerine rağmen kaybedeceklerini düşünüyordu.

"Ya Claire?" diye sordum. "O Magnus'u görebiliyor. Madem Magnus hiçbir şekilde öldürülemiyor, buna neden aldırsın ki?"

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. Araştırmaya devam et. Tek umudumuz bu olabilir."

Naomi eline geçirdiği bir kitabı raflara doğru fırlattı. Kitap bir rafa çarptı ve halıya düştüğünde birkaç sayfası kopmuştu.

Tipik Naomi.

"Ne kadar sürdüğü umurumda bile değil," dedi tekrar raflara doğru yürürken. "Bana işime yarayacak bir şey bul. Bunu yapamazsan, kahvaltıda kardeşini yerim ve sonsuza dek benim olur."

"Burada olmayan bir şeyi nasıl bulayım?" diye bağırdım arkasından. Nefesim hızlanmıştı. Ağlamak üzereydim. Bu ne berbat bir anlaşmaydı böyle! Hem neden bu kadar uğraşıyordum ki? Bir yanım bunu düşünmeden edemiyordu. Sonuçta Jason vampir olmak istiyordu, öyle değil mi? Sırf

güç sahibi olmak için ısırılmaya katlanıyordu. Kendini başka bir şeye dönüştürmek istiyordu. Yeni ve korkutucu bir şeye.

Hayır. Jason'ın sivri dişleri olması bir tek kendisini ilgilendirmezdi. Bunu yalnızca onun için değil, zarar vereceği tüm insanlar için yapıyordum.

Dolayısıyla okumaya devam ettim. Gözlerime kan oturana, sırtım birkaç yerinden kırılmış gibi ağrıyana dek yerimden kalkmadım. Naomi birkaç kez beni uyuz etmek ya da bulduğum şeylere bakmak için yanıma geldi. Şimdi ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayırlı bir iş olmadığı kesindi.

Ve sonra... buldum. Naomi gelene dek anlamını kendim çözmeye çalıştım. Bu seferki Ortaçağ İngilizcesinde bile değildi. Tuhaf, zor bir dildeydi. Elimde ne tuttuğumu fark etmem yarım saatimi aldı.

Cevabı bulmuştum ve onu Naomi'ye söyleyemezdim. İmkânsızdı. Şiddetli bir titremeyle kâğıttaki eski kelimelere baktım.

"Evet?" İrkilerek kafamı kaldırdım. Naomi masaya doğru eğilmişti. Gülümsedi. "Kalp atışlarının hızlandığını duydum. Bir şey buldun."

"Hayır," dedim sayfayı çevirerek. "Yanlış alarm."

Bunun işe yarayacağını düşünmüyordum. Yaramadı da zaten. Naomi kitabı elimden kapıp sayfayı çevirdi ve okumaya başladı. Kaşları çatıldı. Bana pis bir bakış fırlattı. "Nedir bu?" Kitabı bırakıp bana döndü ve parmağıyla

incecik sayfaya mürekkeple çizilmiş resme vurdu. "Kızda bundan mı var?"

"Hayır," dedim isteksizce. "Ama eskiden vardı." Sayfada altın, telkâri bir bileziğin resmi vardı. Amelie, Koruma Anlaşması'nın bir parçası olarak bunu Claire'e vermişti. Daha sonra geri almıştı, ama Claire bileziği bir süre takmıştı. Ve bir türlü çıkaramamıştı. "Öyle sihirli filan bir şey değildi." Ama sihirli olmasa çıkardı, öyle değil mi?

Naomi resmin altındaki paragrafı bir kez daha okudu. "Amelie, Morganville'i kurduğundan beri bir insanla Koruma Anlaşması yapmadı," dedi. "Tabii Kurucu Evleri'ne yerleştirdikleri dışında. Her bir bilezik onu vereceği insan için özel olarak yapıldı. Onu o kişiden başka kimse kullanamaz. Şeyle yapıldılar..." Gözleri irileşti. "Altına draug kanı damlatılarak. Son kan damlası da kullanıldığında onlardan daha fazla yapamadı. Claire'inki sonuncu bilezikti."

"Ama artık onda değil!" dedim. "Gerçekten! Claire onu bir yıl ya taktı ya takmadı."

"Yine de, Magnus'u görebiliyor. Onu yansımalarından ve gölgelerden ayırt edebiliyor." Naomi'nin gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Bilezik onda aşı etkisi yaptı. Bir damlacık draug kanıyla virüsü kapmış oldu. Tıpkı Kurucu Evleri'ndekilerin, vampirleri buraya ilk geldiklerinde görmeleri gibi. Onlar Amelie'nin gözleriydi. Amelie'nin erken uyarı sistemi. Claire bu yüzden onu görmeye devam ediyor ve Magnus bu yüzden kızı öldürmek istiyor."

"O hâlde Amelie neden Magnus'u bulmak için Claire'i kullanmadı?"

"Çünkü tılsımın hâlâ işe yaradığı aklına gelmedi. Sonuçta Claire artık o bileziği takmıyordu. Hâlâ böyle bir yeteneği olabileceğini düşünmedi."

Of, bundan hiç hoşlanmamıştım. "Claire'e zarar vermeyeceksin," dedim.

"Tabii ki, hayır. İyi iş başardın, Eve. Kardeşine bir daha dokunmayacağım. Sana verdiğim sözü tutacağım."

Söylediklerinin ilk kısmına hiç mi hiç inanmamıştım. Ayağa fırlayıp ellerimi yumruk yaptım. "Claire'e ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey," dedi. "Onu elden çıkarılmaması gereken evcil bir hayvan olarak görüyorum. İleride bize büyük faydası dokunabilir." Bana o çekici gülümsemelerinden biriyle baktı. Yüzü mermer bir melek heykelinden farksızdı. "Bana güvenmek zorundasın. Kraliçe olduğumda buna mecbur kalacaksın zaten."

"Ne kraliçesi?"

"Tabii ki, Morganville'in Kraliçesi." Naomi rahatlamış görünüyordu. "Myrnin iş birliğine yanaşsa da yanaşmasa da, artık o bileziklerden daha fazlasını yapabileceğiz. Nasıl olsa, doğru kitabı bulduk. Oliver işini bitirdiğinde elimizde bol miktarda draug kanı olacak. Onun savaşı kazanacağından eminim. Yalnızca bir lider olarak değil, askeri bir lider olarak da ona güvenim tam."

Bu kadarı çok fazlaydı.

Beni aşan konulara girmiştim. "Morganville'i Amelie yönetiyor," dedim. "İçimden bir ses o unvana asla kavuşamayacağını söylüyor."

"Ablam ölüyor," dedi Naomi. Bir an gözleri kederle gölgelendi. Neredeyse ona inanacaktım. "Gel benimle."

"Nereye gidiyoruz?"

Bana buz gibi bir bakış fırlattı. "Sorularına cevap vermeyeceğim. Daha o hakkı kazanmadın. Kraliçenle nasıl konuştuğuna dikkat et, Eve. Henüz Michael'la evli değilsin. Şimdi, gel."

Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum, ama içimden bir ses gitmek istemediğim bir yer olduğunu söylüyordu.

Şimdiye dek zihnimde oranın bir haritasını çıkarmıştım. Dört ana merkezden oluşuyordu. Her birinde kapılarla dolu koridorlar vardı. Hiçbir yerde bir levha ya da işaret yoktu, ama birbirine benzer şeylere yeterince uzun bir süre bakarsanız, aralarındaki farkları ayırt edebilirsiniz. İlk saptığımız koridora Çizikli adını takmıştım, çünkü biri buraya mobilya taşırken, duvarı üç yerinden, diz hizasında çizmişti. Şimdi içinde bulunduğumuz koridorun bir köşesinin rengi farklıydı. Burası zaman içinde zarar görmüş ve tekrar boyanmış olmalıydı. Bir sonrakinde kıvırcık peruklu bir ihtiyarın sivri dişleriyle çizilmiş bir portresi vardı. Ne sevimli.

Burası muhafız kaynıyordu. Amelie'nin muhafızları.

Naomi onların yanına gitti. Hemen yolunu kestiler.

"Ablamı görmek istiyorum," dedi. "Herhâlde geçmeme izin vereceksiniz?" Bunları *siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?* edasıyla söylemişti.

"Özür dileriz, efendim, ama Lord Oliver'ın kesin emri var," dedi muhafızlardan biri. Ah Tanrım, şimdi de *Lord Oliver* mı olmuştu? Giderek konumunu yükseltiyordu. "Dilerseniz, isteğinizi ona ileteyim..." Adam birden sustu. Arkamıza bakıyordu. Döndüğümde Theo Goldman'ı gördüm. Elinde siyah deri çantası vardı. Bizi görünce kibarca selam verip gülümsedi.

Hayatımda rastladığım en hoş vampirlerden biriydi. Ya da en azından en kibarı. İnsanları asla vampirlerden ayırmazdı. Hepimiz onun potansiyel hastalarıydık. "Merhaba," dedi ve muhafızlara baktı. "Geçebilir miyim?"

Adamlar hemen yana çekildi.

Naomi bu fırsatı kaçırmadı. "Theo," dedi "ablamı görebilir miyim? Onu son kez... Anlarsın işte." O kadar tatlı ve kırılgan görünüyordu ki, midem bulandı. "Lütfen?"

Theo kafasını iki yana salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Şu anda kendinde değil ve biliyorsun, ikinizin nahoş bir geçmişi var. Seni tehlikeye atamam."

Tam arkasını dönüyordu ki, Naomi elini omzuna koydu. Ve tuhaf bir şey oldu. Naomi parmaklarının ucuna kalkıp dudaklarını Theo'nun kulağı yaklaştırdı. Ne fısıldadığını duymadım, ama Theo'nun ifadesi yumuşayıverdi.

Bakışları donuklaştı.

"Evet," dedi. "Evet, belki de haklısın. Ailesini görmek ona iyi gelebilir."

"Ah," dedi Naomi "Eve de gelebilir mi?"

Theo buna asla evet demezdi, ama Yılın Fikri'ni duymuş gibi hevesle kafa salladı. Dönüp kibar ve ölçülü bir sesle muhafızlarla konuştu. "Hanımlar da benimle birlikte gelecek. Merak etmeyin, ters bir durumda bütün sorumluluğu ben üstleniyorum."

Muhafızlar kısa bir an duraksadı. Bir gariplik olduğunu fark etmemeleri imkânsızdı, ama bizi durdurmadılar. Belki de Naomi'nin rütbesinden çekinmişlerdi. Theo'yla koridorun aşağısına doğru yürüdük.

Theo kilitli bir odanın kapısını açtı. İçeri girer girmez elimle burnumu ve ağzımı kapadım. Burası iğrenç kokuyordu.

Theo istifini bozmadı.

"Amelie diğer odada mı?" diye sordu Naomi.

Theo dönüp yüzüne baktı. "Yalnız kalana dek bekledim Naomi, ama bilmeni isterim ki, senin bütün ikna güçlerine karşı bağışıklığım var. Bunu benden daha az merhametli birinde denemeye kalkışsaydın, mesela Oliver'da, seni paramparça ederdi."

"Ah." Naomi gerçekten şaşırmış gibiydi. "Ama..."

"Evet, benimle gelmenize izin verdim, çünkü seninle konuşmak istedim. Yoksa seni kendim de paramparça edebilirdim. İnsan yeterince uzun yaşayınca bu tip şeyleri öğrenebiliyor." Bir an Theo gerçekten tehlikeli göründü. "Niyetin ne, Naomi?"

"Hayatımızı kurtarmak," dedi Naomi. "Senin de bunu istediğini biliyorum, Theo. Ablamı kurtarmak imkânsız,

öyle değil mi?" Theo başını yavaşça iki yana sallayınca Naomi derin bir iç çekti. "O hâlde geriye tek bir çare kalıyor. Oliver dönüşümün tamamlanmasına izin verirse aptallık eder. Ablamı tanıyorum. Güçlerini biliyorum. Magnus'un planladığı gibi bir baş draug'a dönüşürse, bize istediğini yaptırabilir. Biliyorsun ki, ablamın sıra dışı yetenekleri var. Bunlar bir draug'un açlığıyla birleşirse, Amelie hepimizin sonu olur."

Theo'nun şaşkın görünmediğini fark ettim. Yalnızca temkinliydi. "Ne öneriyorsun?"

"Aptal değilsin. Bunu Pekâlâ biliyorsun."

Uzun bir an boyunca birbirlerine baktılar ve sonra Theo "Hayır," dedi. "Bu kadar çabuk pes etmeyi reddediyorum. Sen de öyle yapmalısın. Biz vampiriz. İstesek de istemesek de öyleyiz. Vampirler her koşulda hayatta kalmayı bilir. Bu bizim özümüzde var. Canımız elden gitmişken hayat için savaşırız. Amelie hâlâ savaşıyor. Henüz savaşı kaybetmedi."

"Kaybetmesini bekleyemeyiz!" diye tısladı Naomi. Kollarını gövdesine sarıp öfkeli bir kaplan gibi bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. "Ondan geriye kalan şeyin ablamla hiçbir ilgisi yok. O şey vücudunun içinde büyüyen bir virüs. Ruhunu hapsediyor..."

"Unutma ki, bir zamanlar insanlar da vampirler için aynılarını söylüyordu," dedi Theo. "Haklı olduklarını düşünmüyorsun herhâlde? İnsan hayatını kaybettiğinde ruhunu da mı kaybettin? Ben benimkini asla bırakmadım. Ya da en azından öyle düşünmek istiyorum."

"Draug'lar farklı!"

Doğrusu, bu konuda ona hak vermeden edemiyordum. Draug'larla ilgili tanık olduğum her şey Naomi'nin görüşünü destekliyordu. Hiçbirinde en ufak bir insani yan yoktu. Onlar saf ve basit canavarlardı. Vampirler en azından bir şeylere tutunuyordu. En kötüsünü bile bir şekilde anlayabiliyordun.

Ama bir draug'un içinde anlam verebileceğin hiçbir şey yoktu. Bu, aç bir köpekbalığını anlamaya çalışmaktan farksızdı.

Theo iç çekti. "O benim hastam," dedi. "Amelie'nin başına en kötüsü bile gelse, bu benim sorumluluğum, senin değil. Ayrıca ima ettiğin şeyi Oliver'ın rızası olmadan yapamam. Liderimiz artık o. Tabii buna itiraz etmeyi planlamıyorsan."

"Elbette planlıyorum! Oliver bir gaspçı!"

"Krallarla kraliçelerin politikaları beni ilgilendirmiyor," dedi Theo. "Ya da onlar gibi davrananların. Git buradan, Naomi. Artık ablanla ilgilenmem gerek."

Naomi başını hafifçe eğdi. "Nasıl istersen, Doktor. Teşekkür ederim. Canını sıkmak istemezdim."

Theo kapıyı açmak için arkasını döndü. Bu büyük bir hataydı.

Naomi botunun içinden tahta bir kazık çıkarıp Theo'nun kaburgalarının arasından kalbine sapladığında onu durduracak hiçbir şey yapamadım. Theo, usulca inledi ve Naomi onu düşerken yakalayıp halıya yatırdı. Sonra kapının sürgüsünü bir çekişte yerinden kopardı.

Nihayet tepki vermeyi akıl ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Muhafızlar!"

"İstediğin kadar cıyakla," dedi Naomi sakin bir sesle. Theo'nun doktor çantasını açıp içini karıştırırken buzdan bir heykelden farksızdı. "Amelie ses yalıtımı konusunda oldukça hassastır. Burada gizli bir alarm var. İstersen ara, ama yerinde olsam vaktimi boşa harcamazdım. Bekle, birazdan dönerim."

Theo yüzükoyun yatıyordu. Tahta bir kazığın onu hemen öldürmeyeceğini biliyordum. Onu yalnızca felce uğratmış ve tehlikelere karşı savunmasız hâle getirmişti.

Naomi'nin benim de korkudan felce uğradığımı düşünmesine izin verdim. Rol yapmak zor değildi. Her şey öyle hızla gelişiyordu ki, neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar veremiyordum. Tek bildiğim, Theo'nun kimseye bir zararı olmadığıydı.

Naomi onun çantasından bir şey aldı ve diğer kapıyı açıp içeri girdi. Sonra kapıyı arkasından usulca kapadı.

Hemen Theo'nun yanına çöktüm. Kazığı sıkıca kavrayıp çektim. Kaburgalarının arasına saplandığı için onu ancak üç denemeden sonra çıkarabildim.

Theo inlemeyi andıran derin bir nefes aldı, ama kıpırdamadı. Onu ters çevirdim. Gözlerini kırpıştırarak yavaşça suratıma odaklandı. "Naomi," diye fısıldadı. "Tahmin etmeliydim." Elini uzattı. Ayağa kalkıp onun da kalkmasına yardım ettim. Bana yaslandı. Bütün vücudu titriyordu. "Onu durdurmalıyız," diye fısıldadı. Doktor çantasını işaret

etti. Hemen koşup çantayı getirdim. Theo titreyen elleriyle içini bir süre karıştırdı ve küçük bir sprey kutusu çıkardı. "Neşterimi almış."

Neşter mi? Ah, Tanrım. Yatak odasının kapısına baktım. Şimdiden çok geç kalmış olabilirdik.

Kapı kilitliydi, ama sürgülü değildi. İki adım geri çekilip kapının tokmağına sert bir tekme attım. Vay canına, bugün bu kadar egzersiz yapacağım kimin aklına gelirdi? Kafamın içinde tuhaf bir aerobik melodisi çınlıyordu. Dizimden aşağı yayılan acıyla bir an bayılacak gibi oldum.

Neyse ki, tekmem işe yaramıştı. Kapı savrularak açıldı ve Theo içeri daldı.

Naomi elinde gümüş neşterle yatağın başındaydı. Onu yatakta yatan hastaya saplamaya çalışıyordu. Ama kurbanı onu bileklerinden tuttuğu için bunu başaramıyordu.

Öldürmeye çalıştığı kişi, Amelie'ydi. Ama Amelie'yle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Onu tanımıştım, ama bu, bir ceset ya da ölümcül şekilde yaralanmış bir insanı tanımak kadar korkunçtu. Ben bunların ikisini de yaşamıştım ve nasıl hissettirdiklerini iyi bilirdim. Vücudum geç idrak etmeme bir adrenalin bombardımanıyla tepki verdi. Amelie, Amelie olmaktan çıkmıştı. O artık başka bir şeydi.

Ama ne olduğundan emin değildim.

Bir kere... ıslak görünüyordu. Cildi tuhaf bir tür mantarı andıran gri şeritlerle kaplanmıştı. Saçları açıktı. Aynı maddeyle matlaşmışlardı. Gözleri grinin farklı bir

tonuna dönüşmüştü. Artık buz grisi değillerdi. Bir sis bulutu gibi gri-beyaz ve donuklardı. Yatağı da aynı maddeyle kaplıydı.

"Dur," dedi Theo sertçe. Naomi ona kulak asmayınca üzerine atlayıp kollarını beline doladı ve onu Amelie'den uzaklaştırmaya çalıştı. Ama bu kolay değildi. Naomi pes etmiyordu. Amelie de onu bir türlü bırakmıyordu. Daha doğrusu, bırakamıyordu. Aralarına dalıp Amelie'nin ıslak ve kaygan parmaklarını bir bir açtım.

Naomi'nin narin bileklerinde kırmızı izler kalmıştı.

"Bırak beni," dedi Naomi, Theo'nun kollarında debelenerek. Bir ara ondan kurtulacak gibi oldu, ama Theo onu bırakmadı. "Bırak diyorum. Tek çare bu. Sen de biliyorsun. Dönüşmesine izin veremeyiz."

Theo neşteri elinden aldı ve onu sertçe kapıya doğru itti. Naomi öfkeyle haykırdıysa da, neşteri geri almaya kalkışmadı. Theo'nun yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. Gözlerinde soğuk ve mesafeli bir bakış vardı.

Neşteri onu nasıl kullanacağını bilen biri gibi tutuyordu. Belki de Naomi'yi durduran bu olmuştu.

"Beni sırtımdan kazıkladın," dedi Theo. "Galiba yalnızca tahta kullandığın ve beni kurtarması için Eve'i arkada bıraktığın için sana yine de teşekkür etmeliyim. Ama onu buradan sağ çıkarmayacaktın, öyle değil mi? Gümüş bir bıçak, olay mahallinde bir insan ve onu öfkeyle öldürmen için iyi bir sebep. Kazığı bana Eve'in sapladığını sanmamı istedin. Senin bir şekilde hakkından geldiğine ve Amelie'yi insanca

bir nefretle öldürdüğüne. Bana yutturamazsın, hayatım. O kadar saf değilim."

Bunu hiç düşünmemiştim. Öfke asit gibi içimi yaktı. Pis sürtük! Bana tuzak kurmuştu. Beni öldürmese bile, suçu üzerime yıkacaktı. Hele de kendini gümüşle biraz yakarsa, herkes ona inanacaktı. Nasıl olsa ben ve arkadaşlarımın vampir karşıtı silahlarla dolandığını bilmeyen yoktu.

Ve Amelie'yi öldürmenin cezası tabii ki, zalimce bir idam olacaktı.

"Ne yapacaksın?" diye bağırdı Naomi. "Yaşamasına izin mi vereceksin? Bir draug olmasına? Hepimizi yok edebilecek bir baş draug'a dönüşmesine? Aptallık etme, Theo! Haklı olduğumu biliyorsun."

"Ya Eve?"

Naomi'nin gözleri bir anlığına bana kaydı. "Bir vampirle evlenmek üzere olan bir insanı mı koruyorsun? Sence ne kadar ömrü kaldı ki?"

Bütün cesaretimi toplayıp Amelie'ye baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bir heykelden farksızdı. Ama birden dikkatini bana yöneltti.

Ve onu kafamın içinde duydum. Bir çan sesi gibiydi. Tatlı bir çınlama.

Git, Eve. Git ve bir daha geri dönme.

Daha fazla oyalanmadım. Tek kelime etmeden yan odaya koştum. Theo alarm düğmesinin yerini biliyor olmalıydı, çünkü birkaç dakika sonra kapı yumruklandı ve Amelie'nin

iki muhafızı içeri daldı. Ellerimi kaldırdım. Bana aldırmayıp yan odaya koştular.

Kimse bana soru soramadan oradan toz oldum. Theo'nun ne söyleyeceğini bilmiyordum, ama onlarla kalırsam, sonunda hayatım tehlikeye girebilirdi.

Keşke Amelie'yi hiç görmeseydim. Theo onun hâlâ savaştığını söylemişti, ama ben buna dair bir işarete rastlayamamıştım. Sanki yavaşça o devinimde kayboluyordu. Gri, solgun cildi ve donuk bakışlarıyla sahile vuran boş bir deniz kabuğundan farksızdı.

Morganville'in Kurucusu'nu kaybetmek üzereydik ve onu kaybettiğimizde...

Her şeyi kaybetmiş olacaktık.

Ağlayarak koridordan aşağı koşarken Michael'a çarptım. Durdum ve titreyerek ona baktım. Şahit olduklarıma ve atlattığım tehlikenin büyüklüğüne hâlâ inanamıyordum.

Hiçbir şey sormadı. Yalnızca kollarını açtı ve ben kendimi onun kollarına attım. Hıçkıra hıçkıra ağlarken Michael saçlarımı okşuyordu.

"Geçti," diye fısıldadı.

Ama hiçbir şeyin geçtiği ya da bittiği yoktu. Aksine daha yeni başlıyordu.

16

SHANE

Michael, Eve'i kollarına almıştı. Yaşadıklarımızdan sonra güzel bir değişiklik olmalıydı. Myrnin çoktan varillerle laboratuvarın yolunu tutmuştu. Hannah da bizi yalnız bırakarak kendi ürkütücü sakinliğine gömülmüştü. Hiçbirimiz ona bir şey söylemeye cesaret edememiştik.

Claire beni çaresiz gözlerle izliyordu ve ben ona ihtiyacı olanı veremiyordum. En azından şimdilik. Çünkü bunu hissedemiyordum. Ama hissettiğim başka bir şey vardı.

"Monica'yla ağabeyi hakkında konuşmalıyım," dedim.

Claire'in derin bir nefes aldığını duydum. Şimdiye dek bunu hiç düşünmemiş gibiydi. "Ah," dedi boğuk bir sesle. "Ben de geleyim mi?"

"Hayır. Bunu yalnız yapsam daha iyi olur." Çünkü eğer gerçek bir şeyler hissedebileceksem, bunu ancak şimdi, Monica'nın gözlerinin içine bakarak yapabilirdim. Tamamen karmayla ilgili bir şeydi. Ağabeyinin öldüğünü

benden duymayı hak ediyordu. Kardeşim yanan evimizde can verirken, Monica orada durup gülümsemiş ve bir çakmak yakmıştı. Benimle alay etmişti. Çaresizliğimle.

İlk andan beri yangını onun çıkardığına inanmıştım. Richard ısrarla o olmadığını söylemişti. Ona göre, Monica yalnızca bir köleydi. Alyssa'nın içeride mahsur kaldığını bile bilmiyordu. Richard'a asla inanmadım. Belki o bile kendine inanmamıştı.

Monica'yı bir çeşit vampir eğlence odasında buldum. İçeride bir televizyon ve bir kanepe vardı. Televizyonun sesi kısılmıştı. Monica bir battaniyeye sarılmış, kanepede uyuyordu.

Onu ilk kez uyurken görüyordum. Bu kadar normal görünmesi beni şaşırtmıştı doğrusu. Saçları dağılmış, makyajı akmıştı. Yorgun bir hâli vardı. Gerçek yaşını gösteriyordu. Michael'la yaşıtlardı. Ama hayır, Monica hâlâ bir insandı. Şimdi Michael'dan daha yaşlıydı.

Birden sebep olacağım ıstırap bana hiç doğru gelmedi. Ama bilmesi gerekti ve bunu yapmaya kendim talip olmuştum.

Ona ağabeyinin ölümünü senin haber vermen harika değil mi? Tüm arzularına kavuşuyorsun. Bütün bunların gerçek olduğunu mu sanıyorsun?

Kafamın içindeki lanet ses bir türlü susmuyordu. Sürekli başım ağrıyordu. Ve en kötüsü, bunun bir hayal olduğundan emin değildim. *Uyan, Shane.*

Ama uyanıktım. Öyle değil mi?

Kanepeye doğru yürüdüm. Işıklar kısılmıştı. Sehpadan kumandayı alıp düğmelerine bastım. Odaya parlak bir ışık yayıldığında Monica homurdanarak suratını yastığa bastırdı.

Sehpanın kenarına oturup ona baktım. Birden doğruldu ve yüzündeki korku beni hayrete düşürdü. Monica'nın kırılgan bir yanı olabileceği aklıma gelmezdi. Ama neden olmasın? O da benim gibi, burada doğmuştu. Sen uyurken tepene dikilen yabancılar nadiren iyi niyetli olurdu.

Monica bana boş gözlerle baktı. Sonra birden suratı öfkeyle çarpıldı. "Collins," dedi parmaklarını saçlarına daldırarak. Sanki o anda tek önceliği saçlarıydı. "İnsan bir kapıyı çalar. Hayatını kurtardım diye bütün gün peşimde dolaşmayı planlıyorsan, vazgeç. Bu benim fikrim değildi. Ama o anaokulu bebesi kız arkadaşını şutlamayı düşünüyorsan, sana bir şans verebilirim." Gözlerinde şuh ve biraz da çılgınca bir ifade belirmişti.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bütün dünyasını başına yıkmak üzereydim ve bu ağır bir sorumluluktu. Nasıl hissettirdiğini biliyordum ve belki de bana yaptıklarından sonra bunu ilahi adalet olarak görmeliyim, ama yapamıyordum işte. Sessizliğim belli ki içine kurt düşürmüştü. Kaşlarını çattı.

"Monica," dedim usulca "sana bir haberim var. Kötü bir haber."

Aptal değildi. Yüzü endişeyle karardı. "Ne oldu?" diye sordu kollarını karnında kavuşturarak. Bu duyguyu iyi bi-

liyordum. Kendini dünyanın kenarından düşüyormuş gibi hissedersin. "Annem mi?" Artık çocuklarıyla konuşmayan, hatta onları tanımayan annesinin ölmesi aklına gelebilecek en iyi senaryoydu besbelli.

"Hayır," dedim. Bilmiyorum, belki de onunla alay etmeliydim. Belki de buna sonuna dek hakkım vardı. Ama birden ona karşı elimden geldiğince merhametli olmayı istedim. Görevimi yapmayı ve buradan defolup gitmeyi. Claire'e sarılmak ve bir anlığına da olsa, ne kadar kırılgan olduğumuzu unutmak istiyordum. "Annen değil, Richard," dedim. "Üzgünüm."

"Yaralandı mı?" diye sordu Monica battaniyeyi açarak. Normal bir kız gibi, bir eşofman altı ve askılı bir bluz giymişti. Ayakkabılarına uzandı. Elleri titriyordu. "Burada mı? Onu görebilir miyim? İyi olacak, değil mi? Tanrım, bu ayakkabıları neden giydim ki? Kıyafetimle ne kadar alakasızlar. Ama her şeyi yanımda getiremezdim..."

"Hayır," dedim "iyi olmayacak." Ayakkabılarından birini giymişti. Diğerini ayağına geçirirken donup kaldı. Kısa bir duraksamanın ardından onu da giydi ve ayağa kalktı. Ne yapacağımı bilemediğim için ben de kalktım.

"Sen ne anlarsın, aptal!" dedi beni itip kapıya doğru yürüyerek. "Sanki tıp okudun! Biyolojiden bile geçemedin. Eminim, iyidir."

"Monica," dedim. Belki de ona hakaret etmediğim, sesimi yükseltmediğim ya da onu tutmaya çalışmadığım içindi. Ya da belki zaten biliyordu. Kafasının içinde neler olduğuna

dair hiçbir fikrim yoktu. Ama görünmez bir duvara toslamışçasına durdu ve bekledi. "Ben oradaydım. Olanları gördüm. Hannah da yanımızdaydı. Üzgünüm. Onu birazdan getirecekler. Şeyden önce bilmen gerektiğini düşündüm. Şeyden..." *Cesedini görmeden önce.*

İşte o zaman bana döndü ve yüzündeki öfke beni şaşırttı. "Yalancı pislik!" diye bağırdı ve eline geçen ilk şeyi, televizyonun kumandasını bana fırlattı. Onu havada yakaladım ve hiçbir tepki vermedim. Monica bu kez daha ağır bir şey buldu. Tanımam gereken birinin mermer bir büstüydü. Ama bunu ancak birkaç metre öteme, halıya isabet ettirebildi.

Sonra dizlerinin üzerine yığıldı. Sanki biri aniden içinden bütün öfkeyi çekip almış ve geriye boş bir çuval kalmıştı. Kocaman açtığı gözlerini bana dikti. Dudaklarını yavaşça araladı.

"Üzgünüm," dedim yine. Tek söyleyebileceğim buydu. Bunu bir hayalin gerçekleşmesi, mükemmel bir intikam fırsatı olarak mı görmüştüm? Değildi. Bu yalnızca... üzücüydü. "Ağabeyin iyi biriydi. Herkese adil davranırdı. Ve sana çok değer veriyordu."

Elimden bir tek, ölünün arkasından övgüler düzmek geliyordu. Ben bundan zevk alabileceğimi nasıl düşünmüştüm? Tek hissettiğim ıstırap ve kemiklerime dek işleyen bir huzursuzluktu. Keşke ona haberi Michael verseydi. Michael böyle şeyleri iyi becerirdi. Ne yapacağını, nasıl konuşacağını...

Monica hâlâ bana bakıyordu. Sanki ona bunun kötü bir şaka olduğunu söylememi bekliyordu.

Aslında bu Oliver'ın göreviydi, diye düşündüm. Oliver, Monica'nın vampir vaftiz babası ve koruyucusu değil miydi? O ne cehennemdeydi?

Monica nihayet tipik sesiyle konuştu. "Yalan söylüyorsun. Richard ölmedi. Ölemez. Sadece yaralandı. Sen de benimle alay ediyorsun. Kardeşinin intikamını almaya çalışıyorsun."

"Keşke," dedim. Kafamı iki yana salladım ve kapıya yöneldim. Burada daha fazla kalmamın bir anlamı yoktu. Giderek daha çok acı çekiyordum.

"Dur," dedi titrek bir sesle. "Shane, dur. Ben yapmadım. Yangını ben çıkarmadım. Lütfen, kes saçmalamayı ve bana doğruyu söyle. Hiç komik değil..."

"Biliyorum," dedim. Hangisini bildiğimden emin değildim ya neyse. Belki de hepsini. "Monica, cidden çok üzgünüm."

Yanında hep arkadaşları olurdu. Gina, Jennifer ya da diğer bir düzine hayranından herhangi biri. Monica onların evreninin merkeziydi. Sağlam kızdı. Dayanıklıydı. Burnu havadaydı. Tarz giyinir, makyajsız gezmezdi. Kimse onu incitemezdi. İnciten hep o olurdu.

Belki de onu tek başına ve dizlerinin üzerinde görmek bana sadistçe bir zevk vermeliydi.

Ama vermedi.

"Sana birini yollayayım," dedim. Kim olduğunun önemi yoktu. Zaten beni duymadı bile. Omzumun üzerinden son kez arkaya baktığımda halıya uzanıp yan döndüğünü gördüm. Bacaklarını yavaşça karnına çekti.

Ve sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

Tanrım!

Derin bir nefes aldım ve kanepeye geri döndüm. Battaniyeyi alıp üzerine örttüm. Sonra bir kutu mendil buldum ve yanına koydum. Duvarın dibindeki masada açık bir Scotch şişesi vardı. Vampirler de alkolü insanlar kadar severdi, ama daha iyi bir damak zevkleri olduğu kesindi. Bu single malttı, yani tek bir damıtım evindeki çeşitli fıçılardan elde edilmişti. İs gibi kokuyordu.

"Gel," dedim ve doğrulup kanepeye yaslanmasına yardım ettim. Sonra viski bardağını eline tutuşturdum. Diğer eline de birkaç kâğıt mendil verdim. "İç haydi."

Monica uslu bir çocuk gibi dediğimi yaptı. Titreyerek bardağı kafasına dikti. Biraz toparlanmış gibiydi. Kâğıt mendilleri burnuna bastırdı. Sonra kutudan bir tane daha alıp gözlerini kuruladı. Hâlâ ağlıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Filmlere aldanmayın. Kızlar ağlayınca güzelleşmiyor. Ama Monica'nın ağlayınca daha çok insana benzediği kesindi.

"Neden sen geldin?" diye sordu. Viskiden geriye bardağın dibinde incecik, kehribar rengi bir çizgi kalmıştı. Monica daha soğukkanlı görünüyordu. Belki rol yapıyordu, ama en azından yaprak gibi titremesi durmuştu. "Neden Claire gelmedi? Hayret, bu kez iyilik meleği olma fırsatını kaçırmış!" Sesi alaycıydı, ama gözlerindeki derin keder hiç azalmamıştı.

"Ben şey diye düşündüm. Belki..."

"Kardeşin konusunda daha iyi hissedebileceğini mi?" diye sordu ve viskinin kalanını içti. "Eee, nasılsın?" Eli titriyordu.

Cevap vermedim. Kendime de bir viski koymayı düşündüm, ama bu doğru olmazdı. Monica'nın uzattığı boş bardağı sehpaya koydum.

"Bir tane daha," dedi.

"Bu kadar yeter. Şu anda en son ihtiyacın sarhoş olmak."

"Tecrübe mi konuşuyor?"

"Evet," dedim gözlerinin içine bakarak. "Sen sürtüğün tekisin, Monica. Kim bilir kaç kez boynunu kırmak istemişimdir? Ama ağabeyini severdim. Bu yüzden geldim."

Derin ve titrek bir nefes aldı, ama bu kez gözyaşlarına boğulmadı. Ağlama krizi geçmişti. En azından şimdilik. Bana bir laf sokmasını bekledim, ama yapmadı. "Hep evlatlık olduğunu düşünürdü." Acı bir kahkaha attı. "Bütün çocuklar düşünür bunu, ama bence haklıydı. O daha iyisini hak ediyordu." Tekrar gözlerini sildi. "Kahretsin. Beni böyle görmene izin verdiğime inanamıyorum. Bunu bana asla unutturmayacaksın, değil mi?"

Cevap vermedim. "İyi olacak mısın?" diye sormakla yetindim.

Bu kez kahkahası daha tanıdıktı. Ama donuktu. Sanki içi boşalmış gibi. "Hayır," dedi. "Ama yine de teşekkürler."

Onun gibi davranmadığım ve acı çekmesini zevkle izlemediğim için bana teşekkür ediyordu. Bunu yüksek sesle dile getirmese de, ben biliyordum.

"Burada birbirimize sarılıp sen benim en iyi arkadaşımsın dememiz gerekmiyor mu?" diye sordum. "Çünkü o kısmı atlamak istiyorum."

"Böğ. Kesinlikle." Burnunu sümkürüp kâğıt mendili sehpaya fırlattı. "Giyinsem iyi olur." Ne yapacağını bilemiyordu ve giyinmek Monica'nın zorluklarla baş etme yoluydu. "Haydi, git artık."

Kafamı sallayıp ayağa kalktım. "Richard senin daha iyi biri olmanı isterdi. Onu gerçekten sevdiysen, belki bunu düşünmek istersin."

Hiçbir şey söylemedi ve nihayet odadan çıktım.

Kapı arkamdan kapandı. Duvara yaslandım ve gözlerimi kapayıp derin derin nefes aldım. Ateşim varmış gibi hissediyordum. Monica'ya acı haberi vermek beni hiç tatmin etmemişti.

Ve bu, tuhaf bir şekilde iyi gelmişti.

17

CLAIRE

Richard öldü.

Claire buna bizzat tanık olmasına rağmen, bir türlü inanamıyordu. Yüzbaşı Obvious tüfeğini ateşlediğinde neler olacağını anlamıştı. Başını çevirip gözlerini sıkıca yumması bu yüzdendi.

Şimdi pişmandı. Kendini Richard'ı yarı yolda bırakmış gibi hissediyordu. Sanki ona en azından bu kadarını borçluymuş gibi.

Shane onu bırakıp gitmişti. Michael'la Eve birbirlerinin kollarında teselli buluyordu. Ve Claire kendini yapayalnız hissediyordu. Yalnız ve işe yaramaz.

Öyle yorgundu ki. Her şey üstüne geliyordu. Kararsızlıktan bıkmıştı. Korkmaktan. Dışlanmaktan.

Yataklarının olduğu odaya gitti. Biri yatağı toplamıştı. Artık yatakları vardı; kampçı tulumlarından kurtulmuşlardı. Çarşafları, yorganları ve yastıkları da vardı.

Yatağa oturup gözlerini boşluğa dikti. *Bize neler oluyor,* diye düşündü. *Benimle gelmek yerine Monica'yla konuşmaya gitti.* Tamam, belki bunu düşünmek bile gaddarlıktı. Sonuçta ona Richard'ın ölüm haberini vermeye gitmişti. Claire bunu yapmayı hiç istemezdi. Shane'e ettiği teklif içten değildi. *Umarım bir an önce döner. Ona ihtiyacım var...*

Shane'in iyi olduğundan emin olmalıydı, çünkü barakada gerçekten kontrolünü kaybetmişti. Kafasının içinde her ne oluyorsa, bir süreliğine onlarla bağlantısını koparmıştı. Claire'in endişesi hâlâ geçmemişti.

Kurtulması bir mucize, demişti Theo. Ama ya tamamen kurtulmamışsa? Claire ona nasıl yardım edebilirdi?

Hiç durmadan düşünüyor, aradığı cevapları bulmaya çalışıyordu. Kapı açılana dek zamanın nasıl geçtiğini bile anlamadı.

Shane gelmişti. Yorgun görünüyordu. Ve mutsuz.

"Nasıl karşıladı?" diye sordu Claire ayağa kalkarak.

Shane kafasını iki yana salladı. "İyi değil." Alnını ovuşturdu. Gözlerinde uzak bir ifade vardı.

"Konuşmamız gerek," dedi Claire.

"Şimdi olmaz."

"Sana ne olduğunu bilmek istiyorum," diye diretti Claire. Shane bu kez ondan kaçamayacaktı. Yalnızlardı. Kimsenin onları duyacağından endişelenmeden rahatça konuşabilirlerdi. "Sen değiştin..."

"Geri döndüğümden beri mi? Evet, biliyorum." Odaya baktı. "Burayı yeniden dekore etmişler."

"Shane!"

"Biraz uyumalısın, Claire."

"Hayır! Sen bana neler olduğunu söylemeden hiçbir şey yapmayacağım!"

Shane yatağın ayakucuna oturdu. "Bunu yapamam. İnan, ben de nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanki bir sis bulutunun içindeyim." Bir an elini kaldırdı ve sonra eli kucağına düştü.

Claire çaresizlikten deliye dönmüştü. Tahmin yürütmeye çalıştı. "Michael'ın dediği doğru mu? Sana rüya mı gördürüyorlar? Kötü rüyalar? Kardeşinle ilgili şeyler mi?" Çünkü Shane Alyssa'nın ölümünün acısını asla atlatamamıştı. Onu yangından kurtaramamasını kendi suçu olarak görüyordu. Aslında o anda elinden hiçbir şey gelmeyeceğini kendi de biliyor, ama bunu asla kabullenemiyordu. "Annenle mi ilgili?"

Shane'den boğuk bir inilti geldi. Claire bunun bir kahkaha olduğunu neden sonra fark etti. "Keşke bu kadarla kalsalar. Kâbuslarla baş edebilirim. Ama rüyalarla..." Birden gözleri yaşlarla doldu. Başını eğdi ve yatağın kenarına tutundu. "Ve asla sahip olamayacaklarımı görmekle baş edemem."

"Asla sahip olamayacakların mı? Nedir onlar?" Claire dizlerinin üzerine çöküp onun yüzüne baktı. Shane'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Ağlamıyordu. Sanki kendi bile neler olduğunun farkında değildi. "Shane, lütfen. Anlamama yardım et. Söylediklerinden hiçbir mana çıkaramıyorum."

"Rüyalar. Bana istediklerimi verdiler. Her şey güzeldi. Mükemmeldi." Derin bir nefes alıp gözlerini kırpıştırdı. "Açıklayamam. Zaten aldırma. Yakında düzelirim."

"Kes şunu! Sen iyi değilsin. Bana açılabilirsin."

"Hayır!" dedi Shane. "Yapamam." Birden eğilip onu sertçe öptü. Çaresizlikle ve beceriksizce. Claire şaşkınlıkla inlediyse de, geri çekilmedi. Aksine, Shane'e sokulup kollarını boynuna doladı. Ilık gözyaşları gömleğinin yakasını ve boynunu ıslatıyordu. Shane bacaklarını açtı ve yatağa uzanıp onu üzerine çekti.

Sonra birden yine kendini kapattı.

Claire onun kaslarının gerildiğini hissetti. Sanki kendisiyle savaşıyordu. Nefesi sıklaşmıştı. Birinden kaçıyor gibiydi.

"Shane, lütfen. Bırak sana yardım edeyim."

Shane gözlerini kapadı. "Bana burada olduğunu söyle."

"Tanrım, Shane." Claire eğilip dudaklarını onunkilere bastırdı. "Buradayım. Yemin ederim. Seni daha nasıl inandırabilirim?"

"Bana onun adını söyle. Lütfen."

"Kimin?"

Shane o kadar sık nefes alıp veriyordu ki, Claire ona bir şey olacağından korktu. "Öyle gerçekti ki, Claire. Onu kollarımda tuttum. *Ufacıktı.* Gözleri maviydi. Adını bilmiyorum..." Birden gözlerini açıp deli bakışlarını ona dikti. "Harikaydı. Anlıyor musun? Harika. Ve ben ondan vazgeçmek zorunda kaldım. Ama ya ben yanılıyorsam? Ya o... Ya asla..."

"Oradan çıkmasaydın ne mi olurdu?" diye tahmin yürüttü Claire ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ama çıktın. Hepimiz çıktık." Birden Shane'in saçmalıkları bir anlam kazandı. "Bir bebek. Bir bebek mi gördün? Bizim bebeğimizi?"

Shane çılgınca kafasını salladı. "Adını bilmiyorum."

Claire kendini üzerine bırakıp yüzünü boynuna gömdü. "Üzgünüm, ama bu gerçek değil. Biliyorsun, öyle değil mi? Gerçek olamayacağını biliyorsun."

"Bilmeliyim. Anlıyor musun? Bilmeliyim, Claire. Öğrenemezsem delireceğim." Kollarını Claire'e dolayıp onu göğsüne bastırdı. "Adını ne koyardın? Lütfen, söyle."

Bu çılgınlıktı. Ama madem bunu duymaya ihtiyacı vardı. Sonuçta o da gizliden gizliye onunla evlenip bebek yapmanın nasıl olacağını düşünmemiş miydi? O düşü milyonlarca kez tüm detaylarıyla gözlerinin önünde canlandırmamış mıydı?

Ama sanki bunu yüksek sesle dile getirmek o hayalden vazgeçmek gibi olacaktı. O değerli, özel ve kırılgan hayalden.

"Carrie," diye fısıldadı. "Carrie Alyssa Collins. Ona bu adı verirdim."

Shane hassas bir yerine yumruk yemiş gibi şiddetle sarsıldı. "Ama bu asla olmayacak," dedi. Sesi çatallanmıştı. "Ve bu bana acı veriyor. İstediklerimi alamamak. Bunu bana asla gerçekleşmeyeceğini bildikleri için gösteriyorlar."

"Bana güvenmek zorundasın. Kendine inanmak zorundasın. Bize de." Claire başını kaldırıp ona baktı. Dudakları

neredeyse birbirine değecekti. Onu böylesine açık ve net görmek onu korkutmuştu. Shane güçlüydü. Savaştan zevk alırdı. Yaşadıklarından sonra onu anlayacağını sanmıştı. Ama bunu beklemiyordu. Bu... gerçekten korkunçtu.

Draug'lar Shane'in gerçeklerini çarpıtmıştı. Herhangi bir şeye inanmaktan korkar olmuştu.

Umutlarını ve hayallerini çalıp eziyet verici bir şeye dönüştürmüşlerdi.

Ve Claire bunun için onlardan nefret ediyordu.

"Mükemmeldi dedin," diye mırıldandı. Shane kafasını salladı. "Ben de mi öyleydim?" Shane yine kafasını salladı. "Ama ben mükemmel biri değilim. İlk seferini hatırlıyor musun? Ne kadar da korkmuştuk. Ne kadar tuhaf, çılgınca, ama bir o kadar da dürüst ve samimi gelmişti. Biz buyuz. Sen ve ben. Biz böyleyiz."

Shane şimdi ona bakıyordu. Onu görüyordu. Claire'in bildiği tanıdığı Shane, ona ulaşmaya çalışıyordu.

"Gerçek hayat kusursuz değildir," dedi Claire. "Kusursuzluk sıkıcıdır." Kusursuzu alıp ölüme, kâbuslara ve draug'lara dönüştürmüşlerdi. Shane bunu anlamak zorundaydı. Buna karşı koymak zorundaydı.

"Dudaklarımı oku," dedi. "Seni seviyorum. Ve sen kusursuz değilsin."

Shane güldü. Sesi hâlâ ıstıraplıydı, ama şimdi daha çok kendisi gibiydi. Sonra onu öptü, ama bu kez acelesi yoktu. Dokunuşları yumuşak ve hassastı. Sanki acele ederse Claire ortadan kaybolacakmış gibi. Claire onun yanına uzandı

ve öpüşmelerinin, onları başka hiçbir şeyin önemli olmadığı ılık ve altın rengi bir diyara götürmesine izin verdi. Dokunma ve dokunulma ihtiyacından başka her şey silinip gitmişti.

Shane bir şey söylemedi, ama Claire bunu ona her dokunuşunda, her yavaş ve yumuşak öpücüğünde hissetti. Kendini tutuyordu. Bu bir çeşit sınavdı. Kendine koyduğu bir engel. Claire onun yalnızca hissetmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kalbine yeniden gerçek duygular sokabilmeye.

Farkı anlamaya.

"Biliyor musun?" dedi Claire uzun ve tatlı dakikalardan sonra. "Leş gibi kokuyorsun."

Bu kez Shane gerçekten güldü ve gözlerinde hayret dolu bir ifade belirdi. "Bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını iyi biliyorsun, Claire."

"Kusursuz değilim, hım?"

Shane'in gülümsemesi soldu ve bu kez gözlerindeki, vücudundaki gerginlik bambaşkaydı. Claire bu bakışı tanıyordu. O açlığı. "Hem de hiç," dedi Shane. "Bana ne gibi bir önerin var? Biliyorsun, duş alamam."

"Kıpırdama," dedi Claire. Gidip kapıyı kilitledi. Bir şişe su, bir tas ve bir bez aldı. "Sakın beni gıdıklamaya kalkma, hepsini üzerine dökerim." Shane'in karnına ata biner gibi oturdu ve gömleğini çıkarmasına yardım etti. Sonra bezi ıslatıp göğsüne bastırdı.

Shane irkildi. "Buz gibi!"

Claire muzipçe gülümsedi. "Şimdi gerçeklik konusunda bir şüphen var mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Shane. Gözlerini ona dikmişti. Claire onun aç bakışları altında bezi teninde gezdirdi. Koltukaltlarını sildi. Karnını. "Tamamen soyunmamı istemiyorsun, değil mi?"

"Daha değil," dedi Claire. "Sıra bende."

O aptal plastik tulumu çıkarmaya fırsatı olmamıştı. Kendini onun içinde hiç seksi hissetmiyordu. Elini fermuarına uzattı, ama Shane hayret edilecek bir hızla onu kucaklayıp yatağa yatırdı ve üzerine çıktı. Fermuarı tutup bir an düşünürmüş gibi yaptı.

Sonra ince plastiği bir çekişte beline kadar yırttı. Claire'in içinde sütyen vardı, ama Shane'in bakışları kendini çıplak gibi hissettiriyordu.

Acayip seksiydi.

"Ah," diye inledi ve serin hava tenine çarptığında gözlerini kapadı. "Bu iş biraz paralı kanal muhabbetine döndü. Benim aklımdaki bu..."

"Şştt," dedi Shane ve doğrulmadan önce dudaklarını onunkilere bastırdı. "Burada ciddi bir iş yapıyorum."

Shane sanki bir rüyadaymış gibi uzandı ve nemli bez Claire'in teninde gezindi. Claire bu tatlı serinlikle ürperirken, Shane'in parmaklarının dokunuşuyla yeniden ısındığını hissetti. Shane onu yüzükoyun çevirip tulumu tamamen çıkardı. Bezi sırtında dolaştırmaya başladı ve sütyeninin kopçasına hiç dokunmadan aşağı, kotunun

beline doğru kaydırdı. Sırada kolları vardı. Önce sol, sonra sağ.

Claire tekrar ona yüzünü döndüğünde, Shane bezi yere bıraktı.

"Bu haksızlık," dedi Claire usulca. "İşini yarım bıraktın."

Shane tekrar üzerine eğildi. Önce birbirlerinin dudaklarına hafif öpücükler kondurdular. Sonra öpüşmeleri giderek sertleşti. Daha tutkulu bir hâle geldi. Bu kez kontrol Shane'deydi. Claire onun kotunu çıkarmasını tatlı bir sabırsızlıkla bekledi. Sonra Shane'in eli sütyeninin kopçasına uzandı ve...

Odayı ürkünç bir org sesi doldurdu.

Cep telefonu.

"Hayır," diye inledi Claire ve çaresizce yastığı yumrukladı. Telefonu tam da çalacak zamanı bulmuştu! "Hayır, hayır, hayır!"

"Açsan iyi olur," dedi Shane. Kendini yatağın diğer tarafına attı. Teni hafifçe kızarmış ve biraz da terlemişti. Sesi her zamankinden bir oktav alçaktı. Gözbebekleri koyulaşıp irileşmişti. Claire ona bunu yapmanın haksızlık olduğunu biliyordu...

Ama yine de telefonu açtı.

"Giyin," dedi Myrnin buz gibi bir sesle. "Yapacak işlerimiz var."

Pat! Suratına kapadı. Claire öfkeyle homurdandı. Hatta bir an telefonu duvara fırlatmayı düşündü, ama ne işe yarayacaktı ki? Ayrıca Myrnin haklıydı. Zaten o da bu yüzden bu kadar öfkelenmişti ya.

Çünkü şimdi Shane'le sevişmenin ne yeri, ne de zamanıydı.

"Claire," dedi Shane. Hâlâ yatakta onu izliyordu. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bunu mükemmel olmaktan çıkardığın için."

Claire güldü. "Çok romantiksin."

"Öyleyim tabii. Bana kolayca ulaşabilmelerinin sebebi buydu. Tüm o kusursuzluğu ne kadar istediğimi biliyorlardı. Çocukken hep özlemini çektiğim hayata kavuşmayı ne kadar istediğimi."

Claire onu yine öptü. Usulca. Şefkatle. "Biliyorum, ama dert etme. Morganville'deyiz. Burası asla mükemmel bir yer olmayacak."

Shane'in, dudaklarında gezinen dili içini gıcıklıyordu. Elinde olsa, telefonu bir kenara fırlatıp kendi yine onun kollarına bırakacaktı. "Hım. Kusurluların da tadı pek güzel oluyormuş. Bayıldım."

Telefonu bir kez daha çaldı. "Ne var?" diye bağırdı Claire.

Tabii ki, yine Myrnin'di. "Yolda mısın?"

"Hayır!"

"Claire, sana işimiz var dedim."

"Ne olmuş? Bizim de var."

Myrnin kısa bir an konuşmadı. "Bob'u hayal kırıklığına uğratacaksın."

"Örümcek Bob'u mu?"

"Sana nasıl annelik ettiğini biliyorsun. Çalışma ahlakından yoksunluğun beni oldukça şaşırttı doğrusu. Oysa senin iyi bir örnek oluşturman..."

Claire telefonu Myrnin'in suratına kapatıp Shane'in kollarında gevşedi.

"Gitmiyor musun?" diye sordu Shane. Sesi şaşkındı. "O aradığında hep gidersin."

"Bu kez değil." Ve onu hiç acele etmeden, usulca öptü.

Nasıl olsa, bol bol vakitleri vardı.

Shane ona arkadan sarılıp huzurlu bir uykuya dalmıştı. Aslında hiçbir şey yapmamışlardı. Orada yan yana, tenleri birbirine değerek yatmak ve kendilerini güvende hissetmek yetmişti.

Sıradan bir gün gibiydi. Neredeyse.

Shane uykuya dalmadan önce burnunu ensesine dayayarak derin bir iç geçirmiş ve "Buradasın," demişti. Bu, Claire'in gözlerinden yaşlar süzülmesine yetmişti. Ve birkaç saniye sonra Shane "Seni seviyorum, Claire," dediğinde hıçkırıklara boğulmuştu.

Yarım saattir kıpırdamadan yatıyordu. Belki de yalnızca bunun tadını çıkarıyordu. Onu sağ olarak geri almanın.

Şimdilik.

Gerçek dünyadan uzun süre kaçamazdı. Telefonu hiç durmadan titriyordu. Myrnin ahmağı şarjını bitirecekti. Bir an telefonu paramparça etmeyi düşündü. Sonra alıp açtı. "Ne?" diye fısıldadı.

"Claire. Claire, lütfen. Bu çok önemli. Oliver seninle hemen konuşmak istiyor. Seni üzdüysem özür dilerim, ama..."

Ah, demek Oliver? Harika. Herhâlde ondan olanların detaylı bir raporunu isteyecekti. Claire yan dönüp Shane'e baktı. Hâlâ derin uykudaydı. Ne kadar savunmasız görünüyordu.

"Birazdan oradan olurum," dedi.

"Yalnız gel."

"Tamam." Claire telefonu kapayıp yavaşça yataktan kalktı. Shane hafifçe inleyerek yüzükoyun döndü ve suratını yastığa gömdü.

Giyinmesi uzun sürmedi. Kotunu üzerine geçirdi. Temiz bir tişört buldu. Zaten iç çamaşırlarını çıkarmamıştı. Odadan çıkarken aynanın önünde duraksadı. Mutluluktan yanakları ışıldıyordu. Shane'le aralarında annesine anlatamayacağı türden bir şey olmamasına rağmen, yaşadıkları son derece özeldi. Ve Claire, tıpkı sırrı olan bir kız gibi görünüyordu.

Myrnin'le Oliver'ın ne düşünecekleri umurunda bile değildi. Saçlarını elinden geldiğince düzeltti ve kapıyı açıp dışarı süzüldü.

Telefonu yine titredi. Yürürken açtı. "Tamam, şimdi çıktım. Siz neredesiniz?"

"Garajda," dedi Myrnin. "Çabuk ol." Bak, bu cidden tuhaftı. Oliver onu neden garajda bekliyordu? Tabii bugün ya da her zaman olanların yanında belki de normal kaçıyordu ya neyse.

Ana bilgisayarların durduğu merkez odaya gitti. Eve genelde burada taze kahve bulundururdu. Michael'la ikisi ortada yoktu. Claire ikisinin yalnız kalacak bir yer bulduklarını umdu. Buna ihtiyaçları vardı. Michael çaktırmamaya çalışıyordu ama Eve için ne kadar endişelendiği her hâlinden belliydi. İlişkilerinin yürümesini her şeyden çok istediği gözlerinden okunuyordu.

Öte yandan, Claire bunun pek farkında değil gibiydi.

Etrafta bir sürü tuhaf vampir vardı, ama ona aldırmadılar. *Artık insanları takmıyorlar*, diye düşündü Claire. Draug'larla savaşları vampirlerin tek önceliği hâline gelmişti. İstedikleri son şey kan bankalarının ayaklarının altında dolaşmasıydı.

Claire görmezden gelinmekten hoşlanmıştı doğrusu.

"Hey," dedi bir ses arkasından. Döndüğünde aralık bir kapıdan ona bakan küçük bir yüz gördü. Ondan daha kısa boyluydu. Belki de bir vampir değildi. "Gitme, Claire."

Kapı biraz daha aralandı ve Claire, Morganville'in medyumu ve kayıp kızı Miranda'yı gördü. Miranda'nın gerçek bir ailesi varsa bile Claire onlarla hiç karşılaşmamıştı. Kız genelde bağış sepetlerinden giyiniyormuş gibi görünürdü ve aklı hep havalardaydı. Sonra birdenbire size odaklanıverirdi. Ve işte o zaman, işler ilginçleşirdi. Claire, Morganville'e geldiğinde medyum kehanetlerine inanan biri değildi. Bunun için fazlasıyla bilimsel bir tipti. Ama Miranda'yla birkaç kez karşılaştıktan sonra ezoterizm fikri ona artık çok da uzak gelmiyordu.

"Nereye gitmeyeyim, Mir? Hem sen burada ne yapıyorsun? Kasabayı terk ettiğini sanıyordum!"

"Denedim, ama yapamadım," dedi Miranda kapıyı ardına kadar açarak. Burası bir depo olmalıydı. Claire üst üste yığılı karton kutuları gördü. "Burada saklanıyordum."

"Hiç gerek yoktu. Söyleseydin, bizimle kalmana izin verirdik..."

"Bu iyi bir fikir değil," dedi yaşının ötesinde bir olgunlukla. "Ben etraftayken neler olduğunu biliyorsun. Elimden geldiğince yalnız kalmaya çalışıyorum."

"Miranda..."

"Yalnızca *gitme* diyorum. Hepsi bu." Mavi gözlerinde tuhaf bir ifadeyle Claire'e baktı. Kızın yüzünde bariz bir hüzün vardı. "Shane'in yanına dön. O şimdi iyi. Artık delireceğini sanmıyorum."

"Delirmek mi?"

Miranda omzunu silkti. "Bilemiyorum. Konu o olduğunda kesin konuşmak zor. Galiba erkekleri iyi anlayamadığımdan." Bunu o kadar ciddi söylemişti ki, Claire gülmemek için kendini zor tuttu.

"Kim anlıyor ki? Her neyse. Gitmemem gereken yer neresi?" Miranda'nın kehanetleri doğru çıksa da, asla zaman vermezdi. Yani sizi herhangi bir konuda uyardığında hangi zaman aralığından bahsettiğini kestirmeniz imkânsızdı. Claire'in başı Myrnin'in yanındayken olduğu gibi ağrımaya başlamıştı.

"Ev," dedi Miranda hemen. "Eve gitme."

"Dışarıdaki durum düzelmedikçe eve gitmeyi planlamıyorum zaten," dedi Claire usulca. "O hâlde sorun yok, hı?"

"Belki," dedi Miranda, ama hâlâ huzursuz görünüyordu. "O şey hareket etmeye devam ediyor. Belki de burada benimle kalıp hiçbir yere gitmemelisin. Burası daha güvenli."

"Olmaz, hayatım. Hem sen burada ne yiyip ne içiyorsun?"

"Dolaplardan birkaç paket enerji barıyla su ve enerji içeceği aldım. Etiketleri okur musun? Ben okurum. O şeylerin içeriği insanı biraz korkutuyor. Tatları da iyi değil. Eve, kurabiye yaptığında onlardan da biraz alacağım." Claire bunun bir kehanet mi, yoksa söz mü olduğunu anlayamadı. Kurcalamamaya karar verdi.

"Uyarın için teşekkür ederim Mir, ama artık gitmeliyim. Sen burada iyi olacak mısın?"

Miranda kafasını salladı. "Evet, ama sen yine de sakın eve gitme."

"Gitmem," diye söz verdi Claire. "En azından, bu yakınlarda."

"Burada olduğumu kimseye söyleme."

"Tamam," dedi Claire bir adım geri çekilerek. "Dikkatli ol."

Miranda kapanan kapıyı yakalayıp gözlerini yine ona dikti. "Ciddiyim, Claire. *Eve gitme.* Eve gidersen kötü şeyler olacak."

Bu sözler Claire'in ensesinden aşağı bir ürperti yayılmasına sebep oldu. "Söz," dedi "eve gitmeyeceğim."

tg: kaktusunx

Miranda tatmin olmuş gibiydi. Kafasını sallayıp geri çekildi ve kapıyı kilitledi.

Bu çocuk kafayı yemiş, diye düşündü Claire. Gerçi Miranda artık çocuk sayılmazdı. Belki de asla olmamıştı. Şimdi on beş, hatta belki ona altı yaşında olmalıydı. Claire o yaşta Morganville'e gelmişti. Vay canına. O kadar uzun bir zaman olmuş gibi gelmiyordu. Ama bazen de aradan yıllar geçmiş gibi hissediyordu. Sanki bu kasabanın sınırları dışında başka bir dünya yoktu.

Bir gün buradan çıkacağım, diye düşündü. *İstediğim zaman gidebilirim.*

Bağımlılar da kendilerini hep böyle teselli etmez miydi?

Asansör yolculuğu olaysız geçti, ama aşağı indiğinde Myrnin'le Oliver'ı göremedi. Etrafta kimsecikler yoktu.

Sonra garajın sol tarafında Myrnin'e benzeyen bir gölge gördü. Bir Morganville polis arabasının yanında duruyordu. Biriyle konuşuyordu.

Claire oraya doğru yürüdüğünde Myrnin hemen arkasını döndü. "Ah, demek geldin!" dedi. "Güzel." Tuhaf bir huzursuzluğu vardı. Myrnin'i böyle görmek Claire'i daima panikletirdi. Çok yorgundu. Kim bilir Myrnin ondan nasıl saçma bir beklenti içindeydi?

"Oliver nerede?" diye sordu. Hoş, Oliver ne zaman bir yere vaktinde gelmişti ki? Hele bugünlerde otoriter patron rolünü oynamaktan kafasını kaldıramıyordu. Hannah Moses polis arabasının şoför kapısının yanında duruyordu.

Tuhaf bir şekilde donuktu. Kendini dış dünyaya kapamış gibiydi. "Sakın gitti deme. O kadar geç kalmadım."

"Ah, evet, Oliver," dedi Myrnin. Olduğu yerde huzursuzca kıpırdanıp duruyordu. Hannah'nın bir heykeli andıran ruhsuzluğunun yanında iyice dengesiz görünüyordu. Kimse davranması gerektiği gibi davranmıyordu. Claire'in kafasının içinde uyarı çanları çalmaya başlamıştı. "Oliver burada. Gel, bak."

Claire ona yaklaşacağına bir adım geri çekildi.

Geç kalmıştı.

Myrnin ileri atılıp onu yakalarken bir eliyle ağzını kapadı. Claire şaşkınlıkla debelenmeye başlamıştı. "Şştt," diye fısıldadı Myrnin. "Claire, dur. Buna gerek yok. Güven bana."

Hannah polis arabasının arka kapısını açmıştı. Claire boğuk çığlıkları arasında onun "Buraya getir," dediğini duydu. Myrnin onunla birlikte arabanın arka koltuğuna geçti. Eli hâlâ Claire'in ağzındaydı. Claire giderek panikliyordu. Myrnin delinin tekiydi, ama şiddet? Adam kaçırma? Bu işte bir bit yeniği vardı, ama ne?

Ya Hannah? O neden Myrnin'e yardım ediyordu? Claire ona yüzde yüz güvenmişti. Şimdi kendini büyük bir ihanete uğramış gibi hissediyordu.

Hannah arka kapıyı kapayıp öne geçti. "Aman sıkı tut," dedi. "Hele bir kapıyı geçelim, sonra istediği kadar bağırabilir."

"Böyle olsun istemezdim," dedi Myrnin. "Anlamasını sağlayabilirdim."

"Acelemiz olmasaydı, belki, ama sorularla vakit kaybedemeyiz. Zaman çizelgesi Oliver'da mı?"

"Evet," dedi Myrnin. "Galiba haklısın. Bekleyemeyiz." Onu panikten irileşen gözlerle izleyen Claire'e baktı. Claire boşuna bir gayretle Myrnin'in elini ısırmaya çalıştı. "Üzgünüm, hayatım," dedi Myrnin. "Lütfen, sakin ol."

Olmadı. Olamadı. Durmadan çırpındı, koltukları tekmeledi, çığlık attı, tırmaladı ve sonunda Myrnin, bıkkınlıkla homurdanarak parmaklarını boynunun yan tarafına bastırdı.

Ve Claire...

... bayıldı.

18

OLIVER

Ne zamandır bu anı bekliyordum. Nihayet gelmişti. Düşmanlarımızın bir zayıf noktası vardı. Nihayet geleceğimizi görebiliyordum. Uzanıp ona dokunabilirdik. Vampirlerin, ölümsüz olmamın çok öncelerinden beri kemiklerinde taşıdığı korkudan kurtulmamız yakındı.

Bundan böyle hükümdarlığıma rakipsiz olarak devam edebilecektim.

Myrnin o mucizevi tozun draug'larda işe yaradığını söylüyordu ve ben ona inanıyordum. Myrnin kaçığın tekiydi ve bana kayıtsız şartsız sadıktı. Kendini düşmanlarımızı yok etmeye adamıştı. Kaçması gereken durumlarda bile kalıp savaşmak isterdi.

Her ne kadar dışarıdan bakıldığında öyle görünmese de, bu bizim ortak noktamızdı.

Telsiz mesajı netti: *Laboratuvarda bir varil var. İçindeki toz draug'ları* öldürebiliyor. Onları haritada işaretli bölge-

lerde bulabilirsin. Birliklerini gönder. Hepsini yok etsinler. Myrnin eğer zorlanırsa gaddarlık sınırlarını zorlayabilecek biriydi. Bu da başka bir ortak noktamızdı.

Ama mesajın son kısmı beni şaşırtmıştı. Myrnin uzun zamandır bunun nasıl biteceğini biliyordu. Sesinden belliydi. Nasıl olmuştu da, bana hiçbir şey belli etmemişti? Ya da başka birine? Evcil hayvanı, Claire bile bilmiyordu.

Hayır. Şaşırmak az kalırdı. Resmen şok olmuştum.

Talimatlarını uygulamadan önce halletmem gereken bir sorun vardı. Amelie'nin kız kardeşi onun hükümdarlığı için bir tehlikeydi. Tahtta hak iddia etmeye çalışacağı açıktı. Ama bu aynı zamanda onu bir rakip yapıyordu ve şu anda bütün kaynaklarımıza ihtiyacım vardı. Savaş kıyafetimi giyer giymez muhafızlara onu çağırmalarını söyledim. Zırh giymemiştim. Zira draug'larda hiçbir etkisi olmuyordu. Yalnızca bize ağırlık yapıyordu ve suda korku salan bir düşmanla savaşırken bu hiç de avantajlı bir durum değildi. Deriler yeterliydi.

Naomi de aynı şekilde düşünmüş olmalıydı. Giriş salonuna geldiğinde kalın deriler içindeydi. Soluk teniyle mükemmel bir zıtlık oluşturan siyah, onu yırtıcı bir hayvan kadar tehlikeli gösteriyordu. Sarı saçlarını arkaya toplamıştı. Amelie'ye çok benziyordu, ama onunla aramda hiçbir bağ yoktu. Beni soğuk bir tavırla süzdü. "Sen kim oluyorsun da, beni bir hizmetçi gibi ayağına çağırıyorsun?" dedi. "Umarım söyleyeceklerin önemlidir."

"Yeteneklerine ihtiyacım var," dedim. "Savaş alarmını duymuş olmalısın."

"Elbette."

"Düşmana var gücümüzle saldırmak zorundayız," dedim ve sivri dişlerimi göstererek hafifçe gülümsedim. Bana benzer bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu göreve senin komuta etmeni istiyorum."

Bir adım geriledi. "Ben mi? Peki ya sen... Sen ne yapacaksın?"

"Benim başka bir görevim var. Zor bir görev."

Beni anladı. Ya da ben öyle umdum. Başını hafifçe eğdi. "Sana saygım var, Oliver. Sevgim de. Ve bundan nefret ediyorum."

O sırada, Theo kapının yanındaki gölgelerin arasından çıktı. "Bana kumandanlığa yeterince hazır gibi göründün," dedi. Naomi ona ölümcül bir bakış fırlatınca omzunu silkti. "Sana politikayla ilgilenmediğimi söylemiştim. Gayet de samimiydim. Ama sen, hayatım, beni sırtımdan bıçakladın. Bana bir kazık sapladın."

"Ablamı çektiği ıstıraplardan kurtarmak istedim," dedi Naomi. "Tıpkı senin de yapmak istediğin gibi. Bence sen ve ben birbirimizi iyi anlıyoruz, Oliver. Bu hain yalancı sana ne dedi bilmiyorum, ama..."

"Artık hepimiz birer hainiz," dedim. "Theo'nun inançları onunla Tanrı arasında."

Naomi gülerek kollarını kavuşturdu. "Senden bu sözleri hiç beklemezdim, Tanrı'nın savaşçısı."

Haklıydı. Değişmiştim. Vampirizm sizi bütün dünyevi kibirlerinizden arındırır ve yeni gerçekleri kabullenme-

nizi sağlar. Bambaşka bir kibir geliştirmenize sebep olur. Naomi'yle ben, bundan fazlasıyla nasibimizi almıştık.

"Seni düşmana saldırmakla görevlendiriyorum, Naomi. Ama şunu iyice anlamalısın. Sen Amelie değilsin. Asla olmayacaksın. Ben hayatta olduğum sürece Morganville'i sen yönetemeyeceksin. Onun varisi benim. Sen değilsin. İstersen sırtıma bir kazık saplamaya kalkışabilirsin, ama unutma, ben Doktor Goldman gibi bağışlayıcı olmam. Birbirimizi iyice anladık mı?"

Naomi bana buz gibi bir bakış fırlattı. Tüm o nazik tavırlarının altında müthiş bir kin yatıyordu. Ondan hoşlanan insanların bu yanını gördüklerinden emin değildim doğrusu. Amelie de ondan hiç beklenmeyecek şeyler yapabiliyordu, ama Naomi'den daha vicdanlı biri olduğu kesindi. Naomi'nin geçmişinde bir sürü ceset vardı. Üstelik Naomi ölümsüzlük yolunda ilerlemeye başlamadan çok öncesine aitlerdi.

Politika kanlı bir oyundu. Hep öyle olmuştu.

İşte bu yüzden şimdi bana inanıyordu. Bu yüzden başını eğiyor, benim hükümdarlığımı tanıyordu. Bunun bana meydan okumak için doğru bir zaman olmadığını biliyordu.

Ama beklediği fırsatı asla yakalayamayacaktı. Naomi'nin devri asla başlamayacaktı.

Ona vampirlerin toplandığı alana kadar eşlik ettim. Eve'le Michael da oradaydı. Vampir ulusunun son zaferini içinde barındıran varilin başındaydılar. Tozu torbalara doldurup

vampirlere dağıtıyorlardı. Savaşımızı çelik ve gümüşle değil de, böylesine dünyevi bir maddeyle kazanacak olmanın hayal kırıklığını üzerimden atmalıydım. Zaten o maddeyle ben değil, Naomi ilgilenecekti. Ona baktım. Hemen bir komutan edasına bürünmüştü. İşe Michael'a yanaşıp Eve'in çenesini kapamaya çalışmakla başladı. Bunun iyi bir taktik olmadığını söyleyecektim ki, vazgeçtim. Başarılı olduğu sürece dilediği gibi davranmakta özgürdü.

"Bu kavgada bir insanın işi ne?" dedi Naomi her zamanki masum çekiciliğini kullanarak. "Michael, inan niyetim kötü değil. Yalnızca onu korumaya çalışıyorum. Ölümlüleri riske atamayız."

"Michael'ı yalnız bırakamam," dedi Eve. "Onu istiyorsan, beni de kabul edeceksin. Ya da ikimizi de unut. Biz bir ekibiz."

"Ama..."

"Hayır," diye diklendi Michael. "Eve de geliyor. Bana küçük planlarından söz etti. Sana zerre kadar güvenmiyorum." Bana baktı. "İstersen cezalandır beni, ama gerçek bu. Eve'i burada bırakmayacağım."

Çocuk haklıydı. Geçen zamanla birlikte çok olgunlaşmıştı. Morganville'deki ilk gecemde neredeyse onu öldürüyordum. Michael o vakitler kararsız, önüne gelene inanan, saf bir gençti. Amacım onu dönüştürüp kölelerimden biri yapmaktı, ama sonuç... pek de beklediğim gibi olmamıştı. Tabii o günden beri bana asla tam olarak güvenemiyordu. Bunun için onu suçlayamazdım.

Naomi'ye benden bile az güvenmesi biraz komikti tabii.

"Burada kal," dedim. "Bu görevde sana ihtiyaç yok zaten. Tabii eğer bu kimyasal Myrnin'in söylediği kadar etkiliyse."

"Ah, öyle," dedi Michael. "Gözlerimle gördüm."

"O hâlde, Michael'a ihtiyacın olmayacak," dedim Naomi'ye.

"Saldırıya benim komuta ettiğimi sanıyordum."

"Evet," dedim. "Ama sen yalnızca bir komutansın. Hâlâ bana bağlısın." Michael'la Eve'e bakıp hafifçe başımı eğdim. Tozu plastik torbalara koyup onlara vermeye devam ettiler. Şeylere... Hakikaten kimdi bunlar? Kölelerim mi? Hayır, yalnızca bana müttefiklik borçları vardı o kadar. Tıpkı Amelie'ye olduğu gibi. Akrabalarım mıydı? Bazıları, evet.

Her hâlükarda, şimdi benim ordumu oluşturuyorlardı. *Benim.* Vampirlerin en eski kâbusunu sona erdirmek için hazırlardı. Öfkeli ve hevesliydiler.

Onları uğurlamak için beklemedim. Naomi geçici zaferini gölgelememe izin vermeyecekti. Eh, benim de orada yapabileceğim başka bir şey yoktu. Michael'la Eve diledikleri gibi davranabilirdi. Onlara bu izni vermiştim. Shane ortada yoktu ki bu da gayet iyiydi. Bir de onunla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Amelie'nin dairesine döndüm. Etrafta kimsecikler yoktu. Sadık hizmetkârlarının hepsi draug'larla savaşmaya gitmişti. Yatak odasının kapısını açtım ve gördüğüm manzara karşısında duraksadım.

Amelie tanınmayacak hâldeydi. Hâlâ savaşıyordu. O oluşumun ardında hâlâ bir insan formu vardı. Ama savaşı kaybetmek üzereydi. Yavaşça ve acı çekerek yok oluyordu. Altındaki yumuşak, ipek yorganı çekip vücuduna sardım. Yorganın kalınlığına ihtiyacım vardı. Amelie bir bohçaya dönüştüğünde yorganın üzerine sağlam bir perde kordonu dolayıp onu omzuma attım. Etrafımı draug kokusu sardı. Bayat balık ve çürük et kokusu. Öğürme isteğimi güçlükle bastırdım. *Amelie onlardan biri değil. Henüz.* Nefesimi tuttum. Vampir olmanın avantajlarından biri de nefes almak zorunda olmamandı, ama çoğu zaman işe yaramıyordu, çünkü duyularımız fazlasıyla keskindi.

Koku âdeta benliğime işlemişti.

Amelie kıpırdamadı. Bir cesetten farksızdı. Olması gerekenden ağır gibiydi, ama bilmiyorum, belki de omzuma binen yapacağım şeyin ağırlığıydı. Vaktimizin dar olduğunun farkındaydım. Dolayısıyla oyalanmadım. Issız koridorlardan geçtim. Bir odadan konuşmalar geldi. Tanıdık sesler. Morrell kızı ağabeyi için ağlıyordu. Haklıydı da. Richard'ın eksikliğini bütün kasaba hissedecekti. Öylesine düşük bir aileden onun gibi bir gencin çıkması inanılır gibi değildi. Kızsa... ağabeyinin tırnağı bile etmezdi.

Michael dışında binada yalnızca insanlar kalmıştı. Onları kolayca atlattım.

Arabam aşağıdaydı. Amelie'yi bagaja koydum. Onu değil, daha çok kendimi korumak için. Zira dönüşümü her an tamamlanabilirdi. Bulutlu geceye çıktığımda draug'ların

sebep olduğu yıkımın işaretleri etrafımı sardı. Belki de yalnızca boya ve biraz tamirle kolayca kurtarılabilecek binaları birer harabeye çevirmişlerdi. Birkaç ay daha başıboş gezerlerse Morganville bir hayalet kasabaya dönüşecekti.

Kasabada pek az insan kalmıştı. Bazıları birkaç gece önce bize gelmiş ve vampirlerden korunma talebinde bulunmuştu. Sonra da sığınaklarına geri dönmüşlerdi. Onları suçlayamazdım. Devler savaşırken karıncalar ezilirdi.

Varlıklarını yoğun bir şekilde hissetsem de, sokaklarda tek bir draug'a bile rastlamadım. Şarkı söylememeleri iyiye işaretti. Belli ki, onları da bir korku sarmıştı. *Evet*, diye düşündüm. *Korkmakta haklısınız tabii. Bu sefer kökünüzü kurutacağız.* Magnus da Morganville'i keşfettiğinde benzer bir sevince kapılmış olmalıydı. Ne de olsa burası lanetli bir türün son kalesiydi. Bizi sonsuza dek yok etme fikri aklını çelmişti. Sonunda kendini de yok etmek pahasına bizimle savaşmasının başka bir açıklaması olabilir miydi? Vampirler olmadan, draug'lar daha az besleyici ama daha bereketli bir ava yönelecekti. Shane'in tutsaklığı bunun en iyi kanıtıydı. İnsanlarla yetinebilirlerdi.

Bir bakıma, kendimizi kurtarırken, bize hizmet edenleri de kurtarmış olacaktık.

Arabayı karanlık bir arka sokağın başına park ettim. Kapıyı açıp etrafa baktım. Her yerde uğursuz gölgeler gördüm, ama bu Morganville için alışılmadık bir durum değildi. Draug'lara dair bir iz ya da koku yoktu. Bagajdan gelen koku hariç. Bu ne pis bir işti böyle!

Amelie'yi sokağın sonundaki barakaya taşıdım. Myrnin'in viranesi aşağı, laboratuvarına inen bir merdivenden ibaretti. Yanıp sönen gözlerden ve basit işgalcilerin tıpır tıpır ayak seslerinden başka ne bir şey gördüm, ne de işittim. İçerisi zifiri karanlıktı, ama merdivenlerden inerken harekete duyarlı lambalar yandı. Bu Claire'in fikri olmalıydı. Myrnin böyle şeyleri akıl edemezdi.

Laboratuvar bir savaş alanını andırıyordu, ama bu da normaldi. Myrnin en hafif tabirle, görünüşe önem vermezdi. Kız belli ki etrafı toplamak için bir girişimde bulunmuş, ama sonra vazgeçmişti. Kırık camların, devrik sandalyelerin, yere saçılan kitaplarla kâğıtların arasında dolaştım. Üzerinde TEHLİKE işareti olan, büyük, kilitli bir dolabın önünde durdum. Kapağına başka bir sürü etiket yapıştırılmıştı.

Dolaba elimi uzattığımda arkamda bir enerji kıvılcımı hissettim. Döndüğümde sislerin arasında bir şekil belirdi. Bir draug değildi.

Myrnin'in yarattığı bir şeydi.

Tuhaf bir görüntüydü doğrusu. Myrnin onu oluşturmak için bir vampirin beynini kullanmış ve adamın ruhuna dokunmamıştı. İsteksiz bir vampir olduğu kesindi. Bishop küçük bir şaka yapmış ve en azılı düşmanımızı bizden birine dönüştürmüştü. Bu, hem baba hem de oğul için bir cezaydı. Acaba Shane Collins, babasının bu aciz ve zavallı formda hayatta kalmasıyla ilgili ne hissediyordu?

Frank Collins bir görüntüden ibaretti. Bir fotoğraf gibi iki boyutlu ve belki ancak onun kadar güçlüydü. Onu son

gördüğümden bu yana, belirgin bir şekilde çökmüştü. Hâlâ ukala tipliydi, ama şimdi... solgun görünüyordu. Ve yaşlı. Laboratuvardaki güç yükselip alçaldıkça onun görüntüsü de titreşiyordu.

Bana hiçbir şey söylemedi. Ben de ona. Ölülerle laklak yapmanın anlamı yoktu.

Dolabı yana çektiğimde nihayet konuştu. "Oğlum hâlâ hayatta mı?"

"Bunu umursaman ilginç," dedim. "Ama evet, bildiğim kadarıyla öyle."

"Söyle ona..." Frank bir an duraksayınca kelimeleri hatırlamak için çabaladığını fark ettim. "Ona üzgün olduğumu söyle."

"Bunun bir şey fark ettireceğini sanmıyorum," dedim. "Geçmişiniz belli. Ama eğer bugün sağ kalmayı başarırsam söylerim."

"Ben ölüyorum," dedi. "Beynim ölüyor. Beni yalnızca güç ayakta tutuyor. Belki de bu iyi bir şeydir."

"Belki öyledir," dedim. Merhametsiz bir adam değildim, ama onu kime göstereceğimi iyi bilirdim ve Frank Collins onlardan biri değildi. Beni Myrnin'in laboratuvarından çıkaracak kapıyı açtım. Ötesinde yoğun, siyah bir boşluk beni bekliyordu. "Kapılar hâlâ işlev görüyor mu?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Bazen. Evet. Belki. Bilmiyorum..." Görüntü titreşip kayboldu ve bir daha da görünmedi.

Pek güven verici bir cevap olmamıştı sanki. Kapılar da Myrnin'in icadıydı. Bunlar, çeşitli mekanları aynı evin bi-

tişik odalarıymış gibi birbirine bağlayan sihirli geçitlerdi. Gerçi Myrnin onların sihirli olduğunu kabul etmiyor, simya ve fizik bilgisinin bir karışımı olduklarını iddia ediyordu. Kapıların sırrını ve yerlerini bilen biri dakikalar içinde bütün kasabayı dolaşabilirdi. Ben yalnızca birkaçını biliyordum. Myrnin icatlarının bütün sırlarını, bir tek Amelie'yle paylaşırdı.

Kapıya yüzümü dönüp tüm dikkatimi ona verdim. Karanlıkta bir renk dalgalanması oldu. Gitmek istediğim yeri zihnimde canlandırdım. Parlak, mozaik camlı lambaları, kolları aslan kafası şeklinde, kırmızı, kadife sediri, kalın, tozlu halıları. Amelie'nin çok sevdiği küçük Monet tablosunu...

Birden benimkine başka bir güç eklendiğini hissettim. Karanlıkta bir ışık patlaması oldu ve zihnimdeki oda karşımda belirdi.

Bekleyecek zaman yoktu.

İleri atıldım. Önce dondurucu bir soğuğa, sonra yakıcı bir sıcağa. Ve en sonunda karanlıktan ışığa adım attım. Ya da belki *yuvarlandım* demeliyim.

Kapı metalik bir gıcırtıyla kapandı ve bir daha asla açılmayacağını tahmin ettim. En azından gerekli tamirat yapılmadan. Morganville başımıza yıkılmak üzereydi. Yakında kurtaracak hiçbir şey kalmayacaktı.

O güç. Frank değildi. Onun verecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Hayır, bunda tanıdık bir yan vardı. Amelie en azından belirli bir dereceye kadar hâlâ uyanıktı. Bir şeylerin farkındaydı.

Canlıydı.

Belki de buna burası sebep olmuştu. Bu oda, bu ev, hâlâ bir sonsuzluk hissi veriyordu. Huzur duyuyordunuz. Amelie'nin gücünden geriye kalanı hissediyordunuz. Amelie burada gücüne yeniden kavuşabilirdi. Cam Ev pek çok bakımdan kasabanın atmayan kalbiydi. Amelie'nin ilk Kurucu Evleri'nden biriydi. Onun ilk evi. Bina inşa edildiğinde bir düzine birbirinin aynısı binaya örnek olmuştu. On üçü de birbirine bağlıydı. Kan, kemik, sihir ve bilimle güçlenmişlerdi.

Amelie'nin burada, bu güç merkezinde biraz daha uzun dayanabileceğini umuyordum. Ya da en azından burası onun için huzurlu bir son olacaktı.

Onu kırmızı kadife sedire yatırdım. Islak ve yapışkan yorganı bir kenara fırlattığımda altından beni donuk gözlerle süzen, bal mumu bir heykel çıktı. Erimeye yüz tutmuş bir heykel.

Tavan arasındaki gizli odadan çıkıp ikinci kata indim. Orada yaşayan gençler, Claire, Eve, Michael ve Shane ilgisiz ev sahipleriydi, ama banyoda temiz havlular vardı. Tabii sular kesikti, ama mutfakta kapalı bir şişe suyla Michael Glass'ın acil durumlar için sakladığı henüz pıhtılaşmamış bir miktar kan buldum. Ben olsam, bundan daha fazlasını saklardım, ama ben yapı olarak aşırı tedbirli ve paranoyağımdır zaten.

Evde tuhaf bir boşluk hissi vardı. Buraya pek çok kez gelmiştim ve daima birilerinin varlığını hissetmiştim. Yalnızda

içinde yaşayanların değil, sanki evin de kendine ait bir varlığı vardı. Myrnin'in icatlarının tuhaf etkileri olurdu ve en tuhafları da, ahşap, tuğla, harç ve çividen yapılma bu cansız evlerin uyanışıydı. Ama burada gömülü ruh da, en az Morganville kadar ölü görünüyordu.

Amelie'nin yanında diz çöküp nemli havluyla yüzünü temizlemeye başladım. Birden gözlerini bana dikti. Saatlerdir ilk kez onlarda beni tanıdığına dair bir işaret gördüm. Havluyu yüzünde gezdirmeye devam ettim. Yanaklarındaki, dudaklarındaki draug kalıntılarını sildim.

Birden bileğime yapıştı.

"Dayanamıyorum, Oliver," diye fısıldadı. "Yapman gerekeni biliyorsun. Kendimi kaybetmeme izin veremezsin. Naomi haklıydı. Belki acımasızlık etti, ama haklıydı."

"Hâlâ zamanımız var," dedim ve elimi elinin üzerine koydum. Bileğimi bırakması için değil, ona destek olmak için. Dokunuşu canımı yaksa da aldırmadım. "Magnus'u öldürebilirsek, her şey bitecek." Çünkü draug'ların sırrı buydu. Magnus'un saklamak için çırpındığı sır. Onu bütün kalkanlarına rağmen görebilen Claire'i bu yüzden yok etmek istiyordu. O en güçlü draug'du. Ve aynı zamanda en naifleri. O ölürse köleleri de ölecekti. Onlar Magnus'un kovanına hizmet eden yansımalardan, boş kabuklardan ibaretti.

Amelie kafasını iki yana salladı. Bunda bile ne kadar zorlandığı belliydi. "Baş draug'u kimse öldüremez. Gümüş ya da başka bir maden Magnus'a zarar veremez. En fazla onu kaçmaya zorlayabiliriz o kadar. Ama bu da işe yara-

maz. Magnus kendine başka bir kovan kurup geri döner. Dönüşüm tamamlanmadan beni öldürmek zorundasın, anlıyor musun? Anlaşılan bu kez o kadar şanslı değiliz, ha? Sen ve ben. Ne dersin?" Gülümsemesi korkunçtu, ama Amelie'nin vücudunu esir alan canavarın ardında hâlâ onu hayal meyal görebiliyordum. Amelie benim en büyük düşmanlarımdan biriydi. Başımın belasıydı. Felaketimdi. Biz yüzlerce yıllık, amansız bir hırs savaşının iki kahramanıydık. Ama şimdi, burada, sona yaklaşırken onu gerçek yüzüyle görebiliyordum. Amelie bir kraliçeydi ve daima öyle kalacaktı. Ölümlü hayatımda kralları devirmiştim, ama onu asla alt edememiştim. Onda benim hırsımdan daha güçlü bir şey vardı. "Bana son bir iyilik yap, eski düşmanım. En doğrusu bu."

"Tamam," dedim "ama önce senden biraz daha sabretmeni rica ediyorum."

"Peki," dedi ve gözlerini kapadı. Bu kez gülümsemesi tamamen kendine aitti. "Deneyeceğim."

19

NAOMI

Nihayet, *nihayet*, hak ettiğim yerdeydim. Emrimde tam otuz tane vampir vardı. Bana bu şerefi Oliver bahşetmişti, ama yakında onun da işini bitirecektim. Ben kraliyet ailesindendim. O ise bir kral katili, bir taht hırsızıydı. Bana kölelerini vererek büyük bir ahmaklık etmişti.

Onları yalnızca draug'ların hakkından gelmekte kullanmayacaktım. Bunu ablamın iyiliği için yapıyordum. Amelie kraliçeydi, evet, ama bir kraliçe güçten düştüğünde yerine varisi gelirdi, öyle değil mi? Aksi takdirde, kargaşa çıkardı.

Varis bendim, Oliver değil.

Hepimizin sığabileceği tek araç sarı bir otobüstü. İçinde insan çocukların ve daha az nahoş şeylerin kokusu vardı. Bütün camların indirilmesini emrettim. Rüzgâr bulutları dağıtmıştı. Gökyüzü elmas ışıltıları saçan yıldızlarla bezeliydi. Hava temiz ve buz gibiydi. Burada ne kadar çok yıldız vardı. Ablam sığınağını iyi seçmişti. Eğer Oliver'ın bize

verdiği silah işe yararsa, Morganville zaferimizi kutlamamız için ideal bir yerdi.

Ve bu zafere ben komutanlık edecektim.

Savaş sonrasının hazırlığını yapmaya başlamıştım bile. Önce Amelie'nin bir draug olarak uyanmamasını sağlayacaktım. Sonra kanımdan gelen hakkı kullanarak ona yakın insanları kendime bağlayacaktım. Oliver sürgüne gönderilecek, bunu reddetmeye kalkışırsa yok edilecekti. Ve Morganville Krallığı benim olacaktı. Draug'ların kökü kuruduğunda kasabayı yeniden inşa edebilirdik. Tabii bir şey daha vardı. Amelie'nin izin verdiği saçmalık sona erecekti. Vampirlerle insanların eşit haklara sahip olması kabul edilemezdi.

Michael'ın da icabına bakmak gerekti. Doğrudan Amelie'nin kanından geldiği için onun diğerlerine örnek olması önemliydi. Ondan, insan kızdan vazgeçmesini ve bir vampir gibi davranmasını isteyecektim. Kölelerle efendilerin arasına net bir çizgi çekmek şarttı. Tamam, insanlarla flört etmeye itirazım yoktu. Michael, Eve'i evcil hayvanı olarak yanında tutmak istiyorsa, bunu yapabilirdi. Ama evlilik bambaşka bir şeydi.

İkisinin birleşmesi, insanlara kabul edilemez ayrıcalıklar tanıyordu.

"Leydim," dedi Amelie'nin en sevdiği adamlarından biri. Koltuğumun yanında durup eğildi. Modern bir kılık içindeydi, ama ben onu eski günlerden zırhıyla hatırlıyordum. İyi bir adamdı. İyi bir savaşçı.

"Adın Rickon, değil mi? Seni tanıdım."

"Güçlü bir hafızanız var, Leydim. Evet, ben, Rickon." Soluk, yeşil gözleriyle beni bilmiş bir ifadeyle süzdü. Ona ne kadar güvenebilirdim? Amelie bunca zaman sona böyle şeyleri nasıl idare edebiliyordu? Ablam insanların isimlerini bile hatırlardı. Bense Michael'a eşlik etmeleri için birlikte yaşamalarını kabul ettiği üç tanesinin adını bile zor ezberlemiştim. "Arıtma tesisine yaklaşıyoruz. Diğer otobüslerden alınan sinyallere bakırsa, üniversiteye varmışlar. Kasabanın kıyısına gitmeye hazırlar."

"O hâlde başlıyor," dedim sıcak bir gülümsemeyle. "Bugün görevinizin hakkını verirseniz, ödülünü ziyadesiyle alırsınız, Lord Rickon."

Tek kaşını kaldırdı. "Ben lord değilim, Leydim. Yalnızca bir esnafım ve böyle gayet mutluyum. Ödül peşinde değilim. Burası benim evim. Yuvamı korumak için para alacak değilim."

Onu yanlış değerlendirmiştim. Anlaşılan Amelie'nin *haklarımızdan vazgeçelim* felsefesini benimseyen ve sıradanlaşan o aptal vampirlerinden biriydi. Ama ben sıradan biri değildim. Ablamın beni bir esnafa dönüştürmesine izin vermeyecektim. Biz asiller, birer asil olarak kalmalıydık.

Ona hak veriyormuşum gibi hafifçe başımı eğdim. Tek kelime etmeden uzaklaştı. En azından gitmeden önce kibarca reverans yapmayı ihmal etmemişti. Eskiler bu tip nezaket kurallarını hâlâ hatırlıyordu.

Mezar bekçisi, Ransom otobüste yanıma oturdu. O tozlu ihtiyarı kim neden vampire dönüştürmüştü, merak ediyordum doğrusu. Boşuna zahmet etmişti. Bu kadar yaşlı birini vampir yapmak için adamın belirli özellikleri olması gerekirdi. Oysa bu kendi adını bile unutmuşa benziyordu. Gerçi yeri geldiğinde hızlı hareket edebiliyordu o ayrı. Ona baktığımı görünce kafasını sallayıp sırıttı. Belki bir vampirdi ve şimdilik bana sadık görünüyordu, ama yine de tiksintiyle ürperdim. Amelie'nin yandaşlarından bazıları gerçekten... iğrençti.

"Majesteleri," diye mırıldandı sıradaki ziyaretçim, sırık boylu Pennyfeather. Oliver'ın favorilerinden biriydi. Soluk aldığı günlerde kilise onaylı işkencelere liderlik eden bir fanatikti. Ona güvenmiyordum, ama soğukkanlılığı ve saygısı işime yarayabilirdi. Elimi dudaklarına götürdü. Neyse ki, onu gerçekten öpmek gibi bir kabalıkta bulunmadı. "Savaş bittiğinde, seve seve peşinizden gelmeye hazırım."

Büyük bir asaletle başımı eğdim ve gülümsedim. Birbirimizi anlamıştık. Morganville'in düzensizliğinden bir tek ben şikayetçi değildim. Bir isyan başlattığımda bana destek olacak vampirler vardı. Ransom bile beni izleyebilirdi, ama korkarım, Lord Rickon tam bir umutsuz vakaydı.

Otobüs yavaşladı ve durdu. Sevgi ve sadakatlerini kazanma zamanım gelmişti. Ayağa kalkıp gerçek bir kraliçe gibi onlara seslenmeye hazırlandım.

Tam derin bir nefes almıştım ki, Ransom beni kenara itip kapıya yöneldi. "Ne yapacağımızı biliyoruz. Çekil yolumuzdan, hatun."

Yeşil gözlü esnaf, Ransom'ın arkasından giderken pis pis sırıtıyordu. Diğerleri de onların peşine takıldı. Hiçbiri beni iplemedi.

"Bu kaba köylülere aldırmayın, Majesteleri," dedi Pennyfeather. Bugün zafer kazandığınızda hepsi ayaklarınıza kapanacak." Bir fısıltıyı andıran sesinin beni yatıştırmasına izin verdim. Öfkemi draug'lara saklamalıydım.

Şimdilik.

Otobüsten inenlere liderlik edeceğime aralarına karıştım. Öne geçmem gerektiğini biliyordum. Sonuçta ben onların komutanıydım. "Hepinizde bunlardan var," dedim elimdeki torbayı kaldırarak. "Draug'lar bu tozun karşısında fazla dayanamıyormuş. Her türlü tehlikeye hazırlıklı olmalısınız. Her birinize gümüş de verildi, ama onları kullanırken dikkatli..."

Biri kaba bir yorum yaptı. Gözlerimi ona diktim ama bakışlarım, onları ablamınkiler gibi etkilemedi. Kendimi zorlayarak devam ettim. "Pennyfeather gruplardan birine liderlik edecek. Ben de diğerine. İki koldan yaklaşacağız. Draug'lar şarkı söyleyemiyor. Size dokunmalarına elinizden geldiğince engel olun. Kimyasalı havuzlarda kullanın. Sakın ziyan etmeyin."

Yine mırıltılar ve gülüşmeler yükseldi, ama aldırmadım. Bütün öfkemi içime attım. Bu insanları ben yönetecektim. Kanım ve geçmişim bana bu hakkı tanıyordu. Şüphesiz, Amelie de bana hak verirdi.

Birliğimle tesise girdim.

Hiçbirimiz nefes almıyorduk. Buna itirazım yoktu. Zira burası draug istilasına uğramadan önce de leş gibi kokardı. Etrafta bir sürü gölge vardı, ama bizi rahatsız etmiyorlardı. İçeride çıt çıkmıyordu.

Draug'lar bize aniden saldırdı ve böylece savaş başlamış oldu.

Saldırıya gerektiği yerde gümüş kullanarak karşılık verdim. Vampirlerden birkaçı havuzlara sürüklendi, ama o zamana dek Pennyfeather, sulu sığınaklarına ulaşmıştı. Kimyasalları üzerlerine döktüğünde, draug'ların o tüyler ürpertici çığlığını duydum. Ben de aynısını yaptım. Tozla dolu torbamı karanlık suya döktüm. Ve zehrin siyah şeritler hâlinde kan bahçelerine yayılmasını izledim. Orada vampirler de vardı. Draug'lar öldükçe diğerlerine suya girip kurbanları dışarı çıkarmalarını emrettim. Çoğunu kurtarmayı başardık.

Ve draug'lar öldü. Bizi kendi krallıklarına çekmeye çalışırken yok oldular. Onları zehirledik. Hepsini. Kaçmaya çalışanları da gümüşle öldürdük.

Mutlak bir zafer kazanmıştık. Neredeyse yirmi vampiri korkunç bir kaderden kurtarmıştık. Ama en önemlisi, bunu benim komutamda yapmıştık. Eve zaferle dönecektik.

Bu saatten sonra kimse kraliçeliğimi sorgulamayacaktı. Oliver görevlerinden kaçıp komutanlığı bana yıkmıştı. Ben de üzerime düşeni layığıyla yapmıştım.

"Kazandık," dedim. Şimdiden gelecek planları yapıyordum. Kadınların dostluğunu yeğlesem de, Michael Glass'a

eşim olma onurunu bahşedecektim. Belki henüz çok gençti, ama saf bir kandan geliyordu. Hem böylece insan hizmetkârlarımızı da mutlu edebilirdik. Michael'ın insan sevgilisine gelince... Eğer ondan vazgeçmeyi reddederse kızdan kurtulmak kolay olacaktı.

"Hayır," dedi Rickon. "Baş Draug ortalarda yok. Onu öldürmedikçe zafer kazanmış sayılmayız."

"Eminim, havuzlarda ölmüştür," dedim.

Yeşil gözleriyle bana buz gibi bir bakış fırlattı. "Kanıta ihtiyacımız var."

"Kraliçem," diye ekledim dişlerimi göstererek. "Bana unvanımla hitap etmenizi tercih ederim, Lord Rickon."

Beni duymazdan geldi. Buna inanamıyordum. Hiçbir şey demedi ve draug'lardan sağ kalan birkaç tanesiyle ilgilenmeye gitti.

Sonuncusunu gölgelerin arasında sürünerek o pis hayatına tutunmaya çalışırken buldum. Üzerine sihirli tozdan biraz serptim. Bacakları karardı, katılaştı ve çürümeye başladı. Draug hâlâ can çekişiyordu. "Magnus nerede?" diye sordum. "Söyle!"

"Burada değil," diye fısıldadı ve bana güldü.

Magnus'u öldürmek zorundaydım. Bunu yaptığımda üstünlüğümü kimse tartışmayacaktı. Magnus benimdi.

Pennyfeather arkamda duruyordu. Soğuk ve kemikli varlığını hemen fark ettim. Bir zamanlar Oliver'ın adamıydı, ama artık bana aitti. Ne zaman kimin tarafını tutacağını iyi biliyordu. "Keşif birliğini gönder," diye emrettim can çe-

kişen köleye arkamı dönerek. "Ne pahasına olursa olsun, Magnus'u bana getirmeni istiyorum. Ve Oliver'ı. Maalesef boynunu vurdurmak zorunda kalacağım. Herkes kimin hükümdar olduğunu bilsin."

Pennyfeather kıpırdamadı.

Birden etrafımdaki sessizliğin farkına vardım. Çığlıklar kesilmişti. Ayaklarımın dibindeki draug susmuştu. Bütün vampirler, *benim* vampirlerim beni izliyordu.

Tıpkı Pennyfeather gibi, hiçbiri kıpırdamıyordu.

"Beni duydunuz," dedim ve tekrar Pennyfeather'a döndüm.

Tam o anda ince, gümüş bir hançeri kalbime sapladı.

Soğuk ellerimi onunkilerin üzerine kapadım ve yüzünde yalnızca kendi ölümümü gördüm. "Hayır," diye fısıldadım. "Ben sizin kraliçenizim..."

"Bizi asla yönetemeyeceksin," dedi. "Bunu o kalın kafana sok!"

Gümüş vücudumu zehirliyordu. Pennyfeather hançeri içimde bıraktı. Felç olmuştum. Morganville vampirlerinin beni en büyük düşmanlarımızın kararmış cesetleriyle bırakıp gidişini izledim.

Daha bitmedi, diye düşündüm. Pennyfeather'a bunu haykırmak istedim. Hepsine. *Daha bitmedi!*

Ama arkalarından bakmakla yetindim. Amelie'nin yaratıkları. Oliver'ın. Asla benim olmamışlardı.

Bir gün sizi onların elinden alacağım, diye mırıldandım öfkeyle. İşini yarım bıraktığına pişman olacaksın, Pennyfeather.

Çünkü mutlaka bir kurtuluş yolu bulacaktım. Kasabamı ve geleceğimi geri alacaktım.

Mutlaka.

Zehirlediğim draug hâlâ yaşıyordu. Simsiyah kesilmesine rağmen hâlâ can çekişiyordu. Bana doğru sürünüp açık gözlerime baktı.

Ve gümüş hançeri kalbimden çıkardı.

Uzun bir süre kıpırdayamadım. Gümüş beni güçten düşürmüş, içimi çürütmüştü. Draug hançeri yere attı.

"Neden?" diye fısıldadım.

Bana Magnus'un sesi cevap verdi. Kendi yaratığı aracılığıyla. "Kaynaklarımı idareli kullanmak zorundayım."

Sonra güldü ve draug öldü.

Bir süre gümüş kustuktan sonra iki büklüm doğruldum.

Savaş hâlâ devam ediyordu.

Önce Magnus'u haklayacaktım.

Sonra da bana ihanet edenleri.

Ablam Amelie'yi. Oliver'ı ve Pennyfeather denen yaratığını.

Artık kaderleri benim elimdeydi.

20

EVE

Michael'la kenarda durup vampirlerin savaşa gidişini izledik.

Uğurlama kafilesi bizden ibaretti. El ele tutuşmuştuk. Ben zaten her zaman kendimi ukala bir asistan olarak düşünmüşümdür ve ukala asistanlar savaşa gitmez, değil mi? Onların kenardan tezahürat yapmaları ve ukala olmaları gerekir.

Gerçi artık kendimi ukala hissetmiyordum. Michael elimi tutarken bile korku içindeydim. İşler beklediğimiz gibi gitmezse neleri kaybedebileceğimizi ilk kez bu kadar net görüyordum. "Ya işe yaramazsa?" diye sordum. "Ya hiçbiri geri dönmezse?" Zombi Diyarı Morganville'de kapana kısıldığımı ve bütün su kaynaklarının draug'ların istilasına uğradığını hayal edebiliyordum.

"Biz de geriye kalanları toplar, bir okul otobüsü çalar ve buradan gideriz," dedi Michael. "Kaçmaktan hoşlanmam, ama bazen tek çaren odur."

Okul otobüsleri. O soğuk, yeşil, yapay deri koltuklara son oturduğumda bir an önce mezun olabilmek için dua eden bir eziktim. Michael'sa bütün havalı çocuklar gibi arkada oturuyordu. O her zaman bir tarzdan diğerine kolayca atlamıştı. Okulun yakışıklısı, müzik manyağı, *Uzay Yolu* hayranı. Herkese kolayca ayak uydurmak onun süper gücüydü, benimse ölümcül zayıflığım. "Okul otobüslerinden söz etmişken, hani Jamie Montgomery kızıl saçlı bir kızı yumruklamıştı? Neydi adı?"

"Carly," dedim. "Carly Fox."

"Doğru ya, Tilki Carly! Bence kesin burnu kırılmıştır."

"Ne güzel günlerdi." Bunu iyi hatırlıyordum. Son sınıfa damga vuran olaylardan biriydi. İki ateşli kız saç saça baş başa kavga etmişti. Carly'nin burnu bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. Jamie Montgomery'se kavgadan iki hafta sonra ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Herkes kasabadan kaçtığını söylüyordu, ama çoğu söylentinin atmasyon olduğunu biliyordum. Jamie büyük olasılıkla, Carly'nin Vampir Koruyucusu tarafından kanının son damlasına kadar emilmişti. Koruyucu Vampir, lise kızları arasında ara buluculuk yapmak zorunda kalmasının acısını böyle çıkarmış olmalıydı. Bu tip şeyler olabiliyordu. "Jamie'ye ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Çünkü Michael artık diğer taraftaydı. Belki de bana gerçeği söyleyebilirdi.

"Kasabayı terk etti," dedi Michael.

"Bu bir şifre mi? Aslında şöyle mi oldu?" Ağzımı açıp birinin boynunu ısırırmış gibi yaptım. Michael kaşlarını kal-

dırdı ve hiçbir şey söylemedi. Demek tahminim doğruydu? "Kahretsin."

"Zaten biliyordun."

Evet, ama yine de... Sınıfımızdan kaç kişinin hayatta kaldığını düşündüm. Çoğu hâlâ yaşıyordu şüphesiz. Ama birkaçı ortadan kayboluvermişti işte. Ya ısırılmışlar, ya kaçmışlar, ya da ölümcül bir kazaya kurban gitmişlerdi. Morganville'de kayıp vakalarına sık rastlanırdı ve bunlardan birçoğu aslında kayıp değildi.

"Pekâlâ," dedim Michael'a dönerek. "Eski günleri de yad ettiğimize göre artık işimize bakabiliriz. Galiba burada bir tek biz kaldık."

"Evet, yalnızız," dedi.

"Mümkün olduğunca. Ve... halletmemiz gereken bir konu var."

"Öyle mi?" Benimle oyun oynuyor, topu bana atıyordu.

Ben de istediğini yaptım. "Konuşmalıyız."

Belki bir sonraki adımımın bu olmasını beklemiyordu, ama beni bu noktaya getiren oydu. Ama hakkını teslim etmeliyim ki, hiç bozuntuya vermedi. Yüzündeki hayal kırıklığı ve sabırsızlık yalnızca bir an sürdü. "Pekâlâ," dedi. Dürüst bir konuşma yapmaya bayıldığından değil, sırf kaçışı olmadığını bildiği için. "Bunu burada mı yapmak istiyorsun?"

Omzumu silktim. "Shane, Claire'le bizim odada. Yani galiba. Shane döndüğünden beri bayağı gerginler. Bırakalım da biraz baş başa takılsınlar." Michael'ı sandalyelerin oraya götürdüm ve iki tanesini çektim.

Sonra birden bu konuşmaya başlamak konusunda tuhaf bir huzursuzluğa kapıldım. Naomi'den kaçıp onun kollarına atıldığımda aramızda geçenler silinip gitmişti. Ama şimdi yine onlarla yüzleşmek zorundaydık. Sorunumuz, çözmediğimiz her dakika daha da büyüyordu. En azından, benim için öyleydi. Michael bunu atlatmak için elinden geleni yapıyordu.

Kafamı kaldırıp içimden geçeni söyledim. "Seni seviyorum."

Gözlerimin içine baktı ve Tanrım, öyle yakışıklıydı ki. Michael'ın dış görünüşü beni hep şaşırtmıştır. Gözlerinin, saçlarının, elmacık kemiklerinin ve dudaklarının mükemmel uyumu. Âdeta canlı bir sanat eseriydi. Bazen o kadar yakışıklı oluyordu ki, ona bakmak kalbimi burkuyordu. Tıpkı şimdiki gibi. Ama görüntüsünün yaktığı şeyi yüzündeki ifade söndürüyordu. Sanki o an dünyada benden başka hiç kimse yoktu. Dürüst bakışlarını benimkilerden bir an olsun ayırmıyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Bu konuda ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bildiğimi sanıyordum, ama bu biraz Superman'le aşk yaşamaya benziyor. Bazen ne kadar güçlü olduğunu kendin bile unutuyorsun."

Gülümseyince gamzeleri ortaya çıktı. "Ben kendimi daha çok Batman'e benzetiyorum," dedi. "Tüm o yarasa muhabbeti ve hep geceleri ortaya çıkması hoşuma gidiyor. Hem Batman daha artist."

"Çizgi roman düşkünü, anti sosyal inekler gibi konuşuyorsun."

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "İltifat ediyorsun. Artık dünyayı inekler yönetiyor."

"Evet, savaşçılar ne kadarını yönetmelerini istiyorsa o kadarını." Eski günlerdeki gibi geyik yapmak hoşuma gitmişti. O zaman yalnızca arkadaştık. Her şey bu kadar karmaşıklaşmamıştı. Bu kadar tehlikeli olmamıştı. "Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun," dedim.

Gözleri ellerine kaydı. Sonra kendini zorlayarak yine yüzüme baktı. "Evet, galiba öyle. Seni incittim. Eğer uygun şartlarım olsaydı, yine yapardım. Beni neyin kışkırttığını gerçekten bilmiyorum, Eve. Bunu bilmeyi her şeyden çok isterdim. Tek bildiğim kendimi kaybettiğim. Ve sana bir daha tekrarlanmayacağının sözünü veremem." Gözlerinde kararsız bir ifade belirmişti. Korktuğunu fark ettim. Onu reddedeceğimden korkuyordu. Bunun ona acı verdiğini bile bile bekledim.

"Böyle bir durumda evlenmemiz çılgınlık olur," dedim. "Öyle değil mi?"

Kafasını salladı. Sonra başını eğdi ve bu kez kaldırmadı.

"Michael."

"Özür dilerim," dedi. Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. Cılız ve tereddütlüydü. "Bu senin hatan değil. Bütün suç bende..."

"Michael. Yüzüme bak." Sonunda kafasını kaldırdı ve kendini darbeye hazırladı. "Evlenmemiz çılgınlık olur dedim ya? Benim hayatım çılgınlık zaten."

Birkaç saniye anlayamadı. Sonra yavaşça ve temkinli bir sesle "Yani bir sorun yok, öyle mi?" diye sordu. "Sen ve ben, böyle iyiyiz?"

"Evet, Michael, belki ikimiz de aptalız, ama iyiyiz. Daha önce söylediklerim hâlâ geçerli. Kötü bir şey olsa bile beni bir kurban olarak düşünmeni istemiyorum. Ben narin bir çiçek değilim. Kendimi savunmak zorunda kalırsam bunu yaparım. Sen yalnızca kendini kontrol etmeye çalış, tamam mı? Canını yakmak istemiyorum."

Gülümsemesi o kadar tatlıydı ki çeliği bile eritebilirdi. "Şimdi seni öpmem mi gerekiyor?"

"Nasıl istersen."

"Sana ne istediğimi göstereyim..." Öne doğru eğilip sandalyemi kendine çekti. Sonra yavaşça dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. Uzun uzun öpüştük. Omurgamdan aşağı tatlı bir sıcaklık yayıldı. İçim güneş ışığıyla doldu. Nefesim kesildi. Beni yalnızca Michael Glass bu şekilde öpebilirdi. Bir tek o kelebek kanatları kadar narin dokunuşların, ayaklarımı yerden kestiğini bilirdi. Ve bu yumuşaklığın çok daha derin ve karanlık bir açlığı ortaya çıkardığını. Dili ağzımda gezindi ve onu tatma arzusuyla dudaklarımı araladım.

Onu çok özlemiştim. Öpüşmemizi.

Bizi.

"Eve?" Kelimelerini ufak dokunuşlarından tenime yayılan elektrik dalgalarıyla vurguluyordu. Dudaklarım karıncalanıyor, onu çılgınca istiyordum. "Bence... hemen... yalnız kalabileceğimiz... bir yere... gitmeliyiz."

Bu fikre yüzde bin beş yüz katılıyordum. Neredeyse bütün vücudumda kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başlayacaktı. "Bence de," dedim dudaklarımı onunkilerden ayırmadan. "Ama bu öpüşmemize ara vermemiz gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Korkarım, evet."

"Öyleyse emin değilim..."

Beni ayağa kaldırıp kollarını belime doladı ve beni bir kez daha sertçe öptü. Sonra iskemlelerin arasından çıktık. Sarmaş dolaş duvarlara, masalara ve büyük bir vazoya çarparken kıkırdıyordum. Sonra birden Michael beni bıraktı ve Shane'in "Claire nerede?" dediğini duydum.

"Efendim?" Michael hâlâ öpüşmemizin rehaveti içindeydi. Kaşlarını hafifçe çattı. Onu anlayabiliyordum. Benim de bütün vücuduma ateş basmıştı. Yeniden dünyaya dönmek, hem de böyle aniden, ikimizi de sersemletmişti. "Ben seninle sanıyordum?"

"Öyleydi," dedi Shane. Elindeki tişörtü kafasından geçirdi. Şimdi daha iyi görünüyordu. Onu bir ya da belki iki saat önce böyle görseydim sevinirdim. "Myrnin aradı, gitti," dedi.

Tabii ya. Ne bekliyordum ki? Ama yine de biraz şaşırmıştım. Myrnin onu önemli olduğuna ikna etmiş olmalıydı. Kendime çeki düzen verip Michael'ın arkasından çıktım. "Myrnin'i bir süredir görmedim," dedim. "Sen?"

Michael kafasını iki yana salladı. "Naomi'nin ekibinde değildi."

"Belki Oliver'ladır."

"Oliver, kimseyi Amelie'ye yaklaştırmıyor. Myrnin'i yanına aldıysa bile, Claire'i hayatta kabul etmez." Michael'la Shane yumruklarını tokuşturdu. "Daha iyi görünüyorsun, dostum," dedi Michael.

"Öyle hissediyorum," dedi Shane. "Ama Çatlak Dracula'nın sevgilimi nereye götürdüğünü öğrenirsem daha iyi olacağım."

"Çatlak Dracula mı?" dedim gülerek. "Bombaymış! Laboratuvarda olmasınlar? Myrnin'in buraya kurduğu laboratuvarda?"

İkisi de bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü ve koridorda yürümeye başladık, ama bütün tahminlerde bir yanılma payı vardır, öyle değil mi? Önümüze çıkan bütün odalara baktık, ama etrafta kimsecikler yoktu. Revirde Theo'ya rastladık o kadar. Birkaç insan hastayla ilgileniyor, çam yarması arkadaşı, Harold da ona hemşirelik ediyordu.

"Myrnin mi?" dedi Theo ve üzerine eğildiği mikroskoptan doğrulup bize baktı. "Buraya hiç gelmedi. Onu ne zamandır görmedim. Laboratuvara baktınız mı?"

"Bulamadık," dedi Shane. Her an bir şey kıracakmış gibi görünüyordu ve ona hak vermeden edemiyordum.

"Ah. İkinci koridordan sola dönün. Sağdan üçüncü kapı. O kaçığa benden selam söyleyin." Theo tekrar mikroskobunun üzerine eğildi ve Harold, Shane'e el salladı. Shane kısa bir tereddüdün ardından aynı şekilde karşılık verdi. Sonra bu mini hastaneden tekrar koridora çıktık.

Theo'nun tarifiyle Myrnin'in geçici laboratuvarını elimizle koymuş gibi bulduk. Ama orada da kimse yoktu.

"Durun," dedi Michael telefonunu çıkararak. Bir numara tuşlayıp bekledi. Yüz ifadesinin giderek ciddileştiğini gördüm. "Claire cevap vermiyor."

"Myrnin'i dene," dedi Shane. Bir gitar teli kadar gergindi. En ufak bir basınçta patlayacak gibiydi. Michael, Myrnin'i aradı ve yine beklemeye koyuldu. Az sonra kafasını iki yana salladı. "İçimde kötü bir his var..."

"Olmalı da zaten."

Hızla arkamızı döndük. Oğlanları bilmem, ama ben küçük arkadaşımız Miranda'yı kapıda görünce çok şaşırdım. Miranda rahatsız bir tipti. Şimdi de o tuhaf bakışlarını bize dikmişti. Elimde olmadan hafifçe titredim.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Shane ona doğru yürüyerek. Belki kasten tehditkâr davranmıyordu, ama huzursuzdu. Ve Shane huzursuz olduğunda oldukça korkutucu görünebilirdi. Miranda hemen birkaç adım geriledi. Shane durup ellerini kaldırdı. "Merak etme, bir şey yapmayacağım, ufaklık. Yalnızca Claire'in nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyorum."

"Evde," dedi Miranda. "Ona oraya gitme demiştim." Endişeli görünmesi tuhafıma gitmişti. Zira Miranda bir araba kazası geçirip kız kardeşini kaybettiğinde bile bu kadar tepki vermemişti. "Her şey ters gidiyor. Böyle olmamalıydı."

"Mir." Shane'i itip kızın elini tuttum. Kemikleri bir kuşunkiler kadar narindi. Bu zavallıya bir ara bir sandviç

yapsam iyi olurdu. Acilen bir şeyler yemeye ihtiyacı vardı. "Miranda, beni tanıyorsun, değil mi?"

Bu soru onu psişik trans hâlinden çıkardı. Bana alıngan bir bakış fırlattı. "Tabii ki," dedi. "Sen Eve'sin. Neden tanımayacakmışım?"

Harika bir soruydu, ama duymazdan gelmeyi yeğledim. "Derin bir nefes al ve bize neler olduğunu anlat. Konuştuklarından hiçbir şey anlamıyoruz."

"Ben de anlamıyorum," dedi Miranda ve derin bir iç çekti. "Claire, Cam Ev'de ve orada olmamalı. Myrnin'i görmeye gitmeden önce onu uyarmıştım."

Shane'e baktım. "Claire sana bundan söz etti mi?"

"Hayır. Tek bildiğim, Myrnin'le buluşacağı. Nereye gittiğini bilmiyorum." Hâlâ ısrarla Miranda'ya bakıyordu. Üzerine atılıp onu sarsmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. "Onu eve götürmüş olmalı, ama bunu neden yapsın?"

"Bulanık," dedi Miranda. "Neler olduğunu göremiyorum. Çok korkunç, Eve. Bu hiç hoşuma gitmedi. Ama ona yardım etmemiz gerektiğini biliyorum." Eli titriyordu. Küçük parmakları benimkilere dolanmıştı. Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Bunu yapmazsak, hiçbirimiz kurtulamayacağız."

Güçlükle yutkundum ve bu kez kendim onu omuzlarından yakalayıp şöyle bir silkelemek istedim. Miranda'nın elinden geldiğince anlaşılır konuşmaya çabaladığını biliyordum. Bu çocuk yarı otistik, yarı psişikti. Bu kadarını anlatabilmesi bile mucizeydi. "Neden kurtulamayacağız?"

"Belirsiz," dedi o pek sevdiğim Sihirli 8 Topları gibi.

"Boş versenize," diye tısladı Shane. "Ben Claire'i almaya gidiyorum."

"Biz de geliyoruz," dedi Michael.

Miranda kafasını salladı. "Ama bize biri daha gerekli." Beni bırakıp hızla koşmaya başladı. Peşinden fırladım. Oğlanlar da beni izledi. Miranda birbirine benzeyen koridorlarda, nereye gideceğini biliyormuşçasına hızla ilerliyordu. Bir kapının önünde durdu. "Kilitli," dedi ve Michael'a baktı. "Kır."

Michael omzunu silkip kapının tokmağını bir çekişte kopardı. Açılan delikten parmağını soktu ve metal dili yana çekti.

İçeride kardeşim Jason, göğüs cebi numaralı, parlak turuncu hapishane tulumuyla bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Kafasını kaldırıp yüzüne dökülen saçlarını arkaya attı. Önce Michael'a, sonra bana baktı. "Ne o? Aile buluşması mı yapıyoruz?" Elini kaldırdığında duvara kelepçelendiğini gördüm. Zincir ancak tuvalete gitmesine yetecek kadar uzundu. "Merak etmeyin. Burada güvendeyim."

Shane yan yan Miranda'ya baktı. "Sen ciddi misin?"

Miranda kafasını salladı. "Ona ihtiyacımız var."

"Pekâlâ," dedi Michael. "Gel seninle bir konuda anlaşalım, Jason. Ablanı seviyorum, ama seni hiç sevmiyorum. Eğer çizgiyi aşarsan ve ablanı üzecek bir şey yaparsan, cezanı yeniden uygulamaya sokarım."

"Michael!" diye bağırdım.

Beni hangisinin daha çok şaşırttığından emin değildim. Onu serbest bırakmayı düşünmesi mi, yoksa ölümle tehdit etmesi mi? Belki ikisi de.

"Anlaştık," dedi Jason. "Bak, adamım, eğer beni bırakırsan, söz, istediğini yaparım. İşimiz bittiğinde Morganville'den de, hayatlarınızdan da çekip giderim. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Michael. "Gözüm üzerinde."

Jason kelepçeli kolunu kaldırdı. Michael zinciri kopardı ve kardeşim serbest kaldı.

"Bundan emin misin?" diye fısıldadım Miranda'ya. Kafasını salladı. "Çünkü onu tanıyorum. Jason..."

"Biliyorum," dedi. "Güvenilmez biri. Ama bu kez ona ihtiyacımız var."

Jason ayağa kalkıp uyuşan kolunu ovuşturdu. "Eee, ne yapıyoruz?"

"Silahları alıyoruz," dedi Miranda. "Bize bir sürü silah lazım."

Jason'ın suratına ürkütücü bir gülümseme yayıldı. "Bu plana bayıldım," dedi ve Miranda'nın peşine takıldı. Michael endişeyle kaşlarını çatarak onları izledi.

Shane'le birbirimize baktık.

"Biliyorum," dedi. "Bu Kötü Bir Fikir Mahallesi'ndeyiz ve İçimde Kötü Bir His Var Sokağı'na gidiyoruz. Ama iki seçeneğimiz var. Ya ona inanacağız, ya da inanmayacağız. Belki de hepten üşütmüştür? Bunu düşündün mü hiç?"

"Onunla her konuşmamda düşünüyorum," dedim. "Ama bu riski alabilir misin?"

Kafasını iki yana salladı. "Gidelim," dedi. "Ama gözünü kardeşinden ayırma."

21

CLAIRE

Bu, aklının ucundan bile geçmemişti.

Kendine geldiğinde, ilk birkaç dakikayı neler olduğunu anlamaya çalışarak geçirmişti. Myrnin'in aradığını hatırlıyordu. Giyindiğini. Asansörle aşağı inişini. Garajda Myrnin ve Hannah'yla buluşmasını.

Ve sonra Myrnin ona saldırmıştı. Onu *kaçırmıştı*. Claire kurtulmak için çırpındığında da onu bayıltmıştı.

Şimdi buradaydı. Her yanı ağrıyordu. Ama burası neresiydi? Ona ne olmuştu? *Neden?*

Birden suyun içinde olmadığını fark etti. En azından, draug'ların elinde değildi. Yoğun bir rahatlama hissetti. Ta ki, hareket etmeye çalışana dek. İşte o zaman tahta bir sandalyeye bağlı olduğunu fark etti. Ağır bir şeydi. Kaliteli bir kumaşla kaplanmıştı. Eski toz kokusu aldı.

Oda loştu, ama Claire birkaç kez gözlerini kırpıştırdığında burayı tanıdı.

Evdeydi. Cam Ev'de.

Eve gitme, demişti Miranda. Aman Tanrım. Burası nadiren kullandıkları oturma odasıydı. Salona giderlerken sırt çantalarını, paltolarını ya da diğer eşyalarını buraya atarlardı. En son eve ne zaman geldiğini hatırlamaya çalıştı. Günler birbirine karışmıştı. Dün müydü? Hayır, en az bir hafta olmuştu. Ya da belki birkaç gün.

Şakakları zonkluyordu. Onu sandalyeye bağlayan ipi zorladı. Sımsıkıydı. Onu her kim bağlamışsa, insaflı davranıp kol ve ayak bilekleriyle ipin arasına bezler sıkıştırmıştı.

Belki bunu fark etmek, Claire'in içini rahatlatmalıydı, ama hâlâ fazlasıyla huzursuzdu.

"Sakin ol," dedi bir ses arkasından ve birinin ipi çekiştirdiğini fark etti. Herhâlde düğümü kontrol ediyordu. Hannah Moses. Hannah karşısına geçmeden önce bile, o olduğunu biliyordu. Polis şefi her zamanki gibi sakin ve kendinden emin görünüyordu. Yüzünde dürüst bir ifade vardı. Claire içinde bulunduğu durumda kadının bu hâlini ürkütücü bulmuştu. "Boşuna debelenme. Kendine zarar vereceksin. Güvendesin, Claire."

"Güvende mi?" diye tekrarladı. "Beni bağlamışsınız!"

"Seni korumak için," dedi Myrnin. Claire onu yeni fark etmişti. Ön camın kepenklerindeki aralıklardan dışarı bakıyordu. "Yolumuza çıkmana izin veremezdik."

"Neden? Ne yapacaksınız ki?" diye bağırdı. Myrnin, Hannah'ya imalı bir bakış fırlattı ve Claire bundan hiç hoşlanmadı. "Shane nerede?"

"Umarım diğerleriyle birliktedir," dedi Myrnin. "Ne kadar kalabalık, o kadar güvenli."

"Diğerleri mi? Kimden bahsediyorsun?" Claire yine ipi çekiştirdi. "Bırakın beni!"

"Nereye gideceksin?" dedi Myrnin. "Vampirlerin ayaktakımı ordusu şu anda Oliver'ın haritasında işaretlediğim yerlere kimyasal madde atmakla meşgul. Bu girişimlerinde başarılı olacakları şüphesiz. Sen ve Shane bize draug'ların hesaplamadığı bir avantaj sağladınız. Draug'lar kendi yuvalarında geberip gidecekler. Bulutlardakiler de fazla dayanamaz. Eninde sonunda dünyaya düşecekler ve çöl onlardan geriye kalanı emecek."

"Pardon, ama madem öyle, beni neden bağladınız?"

"Çünkü ufak balıkları haklamak yetmez," dedi Myrnin. Sesi hâlâ eski Myrnin gibiydi. Claire'in güvendiği ve ne kadar uçuk olurlarsa olsunlar fikirlerini her zaman mantıklı bulduğu Myrnin gibi. "Kovana durmadan polen taşıyan arılardan farksızlar. Hepsinin hayatta kalması Kraliçe'ye ve bizim durumumuzda Kral'a bağlı. Magnus küçük balıklarının arasına saklanabileceğini sandı, ama yapamadı. Sen onu görebiliyorsun. Balıkları öldüğünde saklanacak hiçbir yeri kalmadı. Dolayısıyla askerlerini bir kenara bırakıp sana yönelecektir. Seni öldürmek isteyecek, Claire."

Yeterince açıklama yaptığını düşünüyormuş gibiydi. Claire dişlerini gıcırdatıp boğazına kadar yükselen öfke çığlığını güçlükle engelledi. Hannah da, Myrnin de kendi-

lerinden son derece emin görünüyordu. "Magnus'u neden görebildiğimi bile bilmiyorum!"

"Myrnin bunu açıkladı," dedi Hannah. "Amelie'nin sana verdiği bilezik yüzünden. O bir çeşit draug uyarı sistemi. Takanı onları görebilmesi için aşılıyor. Bileziği yeterince uzun bir süre taktığın için etkisini hâlâ hissediyorsun. Myrnin haklı, Claire. Magnus onu görebildiğini öğrendiğinden beri, seni izletiyor. Hatta bazen kendi izliyor."

"Şimdi senin peşine yalnız düşmek zorunda, çünkü bütün yaratıkları öldü," dedi Myrnin. "Artık onların arasında saklanamaz." Claire'in onu anlamasını ister gibi, içtenlikle konuşuyordu. "Sen Magnus'u görebiliyorsun. Senden saklanamaz. Morganville'den kolayca kaçması da imkânsız. İlk kez ona karşı avantajlı konumdayız. Şimdiye dek kölelerine zarar verelim derken hep kendimiz avlandık. Ama şimdi sen onu görebildiğin için eşit şartlardayız."

"Beni bu yüzden mi bağladınız? Yem olarak kullanmak için mi?"

Myrnin'in yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "Seni ancak böyle yerinde tutabilirdik. Magnus seni önemli bir tehdit olarak görüyor. Seni öldürdü, ama sen buradasın ve onunla savaşıyorsun. Bu neredeyse seni de bir baş draug yapıyor. Olaya bir de bu yönden baksan?"

Claire'in çığlık atma arzusu geri dönmüştü. Çılgınca ipleri zorladı. Elinde değildi. "Beni yem olarak kullanıyorsun ve olaya bir de bu yönden bak diyorsun! Sana inanamıyorum!

"Lütfen, kendini oltaya takılan bir solucanla eşdeğer tutma, Claire. Bu hiç hoş değil."

Kimse orada olduğunu bilmiyordu. Claire'in içine derin bir sıkıntı çöreklendi. Amelie buna asla izin vermezdi. Oliver bile vermeyebilirdi. Myrnin'le Hannah başlarına buyruk davranıyorlardı. Myrnin zaten hep kaçığın tekiydi ve Hannah da doğru düşünemiyor olmalıydı. Ne de olsa, Richard kollarında ölmüştü. "Of, Tanrım," dedi Hannah'ya bakarak. "Richard'ın ölmesinden beni sorumlu tutuyorsun, değil mi?"

"Asıl hedefleri sendin," dedi Hannah. "Yoksa sokaktaki yaralıların peşine düşmek gibi bir adetleri yoktur. Benim de peşimde değillerdi. Doğrudan arabaya saldırdılar, çünkü sen içindeydin."

"Myrnin de arabadaydı! Vampirlerin peşindeydiler, benim değil!"

"Lütfen, iyi düşün, Claire," dedi Myrnin usulca. "Haklı olduğumuzu biliyorsun. Magnus, seni bir sebepten ötürü hepimizden ayrı tutuyor. Onu buraya getirmek için seni kullanmamızdan daha doğal bir şey olabilir mi?"

"Onu öldürebileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Bu şimdiye dek yakaladığımız en iyi şans," dedi Myrnin. "Yaratıkları öldüğünde Magnus, tarihlerinde ilk kez kaçmak zorunda kalacak. Draug'lar ilk kez vampirleri öldüremeyecek. Magnus'un Morganville'den sağ çıkmasına izin veremeyiz. Bir deliğe saklanıp yeni kovanını inşa etmesine de öyle."

"Yanılıyorsunuz," dedi Claire. "Magnus buraya gelmeyecek."

"O hâlde hiçbir risk yok demektir," dedi Myrnin. "Sandalyen de rahat. Keyfine bakarsın."

Claire sonunda dayanamayıp bağırdı ve o kadar çok debelendi ki, sandalye sallanmaya başladı. Hannah elini arkasına koyup onu durdurdu. Myrnin de, o da hiçbir şey söylemedi.

Kazığa bağladıkları keçileriyle, aslanı beklemeye devam ettiler.

Ben keçi değilim, dedi Claire içinden.

Onca çabası sandalyeyi ek yerlerinden hafifçe çatlatmıştı. Süper bir gücü olduğunu ve sandalyeyi parçalayıp bir bacağını Myrnin'in kafasına indirdiğini hayal etti. Sonra Hannah'nın silahını kapıp buradan kaçacaktı.

Güzel bir rüyaydı. Yalnızca bir rüya.

Bileğini oynatırken etine bir şey battı. Claire birden durdu ve sonra dikkatle bileğini tekrar hareket ettirdi.

Bir çivi. Debelenirken gevşemiş olmalıydı. Bu da bir şeydi. Bileklerini ayırıp çiviye sürtmeye başladı. Zorlanmaktan omuzları titriyordu. Kimse konuşmuyordu. Hannah'yla Myrnin onu kendi hâline bırakmıştı. Debelenmesinin işe yaramayacağını sanıyorlardı. Ama ip yavaş da olsa, incelmeye başlamıştı.

Claire köşedeki eski saate baktı. Tam on beş dakika olmuştu. Morganville sessizliğini koruyordu. Pencerelere tek bir ışık bile vurmuyordu. Sanki ıssız bir gezegendeydiler.

Claire tam epey ilerleme kaydettiğini düşünüyordu ki, Myrnin kafasını çevirdi. "Hannah, ipi kontrol etsene. Galiba onu bir yere sürtüyor."

Hayır!

Claire hızla elini çekti ve sağ bileği serbest kaldı. Hannah eğildiğinde, Claire her şeyi riske atıp harekete geçti.

Ve Hannah'nın silahını aldı.

Hannah hızla doğruldu. Claire titreyen eliyle silahı ona doğrulttu. "Ayaklarımı çöz," dedi. "Haydi, Hannah. Sen bu değilsin. Elim kolum bağlı ölmeme izin veremezsin."

"Seni koruyacağız," dedi Hannah.

"Bunu yapamazsınız. Bırakın, en azından ben kendimi koruyayım!"

"Kenara çekil, Hannah," dedi Myrnin.

Hannah bunu yaparsa, Claire, Myrnin'in silahı alacağını biliyordu. Bu onun için çocuk oyuncağıydı. Myrnin'i vursa bile durmayacaktı. Büyük olasılıkla gömleği delindiği için homurdanacaktı o kadar.

Hannah yerinden kıpırdamadı. Myrnin'in yolunu kapatıyordu. Koyu kahverengi gözlerini Claire'e dikmişti. Claire kısa bir an için yüzünde bir tereddüt görür gibi oldu.

"Yerimde olsan sen de aynısını yapardın," dedi. "Burada oturup çaresizlik içinde bekleyebilir miydin? Bak, eğer yem olmamı istiyorsanız, bunu yaparım, ama bağlı olmadan."

Hannah siyah saplı bir avcı bıçağı çıkarıp ipi üç darbede kesti. Claire tamamen serbest kalmıştı.

Hannah, Myrnin'e döndü. "Kız haklı. En azından ayakta olmayı hak ediyor."

Claire uyuşan ellerini ovuşturarak doğruldu ve kapıya baktı.

Ve Magnus'la göz göze geldi.

Şaşkınlıktan ne bağırdı, ne de başka bir tepki verebildi. Öylece donup kaldı. Tıpkı onu burada, Cam Ev'de son gördüğü gibiydi. Kolayca unutulabilecek, sıradan bir adam. Ama biraz dikkatli baktığınızda bu kabuğun altındaki karanlığı hemen fark ediyordunuz. Magnus mezar kurtçuklarıyla dolu bir torbaydı. Çürümüşlük... Yıkım... Ağızlar ve dişler... Çılgınlık. Magnus bunlar demekti.

Hannah ona baktı ve sonra başını çevirdi. Onu görmemişti.

Myrnin ona doğru dönmedi bile.

"Burada," diye fısıldadı Claire. Birden boğazı kurumuştu. Magnus'un ellerini boynunda hissediyordu. "Burada, kapıda."

Myrnin kapıya baktı, ama belli ki hiçbir şey göremedi. Hannah da öyle. Claire Hannah'nın tabancasını kaldırıp ateş etti.

Kulakları sağır eden bir patlama oldu. Keskin barut kokusu burnuna dolarken, Claire gözlerindeki şiddetli yanmayla irkildi. Magnus'u göğsünden vurmuştu.

Kurşun Magnus'un içinden geçip karşı duvara saplandı. *Duvar kâğıdı*, diye düşündü Claire. Michael bu işe çok sinirlenecekti.

Hannah silahı elinden kapıp Claire'e gümüş mermilerle dolu bir tüfek verdi. Ama geç kalmıştı.

Magnus mide bulandırıcı bir sıvıya dönüşüp Myrnin'i bir kalkan gibi önünde tuttu.

Claire tüfeği kaldırdı, ama ateş edemedi.

"Öldür onu!" diye bağırdı Myrnin. "Claire, beni düşünme. Öldür onu!"

Yapamadı. Daha iyi bir açı yakalamaya çalıştı, ama Magnus da onunla birlikte döndü. Dişleri Myrnin'in omzunun üzerinde gümüş gibi parlıyordu. Magnus onu ısırırsa Myrnin de tıpkı Amelie gibi zehirlenecekti.

"Onun kokuşmuş kanını istemiyorum," dedi Magnus. Sesi bir fısıltı gibiydi. Claire onu bir tek kendisinin duyabildiğini fark etti. "Ama silahını bırakmazsan onu öldürmek zorunda kalacağım."

Hannah odanın uzak bir köşesine çekilmişti. Claire onun varlığını bile unutmuştu. Yalnızca namlunun ucunu görebiliyordu. Bir de, Magnus'un sıralarca dişini, Myrnin'in soluk tenli boynunu ve gözlerindeki korkuyu.

"Öldür onu," dedi Myrnin yine. Sesi yumuşak, ama kararlıydı. "Ondan kurtulalım yeter. Tek bir hayat nedir ki?"

"Beni yem yaptığında da böyle düşünmüş olmalısın," dedi Claire. "Ama ben sen değilim. Sana değer veriyorum." Claire, Hannah'nın bakışlarını üzerinde hissetti. Sanki Hannah ona bir şey söylemeye çalışıyordu. Önemli bir şey.

Claire birden anladı. O kadar da aptalca bir fikir değildi.

Amaçlarına ulaştıkları sürece.

Koridora doğru bir adım geriledi. Magnus, Myrnin'i öne iterek onu izledi. "İndir silahını," dedi yine. "Bir daha uyarmayacağım."

"Geçen seferki gibi mi?" dedi Claire. "Yaşadıklarımın pek hoşuma gittiğini söyleyemem." Shane ya da belki Eve gibi davrandığını fark edince içinden gülmek geldi. Keşke Eve orada olsaydı. Keşke sırtını kollayacak insanlarla olsaydı. "Sana ikinci bir randevu vermeyeceğim," dedi ve bir adım daha geriledi.

Magnus onu izlerken Hannah'ya arkasını döndü.

Ve Hannah, beyaz tozla dolu bir torbayı açıp içindekini ona doğru fırlattı.

Magnus son anda yere eğilmişti. Ama tozun bir kısmından kaçamadı. Myrnin'i bırakıp omzuna yapışan kimyasala dehşetle baktı. Ve sonra korkunç bir çığlık attı. Tıpkı yaratıklarının bağırışına benziyordu, ama bu daha derin, daha uzun ve yüksekti. Claire kendi de bağırırken tüfeği düşürmemeye çalıştı. Kulakları patlayacak gibiydi. Myrnin fırsatı kaçırmadı. Magnus'un elinden kurtulup Claire'den tüfeği aldı ve yırtıcı bir hayvanın zarafetiyle tekrar Magnus'a döndü.

"Sürpriz," dedi vahşi bir gülümsemeyle. "Yaralandığında görünüyorsun."

Gümüş mermiler Magnus'un göğsünden geçip duvara saplandı. Bir tanesi camı kırdı.

Tüfek işe yaramıyordu.

Toz onu indirememişti. Gümüş mermiler de öyle.

Magnus hâlâ üzerlerine geliyordu.

"Tanrı yardımcımız olsun. Kaç," dedi Myrnin, Claire'i koridora doğru iterek. "Git buradan!"

Claire koşmaya başladı.

tg: kaktusunx

22

OLIVER

Amelie'nin elinin benimkini sıkıca tuttuğunu hissettim. Başımı kaldırdığımda onu beni izlerken buldum. Gözleri artık kendisinin değildi. Hâlâ griydiler, ama parlak çelik grisinden, çamurlu, sulu bir griye dönmüşlerdi.

Draug'ların diğer kurbanları gibi boğuluyordu, ama bu benim tahmin ettiğimden bile kötü bir sondu. Kendi bedeninin hapishanesinde sıkışıp kalmıştı. Kendi özünde ve zehirli sıvılarında debeleniyordu. Yapacağım hiçbir şey onu kurtaramazdı.

"Daha çok kana ihtiyacın var," dedim ve bileğimi ona doğru uzattım. Kafasını iki yana salladı.

"Diğer tarafı beslemekten başka bir işe yaramaz. Oliver, yapamıyorum. Daha fazla dayanamayacağım."

"Mecbursun," dedim.

"Ya öldür beni ya da git. Şehrimin sana hâlâ ihtiyacı var. Halkımın." O an kraliçe oradaydı. Bana bakıyordu. "Onları

kurtaracaksın, Oliver. Buna mecbursun. Her ne pahasına olursa olsun, kurtaracaksın. Anlıyor musun?"

Hafifçe gülümsedim. "Ben daima bunu hedefledim. Belki arada fikir ayrılıklarımız oldu, ama ikimizin de istediği buydu."

"İnsanları da kurtarmalısın. Hayallerime ihanet etme. Verdiğim sözlere." Gözleri yavaşça kapandı. "Çok yorgunum. Ne uzun bir savaş oldu, öyle değil mi?"

"Hem de nasıl," dedim. "Bishop'a karşı. Bana karşı. Binlerce düşmanına karşı. Sonunda hepsi ayaklarına kapandı."

Kederli bir kahkaha attı. "Sen asla ayaklarıma kapanmadın, Oliver."

Yanılıyordu, ama bunu ona hatırlatmanın bir anlamı yoktu. Ayrıca hâlâ zayıflığımı itiraf edemeyecek kadar gururluydum. "Madem beni alt edemedin, o zaman bana seni bırakmamı emredemezsin, öyle değil mi?"

Elimi bıraktı, ama ben onunkini tutmaya devam ettim. Gözlerini açmadı. Sonra dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme uçuştu. En azından bunu başarmıştım.

Başka hiçbir şey söylemedi.

Veda bile etmedi.

Amelie'nin savaşı kaybettiği anı tam olarak bilemedim. İçindeki draug parlayarak doğruldu ve onu yemeye başladı. Şokla geriledim. Amelie'yi o yaratığın içinde görebiliyordum, ama tenindeki kalın, jelatinimsi doku giderek çoğalıyor, onu hızla kaplıyordu. Saniyeler içinde bir gölgeye dönüştü.

Ve gitti.

Bunun olabileceğini, olacağını biliyordum, ama daha çok zamanım olduğunu ummuştum. Ya da belki bir mucize beklemiştim. Nefes aldığım günlerde mucizelere bütün kalbimle inanırdım.

Yıllardır dua etme ihtiyacı duymamıştım, ama bu... şeytanın yüzüydü. Bizi ele geçiriyordu. *Tanrı kendine yardım edenlere yardım eder*, diye düşündüm ve kendimi korkunun karanlık zindanından dışarı attım. Draug'lar düşmanımızdı, evet, ama ben hayatım boyunca düşmanlarla savaşmıştım. Bazıları bunu hak etmişti. Bazılarını ben kendi davranışlarımın sonucunda yaratmıştım. Ve bazılarıyla da savaştığıma pişmandım.

Ama bu, benim asla olamayacağım kadar kötü bir şeye karşı verdiğim bir savaştı.

Ve kazanmak zorundaydım.

Kemerimden gümüş bir bıçak çıkardım. Naomi'nin, Amelie'nin göğsüne saplamaya çalıştığı neşteri. Ve hayatım için savaşmaya başladım.

Neşter durmadan harelenen ve değişen formuna saplandığında, draug yanıp karardı ve büzüştü. Tıpkı bizim gibi, onlar da gümüşe karşı hassastı, ama bizim aksimize, gümüş onları yavaşlatmıyordu. Baş draug'lar güçlü, hızlı ve sinsi yaratıklardı ve Amelie'den güç alan bir baş draug daha da kötüsüydü. Hâlâ Amelie'nin gücünü emmeye çalışıyordu. Hâlâ en azından bir dereceye kadar kırılgandı, ama yakında bu sona erecekti.

Ve bu oda fazlasıyla küçüktü. Planlarımız bir bir suya düşüyordu.

Birden evde bir ses yankılandı. Canhıraş bir feryat. Bir baş draug'un çığlığı.

Magnus aşağıdaydı ve bir şey ya da biri canını fena yakmıştı. *Evet. Sonunda.*

Draug o çığlıkla ateşlenmiş gibi, bana saldırdı ve bunu yaparken katılaştı, ete kemiğe büründü. Sanki Amelie üzerime atılıyordu. Solgun, ama güçlüydü. Parlak gri gözlerinin ardındaki çürümüşlük hemen fark ediliyordu.

Neşteri sıkıca tutup dua ettim.

Ve onu göğsüne sapladım. *Affet beni.* Onu öldürmek istemiyordum, ama Amelie'yi geri almak zorundaydım. Nelerin tehlikede olduğunu anlayan ve bana hak veren Amelie'yi.

Eli kolumu yakaladı ve neşterin sivri ucunun vücudunu kaplayan balçığa değmesini engelledi. Draug'ların minik ağızları etime saplandığında müthiş bir acı duydum. Kolumu saran deri kıyafetime rağmen kanımı emiyorlardı. "Amelie, planı biliyorsun. *Ne yapman gerektiğini biliyorsun.* Dayan!"

"Hayır," dedi baş draug, duru ama bir o kadar da iğrenç bir sesle. "Artık plan yok. Artık benimsin."

Draug kontrolü tamamen ele almıştı. Ve onda Amelie'nin karşı konulmaz gücü vardı. Bir vampire, iradesiyle her şeyi yaptırabilirdi.

O soğuk, gümüş bakışların altında yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm. Draug'un kaygan vücudu elime doğru kaydı. Deri kıyafetimin altına girdi ve beslenmeye başladı.

23

CLAIRE

Kaçabileceği, güvende olabileceği tek yer Amelie'nin yukarıdaki gizli odasıydı. Claire tereddüt etmedi. Karanlık evi ezbere biliyordu. Masalarla sandalyelere çarpmadan merdivene doğru koştu. Arkasına bakmaya cesaret edemiyordu. Mobilyaların kırıldığını, silahların ateşlendiğini duyuyordu.

Birden her şey öylesine gerçekdışı göründü ki. Kanepelerden birinde Shane'in video oyununun kumandası duruyor olmalıydı. Yün battaniye minderlerin arkasında dertop olmuştu. Bulaşıkları yıkamışlar mıydı, hatırlayamıyordu. Belki de hepsini eviyeye atıp çıkmışlardı.

Burası onların eviydi. Burada güvende olmalıydı.

Cam Ev'in verdiği *canlı* hissine alışkındı. Hâlâ belli belirsiz bir nabız atışı duyuyordu. Sanki evin altında uyuyan bir canavar varmış gibi. Buranın asıl sahibinin ruhu içeride sıkışıp kalmıştı, ama Eve, Shane, Michael ve onunla bağlan-

tıya geçen taraf o değil, ev olmuştu. Cam Ev, Claire'in asla tam olarak anlayamadığı bir şekilde canlıydı.

Ne var ki ev, istese bile şu anda Claire'e yardım edemezdi. Bunun için ne yeterli gücü, ne de iradesi vardı.

Claire basamaklara ulaştığında az kalsın kayıp düşüyordu. Dengesini kaybetmemek için tırabzana tutunduğu sırada sokak kapısının açıldığını duydu. Ardından vahşi bir savaş çığlığı geldi.

Bu sesi tanıyordu. Shane! Yönünü değiştirip hole koştu ve hızını alamadığı için güçlükle durabildi. Shane'in elinde çifte namlulu bir av tüfeği vardı. "Claire!" Yalnızca bir an onun gözlerine baktı ve yoluna devam etti.

O sırada Myrnin tüfeğini ateşleyerek oturma odasından geri geri çıktı. Shane de oturma odasına doğru dönüp ateş etmeye başladı. Claire tiz ve öfkeli bir çığlık duydu. Magnus'u yine vurmuşlardı. Shane bir küfür savurdu ve ardı ardına ateş ederek Myrnin'i hole doğru itti.

"İyi misin?" diye bağırdı Myrnin.

Claire hafifçe gülümseyip başparmağını yukarı kaldırdı.

Magnus arkalarından hızla hole doğru sürüündü.

Claire "Arkanda!" diye haykırdı. Shane kendini karnının üzerine atarak Magnus'a ateş etti. Claire kapıda birkaç kişiyi daha gördü. Michael, Eve ve Jason? Daha da tuhafı, Miranda da yanlarındaydı.

Hepsinde tüfekler vardı. Küçük kızda bile.

Michael'ın atışı Magnus'u sırtından vurdu. Bu arada Myrnin'le Shane yerde yuvarlanarak ateş hattından çıkmış-

tı. Claire bir duvarın dibine büzüldü ve hemen akabinde Eve'in silahı patladı.

Magnus her yerinden siyah sıvılar fışkırarak parke zemine yayıldı.

Hiç kıpırdamıyordu.

"Sonunda geberdi," dedi Michael. "Claire? Shane? İyi misiniz? Bakın, Magnus'u hakladık."

"Hayır," diye bağırdı Myrnin. Sürünerek Magnus'tan uzaklaşmaya çalışıyordu. "Bu kadar kolay olamaz! Dikkat edin!"

Haklıydı da. Magnus toparlanıp soluk renkli, güçlü elleriyle ileri atıldığında, Michael hemen kendini arkaya attı. Sonra da çılgınca ateş etmeye başladı.

Magnus'tan iğrenç bir gurultu sesi geldi, ama bu acı çektiğine değil, eğlendiğine işaretti.

Michael, Eve'i kolundan tuttuğu gibi geri çekildi. Jason'a doğru koştular. Jason gözlerine inanamıyormuş gibi, hayretle Magnus'a bakıyordu. "Bu da nedir böyle?" diye sordu. "Vampir desem değil..."

"Dikkat edin!" diye bağırdı Claire'le Miranda koro hâlinde. Magnus'un insan şeklindeki bedeni harelenip değişti ve öne doğru yuvarlandı. Michael vampir hızıyla Eve'i yoldan çekti.

Ama Jason olduğu yerde dikilmeyi sürdürdü.

Miranda birden onun önüne geçip Jason'ı kenara itti ve doğruca Claire'in gözlerinin içine baktı. "Böyle olmak zorunda."

Ve Magnus üzerine doğru yuvarlandı.

Miranda Magnus'un içinde kaybolmuştu. Tıpkı Shane'in bir draug sıvısı baloncuğunda hapsolması gibiydi. Ama Magnus'un, Shane'in aksine, Miranda'yı canlı tutmak gibi bir niyeti yoktu.

Claire, Miranda'nın eriyişine ve dağılışına tanık oldu. Tıpkı aside atılmış bit et parçası gibiydi. Miranda kırmızı bir bulutta kayboldu ve ondan geriye kalanlar saniyeler içinde yere saçıldı.

Kemikler.

Eve acıyla haykırdı. Michael ona sarıldı. Jason kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Yine de tüfeğini kaldırıp Magnus'a üç el ateş etti.

Magnus vurulmaya aldırmadı bile.

Myrnin ayağa fırlayıp tüfeğini doldurdu. "İşe yaramayacak," diye bağırdı. "Onu öldürebilecek tek bir şey var."

Shane de kalkmıştı. Derin derin nefes alıp veriyordu. Claire onun gördükleri karşısında kusmamak için böyle yaptığını fark etti. "Nedir o?" diye bağırdı. "Çünkü bu pisliğin gebermesi gerek."

"Yukarı," dedi Myrnin. "Onu yukarı çıkarmalıyız. Claire, git. Asıl hedefi sensin."

Claire nefesini tutup Shane'e son kez baktıktan sonra dönüp koşmaya başladı. Aceleden merdivenlerde birkaç kez takılıp düştü. Yukarı çıktığında rahat bir nefes aldı. Sahanlık ne kadar da tanıdıktı. Burası onun eviydi. Burayı seviyordu. İşte Eve'in kapısı ardına kadar açık, dağınık odası şuraday-

dı. Shane'in kapısı kapalıydı. Kendisininki açıktı. Yatağını toplamamıştı. Havada hâlâ tarçın ve Eve'in parfümünün kokusu vardı. Şimdi buradaki hayatları onlardan çalınmak istemiyordu.

Onu geri alacağız. Almak zorundayız.

Shane, Michael ve Eve aşağıda canları için çarpışıyordu. Evleri için. *Tanrım, lütfen, onları koru.* Tüfekler birbiri ardına patlıyordu. Ama sonra birden derin bir sessizlik oldu.

Claire, tahta kaplamaları yoklayarak gizli düğmeleri aradı. Bir an, onları bulamayınca kalbi duracak gibi oldu. Sonra arkasına, koridora doğru baktı ve Magnus'u, Michael'ın kapalı kapısının yanında kıpırdamadan dururken gördü.

Canavar gözleriyle onu izliyordu.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye sordu Claire. Korkudan titriyordu, ama kendisi için değil, asıl onlar için endişeleniyordu. Shane için. Arkadaşları için.

"Onların hiçbir önemi yok," dedi Magnus. "Sende diğerlerinde olmayan bir güç var. Ölmek zorundasın. Böylece onları bir daha bana yönlendiremeyeceksin."

Bütün vücudu mide bulandırıcı bir şekilde dalgalanıyordu. Claire saniyeleri kaldığını biliyordu. *Hayır. Buna izin veremem.*

Çılgınca kontrol düğmelerine bastı ve birden tahta kaplama yana doğru kaydı. Claire kendini gizli bölmeye atıp kapıyı arkasından kapattı. İçerisi zifiri karanlıktı, ama merdivenin başında mozaik camlı abajurlardan yayılan yumuşak ışığı gördü. Burada güvendeydi. Sanki bambaşka bir

boyuta geçmişti. Magnus'un ona ulaşamayacağı tek yer burasıymış gibi hissediyordu.

Claire bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Ama burada bir kapı vardı ve eğer ondan geçebilirse...

Merdivenlerin tepesinde Amelie'yi gördü. Ama gördüğü, onun bildiği Amelie değildi. Kabuğu hâlâ parlak ve sağlamdı, ama içi tıpkı Magnus'unki gibi çürük ve kokuşmuştu.

Amelie artık bir draug'du. Bir baş draug.

Tıpkı Amelie'ye benzeyen, ama o olmayan bu yaratık, Oliver'ı bileklerinden tutmuştu. Oliver onun önünde dizlerinin üzerindeydi. Suratı bembeyaz kesilmişti. Claire onun gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

Kaybedenlere özgü o teslimiyeti.

Halıda, Amelie'nin yanında gümüş bir neşter vardı. Claire hiç düşünmeden neştere doğru atıldı ve ince bıçağı Amelie'nin sırtına sapladı.

Sonra korkunç bir çığlık sesiyle duvara doğru savruldu. Orada büzülerek elleriyle kulaklarını kapadı.

Amelie, Oliver'ı bırakıp Claire'e döndü. Tam o sırada aşağıdaki tahta kaplama bir kez daha yana kaydı ve yukarı serin bir rüzgâr esti.

Ölü şeylerin kokusu ikiye katlandı.

Oliver gürültüyle yere yığıldı. Claire doğrulmaya çalıştı, ama vücudunu hareket ettiremiyordu. Sanki şiddetli bir elektrik akımına kapılmıştı. Titremesini bir türlü durduramıyordu.

Islak bir şeyin ayağına tırmandığını hissetti. Dehşetle inleyerek ayağını çekti. Sanki bir solucan bacağına doğru

sürünüyordu. Ya da bacağı ıslak ve kaygan bir bataklığa saplanmıştı. Neyse ki yalnızca birkaç saniye sürdü. Sonra Magnus insan formuna büründü ve Amelie'ye ya da bir zamanlar Amelie olan draug'a döndü.

Amelie sırtındaki bıçağı çıkardı ve çığlıkları kesildi. Bir an ikisi de kıpırdamadı.

"Dönüşümün neredeyse tamamlandı," dedi Magnus. "Artık hem güzel, hem de korkunç bir yaratık olacaksın, Kraliçem."

Amelie hiçbir şey söylemedi. Gümüş rengi gözleri ay ışığının aydınlattığı bir göl kadar durgundu.

Oliver tuhaf bir ses çıkardı. Claire onun güldüğünü ancak birkaç saniye sonra anlayabildi. "Kaybettin, Magnus," dedi. "Kölelerin öldü."

Magnus kayıtsızca omuz silkti. "İnsan bilimini kullanmakla akıllılık ettiniz, ama elbet buna karşı bir savunma sistemi geliştiririm. Yeni bir nesil yaratacağım. Zehirlerinize karşı dayanıklı olacaklar. Ama hepiniz öleceğiniz için daha az besleyici avlara yönelmek zorunda kalacaklar. Dünyada yedi milyar insan yaşıyormuş. Hepimizi binlerce yıl doyurmaya yeter."

Oliver doğrulup oturdu. Berbat görünüyordu, ama gözlerinde muzip bir bakış belirmişti. "Hayır," dedi. "Bunların hiçbiri olmayacak, çünkü sen buradan canlı çıkamayacaksın."

"Ben bir baş draug'um, aptal! Beni öldüremezsin, ama kan bahçelerimde işime yarayabilirsin." Draug ona doğru

uzandı, ama Oliver elini savurarak bu şekilsiz yaratığı savuşturdu.

"Buradaki tek baş draug sen değilsin."

"Benim tatlı eserimden mi söz ediyorsun?" Magnus iki testerenin birbirine sürtünmesini andıran, tüyler ürpertici bir sesle güldü. Claire tekrar kulaklarını kapamamak için kendini zor tuttu. "Eski kraliçenizin tek bir kölesi bile yok ki. Ya da bir kovanı. O henüz bir baş draug değil. Evet, bir gün kendi krallığını yaratacak, ama burada değil. Bu kasaba benim. Sen ve geriye kalan vampirler, hepiniz benim etimsiniz. Amelie, kölelerini insan kanıyla besleyecek. Tabii ben buradan gitmesine izin verdiğimde."

Bir zamanlar Amelie olan draug onu dikkatle ve tuhaf, aç bir bakışla dinliyordu. Ona doğru bir adım attı ve Magnus onu kayıtsız gözlerle süzdü.

"Bir şey unuttun," dedi Oliver. "Efsaneye göre bir baş draug'u hiçbir *vampir* öldüremezmiş. Ama başka bir draug onu öldüremez diye bir kaide yok."

Amelie yavaş adımlarla Magnus'a doğru ilerlemeyi sürdürdü. Ve bu kez Magnus geri çekildi. Yalnızca birkaç adım. "Ben onun yaratıcısıyım," dedi. "Bana itaat etmek zorunda."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Oliver alayla. "Bir denesene."

Claire olduğu yerde iyice büzüldü. *Bu iş giderek sarpa sarıyor*, diye düşündü. *Buradan gitmeliyim.* Böyle bir savaşın ortasında kalmak bir yaban arısı sürüsünün arasına dalmak-

tan farksızdı. Öte yandan, eğer hareket ederse Magnus'un onu hemen öldüreceğini biliyordu.

Ya da Amelie'nin.

Magnus onu tamamen unutmuştu. Bütün dikkati karşısındaki baş draug'daydı. "Dur," dedi. "Ben senin yaratıcınım. Sana durmanı emrediyorum."

O şeyin içinde bir şey oldu. Bedenini kaplayan karanlık gölge kalktı ve Amelie içeriden onlara baktı. Gerçek Amelie. Onun gözleri. Onun öfkesi. Demek tamamen kaybolmamıştı?

"Ben bir kraliçeyim," dedi. "Kimseden emir almam." Sonra gümüş neşteri Magnus'un çamurlu bedenine sapladı. Magnus'tan kulak tırmalayan, metalik bir çığlık yükseldi. Amelie, neşteri atıp çıplak elleriyle Magnus'un kırık kabuğuna uzandı.

"Morganville'de hiç kimse bana emir veremez," diye fısıldadı. "Asıl ben sana emrediyorum. Sakın kıpırdama."

Magnus'un ağzı açık kalmıştı, ama o ses hemen kesildi. Artık onunla savaşmıyordu. Sanki bunu istiyor, ama yapamıyordu. Claire, Amelie'nin müthiş gücünü hatırladı. Vampirleri bile etkisi altına alabiliyordu.

Ve şimdi de bir draug'u etkilemişti.

O tuhaf sessizlikte Claire, Amelie'nin ellerinin mide bulandırıcı bir sesle Magnus'un vücudundan çıktığını duydu. Şimdi ellerinde canavarların içinde yaşadıkları okyanusun derinliklerinden çıkardığı, ağızlarla ve dişlerle kaplı, iğrenç bir yaratık vardı.

Tüm savunma kalkanlarından arınmış gerçek bir baş draug.

Amelie onu ezdiğinde ıslak bir ses çıktı. Sanki bir süngер burularak sıkılıyormuş gibi. Ardından donuk bir çat sesi geldi.

Magnus'un kabuğu parçalandı ve içindeki yoğun, vıcık vıcık sıvı eski halıya yayıldı. Claire doğrulup bu iğrenç sıvıdan uzaklaştı.

Amelie, Oliver'a dönüp tıpkı bir draug gibi sırıttı. "Artık her şey benim. Morganville. Hepiniz."

"Yanılıyorsun," dedi Oliver. Claire, Oliver'ın sesinin bu kadar sakin çıkmasına hayret etmişti doğrusu. Hiç de, Amelie kadar güzel ve korkunç bir yaratığın elinden ölümünü bekleyen bir adam gibi değildi. "Daha dönüşümün tamamlanmadı. Kendine ne bir köle yarattın, ne de bir kovan. Ve şimdi yaratıcın öldü." Oliver ona yaklaşırken gülümsedi. "Asla bir baş draug olamayacaksın."

Draug duraksadı ve Claire bir an gözlerindeki dehşeti görür gibi oldu. "Buranın hâkimi benim."

"Sen öyle san," dedi Oliver. "İçindeki kadın asla sana teslim olmadı. Asla kontrolü tam olarak sana bırakmadı." Elini uzattı ve Claire deri saplı, gümüş bir bıçak tuttuğunu gördü. "Kim olduğunu hatırla, Amelie. Ona karşı koy. Onu öldürecek gücün var. Şimdi yapmazsan, asla yapamayacaksın."

Amelie bıçağı aldı ve kendi vücuduna sapladı. Sonra çıplak ellerini bedenine daldırdı ve içinden Magnus'unkinden

daha küçük bir yaratık çıkardı. Yaratık ,Claire'in kulaklarında çınlayan bir çığlık attı. Amelie'nin soğuk, beyaz parmakları yaratığın etrafına kapandı ve bütün gücüyle sıktı.

Nihayet ölmüştü.

Etrafı derin bir sessizlik kapladı.

Amelie'nin kabuğu cam gibi çatladı ve içinden siyah bir sıvı aktı. Şimdi vampir vücudu yerde hareketsiz yatıyordu. Korkunç bir şekilde ufalmıştı ve her yeri küf lekesine benzer, siyah noktalarla kaplıydı. Ama hâlâ oradaydı. Tamamen tükenmemişti.

Gerçek Amelie, Morganville'in Kurucusu bin yaşında görünüyordu. Sanki incecik bir ipin bir arada tuttuğu iskelet gibiydi.

Oliver, onu özenle kaldırıp çürüyen draug'dan uzaklaştırdı ve odanın diğer tarafına taşıdı. Amelie'nin gözleri açıktı, ama onları sabit bir noktaya dikmişti. Oliver deri kıyafetinin kolunu yırtıp kırmızı izlerle kaplı kolunu ona doğru uzattı. Claire bu izleri tanımıştı. El şeklinde draug ısırıklarıydı. Anlaşılan Amelie ondan beslenmişti.

Ve Oliver şimdi de dişlerini bileğine saplayıp Amelie'nin aralık dudaklarına bastırıyor, kendini ona sunuyordu.

Amelie'nin kıpırdaması uzun sürdü. Nihayet gri ellerini kaldırdı ve Oliver'ın bileğini tuttu. Claire açlıktan ölen vampirlerin nasıl beslendiğini görmüştü. Doymak nedir bilmezlerdi.

Amelie öyle değildi. Birkaç saniye sonra Oliver'ın bileğini itti. Hâlâ berbat görünüyordu, ama gözlerindeki donuk-

luk kalkmıştı. Şimdi biraz daha kendisi gibiydi. Susuz kalan dokuları yeniden kanla dolmuştu. Hâlâ bir mumyaydı, ama gözlerini kırpıştırabiliyor, hareket edebiliyor ve konuşabiliyordu.

"Bırak öleyim, Oliver," dedi.

"Hayır," dedi Oliver. Bu sözün ardında en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Sanki Amelie ondan bir dolar borç istemişti ve o da reddediyordu. "Sen kazandın. Dönüşümün tamamlanmadan onu öldürdün. İyileşeceksin."

"Hayır," diye fısıldadı Amelie. "Yapamayacağım. Bir yanım..."

"İyileşeceksin," diye tekrarladı Oliver. "Daha fazla itiraz istemiyorum. Sen Kurucu'sun. İyileşeceksin ve her şey düzelecek. Halkının sana ihtiyacı var, Kraliçem."

"Artık bir kraliçe değilim. Kimsem yok."

Oliver gülümsedi. "Eskiden öyleydin ve yine öyle olacaksın. Korkacak bir şey yok. Sen kazandın, Amelie. Düşmanlarını dize getirdin."

Amelie hafifçe gülümsedi.

"Bir zamanlar sen de düşmanımdın. Seni asla dize getiremedim."

"Henüz değil," dedi Oliver. "Ama şimdilik ateşkes imzalayacağız. Yeni bir çağ başlayacak. Vampirler için aydınlık bir çağ."

Claire kıpırdadığında ikisi de ona döndü. *Tüh,* diye düşündü Claire. Zira ikisinin de gözlerinde aç ve yırtıcı bir ifade vardı.

"Claire," diye fısıldadı Amelie "buraya gel."

Claire merdivene doğru bir hamle yaptı. Aslında onlardan kaçamayacağını biliyordu. Ne kadar güçlü ve hızlı olduklarını biliyordu.

Onu Magnus için yem olarak kullanmışlardı ve görevi sona ermişti. Artık ona ihtiyaçları yoktu.

"Olmaz," dedi merdivene doğru atılarak.

Ama aşağı koşmaya fırsat bulamadan Amelie'nin soğuk elleri bileklerine yapıştı. Amelie Claire'in kafasını yan yatırıp saçlarını boynundan çekti. "Sana büyük bir onur bahşedeceğim, Claire," dedi. "Seni bizden biri yapacağım. Bu, sana verebileceğim en büyük ödül. Tabii Myrnin'i de ödüllendireceğim."

"Hayır," diye fısıldadı Claire. "İstemiyorum..."

"Dur!" diye bağırdı bir ses ve Claire göz ucuyla onlara doğrultulmuş bir tüfek gördü. "Buna izin veremem."

Claire tüfeği tutanın Shane olduğunu sandı. Onu Shane'in koruduğunu. Ama değildi.

Eve'in kardeşi, Jason merdivenin tepesinde dikiliyordu. Hâlâ solgun ve sersemlemiş görünüyordu, ama yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Benim yerime onu alamazsın," dedi. "Naomi bana söz verdi. Beni dönüştüreceğine söz verdi. Ya bunu yaparsın ya da seni öldürürüm."

Oliver dişlerini göstererek tısladı, ama Amelie elini havaya kaldırdı. "Hayır," dedi. "Bu mesafeden ateş ederse, en azından birimiz ölürüz." Bir an düşündü ve sonra hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ."

"Pekâlâ ne?" Jason hâlâ tüfeği indirmemişti. Gözlerinde delice bir bakış vardı. "Söz ver. Kurucu olarak beni dönüştüreceğine yemin et."

"Kurucu olarak yemin ederim ki, dönüştürüleceksin," dedi Amelie. "Kana ihtiyacım var ve bu savaşta önemli sayıda askerimizi kaybettik. Bize faydalı olabilirsin."

Jason kafasını sallayıp derin bir nefes aldı ve tüfeğini indirdi. "Önce Claire'i bırak."

Amelie ellerini açıp Claire'den uzaklaştı. Claire öne doğru sendeledi. Jason'a yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Jason ona kayıtsız bir bakış fırlatıp merdivenin başından çekildi.

Doğruca Amelie'ye doğru yürüdü.

Amelie tek bir harekette onu yakaladı. Oliver'da gösterdiği tüm irade kaybolmuştu. Gözlerinde kan kırmızısı ışıklar yanıp sönüyordu. Sivri dişlerini Jason'ın boynuna geçirdi. Claire onlara bakamadı. Jason'ın yerinde o da olabilirdi. Buna ramak kalmıştı.

Çok geçmeden, Jason yere yığıldı. Amelie son bir titremeyle silkindi ve onun boş bir çuval gibi halıya düşmesine izin verdi.

Dudaklarındaki kanı silerken Oliver'a baktı. Neredeyse eski hâline dönmüştü. Ama gözlerinde hâlâ Claire'in daha önce görmediği vahşi bir pırıltı vardı.

"Senindir," dedi. "Onun gibi birini yanımda istemiyorum."

Oliver ayağıyla Jason'ı dürttü. "Ben ondan yararlanmanın bir yolunu bulurum," dedi. "Morganville'de taze ve

güçlü kanlara ihtiyaç var." Birden kafasını kaldırıp Claire'e baktı. "Canını seviyorsan git buradan."

Claire, uzun bir zamandır ilk kez Morganville vampirlerinden kaçtı.

Ve onu kurtarmaya gelen Shane'in kollarına atıldı.

24

SHANE

Bu bir savaş sayılmazdı. Düşmanınız size aldırmadığında elinizden ne gelir ki? Böyle bir şeye ilk kez tanık oluyordum. Magnus'u görmek kolay değildi. Gölgelerin arasına girip çıkıyor, arka fonlara karışıyordu. Ne zaman hareket eden bir şey görsem ateş ediyordum.

Ama mermi yerine gül yaprakları yağdırsam da ancak bu kadar etki ederdi.

Claire'i korumaya çalışmış, ama Magnus'u onun peşine düşmekten alıkoyamamıştım. Hiçbirimiz başaramamıştık bunu. Miranda'yı göz açıp kapayıncaya kadar öldürmesinin şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım. Miranda benim arkadaşım değildi, ama kimse o kızınki kadar berbat bir hayatı ve böyle korkunç bir sonu hak etmezdi.

Yine de denemiştim. Michael'ın koltuğunun üzerine zıplamış, tırabzana tutunarak kendimi yukarı çekmiştim. Tüfeğim hazırdı. Ölmek istemiyordum. Özellikle de bir

draug'un ıslak vücuduyla beni sarmasını hiç istemiyordum. Ama Claire'siz bir hayat ölümden beter olacaktı.

İşe yaramayacağını bile bile Magnus'a ateş etmiştim. Olacaklardan korktuğum için gözlerimi sıkıca kapamıştım.

Sonra bir şey beni bez bir bebek gibi aşağı itmişti. Bu kontrolsüz düşüşüm kanepenin üzerinde son bulmuştu. Beni iten Magnus ya da dostlarımdan biri değildi. Miranda'ydı.

Hayatımı kurtarmıştı.

Ve işte o zaman onu görmüştüm. Miranda solgun ve şeffaftı. Parmağını dudaklarına bastırıp çılgın, ama tatlı bir ifadeyle bana gülmüştü.

Cam Ev'in yeni bir hayaleti olmuştu. Magnus çoktan yukarı çıkmıştı. Onu durdurmak için geç kalmıştım. Bütün kavga sırasında hiçbir işimize yaramayan Jason merdivenlerden yukarı koşmuştu. Kanepede yan döndüğümde, Michael'la Eve'i, Myrnin'in yanında gördüm. Michael kolunu Eve'in omzuna atmıştı. Eve ağlıyordu.

Myrnin'in yüzünde dehşet dolu bir ifade aradım, ama her zamanki ukala tavrını takınmıştı.

O kibirli gülümsemesini suratına yapıştırmak için ayağa fırladım, ama Miranda bir kez daha yoluma çıktı. Beni durduramazdı, ama beni iliklerime dek ürpertebilirdi. Yaptı da. *Hayır*, dediğini duydum. *Bundan kaçış yok*. Sesi pek de mutlu gelmiyordu.

"Claire iyi olacak," dedi Myrnin. Kendinden bu kadar emin görünmesine gerçekten dayanamıyordum. "Bunu

biz planladık. Oliver, Amelie ve ben. Onu buraya getirmemiz şarttı ve Claire'i yem olarak kullanmadıkça bunu başaramazdık."

"Öyleyse artık ona ihtiyacınız kalmadı," dedim. "İşi bitti. Gidip onu alacağım."

"Hayır, henüz değil," dedi. Yukarıda olanları görebilecekmişçesine gözlerini tavana dikmişti. Hepimiz otomatikman yukarı baktık. Hayalet Miranda bile. Giderek somutlaşıyordu. Şimdiden canlı bir kız gibi görünmeye başlamıştı. Evin enerjisini kendine çekiyordu.

"Beklemeliyiz," dedi Miranda. "Daha bitmedi."

Canları cehenneme, diye düşündüm. Jason yukarı çıkabiliyorsa, ben de yapabilirdim. Ama buna kalkıştığımda Myrnin'in buzdan eli beni durdurdu. "Dur," dedi. "Kızı duymadın mı?"

Tüfeğimi göğsüne dayadım. "Çek ellerini üzerimden. Claire'i alacağım. Onu Magnus'a yedirmeye çalıştığın yetmedi mi?"

"Dur, lütfen," dedi Miranda aynı sakin ve tüyler ürpertici sesle.

O tetiği çekmeliydim. Bunu ciddi ciddi düşündüm. Ama bunun yerine, Michael'a baktım. O her zaman daha mantıklı düşünürdü. "Hiç yanıldığı olmadı değil mi?" diye sordum Miranda'yı kastederek.

Olmamıştı tabii. Kahretsin.

Miranda nihayet "Şimdi gidebilirsin," dedi. Myrnin kolumu bıraktı. Tüfeği göğsünden çekip yukarı koştum. En

üst basamağa vardığımda Claire'i karanlık gölgelerden fırlayıp bana doğru koşarken gördüm. Kollarıma atıldı.

Tüfeği atıp ona sarıldım, ama gözlerim hâlâ arkasındaydı. Evde çıt çıkmıyordu. Amelie'nin odasının kapısı kapandı ve her yer karanlık oldu.

Demin her ne yaşandıysa sona ermişti.

Tek elimle tüfeği alıp diğer kolumu Claire'in beline attım. Birlikte aşağı indik. Miranda dışında diğerleri gitmişti. Miranda, Claire'e gülümsedi. Kısa bir şaşkınlığın ardından Claire de gülümsedi. "Buradasın."

"Evet, evimdeyim," dedi Miranda. "Olmam gereken yerde. Lütfen, üzülme. Canım çok acımadı." Arkasını dönüp ardında hafif bir ışık bırakarak gözden kayboldu. Michael bir hayaletken istediği gibi ortadan kaybolamadığından emindim. Dolayısıyla arkasında bir ışıltı filan da bırakmıyordu.

Birden Miranda'nın yüzü havada belirdi. "Salondalar," dedi ve yine kayboldu.

"Bunu yapmaktan vazgeçmesini söylesek iyi olur," dedim. "İnsan üzülüyor." Claire'e döndüm. "İyi misin?" Ona dokunmadan edemiyordum. Saçlarını düzeltiyor, yüzünü okşuyordum. Onu bağlamışlar ve o da kurtulmaya çalışmıştı. Bileklerinde kırmızı izler, kafasında büyükçe bir şişlik vardı. Hiçbiri beni şaşırtmadı. Myrnin'den hesap sormaya yemin ettim.

"İyiyim," dedi, ama ben de kurtulduğumdan beri rol yapıyordum. Kim sorsa iyiyim diyordum. Claire iyi değildi. "Hannah," diye mırıldandı. "Oturma odasındaydı..."

Şef Moses'ı görmemiştim. Ama Miranda diğerlerinin salonda olduğunu söylemişti, öyle değil mi?

İlk gördüğüm Hannah oldu. Yerde yatıyordu. Kafası Eve'in kucağındaydı. Hâlâ yaşıyordu, ama durumu pek iç açıcı görünmüyordu. Bacağındaki yaradan çok kan kaybetmişti. Michael bir kemerle bacağına turnike yapıyordu. Bizi görünce rahat bir nefes aldı. "Al şunu," dedi. "Dikiş konusunda nasılsın?"

"Tecrübeli," dedim. Michael elime bir dikiş kutusu tutuşturdu. Eve'in olmalıydı, çünkü siyah rugandı ve arkasında bir kuru kafa çıkartması vardı. Michael ellerini yıkamaya gitti. Ya da belki onları yalayarak temizlerdi, bilemiyordum. Bunu düşünmemeye çalıştım. Hannah'nın yanına diz çöktüm. "Uyanık mı?"

Hannah'nın gözleri yavaşça açıldı ve bana gülümsedi. "Hâlâ buradayım," dedi. "Benden en son kan aldıklarında bile bu kadar kan kaybetmemiştim."

"Galiba damarın kesilmiş," dedim. "Dikebilir miyim bilmiyorum. Her iki şekilde de pek hoş bir şey olacağını söyleyemem."

"Elinden geleni yap, evlat." Tekrar gözlerini kapadı. "Bunca derdimin arasında basit bir yaraya aldıracak değilim."

Dişlerimi sıkıp yarayı ayırdım ve damarı hemen gördüm. Yüzeyin çok altında değildi. Parçalanmamış, yalnızca biraz kesilmişti. Yine de eğer bir atardamar olsaydı, çoktan ölürdü. Dikiş kutusunu Eve'e verdim. "Bana bir iğne bul," dedim damarı tutarak. Claire tepemde dolanıp duruyordu.

"Havlu getir. Temiz olsun. Kanları silmem gerek." Hemen içeri koştu.

Myrnin bir köşede duruyordu. Mutfağa gidip bir kan torbasıyla geri dönmüştü. Eve bana iğneyle ipliği uzatırken çop çop kan emen Myrnin'e ters bir bakış fırlattım. "Yardımın için teşekkürler," dedim iğneleyici bir sesle.

"Bu hâlde yanına bile yaklaşamam," dedi Myrnin, kandan bir yudum daha alarak. "İnan bana, çok uzun bir gün oldu. Hem bana laf yetiştireceğine işine bak."

Dediğini yaptım. Damarı hem tutup hem dikmek kolay değildi, ama başardım. Yarayı dikerken "Hey, Hannah," dedim. "Kusura bakma ama Eve bana sarı bir ip vermiş."

Hannah kafasını kaldırıp kuru bir kahkaha attı. "Pek şenlikliymiş. Bayıldım!"

Eve, alt dudağını ısırmış, endişeli gözlerle beni izliyordu. Claire'in getirdiği havluyla kanları temizledim. Neyse ki, Hannah'nın kanaması durmuştu.

"Amelie ve Oliver," dedi Claire. "Yukarıdalar. Birinin Jason'la ilgilenmesi gerek." Eve hemen ona baktı.

"Ne olmuş Jason'a?" Ani tepkisine rağmen bu sorunun cevabını zaten biliyormuş gibiydi.

"Sonra söylerim," dedi Claire.

"Onu vampir yaptılar, değil mi?" diye sordu Eve. "Zaten istiyordu. Kim bilir başımıza ne işler açacak?"

"Ben yukarı baktım," dedi Michael eşikten. "Çürük yaratıklardan başka hiçbir şey yok. Amelie pisliğini temizlemeden gitmiş."

"Bunu neden yapacaktı ki?" dedi Claire. "Sonuçta o bir kraliçe. Kasabanın Kurucusu." Ses tonundaki bir şey dikkatimi çekmişti. Dikkatle yüzüne baktım.

Myrnin paketteki kanı bitirmişti. "Avlanmaya gitmişlerdir," dedi.

Tam *ne avlayacaklar?* diye soracaktım ki, çenemi tuttum.

Çünkü zaten biliyordum.

Draug'ların kökü kurumuştu. Vampirlerin tüm düşmanları yok olmuştu.

Morganville'in kuralları değişiyordu ve içimden bir ses bu yeni durumun lehimize olmayacağını söylüyordu.

SONSÖZ
CLAIRE

"Emin misiniz?" diye sordu Peder Joe. Mihrabın iki yanındaki mumların ışığında Michael'la Eve'in karşısında duruyordu. Mozaik camlı pencereden içeri hafif bir gün ışığı sızıyordu. "Amelie'den bunu yapmanıza izin verdiğine dair bir onay belgesi almadım." Morganville rahibi, Peder Joe bitkin görünüyordu. *Herkes öyle*, diye düşündü Claire. Elektrikler doğru düzgün yanmıyordu. Morganville geceleri hâlâ ıssız ve karanlık oluyordu. Ama kasabadan kaçanları geri getirmek için otobüsler yollanmıştı. Sular akıyordu. Borularda gerekli incelemeler yapılmış ve suyun temiz olduğu açıklanmıştı.

Hoş, Claire hâlâ risk almıyor ve şişe suyu kullanıyordu.

"Amelie benim patronum değil," diye kestirip attı Eve. Claire onun kardeşi konusunda hâlâ öfkeli olduğunu tahmin etti. Gerçi bunu bir kere bile dile getirmemişti. Eve, Michael'a baktı. "Onun da değil."

Peder Joe, Michael'ı düşünceli bir bakışla süzdü. "Amelie buna karşı çıkarsa, başınız belaya girebilir, Michael," dedi.

"Sizi yalnızca kilise ve kanunlar önünde birleştirmiş olmayacağım. Eve'i yeni bir konuma yükselteceksin. Bu onu koruya bilir de, daha büyük bir hedef hâline de getirebilir. Anlıyor musun?"

Michael kafasını salladı. "Evet."

"Ve beklemek istemiyorsun."

"Hayır." Michael başka bir şey söylemedi. Gerek de yoktu zaten. Bu kararı verirken tüm riskleri biliyordu. Smokin ve gelinlik giymemişlerdi. Michael'ın üzerinde koyu renk bir takım elbise ve beyaz bir gömlek vardı. Şık bir kravat takmıştı. Shane de kravatlıydı. Michael onu buna zorlamış olmalıydı. Claire, Eve'le birlikte onun dolabını karıştırmakla meşgul olduğu için Shane'le pek ilgilenememişti.

Eve, büstiyeri boncuk işlemeli, şifon etekli, kırmızı bir elbise içindeydi. Kolları çıplaktı ve duvak takmamıştı. Claire, bu elbisenin onu 1.80'in üzerinde ve inanılmayacak kadar zarif gösterdiğini düşündü. Tabii asla geleneksel bir gelinlik değildi, o başka.

Eve'in böyle bir seçim yapmasını bekliyordu zaten.

Claire en güzel elbisesini giymişti. Eve'in ona aldığı, tokalı elbiseyi. Ve ayakkabıları şimdiye dek giydiği en yüksek topuklara sahipti. Shane onu baştan aşağı süzdüğünde önce kendini biraz tuhaf hissetti. Sonra bu hissi müthiş bir güvene dönüştü.

"Söz vermiştiniz," dedi Peder Joe'ya. "İsterlerse yapacağınızı söylemiştiniz. Ne kadar kararlı oldukları belli değil mi? Hepimiz buradayız. Bu nikahın resmi şahitleri olacağız."

Peder iç çekip kafasını salladı. "Ben yalnızca uyarmak istedim. Gerisi size kalmış."

"Boş verin," dedi Eve. "Biz hazırız. Bizi yine durdurmalarına izin vermeyeceğiz."

Michael, Eve'in elini tutuyordu. Fazla bir şey söylemese de, varlığı ve kararlı duruşu güç vericiydi. Korkuyorsa bile bunu hiç belli etmiyordu doğrusu.

Teni mermer ve altın ışıltıları saçıyordu. Claire mumların ışığında, saçlarında tıpkı büyükbabası gibi, bakır teller olduğunu fark etti. Hatta bu hâliyle Sam'i andırıyordu. İnsanların elinde can veren, en kibar ve en iyi kalpli vampiri.

Claire bunun bir alamet olmadığını umdu.

"O hâlde devam edelim," dedi Peder. "Yüzükler?"

Shane elini cebine attı ve Claire onun havaya kaldırdığı yüzüğe hayretle baktı. Tabii ki klasik bir tektaş değildi. Eve, yakut ve kuru kafa konusunda ısrar etmiş olmalıydı.

"Artık geri dönüş olmadığına göre dua edelim," dedi Peder Joe ve başını eğdi.

Tam o sırada kilisenin arka kapısı açıldı ve içeri beyaz gün ışığı doldu. Eşikte dört kişi duruyordu. İkisi diğerlerine şemsiye tutuyordu. Kapıları kapadıklarında Claire onların Amelie'nin muhafızları olduğunu gördü. Koyu renk takım elbiseler giyip güneş gözlükleri takmışlardı.

Amelie beyaz ipekliler içindeydi. Sarı-beyaz saçlarını tepesine toplamış, boynuna yakut bir kolye takmıştı.

Oliver, siyah deriler giymişti.

"Hayır," diye mırıldandı Eve, "olamaz..."

Vampirler mihraba doğru yürüdüler ve birkaç adım ötelerinde durdular. Amelie'nin iri gözleri yine o soğuk grisine bürünmüştü. Artık içlerinde kırmızı ışıklar oynaşmıyordu. Elbisesine uygun beyaz eldivenler takmıştı.

"Neler oluyor," diye sordu ilgisiz bir sesle. "Peder?"

"Buraya evlilik bağıyla kutsanmak için gelmişler," dedi Peder ve Claire ilk kez sesinde bariz bir kararlılık hissetti. "Artık Tanrı'nın huzurundalar, Amelie. Senin kontrolünde değiller."

Amelie soluk renkli kaşlarını kaldırarak Michael'a baktı. Michael'ın yüzünde meydan okuyan bir ifade belirdi. "Henüz değil," dedi Amelie usulca. "Sonuçta bu kiliseden çıktıklarında Morganville'de yaşayacaklar ve orası tamamen benim idaremde. Tüm kasabalıları kasabayı tamir etmek için yardıma çağırdım, ama siz buradasınız."

"Yardım ederiz," dedi Eve. "Ama önce bu işi bitireceğiz. Bizi durduramazsın." Sesi cesur ve kararlıydı.

Amelie'nin gözlerinde kırmızı bir ışık yanıp söndü. Ya da belki mumlar yüzünden öyle görünmüştü. Claire sebebin mumlar olduğunu umdu. "Öyle mi?" dedi Kraliçe. "Bak, bu tartışılır. Ama size izin veriyorum. Bugünlük kutlama yapabilirsiniz. Ama yarın yeni bir Morganville inşa edeceğiz."

"Hep birlikte," dedi Claire.

"Belki," dedi Amelie. "Ya da belki değişen pek çok şeyden biri de bu olacaktır."

Oliver ilk kez söze karıştı. "Bir daha izinsiz bir şey yapmaya kalkışırsanız, bu sonunuz olur. Yeni kurallar böyle, çocuklar."

Ve muhafızların eşliğinde, Amelie'yle birlikte dışarı çıktılar.

Eve derin bir iç geçirdi. "Pekâlâ... bu, pek hoş değil, hım? Michael, belki de..."

Michael, Eve'in elini dudaklarına götürdü ve gözlerinin içine baktı. "Hayır," dedi. "Artık kimse bize ne yapacağımızı söylemeyecek. Tüm risklerin farkındayım Eve ve hiçbiri umurumda değil."

Eve bir an kıpırdamadan durdu. Sonra yüzüne bütün kiliseyi aydınlatan bir gülümseme yayıldı.

"Tamam," dedi ve tekrar Peder Joe'ya döndü. "Hazırız."

Öyle miyiz, diye düşündü Claire, ama Peder duaya başladığında bu düşünceyi bir kenara bıraktı.

Hazır olmak zorundaydılar.

Çünkü artık geri dönüşü yoktu.

ŞARKI LİSTESİ

Müzik, yazı yazma sürecim için çok önemli. Yeni bir kitaba başlamadan önce mutlaka en az on şarkı seçerim. Ve hikâye gelişirken onu destekleyecek başka parçalar bulurum. Bu kitap için harika parçalar seçtim! Umarım onları seversiniz. Lütfen, unutmayın, tıpkı yazarlar gibi, müzisyenler de ancak siz eserlerine para ödediğiniz sürece var olabilir. Onun için, lütfen, bu şarkıları dinlemek için para ödeyin.

Iron	Woodkid
Way Down in the Hole	Blind Boys of Alabama
Two Against One	(Jack White düeti) Danger Mouse & Daniele Luppi
Pumped up Kicks	Foster the People
Stranger	Katie Costello
Me Me Me	Kids in Glass Houses
Death	White Lies
Vampires Will Never Hurt You	My Chemical Romance
With Light There Is Hope	Princess One Point Five
I Can See Clearly Now	Screeching Weasel
Heroes	Shinedown
Little Lover's So Polite	Silversun Pickups
We're Through	Smile Empty Soul
Back to You	Thenewno2
Beyond Here Lies Nothin'	Bob Dylan

Hero	Scarlet Haze
Preliator	Globus
Gypsy Woman	Jonathan Tyler & The Northern Lights
Static	King's X
Beating Heart Baby	Head Automatica
We Want War	These New Puritans
Bury Me with My Guns On	Bobaflex
Self Control	Dukes
Poster Child	Lions
Blood	Band of Skulls
Monster	Paramore
The Sound of Winter	Bush
Renegade	Paramore